

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BRO
SIS**

DANIELLE STEEL

PROFESYONEL

Ücretsiz e-kitaplar için www.kitapci.com adresine tıklayınız

FIONA CARSON

Profesyonel CEO
Dünya çapında bir stratejist
Çetin bir pazarlıkçı
Özel hayatını kariyerine yememiş bir kadın
Kendini çocuklarına adamış bekle bir anne

Beklentiler:

Hafif içi: NTA Şirketi, Kaliforniya
Hafif su: Ev

MARSHALL WESTON

Kırsal CEO
Kurnaz, oyunculuk ve ilgili bir lider
Büyük hisselerin vazgeçilmez yöneticisi
Yirmi yedi yıllık evli (sekiz yıllık kaçamağı olan)
Üç çocuklu bir baba

Beklentiler:

Pazarlık: İki-Çarpanlar: LPI Şirketi, Kaliforniya
Perpetua Ceme: LPI Los Angeles Ofisi (Mallu) iki kaçamağı olan

Kuzey Kaliforniyalı bu iki başarılı CEO,
çalıştıkları şirketler için vazgeçilmezdir çünkü ikisi de
güç oyununda yenilmezdir. Ancak yönetici olarak
zirve yaptıkları hayatın ağır bedelleri vardır.
Peki, büyük balığın küçük olanı yediği bu acımasız
dünya uğruna kim neyi feda etmeye hazırdır?
Kalbin mantığa verdiği mücadelede kim kime üstün gelecektir?

DANIELLE STEEL

PROFESYONEL

Çeviren: Leyla Savaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

cretsiz

Ap Arsi

“Zirve noktasındaki Steel, fazlasıyla gerçekçi bu romanında, gücün erkek ve kadın CEO’ların yaşamları üstündeki etkilerini inceliyor. İki cinsin iş dünyasındaki duruşunu ve kişisel sorumluluğu nasıl da farklı ele aldığını gözler önüne seriyor.”

—Booklist

“Yazar iki güç sahibi CEO ile çocuklarının romantik ilişkileri üzerinden, kendine has yalın üslubuyla kişisel ve profesyonel ahlak kavramını ele alıyor. Steel’den cezbedici bir roman.”

—Kirkus Reviews

“Steel, başarılı kurgusuyla bu etik masalında, karakterleri çarpıcı derecede farklı üç kadının nasıl da aynı ahlaki teraziden geçtiğini ustalıkla anlatıyor.”

—Publishers Weekly

“Danielle Steel, yine çoksatanlar arasına girmenin doğasında olduğu bir yapıt çıkarmış. Onun ismi bile altın değerinde.”

—The Washington Times

DANIELLE STEEL

PROFESYONEL

Profesyonel

© Danielle Steel

Özgün Adı: Power Play

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Janklow & Nesbit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. Baskı: Ocak 2016

ISBN: 978-605-186-216-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Leyla Savaş
Editör : A. Deniz Topaktaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Düzeltili : Nihan İşler
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş
Baskı : MY Matbaacılık San. Tic. Ve Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
SERTİFİKA NO: 34191
Tel: 0212 674 85 28

NOVELLA YAYINLARI

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Novella Yayınları bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır.

Sevgili çocuklarım
Beatrix, Trevor, Todd, Nick, , Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx v'e Zara için.

Yaşamlarınızdaki sürpriz.ler hep iyi olsun
Yaşamlarınızdaki insanlar size daima iyi niyetli
ve adaletli davransın.
Ve yaşamlarınızdaki tüm seçim ve fedakârlıklarınız
Sizin için doğru olsun.

Hayatınızda her açıdan huzurlu ve mutlu olun.

Sizleri tüm kalbimle seviyorum,
Anneniz, D.S.

BİRİNCİ BÖLÜM

Fiona Carson, ofisinden önemli bir toplantı için toplantı odasına yetiyecek kadar vakitlice çıktı. Üstünde tayyörü vardı, sarı saçlarını geriye yatırmıştı ve neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. O ülkedeki en büyük ve başarılı kuruluşlardan birinin CEO'suydu. Geç kalmaktan nefret ederdi ve hemen hiçbir zaman da geç kalmazdı. Onu tanımayanların ve tanıyanlardan da çoğunun gözünde tamamen kontrollü görünürdü ve her türlü durumun altından kalkabilecekmiş gibi bir izlenim bırakırdı. Ve ne tür kişisel sorunu veya meselesi olursa olsun, söz konusu sorunların veya meselelerin Fiona Carson'ın işini engellemesine izin vermesi düşünülemezdi. Fiona gibi bir kadın böyle bir şeye asla izin vermezdi.

Toplantı odasına yaklaşırken BlackBerry'si çaldı. Arayanın doğruca telesekretere bağlanmasına izin verecekti ki, son anda emin olmak için kimin aradığına bakmaya karar verdi. Telefonunu cebinden çıkardı. Arayan, Stanford'da ikinci sınıf öğrencisi olan kızı Alyssa'ydı. Fiona önce biraz bocaladı, ardından cevap vermeye karar verdi. Zamanı vardı.

Yönetim kurulu toplantısının başlamasına daha birkaç dakika vardı ve çocuğunu tek başına büyüten bir anne olduğundan, çocuklarından gelen telefonlara çıkmamak onu daima huzursuz ederdi. Ya tam da o sırada çok ciddi bir şey olacağı tutarsa? Alyssa daima kolay bir çocuk olmuştu ve genç bir yetişkin olarak da hayatını her zaman sorumlulukları çerçevesinde sürdürmüştü fakat yine de... ya bir kaza geçirdiyse, hastalanmışsa, acildegse, okulda bir kriz yaşıyorsa veya köpeğine araba çarptıysa (ki bu bir kez olmuş ve Alyssa aylarca acı çekmişti) ne olacaktı? Arayan çocuklarından biriye Fiona asla telefonuna cevap vermemezlik veya umursamazlık edemezdi. Daima bir ebeveyn olmanın, daima erişilebilir olmayı zorunlu kıldığını düşünmüştü. CEO olmayı da böyle görüyordu. Acil bir durum olduğunda, saat veya nerede olduğu fark etmeksizin aranmayı beklerdi. Fiona hem şirkete, hem de çocuklarına erişilebilirdi. İkinci çalışta telefonu açtı.

"Anne?" Alyssa yalnızca önemli durumlarda takındığı ses tonunu kullanmıştı. Bu ses tonunu müthiş veya berbat bir not aldığında, ciddi bir rahatsızlığı olduğunda, örneğin mononükleoz testi pozitif çıktığında kullanırdı. Fiona sorun her neyse önemli olduğunu tahmin ettiğinden, telefonu açtığına sevindi. Çok mühim bir şey olmamasını umarak, endişeli bir tonla konuşmaya başladı.

Koridorda yürürken kimse onu özel bir görüşme yaparken duymasın diye fısıldarcasına, "Evet," dedi. "Ne oldu? İyi misin?"

Alyssa rahatsız olmuş gibi, "Evet, tabii ki," dedi. "Neden öyle soruyorsun ki?" Alyssa anneliğın nasıl bir şey olduğunu,

ne tür şeylerden endişe edildiğini veya akla neler geldiğini, ters gidebilecek, berbat olabilecek şeyleri hiç anlayamıyordu. Bütün bunların farkında olmak ve gerektiğinde tıpkı Kızıl Haç veya itfaiye gibi harekete geçmek Fiona'nın işiydi. Anne olmak, ömür boyunca acil servis resepsiyonunda çalışmaya benziyordu. "Neredesin? Neden öyle konuşuyorsun?" Alyssa onu zar zor duyabiliyordu. Annesinin telefonda fısıldayarak konuşmasından nefret ederdi.

Fiona hâlâ hararetli bir fısıltıyla konuşmayı sürdürerek, "Toplantıya yetişiyorum," dedi. "Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şeye 'ihtiyacım' yok. Sadece bir şey soracaktım." Alyssa annesinin sözcük seçimlerinden biraz incinmiş gibiydi. Konuşma pek iyi başlamamıştı ve Fiona kızının neden genellikle yaptığı gibi mesaj atmadığını merak etti. Annesinin tüm gün ne kadar meşgul olduğunu biliyordu. Fakat Fiona çocuklarına kendisi için her şeyden önce geldiklerini net bir şekilde öğretmişti, bu nedenle çocukları iş günlerinde bile ona ulaşmaya çalışma konusunda çekimser davranmazdı. Böylece Fiona, Alyssa'nın önemli bir şeye ihtiyacı olduğunu düşündü. Kuralları biliyorlardı. *Ben işyerindeyken çok önemli bir şey olmadığı sürece arama.* Bu kural sadece çocuklar çok küçükken bir yerleri acıdığına veya annelerini çok özlediklerinde çiğnenmişti. Fiona bu tür aramalar için ne Alyssa'yı ne de oğlu Mark'ı suçlardı.

Sabırsız olmamaya çalışan Fiona, "Haydi sor bakalım," dedi. "İki saniye sonra toplantıya girmem gerek. Odaya neredeyse ulaştım."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Fiona onun zamanlaması, se-

sindeki tedirginlik ve konuşmanın başını düşünerek, isteyeceği iyiliğin gerçekten önemli olmasını umuyordu.

“Ne tür bir iyilik?”

“Yandan yırtmaçlı Givenchy eteğini ödünç alabilir miyim? Bu cumartesi önemli bir randevum var.” Alyssa bu ciddi bir krizmiş gibi konuşuyordu; aslında ona göre öyleydi de.

“Beni bunun için mi aradın? Bu akşamı bekleyemedin mi?” Fiona şimdi sinirlenmişti. “O eteği daha ben bile giymedim.” Zaten aldığı neredeyse hiçbir şeyi ilk önce kendisi giyemiyordu. Alyssa hemen onu ödünç alıyordu veya dolaşırken sonsuza dek kayboluyor, uzak bir anıya dönüşüyordu. Bu gitgide daha sık olmaya başlamıştı. Beden ölçüleri aynıydı ve Alyssa artık daha sofistike kıyafetler tercih ediyordu.

“Onu atletizm karşılaşmasında giyeceğim. Pazar günü geri veririm.” *Hangi pazardan bahsediyordu acaba?* Alyssa’nın ödünç aldığı şeyi geri verme zamanlaması biraz belirsizdi.

Fiona onunla bu konuyu konuşacaktı fakat şu anda vakti yoktu. “İyi, tamam. Bu akşam eve döndüğümde konuşuruz.”

“Şimdi öğrenmem gerekiyor yoksa alışverişe çıkmak zorunda kalacağım. Giyecek hiçbir şeyim yok.” İşte bu konuya dalarlarsa hiç çıkamazlardı.

“İyi. Alabilirsin. Akşam görüşürüz.”

“Hayır, anne, bir saniye... Seninle ekonomi ödevim hakkında konuşmam gerek. Ödev pazartesiye ve hoca seçtiğim konuyu sevmedi. Diyordum ki...”

“Alyssa, şu anda konuşamam. Daha sonra. Meşgulüm. Bu konuyu iki saniyede konuşup bitiremeyiz.” Fiona sabrını yitirmeye başlamıştı ve Alyssa anında alındı.

"Tamam. Peki, anladım. Ama her zaman ödevlerimi seninle konuşmadığımdan yakınıyorsun ve hocam dedi ki..."

"İş gününün ortasında, hele ki toplantı öncesi değil. Bunu benimle konuşmak istediğine çok sevindim. Ama şu an uygun değil." Fiona toplantı odasının önündeydi ve artık telefonu kapatması gerekiyordu.

"Peki, ne zaman konuşabiliriz?" Alyssa anınesinin hiç zaman ayırmadığını ima eder gibi, biraz dargın konuşuyordu. Fakat bu adil değildi çünkü Fiona'nın çocukları için erişilebilir olmaya çok çabaladığını Alyssa gayet iyi biliyordu.

"Bu akşam. Bu akşam konuşuruz. Seni ararım."

"Olmaz. Fransızca sınıfındakilerle sinemaya gideceğim, ondan önce de bir Fransız restoranına gideceğiz. Dersin bir parçası."

Artık telefonu kapatmak için acele eden Fiona, "Beni ondan sonra ararsın," dedi.

"Cumartesi günü eteği almaya gelirim. Sağ ol anne."

Fiona buruk bir gülümsemeyle, "Ne demek," dedi. Çocukları, özellikle de Alyssa bunu sık sık yapardı. Annesini onlarla ilgilendiğini kanıtlamak zorunda bırakırdı. Fiona da bunu daima kanıtlardı. Alyssa'nın Fiona'yı bu teste tabi tutmasına gerek yoktu fakat yine de bazen yapıyordu. Az önce de yapmıştı. *Evet, sana ilgi gösteriyorum*, diye düşündü Fiona ve Alyssa'nın eteğin üstüne çok güzel giden siyah kazağı da istemek için tekrar aramamasını umdu. "Seni seviyorum. Akşama iyi eğlenceler."

Alyssa, "Sağ ol, ben de seni. Toplantıda iyi eğlenceler. Vaktini aldığım için affedersin, anne," dedi ve telefonu ka-

pattı. Fiona telefonunu titreşime aldı, ardından ceketinin cebine koydu. Şimdi işine dönmeliydi. Artık yepyeni, henüz bir kere bile giyilmemiş etekler için kiralama taleplerine ayıracak zamanı yoktu. İşte bu, günümüzün bir CEO'sunun ve yalnız ebeveyninin hayatından bir gerçek kesitti.

Fiona yüzüne ciddi bir ifade kondurdu ve NTA'nın, yani National Technologies Associates' şirketinin toplantı odasına adım attı, uzun oval masanın etrafına toplanmış, diğerlerinin gelmesini bekleyen yönetim kurulu üyelerine gülümsedi. Yönetim kurulunda sekiz erkek ve iki kadından oluşan toplam on üye bulunuyordu; bunların çoğu, bazıları daha küçük, bazıları da aynı boyuttaki başka şirketlerin başındaydı. Grubun yarısı çoktan toplanmıştı ve Fiona, toplantının başkanı ve dört üyeyi bekliyorlardı. Kırk dokuz yaşındaki Fiona altı yıldır NTA'nın başındaydı ve müthiş bir iş çıkartıyordu. Çok uzun zaman boyunca bu görevde kalan, eski moda minimal risk tercihlerine yapışıp kaldığından son yıllarında şirketin hisse değerinde ciddi düşüslere neden olmuş bir yöneticinin yerine gelmişti. Fiona bir araştırma komitesince dikkatlice seçilmiş, önemli bir görevi bırakması sağlanmıştı.

Şirketin yönetimini sessiz sakin, düşünceli bir tavırla devralmış, değerlendirmelerinde isabetli davranmış, planlarında cesur ve yürekli olmuştu. Yersiz risklere girmiyordu, yaptığı her şeyi uzun uzadıya düşünüyordu, şirket için biçtiği uzun ve kısa vadeli hedefler zekice ve yerindeydi. Aylar içinde şirket stokları hızla yükselmişti ve zorlu ekonomik iklime

*ABD'de devletin teknoloji desteğini sağlayan, Türkçeye Ulusal Teknoloji Girişimi olarak çevrilebilecek şirkettir. (y.n.)

karşın hâlâ tırmanmayı sürdürüyordu. Hem yönetim hem de hissedarlar ona bayılıyordu ve hem iş arkadaşları hem de çalışanları tarafından saygı görüyordu. Kârları artmaya devam ediyordu. Fiona yeri geldiğinde zalimdi fakat yaptığı her şeyi titizlikle araştırıyor, özenle ve kâr-zarar tablosunu dikkate alarak uyguluyordu. Fiona Carson bir yıldızdı ve kariyeri boyunca da böyle olmuştu. O, kusursuz bir ticari zekâyâ sahip parlak bir kadındı. Amerikan ticari hayatındaki en büyük kuruluşlardan birinin dümeninde oturan ve yüz binlerce çalışandan sorumlu, ülkedeki en başarılı kadınlardan biriydi.

Fiona odayı doldurmaya başlayan yönetim kurulu üyeleriyle fısıldaşıyordu. Toplantının başlamasına daha on dakika vardı. Normalde üyelerle konuşabilmek için birkaç dakika erken gelirdi. Yönetim kurulu başkanı Harding Williams da ima toplantı başlamak üzereyken gelirdi. Fiona'nın kadar renkli değilse de ayrıcalıklı bir kariyeri vardı. NTA kadar büyük olmasa da, kariyerinin büyük bölümü boyunca büyük bir şirketin başında olmuştu ve onu eski günlerde kabul edilen şekilde bir diktatörlük gibi yönetmişti. Kendine has fikirleri ve heveslerine dayanarak isyankâr bir hamle yaptığında Fiona'nın ona söylemeye çalıştığı üzere, artık işler farklıydı. Fiona kurumsal yönetimin kurallarına, şirketler ile onları yönetenlerin saygı göstermesi gereken sınırlara titizlikle bağlı kalıyordu. Ve yönetim kurulunun da aynısını yapmasını bekliyordu. Bu durum, kurul ne zaman toplansa Harding'le Fiona arasında fikir ayrılıklarına yol açıyordu. Fiona merhametli bir biçimde, ikisini kalplerinde çocuklarının iyiliğini gözetken iki ebeveyne benzettiğini söylemişti; üstelik uzlaştık-

ları noktalarda NTA birbiriyle uyumsuz görüşlerinden sıklıkla faydalanıyordu. Fakat o noktaya ulaşmak Fiona'da ciddi baş ağrılarına neden oluyor ve ikisinde de en kötü yönleri ortaya çıkarıyordu. Fiona, Harding Williams'ın yönetim kurulu başkanı olarak konumuna ve uzun tecrübesine saygı duyuyordu fakat insan olarak ondan tiksindiği herkesçe biliniyordu; Harding ise ondan daha da çok nefret ediyordu. Bunu saklamaya gerek duymuyor, sık sık onun hakkında haksız yere aşağılayıcı kişisel yorumlarda bulunuyor veya Fiona sonucu kendisi için nasıl olursa olsun daima diplomatik, saygılı ve sağduyulu davranırken, onun önerilerine gözlerini deviriyordu. Harding gerek yüzüne, gerekse arkasından yaptığı sert yorumlarla Fiona'yı incitiyordu fakat Fiona bunu asla belli etmiyordu. Harding'e bu yorumlara ne kadar üzüldüğünü görme tatminini asla yaşatmazdı. Fiona dibine kadar profesyoneldi. Ne zaman yönetim kurulu toplantısından dönse asistanı masasında iki ağız kesici, bir bardak da su bekletirdi ve bugün de aynısını yapacaktı. Fiona kuruldaki bir sorunu çözmek amacıyla acil toplantı çağrısı yapmıştı.

Harding bu toplantının saçmalık olduğunu düşünmüş ve gelmek istemediğini söyleyerek yakınmıştı. Emekli olalı beş yıl' olmuştu fakat hâlâ güçlü bir başkandı ve başka birkaç kurulun başkanlığını da yürütüyordu. Bir yönetim kurulu üyesinin zorunlu emeklilik yaşına ilişkin kuralı kaldırmak için oy vermediği sürece yıl sonunda yetmişine bastığı zaman NTA'nın yönetim kurulu başkanlığından ayrılması gerekcekti ve henüz böyle bir oy verilmemişti. Fiona onun yedi ay sonra yıl sonunda gitmesini dört gözle bekliyordu. Ve o za-

mana dek onunla yapıcı bir iletişim kurmak durumundaydı. Zaten son altı yıldır, NTA'ya CEO olarak geldiğinden beri her zaman böyle bir çaba sarf etmişti.

Ve son altı yıldır, işi kabul ettiğinden beri, Harding Williams'ın onun bozuk ahlaklı bir sürtük olduğunu söylediğini biliyordu. O Fiona buraya gelmeden uzun zaman önce NTA'nın yönetim kurulundaydı ve yolları daha önce kesişmiş, Fiona, Harvard Business School'da okuduğu dönem birinci senesinde Harding'in verdiği bir dersi almıştı. Harding, Fiona hakkındaki yargısını o günlerden koymuş ve sonra da hiç değiştirmemişti.

Fiona pek az çabayla çok güzel bir kadın olabilirdi fakat bunu yapmayı tercih etmiyordu. İş aracılığıyla tanıştığı erkeklere çekici görünmeye çalışarak zaman harcamıyordu. İlgilendiği tek şey şirketi ve yüz binlerce çalışanını daha da güzel noktalara taşımaktı. Epeydir iş dünyasındaki kadınların tarzını benimsemişti. Uzun ince, güzel vücutluydu, uzun sarı saçlarını sıkı bir topuz yapıyordu ve iri yeşil gözleri vardı. Mücevher takmıyor, süslenmiyordu. Tırnakları daima titizlikle manikürlü ve renksiz ojeliydi. Fiona başarılı, güçlü kadın yönetici denince akla gelen kadındı. Kadife eldivenin içindeki demir yumruktu. Güçlü bir kadındı, gücünü suistimal etmiyordu fakat işin gerektirdiği tüm zor kararları almayı istekliydi ve bunun yol açtığı eleştiri ile sorunları kabul ediyordu. Kararları hakkındaki endişelerini, işlerin ters gidebileceğine dair duyduğu korkuyu, bir tesisi kapatmak zorunda kalıp binlerce kişiyi işsiz bıraktıklarında yaşadığı pişmanlığı hiç kimse görmezdi. Fiona bunu gecelerce uykusuz

kalıp düşünmüştü. Fakat iş yerinde daima sakin, serinkanlı, korkusuz, zeki, sevecen ve kibardı. Yumuşak yanı (evet, yumuşak bir yanı vardı) işyerinde asla ortaya çıkmazdı. Onu burada dile getirmeye cesaret edemezdi; söz konusu olan onun işiyse bu çok tehlikeli olurdu. Korkusuz bir lider olmayı ve bunun daima farkındaydı.

Fiona tüm yönetim kurulu üyelerinin oturmasını bekledi, Harding Williams toplantıyı başlattı ve yüzünde Fiona'nın görmezden geldiği alaycı bir ifadeyle ona baktı.

"Bu toplantıyı sen istedin, Fiona. Bize ne istediğini söyle; umarım insanların işlerini bırakıp önceden planlanmış bir toplantıya gelmelerini gerektirecek kadar önemli bir şeydir. Neden hepimize bir not yollamadığını anlayamadım. Şahsen ne zaman aklına yeni bir fikir gelse buraya koşmaktan daha önemli işlerim var ve eminim diğer üyelerimizin de öyledir." Fiona'nın da daha önemli işleri vardı fakat bunu söylemekten çekindi. Üstelik herkesi toplamak için iyi bir nedeni vardı ve Harding'in de bunu bildiğinin farkındaydı. Harding yalnızca her zamanki gibi onu sıkıştırıyordu. Onu ezmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Fiona onun karşısında kendisini hep bir öğrenci gibi hissedirdi; üstelik durum hiç de böyle olmadığı halde, dersini hiç beceremeyen bir öğrenci gibi. Fakat bunu hiç belli etmedi.

Harding, kadınların büyük şirketler yönetmemesi gerektiğini, zaten bunu beceremediklerini düşündüğünü yıllar içinde birkaç kez ağzından kaçırmıştı ve Fiona'yı da bir istisna olarak görmüyordu. Kadınların günümüzde güçlü konumlara gelmesinden nefret ediyordu ve bu onun daima canını sıkı-

yordu. Kendisi, Vassar'da okumuş, Radcliffe'te sanat tarihi yüksek lisansı yapmış ve asla çalışmamış bir kadınla kırk dört yıldır evliydi. Çocukları yoktu ve Marjorie Williams onun ağzının içine bakıyor, tamamen adamın gölgesinde yaşıyordu. Bu Harding'in işine geliyordu ve özellikle de sonlanan evlilikleri duyduğunda, kendi evliliklerinin ne kadar dayanıklı olduğuyla övünüp duruyordu. Harding'in alçakgönüllü veya mütevazı hiçbir yanı yoktu ve kibri nedeniyle pek çok kişi tarafından sevilmezdi. Fiona da bu listenin başındaydı.

Fiona koltuğunda dimdik oturarak sakince, "Bugün toplantı talebinde bulunan bendim," dedi. Sakin ses tonuna karşın, konuşma tarzı insanları dinletirdi ve yenilikçi fikirlerini paylaştığında odadaki her bir insanı büyülemeyi başarırdı. "Bunun sebebi ise basına sızan son bilgiler hakkında tartışmak istemem." Konuyu hepsi biliyordu ve tüm kurul üyeleri endişeliydi. "Bence bunun hepimizi tuhaf bir pozisyonda bıraktığı konusunda hemfikiriz. Larksberry tesisinin kapanması, işten çıkarılacak binlerce işçimizi etkileyecek. Bu duyuruyu son derece tedbirli biçimde yapmamız gerekiyor. Bu mesajı nasıl ileticeğimizi, sonrasını nasıl yöneteceğimizi kararlaştırmalı, kötü yönetirsek hisselerimiz üzerinde çok ciddi bir negatif etkisi olabileceğini, hatta piyasalarda paniğe yol açabileceğini göz önünde bulundurmaliyiz. Ve son toplantıda oylama yapmış olsak da bunu halka, hissedarlara ve çalışanlara nasıl duyuracağımız henüz karara bağlanmadı. Şimdi hasar kontrol tedbirlerini netleştirmek için zamana ihtiyacımız var ve son toplantımızdan beri tüm zamanımı buna ayırdım. Bence bu duyurunun etkisini din-

dirmek için çok güzel planlarımız var. Şirketin esenliği için o tesisi kapatmak zorundayız ama istediğimiz en son şey, biz ayrıntıları netleştirmeden bunun basına sızmasıydı. Ve hepinizin bildiği gibi, bu iki hafta önce *The Wall Street Journal*'da, sonra da *The New York Times*'ta çıktı. O zamandan beri temizlikten başka bir şey yapmıyorum. Ve bence hepimiz bu konudaki en rahatsız edici şeyin sadece zamanlama olmadığı ve bunun kuruldaki biri tarafından sızdırıldığı konusunda hemfikiriz. Basında çıkan bilgi sadece bu odada biliniyor. Bir kısmı yazıya bile dökülmedi ve bu odadan birisi konuşmadığı sürece basın bunu bilmesine imkân yok.”

Fiona odadakilere yoğun, ciddi bir ifadeyle teker teker bakarken masaya ağır bir sessizlik çöktü. Yüzündeki ifade hiç kimseyi atlamıyordu. “Bunun burada olması düşünülemez. NTA’daki altı yıllık kariyerimde ilk defa böyle bir şey oluyor ve bütün kariyerim boyunca da yönetim kurulundan bir sızıntı yaşanmadı. Böyle şeyler olabildiğini biliyorum fakat ilk kez başıma geliyor ve muhtemelen bu bazılarınız için de geçerli.” Fiona yeniden üyelere baktığında herkes başını salladı. Ona kalırsa hiçbirisi suçlu gibi durmuyordu ve Harding son derece rahatsız görünüyor, hiç kimse öyle düşünmese de Fiona zamanlarını çalıyormuş gibi davranıyordu. Yönetim kurulundan birinin bilgi sızdırdığı netti ve Fiona bunun kim olduğunu bulmaya kararlıydı. Bunu olabildiğince çabuk öğrenmek, bu yanlışa düşen üyeyi kuruldaki almak istiyordu. Bu hafife alınmayacak, yok sayılamayacak kadar ciddi bir durumdu.

Fiona yeşil gözlerinde şimşekler çakarken ciddi bir sesle, “Bence kimin yönetim kurulunun gizliliğini ihlal ettiğini

bilmeye hepimizin hakkı var ve şimdiye kadar hiç kimse bunun sorumluluğunu almadı. Bu yeterli değil," dedi. "Riske atamayacağımız çok şey var, şirketimizin esenliği, hisselerimizin istikrarı. Hissedarlarımıza ve çalışanlarımıza karşı bir sorumluluğumuz var. Kimin başına konuştuğunu bilmek istiyorum ve bence siz de bilmelisiniz." Herkes başını sallarken Harding sıkılmışa benziyordu.

Kabaca, "Sadede gel, Fiona," diye araya girdi. "Ne öneriyorsun? Kurula yalan makinesi mi getirtelim? İyi, benimle başlayabilirsin. İşler ıyice çığırından çıkmadan önce halledelim de bitsin. Bilgi sızdırıldı, atlatmışa benziyoruz ve belki bu işten çıkardığımız çalışanlara ve halka küçük bir uyarı olur. Olanlar için mazeret bulmuyorum ama belki de büsbütün kötü bir şey değildir."

"Aynı görüşte değilim. Ve bence bunu kimin yaptığını bilmemiz ve bir daha olmamasını sağlamamız önemli."

"İyi. Sen cadı avına başla ama seni uyarıyorum, bunu tespit etmek için herhangi bir yasadışı yöneme göz yummayacağım. Birkaç yıl önce aynı mesele yüzünden Hewlett-Packard'da ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Olay neredeyse şirketi parçalıyordu, yönetim kurulunu basında rezil etti, yönetim kurulu üyeleri yasadışı yöntemlerle araştırıldıklarını bilmiyordu ve yönetim kurulu başkanı bu keşfedildiğinde az kalsın hapse girecekti. Seni uyarıyorum, Fiona. Sen ve senin cadı avın yüzünden hapse girmeye niyetim yok. Bir araştırma yürütebilirsin ama prosedürün her adımı yasal ve hilesiz olsa iyi edersin."

Fiona soğukkanlılıkla, "Böyle olacağına seni temin ede-

rim,” dedi. “Endişelerini paylaşıyorum. Ben de HP sorunlarını tekrar yaşamak istemem. Birkaç araştırma firmasıyla görüştüm ve bugün isimlerini hepinizle paylaşacağım. Hiç kimse itiraf etmediği için, ben de dâhil olmak üzere tüm yönetim kurulu üyelerimizin tamamen yasal, dürüst bir biçimde araştırılmasını ve sızıntıdan kimin sorumlu olduğunun bulunmasını istiyorum.”

Harding yine sıkkin bir ifadeyle, “Ne önemi var ki?” dedi. “Olan oldu, hasar kontrolü yaptığını söyledin. Kimin konuştuğunu bulman bir şeyi değiştirmeyecek. Çok zeki bir muhabir bunu başka bir yolla da öğrenmiş olabilir.”

“Bu imkânsız ve bunu biliyorsun. Ayrıca bir daha böyle bir şeyin olmayacağını temin etmek istiyorum. Yaşananlar idare kurallarımızla, bu şirketi ve kurulu yönetme biçimimizle tamamen çelişiyor,” dedi Fiona ve Harding onun lafı biter bitmez gözlerini devirdi.

“Tanrı aşkına, Fiona, bir kurulu yönetmek için ‘idare’den fazlasına ihtiyaç vardır. Hepimiz kuralların ne olduğunu biliyoruz. Zamanımızın yarısını prosedürleri tartışarak ve bizi yavaşlatmak için yenilerini keşfederek harcıyoruz. Şirketi idare etmek için zaman bulabilmene bile hayret ediyorum. Kariyerim boyunca böyle zaman harcamadım. İyi kararlar aldık ve onları takip ettik. Bunu yapmak için yeni kurallar uydurarak zaman ziyan etmedik.”

Fiona kararlılıkla, “Artık bir kuruluşu bir diktatörlük gibi yönetemezsin,” dedi. “O günler artık gereide kaldı. Ayrıca hissedarlarımız buna müsamaha göstermez, zaten göstermemeliler de. Hepimiz kurallara uymalıyız ve hissedarlar

da yirmi veya otuz yıl önce olduğundan çok daha bilgili ve çok daha talepkârlar," dedi ve Harding de bunun doğru olduğunu biliyordu. Fiona modern bir CEO'ydu ve Harding'in zaman kaybı olduğunu düşündüğü kurallara göre yaşıyordu. Harding sık sık Fiona'nın bu yönünü eleştirirdi.

Fiona kurula dönerek, "Söz konusu bilgiyi yalnızca yasal yöntemlerle elde etmek kaydıyla, sızıntının kaynağını bulmak için bir araştırmayı oylamaya sunmak istiyorum," dedi. Sırf halledip geçmek için oylamayı onaylayan ilk kişi de, bu düşüncüyü budalaca ve NTA'nın parasını çarçur etmek olarak görse de Fiona'nın talebine karşı çıkmayan Harding oldu. Herkes sızıntının araştırılması için oy kullandı.

Beraber toplantı salonundan çıkarlarken, "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler, Harding."

Harding alaycı bir ifadeyle, "Peki kim olduğunu bulunca ne yapacaksın?" diye sordu. "Ağızına biber mi süreceksin? Zamanımızı harcayacağımız daha iyi şeyler var."

Fiona onun gözlerinin içine bakarak kararlı bir sesle, "Kuruldan istifa etmesini isteyeceğim," dedi. Harding'in gözlerinde, Harvard Business School'dan beri, yirmi beş yıldır kaybolmayan o küçümseme vardı. Fiona ömrü boyunca onun saygısını kazanamayacağını biliyor ve bunu umursamıyordu. Zaten kariyeri, Harding'in onun hakkında ne düşündüğünden bağımsız olarak, müthiş gidiyordu.

Harding'in ondan hoşlanmamasının kökeni eskiydi. Fiona onu bırakıp da artık acele etmesi gereken öğleden sonra toplantılarına yetişmek için ofisine koştururken bunu

yeniden düşündü. Araştırma üzerine tartışmalar, Harding'ın araya girmeleri ve sert yorumlar nedeniyle acil kurul toplantısı planladığından daha uzun sürmüştü.

Fiona, Harvard Business School'daki ilk yılında kendini yetersiz görerek sudan çıkmış balık gibi hissetmiş ve defalarca kez okulu bırakmayı düşünmüştü. Çoğu erkek olan ve kendilerine çok güveniyormuş gibi görünen sınıf arkadaşlarından daha beceriksiz olduğunu hissediyordu. Onun sahip olduğu tek şey hırs ve ticarete duyduğu sevgiydi; bunlar da özellikle ilk yılda onun için yeterli görünmüyordu. Fiona için zor bir süreç olmuştu. Ebeveynleri önceki yıl araba kazasında ölmüştü ve Fiona onlarsız tamamen kaybolmuş, yıkılmış gibi hissetmişti. Babası onu istediği şeyi yapmaya teşvik etmişti ve Fiona da o ve annesi öldükten sonra bile MBA okuma planına devam etmişti. Tek desteği, dört bin sekiz yüz kilometre ötedeki Stanford'da psikiyatri ihtisası yapan ablası olmuştu. Fiona, Cambridge'deki okulda korkmuş, yalnız hissetmişti ve erkek sınıf arkadaşlarının çoğu ona karşı saldırgan ve düşmanca davranmıştı. Profesörleriye ona karşı kayıtsızdı.

Harding o yıl maaşlı izne ayrılmıştı ve Princeton'dan bir sınıf arkadaşı onu işletme okulunda öğretmenlik yapmaya ikna etmişti. Harding az kalsın Fiona'yı sınıfta bırakıyordu. Fiona'nın içini yalnızca, öğrencilerine yardım etmek ve kılavuzluk etmek için elinden geleni yapmasıyla bilinen, Harding'ın eski arkadaşı Jed Ivory rahatlatmıştı. Fiona'ya karşı inanılmaz şefkatli davranmış, onun tek arkadaşı olmuştu.

Jed o sıralar fırtınalı bir evlilik sürdürdüğü karısından ayrılmıştı. Kadın eski öğrencilerindendi ve ikisi yıllar boyunca

eşlerini aldatmış, gizli bir ilişki yaşamıştı. Jed karısıyla ayrı yaşar ve sessiz sedasız boşanma şartlarını görüşürken, Fiona'ya yardım etmeye başlamıştı, bundan bir ay sonra yatmaya başlamışlardı ve Fiona ona delicesine âşık olmuştu. Fiona bunu bilmiyordu fakat bu Jed için yabancı bir durum değildi. Fakat buna rağmen işletme okulunda fısıldaşmalara neden oldu. Fiona, Harding'in bu durumdan son derece rahatsız olduğunun pek az farkındaydı. Daha sonra Jed'in evliliğinin bitmesinden Fiona'yı suçlu tutmuştu fakat Fiona'nın bununla neredeyse hiçbir ilgisi yoktu. Jed'le ilişkisiyse Fiona'nın birinci yılının sonunda, o başka bir bölümden bir yüksek lisans öğrencisiyle ilişki yaşayıp onu hamile bıraktığını ve hazıranda onunla evleneceğini söylediğinde hemen sona ermişti. Fiona yıkılmıştı ve bütün yazı onun için ağlayarak geçirmişti.

Eylülde okula döndüğünde, en sonunda evleneceği David'le tanışmıştı. Bir önceki ilişkisi yeni bitmiş sayılabilecekken, David'le Noel'de nişanlanmış, ikisi mezun olduktan sonra da evlenmiş, beraber David'in memleketi San Francisco'ya taşınmışlardı. O sırada bu mantıklı görünmüştü. Fakat Jed Ivory'yle ilişkisi onu yaralamıştı.

Harvard'daki ikinci yılında Jed'e rast gelmek onu tuhaf hissettirmişti. Fiona o sırada evli ve bir oğul sahibi olsa d Jed defalarca kez ilişkilerini yeniden canlandırmaya çalışmıştı fakat Fiona ondan uzak durmayı başarmış, bir daha da dersini almamıştı. O zamana kadar Jed'in öğrencileriyle ilişkilerinin işletme okulunda efsane olduğunu ve kendi gençliğinden, kırılganlığından faydalandığını öğrenmişti. Fiona mezun olduktan sonra onu bir daha ne duydu ne de

gördü fakat başkalarından onun sonradan iki kez evlendiğini ve ikisinin de çok daha genç kadınlar olduğunu öğrendi. Buna karşın Harding, Jed'e toz kondurmuyor, öğrencileriyle ilişki yaşamak gibi bir saplantısı olduğu gerçeğini görmezden gelmeyi seçiyordu. Fiona suçlu değil kurban olsa da Harding, Fiona'ya baştan çıkarıcı kadın rolü yüklemekten asla vazgeçmedi. Daima erkekleri kayıran ihtiyar adam zihniyetiyle, hâlâ Jed'in yuvasını Fiona'nın yıktığını düşünüyordu ve o gün bugündür ona bir kaltakmış gibi davranıyordu. Harvard'dayken sahip olduğu "ateşli kadın" imajına gizliden gizliye atıfta bulunmakta tereddüt etmiyordu ve Fiona da herhangi bir açıklama sunmuyordu. Hiç kimseye açıklama borçlu olduğunu düşünmüyordu ve o zamanlardan beri Jed Ivory'yle ilişkisini, Jed'in ondan böyle faydalanmasını sağlayan ebeveynlerinin ölümünden sonraki korkunç yıl, bir öğrenciyken yaşadığı talihsiz bir kaza gibi görüyordu.

Fiona'nın özür dileycek bir şeyi yoktu fakat Harding, Fiona'nın baş döndürücü kariyerine, on yedi yıllık evliliğine ve kusursuzca saygın yaşamına rağmen, hâlâ onu suçluyordu. Fiona bilakis bunu abes buluyordu ve kendisini ona açıklayacak veya savunacak hali yoktu. Palo Alto'daki NTA'nın CEO'luğu teklifini kabul ettiğinde Harding'in yönetim kurulu başkanı olduğunu duyup perişan olmuştu. Harding de bundan memnun değildi elbet fakat Fiona'nın inanılmaz becerilerini, etkileyici özgeçmişini, kusursuz yeteneğini yok saymak imkânsız olduğundan, işe alınması yönünde oy kullanmıştı. Tüm kurul onu kazandıkları için şanslı olduklarını düşünürken, kendisi kalkıp ona duyduğu kişisel garezini iti-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

raf etmek istememişti. Fiona da Harding'in kendisine karşı kaba tavırlarını görmezden gelebileceğini düşünmüştü. Her yönetim kurulu toplantısında başına giren ağrılar bunu zorlaştırsa da. Fiona masasına geçer geçmez iki ağır kesici haptı bir bardak suyla beraber yuttu. O öğleden sonra yapması gereken bir sürü şey vardı; yönetim kurulunun araştırılması için yeşil ışık yakmalıydı. Bu soruşturmayı yürütmesi için tuttukları firma, altı ila sekiz haftaya kadar kaynak hakkında bilgi edinmeyi umuyordu.

Fiona saat altıda otoparktaki arabasına yürürken, dopdolu bir günü de arkasında bırakıyordu. Mercedes marka beyaz steysin vagona ulaşınca kilidini açtı, ceketini çıkarıp arka koltuğa koydu ve beyaz ipek gömleğinin kollarını kıvrıdı. Hareketleri, eve doğru yola çıkmadan önce erkek meslektaşlarının yaptıklarının aynısıydı. Fiona otoparktan çıkıp eve giderken, o öğleden sonra yaşananları, toplantıyı düşündü. Güzel bir mayıs ikindisiydi, hava hâlâ ılıktı ve Fiona her gün mutlaka yüzdüğü Portola Valley'deki evinin havuzuna ulaşmayı iple çekiyordu. Şoförlü bir arabası olabilirdi ve hiç kimse bunun için onu eleştirmezdi fakat Fiona arabasını kendisi sürmeyi tercih ediyordu. İşinin yüzeysel avantajlarına kendini hiç kaptırmazdı. Toplantılara gitmek veya tesisleri ziyaret etmek için şirketin jetini kullandığı oluyordu fakat hiç şoför istememişti ve eve gidiş yolculuğundan da hep keyif almıştı. Ofisle ev arasındaki zaman özellikle de çocuklar hâlâ evdeyken işine yaramıştı. Şimdi, son bir yıldır, her gün boş bir ev onu karşılıyordu; bu acı verici olsa da, Fiona eve iş getiriyordu ve gecelik okumalarını bitirdiğinde öyle yorgun oluyordu ki, genellikle

ışıkları kapamadan, üstünü bile değiştirmeden uykuya dalıyordu. Sıkı çalışıyordu fakat ondan çok şey bekleyen kariyerine rağmen çocuklarının daima yanında oluyordu.

Her zaman eğer vakit ayırmaya istekliyseniz ailenizin de, kariyerinizin de olabileceğine inanmış ve çocuklarının memnuniyeti için uğraşmıştı ama kocası, oğlu Mark üç yaşındayken ilk ciddi işine başladığından beri hiç memnun değildi. Onunla evde geçirdiği üç sene, oğlu için bir hediye olmuştu ve Fiona o zamandan beri tam gün önemli işlerde çalışmıştı. İki çocuğu da bu durumdan kötü etkilenmemişti, Fiona'nın onlarla ilişkisi şimdi bile güçlüydü. Yönetim kurulu toplantısından önce de olduğu gibi, Alyssa annesini herhangi bir konu için, tavsiye almak veya sadece laflamak için sık sık arıyordu. Fiona onunla ve oğlu Mark'la sahip olduğu açık ve sıcak ilişkinin üstüne titriyordu. Ailesine ve kariyerine bağlılığı işe yaramıştı. Okul piyeslerine, oğlunun lacrosse ve futbol maçlarına gitmiş, izcilik etkinliklerine katılmış, Alyssa'nın bale resitallerine gitmiş, ödevlerine yardım etmiş, sabaha karşı ikiye kadar Cadılar Bayramı kostümleri dikmişti.

Alyssa şimdi Stanford'da ikinci sınıftaydı ve mezun olduktan sonra ebeveynleri gibi Harvard Business School'a gitmek istiyordu. Mark, New York'ta Columbia Üniversitesi Sosyal Hizmet Bölümü'nde yüksek lisans yapıyordu. İşletmeye tutku duyan kız kardeşi ve annesinin aksine, Fiona'nın dediği gibi, ailenin aziziydi. Yapmak istediği tek şey dünyadaki yanlışlıkları düzeltebilmektir. Ve Columbia'yı bitirdikten sonra bir süre az gelişmiş bir ülkede çalışmak istiyordu. İşletmeye karşı bir nebze bile ilgisi yoktu. Kız arkadaşı da tıp öğrencisiydi ve önceki yaz Sınır Tanımayan Doktorlar'la

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Libya ve Kenya'da çalışmıştı, ayrıca Mark'ın altruistik bakış açısını paylaşıyordu. Fiona, Mark'ın bu tarzını çok seviyor, hem onun hem de Alyssa'nın hedeflerinden gurur duyuyordu.

Fiona annelik kariyerini değerli, mühim ve profesyonel kariyeri kadar başarılı görüyordu. Ve başarısız hissettiği tek alan da David'le evliliği idi. Çok erkenden bu evliliğin bir felaket olduğu ortaya çıksa da Fiona on yedi yıl boyunca bu ilişkiye saplanıp kalmıştı. İlişkiyi hep yürütmek istese de, David buna izin vermemişti. Mütevazı bir aile işini miras almıştı ve küçük ölçekli bir girişimciydi. Fiona'nın ilgisi büyük kuruluşlar ve çok daha büyük ölçekte iş dünyasıydı. Fiona çalışmak isteyince David ona aile işini beraber yönetebileceklerini söylemişti fakat Fiona işyerinin birbirleri ve David'in ailesiyle sert savaşımlara girmeleri için uygun bir alan olacağını düşünerek bunu reddetmiş, bu işi denememekle bilgelik etmişti. Ona söylemese de David'in işini pek ilginç bulmuyordu. Fiona daha büyük kuruluşların çetin zorluklarını, dünyadaki etkilerini, yaşadıkları sorunları ve çok daha ilginç olan hedeflerini tercih ediyordu. Ve hemen ilk işinde David'in Fiona'nın başarılı olmasına ciddi anlamda gücendiğini fark etti. Fiona onun nefret ettiği şeylerin bir özeti olup çıkmıştı. David, tıpkı Harding Williams gibi, Fiona'yı ticaret hayatındaki kadınlarda yanlış olan her şeyin bir özeti gibi görmüş, Fiona çocuklarıyla ondan çok daha fazla vakit geçirirse de onu çocuklarıyla ilgilenmemekle eleştirmişti. David her hafta sonunu arkadaşlarıyla golf oynamakla geçirirken, Fiona çocuklarıyla beraber olabilmek için eve koşturuyordu.

Fiona hayatının her alanında başarılı olmuş, David'e de

iyi bir eş olmaya çalışsa da David onu eleştirmeyi hiç bırakmadı. Ve Fiona'ya NTA'dan iş teklifi gelince de ipler temelli koptu. Ona iş teklifini geri çevirmesini, yoksa onu bırakacağını söylediğinde Fiona afallayıp kaldı. O sırada Alyssa on üç, Mark ise on altı yaşındaydı ve Fiona, David ne derse desin, bunun çocuklarla ilgili olmadığını fark etti. Bunun tek nedeni David'in egosu, Fiona'yı en büyük hayalinden alıkoymak istemesiydi. Uzunca bir tartışma, dikkatli bir düşünme süreci sonunda Fiona işi kabul etti ve David de o hafta içinde hışımla evden ayrıldı. Fiona başta elbette üzüldü fakat şimdi üstünden altı yıl geçmişken dönüp baktığında, bunun başına gelen en iyi şey olduğunu görebiliyordu. Artık hiç kimse onu eleştirmiyor, duygusal olarak zarar vermiyor, aşağılamıyor, hatalarını sayıp dökmüyor, ne kadar kötü bir eş ve anne olduğunu söylemiyor, iş dünyasındaki başarısı için suçlu hissettirmiyordu. Fiona en başından beri hedeflerini ondan saklamadığı halde, David onu taşıyamaz olmuştu. Veya belki de Fiona artık biraz fazla ağırdı.

En nihayetinde, bu konuda suçlu hissetse ve çocuklarına söylemese de David'in terk etmesi onu rahatlatmıştı. Bazen, özellikle de çocuklar artık evde kalmadığı için yalnızlık çektiği oluyordu fakat Alyssa sık sık ziyaret ediyor, Mark da okul tatillerinde geliyordu fakat Fiona son altı yıldır hayatının huzurlu olmasından ötürü çok mutluydu. Bazen hayatında bir erkeğin varlığının güzel olabileceğini düşünüyordu fakat şimdiye kadar hiç böyle bir şey yaşanmamıştı ve Fiona işiyle, çocuklarıyla mutluydu; David'le olabileceğinden katbekat daha mutlu. Şimdi dönüp baktığında onun ne kadar olumsuz, ne kadar kızgın olduğunu, evliliklerinin büyük bö-

lümünde kendisine karşı ne kadar öfke beslediğini görebiliyordu. Artık onun kıskançlığının ve öfkelerinin hedefinde olmamak bir rahatlık ve canlandırıcı bir histi.

David boşanmalarından iki yıl sonra ona çok daha uygun bir kadınla yeniden evlenmişti fakat buna karşın hâlâ Fiona'ya öfkeliydi ve eline geçen her fırsatta özellikle de çocuklarına bunu ifade ediyordu. David'in ona karşı öfkesi ebedi bir alev gibiydi. Ve karısı Jenny de iş dünyasına karşı onun gibi olumsuz duygular besliyordu. Jenny'nin ilk kocası, aslında kolayca çözümlenebilecek bir muhasebecilik skandalı nedeniyle işini kaybedip de kariyeri sona erdiğinde intihar etmişti. David'le bir yıl içinde evlenmiş, ona güzel bir yuva vermiş, hiç çalışmamış, onun sözünden çıkmamıştı. Ve David Fiona'dan yalnızca dört yaş büyük olsa da, elli yaşındayken, yani tekrar evlendikten bir yıl sonra emekli olmuştu ve zamanının çoğunu Jenny'yle dünyayı gezerek değerlendiriyordu. Fiona'ysa çalışmaya devam ediyor, yaptığı işi seviyor, iş dünyasının stratosferindeki mevkiini koruyordu. Görebildiği kadarıyla o ve David artık mutluydu, bu da ona kalırsa ciddi bir gelişmeydi ve David'in başarısızlıkları nedeniyle onu affetmemesi, onunla dost olamayışı Fiona'yı hem şaşırtıyor hem de hayal kırıklığına uğratiyordu. David'in içinden bunları yapmak gelmiyordu. Ve çocukları da bu konuda hayal kırıklığı duyuyordu. Babaları anneleri hakkında sivri yorumlar yapmaksızın veya ona feci halde kötücül bir laf etmeksizin ebeveynlerini aynı odada tutmak bile imkânsızdı. Fiona onun seviyesine inmeyi, onun oyununu oynamayı reddediyordu ve genellikle Jenny'yle en son yaratıcı projesi veya son seyahatleri hakkında sohbet edi-

yordu. Jenny'nin iyi bir kadın olduğunu ve David'e son derece uygun olduğunu düşünüyordu.

Fiona'nın hayatı alabildiğine basitti. Elinden geldiğince sık çocuklarını görüyor, NTA'da çalışıyor, zamanı olduğunda arada bir arkadaşlarıyla keyifli vakit geçiriyor, genellikle kısa geziler olsa da iş için seyahatlere çıkıyordu ve uzun zamandır arkadaşlarının çöpçatanlık ettiği randevulara gitmiyordu. Buna ne vakti ne de isteği vardı ve arkadaşlarının seçtiği kişiler zaten genellikle gülünesi derecede alakasız oluyordu. Ayrıca Fiona, kendisi gibi bir kariyer kadının piyasada çok alıcısı olmadığını da gayet iyi farkındaydı. Böyle kadınlar çoğu erkeğe çok korkutucu geliyordu ve Fiona büyük bir şirketin CEO'su olduğundan onun bir kontrol manyağı veya bir kaltak olduğunu varsayıyorlardı. Fiona öyle değildi fakat bunu pek az erkek öğrenmek istiyordu. Zaten Fiona'nın randevuya çıkacak enerjisi yoktu. İşten eve döndüğünde bitkin oluyordu, beraberinde bir dolu iş getiriyordu ve bütün gün şirket yönettikten sonra seksi veya ilgili görünmek biraz zordu; bu da David'in en büyük şikâyetlerinden biriydi zaten. Onu artık bir kadın olmamakla suçlamıştı. Fiona'ya bir erkek gibi giyindiğini, öyle düşündüğünü ve öyle çalıştığını söylemişti. Fiona üç aylık raporları okumuyorsa bilim projelerinde Mark'a yardım ettiğinden, seks ve romansa pek az zaman kalıyordu. Yeni karısı Jenny'nin çocuğu yoktu ve bu David'e gayet uygundu. Jenny'nin tek odak noktası David'di.

Fiona söylediği bazı şeyler yüzünden hâlâ suçlu hissediyordu. Romantizme vakit ayıramadığı konusunda haklı olduğunu biliyordu fakat iki çocuk yetiştirmek, bir yandan da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Amerika'nın iş dünyasında mayınlara basmadan ilerlemeye çalışmak başka bir şeye pek vakit bırakmıyordu. Şimdi çocuklar büyüyüp üniversiteye gittiği halde durum düzelmemişti. Fiona'nın bir eşi veya dikkatini dağıtacak birileri yoktu, artık öncekinden daha da çok çalışıyordu ve boş vaktini de işle doluruyordu. Bu iyi yaptığını bildiği bir şeydi ve bir eş olarak ne kadar başarısız olduğunun söylenmesinden çok daha tatmin ediciydi. Ve bu deneyimi bir daha tekrarlamak gibi bir arzusu da yoktu. Artık iyi olduğu şeye tutunuyor, elinden geldiği zamanlar çocuklarını görüyordu. Bu onun için uygun bir hayattı.

Portola Valley'de bulunan ve son on iki yıldır yaşadıkları kocaman güzel evin garaj yoluna girdi, arabadan inerken gülümsedi. Akşamları eve döndüğünde çocukları içeride bulmayı özlemişti fakat buna karşın günün sonunda sevdiği evine ulaşmak iyi hissettiriyordu.

Evrak çantasını hole koydu ve üstünü değiştirmek için giyinme odasına gitti. Uzun zamandır bütün dolaplara yayılmıştı. Artık burada bir erkekle beraber yaşadığını hayal bile edemiyordu ve David buradayken nasıl yaşadıklarını hatırlamakta da zorlanıyordu. Artık münzevi bir hayat sürüyordu fakat bu ona uygundu. Bazı açılardan bir kadın olmanın, yatağında bir erkeğin yatmasının nasıl bir şey olduğunu adeta unutmuştu. Fakat tıpkı David gibi, kendisi de ayrılmadan uzun zaman önce ona âşık olmayı bırakmıştı. Evliliklerinin son yıllarında sırf alışkanlık, görev duygusuyla ve güya çocuklar uğruna beraber kalmışlardı. Ve Fiona, o gittikten sonra herkesin ne kadar mutlu olduğunu fark etmişti. David'le çift olarak hayatları yıllarca kasvetli ve stresli geçmişti. Ve

şimdi Fiona'nın hayatı, rahat ve dünyasının kontrolünde olduğu, tanıdık bir yerdeydi.

Bahçeye açılan sürgülü kapıyı açıp vücut hatlarını sergileyen siyah bikinisiyle havuza yürüdü. Uzun ince hatları biçimliydi, yaşını göstermiyordu. Sırtında günbatımının son ilkbahar ışığını hissederek basamaklardan indi ve uzun, net kulaçlarla yüzmeye koyuldu. Uzun günün ardından su çok iyi geliyordu ve birdenbire Harding Williams'la savaşları, Larksberry Tesis'i'nin çalışanları hakkındaki endişeleri ve günün irili ufaklı tüm sıkıntıları, o serin suda süzülürken, kaybolmaya başladı. David'le evlendiğinde ve geleceklerine dair büyük umutları varken hayalini kurduğu her şeyi yoktu fakat şimdi istediklerine ve ihtiyaç duyduğu şeylere sahipti: sevdiği bir kariyer, bayıldığı iki çocuk ve döneceği huzur dolu bir ev. Fiona'ya kalırsa bu mükemmel bir hayattı.

İKİNCİ BÖLÜM

Marshall Weston, en sevdiği oyuncuğı olan Aston Martin marka arabasında, Palo Alto'dan Marin County'deki evine her zamanki gibi biraz fazla hızlı ulaşmıştı. Silikon Vadisi'nde çalışıyordu ve ülkedeki ikinci en büyük kuruluş olan UPI, yani United Paper International'ın CEO'suydu. O ve karısı Liz, Ross'ta yaşamayı seviyordu. Burası çok güzeldi ve on yıl önce, çocukları küçükken orada evlerini kurmuşlardı. Okullar çok güzeldi ve Marshall, ofisinden biraz uzakta yaşamayı seviyordu. Böylece akşamları eve dönüş yolculuğunda kafasını boşaltabiliyordu ve Marin County'yi de yarımadaadan daha fazla seviyordu. Ona kalırsa ev ve iş arası yol buna değerdı.

Marshall elli bir yaşındaydı, on beş yıldır UPI'da çalışıyordu ve basamakları mükemmel şekilde tırmanmıştı. On yıldır şirketin CEO'luğunu yürütüyordu ve UPI hisseleri sayesinde bir servet yapmıştı, diğer yatırımları da gayet başarılı olmuştu. Ona sorulacak olsa, mükemmel bir hayat sürdürdüğünü söylerdi. Kariyeri onun için son derece önemliydi ve Liz de ihtiyaçları için ideal bir eşti. Yirmi yedi yıldır evlilerdi

ve martta elli yaşına giren Liz hâlâ da güzeldi. Kendine iyi bakıyor, bol bol tenis oynuyor, her gün egzersiz yapıyordu. Pilates derslerine gidiyor, havuzlarında yüzüyor, tıpkı Marshall gibi hayatlarını çok seviyordu. Üç harika çocukları vardı ve Marshall, hayal bile edemeyeceği şekilde onları yetiştirmişti. Liz onun UPI'da bir servet kazanmasını beklememişti. Evlendiklerinde Marshall'ın iyi kazanacağını düşünmüştü; Marshall üniversitede bile çalışkan ve hırslıydı fakat buna rağmen yıllardır sürdürdüğü başarısı olağanüstüydü. Beraber kurdukları tüm hayaller gerçekleşmişti.

Liz hukuk mezunuydu fakat hiç çalışmamıştı; ticarete ise yatkındı. Fakat evlilikleri boyunca evde olmayı tercih etmişti ve üç çocuk onu oyalamıştı. Büyük oğulları Tom ilk yıldönümlerinde doğmuştu ve şimdi Boalt'ta hukuk fakültesinde okuyordu, keyfi de yerindeydi. İyi bir çocuktu ve annesiyle iyi geçiniyordu fakat babasıyla daima rekabet halinde olmuş, yaşı ilerledikçe de bu artmıştı. Çocukken Liz'in sevgisi için babasıyla yarışır ve aynı şekilde spor veya diğer her türlü oyunda da onunla rekabete girerdi. Bu iki adam adeta ormandaki iki geyik gibi her fırsatta boynuzlarını tokuşturur, kafa kafaya gelirdi, bu da gergin bir hava yaratırdı. Tom yaşlandıkça babasını eleştirmeye ve herkesi kontrol etmeye çalışmakla suçlar oldu. Ve onu dürüst yaşamamakla itham ediyordu, Marshall bunu reddediyor, Liz ise görmüyordu. Tom'un ona karşı nedensiz yere sert olduğunu düşünüyordu. Ve bunun sonucu olarak, yirmi altı yaşındaki Tom da artık eve daha az geliyordu. Hukuk fakültesinde yoğun çalışıyordu ve ne zaman eve gelse babasıyla ticaret, politika

ve babasının savunduğu her konuda atışıyordu. Liz devamlı onları yatıştırmaya ve uzlaştırmaya çalışıyordu. Tom baba-sıyla her konuda konuşabilecek ve meydan okuyabilecek yaşta olduğundan, Liz onların maço rekabetinin ortasında kalakalıyordu. Bunun zamanla geçeceğini düşünüyordu fakat hâlâ geçmemişti. Ve Marshall'ın da ilk oğluyla gurur duyduğunu fakat Tom'un onu böyle hunharca eleştirmesinden hayal kırıklığı yaşadığını biliyordu.

Marshall'ın arada bir arkadaşlarına Tom'u, olağanüstü başarılarını ve notlarını anlatarak övündüğünü duyuyor, bunları oğluna da ifade edebilmesini diliyordu. Marshall bunları ona söylememeyi adeta bir gurur meselesi haline getirmişti; Tom'un akademik başarıları kendi başarılarını perçinliyormuş gibi yalnızca başkalarına söylemesi Tom'un şikâyet etmesine neden oluyordu. Babasını narsist olmakla ve dünyadaki herkesi kendi dünyasında bir piyon gibi görmekle suçluyordu; Liz buna karşı çıkıyordu. Fakat baba oğul arasındaki ilişki kesinlikle kolay yürümüyordu. Ve bazı açılardan da birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de inatçı, dik başlı ve kinliydi. Liz'in hoşlanmadığı şey, aralarındaki gerilimin Tom'u eve daha sık gelmekten alıkoymasıydı. Babasının Los Angeles'ta olduğunu bildiğinde, bazen hafta ortası akşam yemeği için geliyordu. Daha iyi, daha zeki, şefkatli ve babasının hak etmeyeceği kadar sabırlı olduğunu düşündüğü annesine büyük bir saygı ve hayranlık besliyordu. Liz, onun kendisi için yaptığı her şeye minnet duyduğundan ve basitçe ona büyük bir aşk beslediğinden, Marshall'ın hayatını kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Yirmi yedi yıldır elinden gele-

bilecek her şekilde kusursuz eş olmuştu. Büyük oğlu da böyle olduğunu ve babasının onu hak etmediğini düşünüyordu.

Marshall'ın ikinci oğluyla ilişkisi bunun yanında son derece pürüzsüzdü. John daima hayalini kurduğu oğuldu; yıldız bir sporcu, yıldız bir öğrenci, örnek bir çocuktü. John yirmi yaşında Stanford'da üçüncü sınıftaydı, futbol takımındaydı, neredeyse her sınavdan A alıyordu ve ebeveynlerini görmek için sık sık eve geliyordu. Babasıyla ağabeyinin arasındaki sürtüşme, iki kardeş arasında da gerilime yol açıyordu. John babasının bir kahraman olduğunu düşünüyor, yaptığı her şeye hayranlık duyuyor, onu arkadaşlarına ballandıra ballandıra anlatıyordu. John, Tom'un babalarına karşı çok sert olduğunu düşünüyordu. Tom onu bir günahkâr olarak görürken, John'un gözünde babası bir azıddı. İki oğlan birbirinden ancak bu kadar farklı olabilirdi ve John babasının gözdesiydi. Marshall onu futbol, beyzbol, basketbol maçlarına, av seyahatlerine götürüyordu ve ikisi erkeklere özel vakit geçiriyorlardı. Marshall, Tom'a da aynı fırsatı sunsa da, Tom büyüdüğünde bunu nadiren değerlendirmeye başlamıştı. Marshall ve John beraber mükemmel zaman geçiriyordu ve bu Liz'in kalbini ısıtıyordu. Sadece büyük oğlunun da biraz rahatlayıp babasıyla daha fazla zaman geçirmesini, ona daha çok saygı göstermesini diliyordu. Hâlâ ileride yakınlaşacaklarını umuyor, onları bu yönde yüreklendirmeye çalışıyordu. Fakat Marshall için kendisine koşulsuz şartsız bayılan küçük oğluyla vakit geçirmek besbelli daha kolaydı ve beraber iyi zaman geçiriyorlardı.

Marshall ve Liz için asıl zorluk, on altı yaşındaki kızları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lindsay'di. Lindsay hiçbirinin fikirlerini paylaşmıyor, iki ebeveyniyle de sürekli kavga ediyordu; ona karşı sınırsız bir sabır sergileyen Liz bile zorlanmaya başlamıştı. Lindsay'ın şimdi verdiği kavganın sebebi, bir piercing, birkaç tane de dövme yaptırmak istemesiydi. Her kulağında altı delik vardı ve burnunu da deldirmişti; babası onu yıl boyunca evden çıkartmayacağını söyleyerek burnundaki küpeyi takmamaya zorlamıştı. Lindsay yenilerde vegan olmuştu ve ebeveynleriyle yemek yemeyi reddediyordu; yedikleri yemeklerin midesini bulandırdığını, onları izlerken tiksindiğini söylüyordu. Gemi kazası geçirmiş gibi görünen ve geçen yıl saçlarını rasta yaptırmış bir erkek arkadaşı vardı. Ve Lindsay bu çocuktan önce, onun gibi başkaları veya cümla beterleriyle vakit geçiriyordu. Lindsay, hiç Marshall'ın beklediği gibi değildi ve Liz devamlı onu telkin ederek Lindsay'ın bunu atlatacağını söylüyordu, Marshall da bunun doğru olmasını umuyordu. Onun için John'la beyzbol maçına gitmek, hatta Tom'la politika kavgası yapmak bile, Lindsay'ın devamlı asi tavır ve fikirleriyle uğraşmaktan daha kolaydı. Lindsay derslerden güçbela geçiyordu ve her yıl sınıfta kalmanın ucundan dönüyordu. Ebeveynlerini sinir etmek için elinden geleni yapıyor, eline geçen her fırsatta annesiyle tartışıyordu. Liz buna alışmıştı ve üzülmemeye çalışıyordu fakat Marshall karısına açılarak bu durumun onu delirttiğini ve yordugunu itiraf etmişti. Kızlarıyla mantıklı konuşmak imkânsız gibiydi. Bunun dışında huzurlu olan ev hayatlarındaki en sert muhalif sestti. Marshall işten eve döndüğünde Lindsay'ın arkadaşlarıyla dışarıda olduğunu görünce adeta rahatlıyordu. Marshall'ı onun hakkında rahatlatan tek şey,

Lindsay'in uyuşturucu kullanmaması sıydı fakat buna rağmen Lindsay son derece zor bir çocuktı. Uyuşturucu kullansaydı, bu Marshall için bardağı taşıran dam la olurdu. Lindsay hâlihazırda geçimsizdi. Yatak odasının kapısının çarpılması, neredeyse her konuşmalarında duydukları bir sestı. Marshall artık buna alışmıştı fakat onu göresi bile gelmiyordu.

Marshall'a kalırsa, Liz sadece ideal eş ve işadamı karısı değıl, aynı zamanda muazzam bir anneydi ve üç çocuklarını yetiştirmek için canını dişine takmıştı. Marshall çalışırken tek başına yapmak zorunda kaldığı şeyler, Marshall'ın gide-medığı veli toplantıları veya okul etkinlikleri, haftada iki gün Los Angeles ofisinde olduğundan katıama dığı buluşmalar, yabancı ülkelerden gelen müşterileri eğlendirmek için harcamak zorunda kaldığı hafta sonları veya Marshall'ın kariyerine katkıda bulunmak için ev sahipliğı etmesi gereken partiler nedeniyle sızlanmazdı. Liz bir işadammın eşı rolüne tüm kalbiyle sahip çıkmıştı ve Marshall gelecek anlaşmalar veya şirket içi sırlar hakkında ona muhtemelen gereğınden fazla şey anlattığını biliyordu fakat Liz ona mükemmel tavsiyelerde bulunuyordu; Marshall onun fikirlerine tamamen güveniyordu ve Liz de ona akıl edemediğı fikirler veriyordu. Üstelik ona ve çocuklarına yaptıklarının yanı sıra bir de evsizler barınağında gönüllü çalışıyor, pek çok toplulukta hizmet veriyordu. Bölge halkı için gösterdiği çabalar sınırsızdı; Ross okulunun yönetim kurulunda çalışmış, çocukların etkinliklerinde de rol almıştı. Marshall kendisine kariyerinde yardım edecek daha iyi bir eş hayal edemiyordu. İki de meşguldü; kendisi tüm vaktini alan kariyeri, karısı da çocuk-

ları, ona yardım etmek için yaptıkları, anlamlı bulduğu gönüllü çalışmalarıyla.

Marshall, onunla beraber kurdukları hayatta ortaklanmış gibi hissediyordu. Bu hayat rahat, sıcak ve başarılıydı. Liz tutkulu bir kadın değildi fakat adanmış, dürüst, güvenilir, sağlam ve zekiydi, kendisini adadığı her şeyi iyi yapıyordu. Marshall'ın tanıdığı bütün eşler için bir rol modeldi. Ve müşterileri ya da UPI yönetim kurulunun üyelerini ağırladığında yanında Liz'in olması ona gurur veriyordu. Evliliklerini sağlam bir gemi idare eder gibi yönetiyorlardı ve Liz onun dümende olmasından daima memnundu. Marshall'la rekabet etmek veya kendine bir kariyer kurmak gibi arzuları yoktu. Avukatlık yapmadığı için pişmanlık duymuyordu, bu bilgisini çocuklara servisçilik yaptığı zamanlar, oğlanları futbol antrenmanına, Lindsay'i de resim dersi ve baleye bırakırken, Marshall'ın her gün uğraştığı şeyleri daha iyi anlamak için kullanıyordu.

Marshall garaj yoluna yanaşıp Aston Martin'i park etti ve arka kapıdan eve girdi. Burası yüksek tavanlı, güzel bir tepe penceresi, şık bir merdiveni, Avrupa'dan getirttikleri antika döşemeleri olan, güzel tasarlanmış bir evdi. Ve Liz'i bulacağını bildiği mutfak da uzun siyah granit tezgâhları, Liz'in inşa edilmesini istediği aletler, çoğunlukla yemeklerini yedikleri cam orta alanın bulunduğu son moda bir mekândı. Yemek odasını sadece konukları olduğunda kullanırlardı.

Marshall mutfığa girdiğinde Lindsay annesiyle tartışıyordu; Liz, Marshall'a akşam yemeği hazırlıyordu, adam koku-
dan çok leziz bir şey pişirdiğini tahmin etti. Şimdiki kavganın sebebi, Lindsay'in o hafta sonu arkadaşlarıyla beraber gitmek

istediği Russian River’da bir konserdi. Liz ona çoktan birkaç kez hayır cevabı vermişti ve fikrini değiştirmiyordu.

Lindsay çileden çıkmış gibi, “Neden peki?” diye bağırды. “Herkes gidiyor ama!” Lindsay babasının geldiğini görmezden gelse de kızları hiç durmadan konuşurken Liz ona bakıp gülümsedi, uzanıp onu öptü, bir bardak beyaz şarap ile sebze ve sos uzattı.

“Çoktan söyledim ya,” dedi Liz sakince. “Orası bir uyuşturucu cenneti. Oraya ipsiz sapsız insanlar gidiyor. Senin gitmeni istemiyorum.” Liz son derece sakın görünüyordu; Marshall şarabını yudumlayarak bu tanıdık sahneyi izlemeyi sürdürdü.

“Biz müzik için gidiyoruz anne, uyuşturucu için değil.” Onun durumunda aslında bu doğruydı.

“Bunu duyduğuma sevindim ama yine de gidemezsin. Hafta sonu yapacak başka bir şey bul. Ayrıca önümüzdeki hafta SAT sınavların var ve hafta sonu onlara çalışman gerek. Üniversite başvuruların sonbaharda olduğundan bu yılki sınavlar gerçekten mühim.”

Lindsay ilgisiz bir havayla, “Biliyorsun, mezun olunca bir yıl ara vereceğim,” dediğinde Marshall şaşkına döndü.

“Ne zamandan beri?”

Lindsay yüzünde bıkkın bir ifadeyle, “Bir yıldır söylüyorum. Hiç dinlemiyorsunuz ki,” dedi. Liz fırından rostoyu çıkardığında da iğrenmiş gibi bir ifade takındı.

“Dinliyorum ama bir yıl ara vermene izin verdiğimi hatırlamıyorum. Bence bu kötü bir fikir.” Lindsay gibi, okuldan zaten nefret eden bir çocuğun asla üniversiteye dönmeye-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ceğinden korkuyordu. Ve akademik başarı ailede önemliydi. Lindsay'in ağabeyleri de okulda başarılıydı ve şimdi de Stanford ve Boalt'ta iyi iş çıkarıyorlardı.

Lindsay o an ona büyük bir nefretle baktı ve bir hışımla odayı terk etti. Bir dakika sonra yine odasının kapısını çarptığı duyuldu; ardından Liz bir yemek dergisinin sayfalarından fırlamış gibi görünen rostoyu tabaklara dağıttı. Lindsay çoktan yemişti ve zaten kırmızı etin görüntüsüne bile tahammül edemiyordu.

Marshall rahatsız bir ifadeyle, "Bütün gün onunla nasıl başa çıkıyorsun, bilmiyorum," dedi.

"Üstesinden gelir. Bu yaşta böyle oluyorlar." Liz, Lindsay'le olan kavgadan huzuru kaçmış gibi görünmüyordu, Marshall ona gülümsedi. "Günün nasıldı?"

Marshall onu gördüğüne memnun, "İlginçti," dedi. Liz'e döndüğünde eski bir dostuna, yirmi yedi yıldır en iyi dostuna geri gelmiş gibi hissediyordu. "Hisseler yukarıdaydı, bu da daima iyi geliyor tabii."

"Gördüm." Liz daha sonra SEC tarafından içeriden bilgi ticaretiyle suçlanan, ikisinin de tanıdığı bir CEO'yla ilgili skandal haberden bahsetti. Liz, iş hayatına dair haberleri sıcaklığı sıcaklığına takip ediyordu ve onunla bunları konuşmak güzeldi.

Her zamanki gibi, ütülü örtüyü masaya sermişti ve Marshall nemli saçlarından onun az önce duş aldığını tahmin edebiliyordu. Üstünde de dar kesim kot pantolonuyla bembeyaz gömleği vardı. Marshall onunla evlendiğinde sahip olduğu o komşu kızı tipini hâlâ koruyordu. Düz, omuz hizasında sarı saçları vardı, dışarı çıkmadıkları zamanlar nadi-

ren makyaj yapardı ve kısa, manikürlü tırnakları, zarif elleri vardı. Tek zevki her hafta manikür ve pedikür yaptırmaktı ve ayak tırnaklarına parlak kırmızı oje sürerdi.

Yanında buharda pişmiş sebzelerle servis edilen et tam da Marshall'ın sevdiği gibi pişmişti. Liz onun sağlıklı beslenmesine dikkat ediyor, kilo almaması için uğraşıyordu ve Marshall sanki her akşam en sevdiği yemeklerin yapıldığı bir restorana geliyor gibiydi. Artık bunu fark etmez olmuştu fakat Liz'in yemeklerine bayılıyordu. Liz bunu da onun için öğrenmişti; tıpkı onun müşterileriyle konuşmak için pratik Fransızca ve İspanyolca öğrenmesi gibi. Müşterileri de kendisi gibi daima onun yeteneğinden etkilenirdi. Hatta Liz Japonca ve Çince birkaç cümle bile kurabiliyordu. Kadın hangi işe girirse girsin, bunu ona yardım etme niyetiyle yapıyordu.

Yemeği yarılamlışlardı ki, Liz ona ertesi gün gitmek istediği bir film festivalinden bahsetti. Marshall'ın kültürel etkinlikleri pek sevmediğini biliyordu fakat arada bir onu kendisiyle gelmeye ikna ediyordu. Marshall işle ilgili etkinlikleri tercih ediyordu. Onun aklında sadece işi vardı ve genellikle Liz de öyleydi fakat başka, daha farklı alanlarda etkinliklerden de keyif alıyordu.

Yüzünde umutlu bir ifadeyle, "Yarına şehirde gösterilecek bir film için biletlerim var," dedi. "Ne dersin?" Marshall hemen başını iki yana salladı.

Marshall rahatlamış görünerek, "Yarın Los Angeles'a gidiyorum," dedi. "Bu hafta orada fazladan bir güne ihtiyacım vardı. Ofiste bazı sorunlarım var ve galiba onları çözmek için büyük isimlere ihtiyaçları duyuluyor, o yüzden bir gün

erken gideceğim. Neden bir aı "kadaşınla gitmiyorsun?" Son on yıldır her çarşamba ve perşembe Los Angeles ofisinde geçiriyordu. Gençken orada olması Liz'e çocuklarla vakit geçirme olanağı sağlıyordu ve artık buna alışmışlardı. Marshall çarşamba sabahı çıkıyor, cuma akşamları geliyor, böylece, Marshall, Los Angeles'ta geçirdiği iki günden sonra çok yorgun hissettiğinden cumaları evde oturmak istese de, hafta sonu ne planladılarsa onu yapabiliyorlardı. "Bu arada," dedi, "bu hafta sonu Japon müşteriler gelecek. Cumartesi ve pazar günü onlarla golf oynayacağım. Cumartesi akşamı da onları akşam yemeğine götürürüz diye düşündüm."

"Onları burada ağırlamak ister misin?" Liz'in mühim etkinliklerde kullandığı iyi bir hazır yemek firması vardı; böylece bütün dikkatini konuklara verebiliyordu.

"Japonlar şık restoranları seviyor, ayrıca hepsi eşleriyle geliyor. Belki Gary Danko veya Ritz'e gideriz diye düşündüm. Üstelik böylece sana daha az iş çıkar." Liz masayı toplayıp ona tatlı niyetine meyve ikram ettiğinde Marshall karısına gülümsedi. Hafif suçlu bir ifadeyle, "Film festivali için üzgünüm," dedi, Liz güldü. Kocasını gayet iyi tanıyordu.

"Hayır, değilsin. Öyle şeylerden nefret edersin. Sadece şansımı deneyeyim dedim. Bir arkadaşla giderim." Böyle etkinliklere gidebileceği, beraber gönüllü işlerde çalıştığı veya çocukları üzerinden tanıdığı pek çok arkadaşı vardı. Marshall'ı nadiren gitmeye ikna edebilirdi. Başarılı bir adamla evli olmanın bedeli buydu ve bu dünyaya artık alışmıştı. Marshall'ın yoğunluğuna, toplantıda olmasına, iş seyahatine çıkmasına, Los Angeles'a gitmesine, bitkin hissetmesine

ve halsizliğine artık çoktan alışmıştı. Marshall, Liz'in önem-sediği bir şey olduğunda kaçılmak için gayret gösteriyordu. Bu etkinlik mühim bir şey değilse de Liz için eğlenceli oldu-ğunun farkındaydı. Liz onun yokluğunda kendini eğlendir-meyi biliyordu.

Marshall yemekte'n sonra yukarı çıkıp duş aldı, ardından eve getirdiği bir yığın rapor okumaya başladı, Liz de yatağa girip kitap okudu. Telefonda gidemeyeceği konser hakkında arkadaşıyla konuşan Lindsay'e iyi geceler dilemeye gitmiş-ti fakat Lindsay annesine pis bir bakış atmış, buna karşın iyi geceler öpücüğü vermişti. Özellikle de artık evde sadece Lin-dsay kaldığından, geceleri daima huzurlu ve sessiz olurdu. Bütün çocukları evdeyken ev çok daha gürültülü bir yerdi ve Liz oğlanları özlüyordu. İkisi de batıda, eve yakın bir yerlerde okuduğu için minnettardı. En azından arada bir onları görme fırsatı oluyordu. Ve en sonunda Lindsay de gittiğinde evin çok daha sessiz olacağını biliyordu. Lindsay arkadaşlarıyla yurtdı-şında seyahat ederek geçireceği bir yıldan sonra doğuda bir üniversiteye gitmekle tehdit ediyordu. Liz'in boş yuva send-romuna girmeden önce sadece bir yılı vardı ve bunun kendisi için çok zor olacağını biliyordu. O gün gelip çatığında Mars-hall'la beraber Los Angeles'ta bir iki gün geçirmeye başlamayı düşünüyordu. Marshall'ın oradayken kaldığı bir apartman da-iresi vardı. Liz'in onunla oraya gitmek için hiç vakti olmamıştı ve zaten kocası sürekli çalışmakla meşguldü. On altısındaki Lindsay'i tek başına bırakmak istememişti; Lindsay hesap ve-receği biri yokken başını pekâlâ belaya sokabilirdi. Bunun so-nucunda Liz yıllardır Marshall'la Los Angeles'a gidemiyordu.

Bu hakkını Avrupa, Uzak Doğu ve New York gibi daha mühim seyahatler için ayırıyordu. Ve önceden planlandığı sürece onunla gitmeye bayılıyordu. Bu hayatının hoş yanlarından biriydi.

Marshall en sonunda işini bir kenara koyduğunda ve Liz'in yanına geldiğinde saat on biri geçmişti. Liz o sırada artık uyumaya hazırdı. İkisi için de yoğun bir gün olmuştu ve Marshall ertesi sabah şirket uçağıyla Los Angeles'a gitmek için erken uyanacaktı. Bu ticari uçağı binmekten çok daha pratikti ve bekleme, rötar ya da uzun güvenlik kuyruklarını sorun olmaktan çıkarıyordu. Marshall yalnızca gidiyor, uçağı biniyordu ve yola çıkıyorlardı. Seyahat etmenin en güzel yoluydu ve Marshall şirketin jetini kullanmaktan asla çekince duymazdı. İşinin keyif aldığı pek çok faydasından biri de buydu. Liz de son on yıldır defalarca kez onunla uçağı binmişti ve o da buna bayılıyordu. Jetle seyahat, diğer tüm ulaşım biçimlerini gölgede bırakıyordu.

Marshall yatağı, Liz'in yanına kıvrılırken, "Çok yoruldum," dedi. Bu, Marshall'ın o akşam sevişmek istemediğini belirten bir tür kod gibiydi. Los Angeles'a gitmeden önce asla sevişmek istemezdi çünkü ertesi sabah erken kalkması gerekirdi ve gece kalırlarsa ertesi gün boyunca yorgun hissedirdi. Marshall'ın eve döndüğü akşam da sevişmezlerdi. Orada geçirdiği yoğun günlerden sonra bitkin hissedirdi. Genellikle, Marshall on sekiz delik golf oynadıktan sonra bitkin hissetmezse cumartesi veya pazar günü sevişirlerdi. Ve arada bir de hafta sonunu tamamen atarlardı. Fakat

ayda üç veya dört kez sevişmek, Liz'e yirmi yedi yıldan sonra gayet normal geliyordu.

Marshall beş dakikadan az bir süre içinde derin bir uykuya daldı ve Liz yatakta uzanmış ona bakarken gülümsedi. Marshall hâlâ gözünde bir çocuk gibiydi. Tam formundaydı ve otuz yıl önce tanıştıklarında olduğundan çok da farklı görünmüyordu. O zamandan beri Marshall onun ortağı, en yakın dostu, çocuklarının babası ve daima hayalini kurduğu eş olmuştu. Paylaştıkları hayat parmak ısırtan cinstendi. Marshall onun bir kocada hayal edebileceği her şeye ve daha fazlasına sahipti. İlişkileri artık tutkulu olmasa da, günde üç kez sevişmeler de, yirmi yedi yıl sonra hiç kimsenin o kadar seks düşkünü olması beklenemezdi. Liz gerçekçiydi. Müthiş bir hayatı, hâlâ sevdiği ve onu seven bir kocası vardı. Yirmi yedi yıl sonra, Liz'e kalırsa bu son derece harikaydı ve ona yetiyor da artıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fiona Carson salı sabahı işe gömülmüştü. *The Washington Post* ve *L.A. Times*'a röportaj verecek, iki hafta önce *The Wall Street Journal*'da çıkan sızıntı hakkında hasar kontrol yapacaktı. Güvenilirliğini zedelememek için Larksberry Tesisi'nin kapanması konusunda direkt yalan söylememeye dikkat etti ve bir gün bunun olabileceğini fakat şimdilik bu meselenin yalnızca tartışıldığını ve uygun bir zamanda yönetim kurulunun kararının duyurulacağını açıkladı. Bundan sonra muhabirleri yönlendirerek başka alanlarda yaptıkları ilerlemeleri ve yönetim kurulunun pek çok meselede aldığı pozitif kararları vurguladı. Koşullar göz önünde bulundurulursa, sızıntının sonrasını da söyleyebileceği tek şey buydu. Mayın tarlasında yürümeye benzeyen röportajlardan sonra güne stresli bir başlangıç yapmıştı. Fakat hassas meseleleri ele almak işinin tanımında yer alıyordu ve Fiona bunu gayet iyi başarmıştı.

Röportajlardan sonra ilk toplantısını yapılamıştı ki, Marshall Weston sakin ve güzelce UPI'nın jetine binip Los Angeles'a doğru yola çıktı.

Uçağa hareket etmeden hemen önce Liz'i aradı.

Her zamanki gibi, "Seni daha sonra ararım," diye söz verdi. Liz'in o akşam film festivaline gideceğini unutmuştu.

Liz, "Geç dönerim," diye hatırlattı. "Eve vardığımda sana mesaj atarım. Muhtemelen uyumuş olursun. Seni uyandırmak istemiyorum."

"Son toplantımızdan sonra ofiste birkaç çocukla yemek yiyeceğim ama geç biteceğini sanmam. Yatarken sana mesaj atarım." O seyahatte olduğunda veya bazen kentteyken bile, bu uygun bir iletişim yolu olmuştu. Mesajlaşma alışkanlığını çocuklarından öğrenmişlerdi; özellikle de sürekli mesaj atan ve on dört yaşından beri BlackBerry kullanan Lindsay'den. Bu onun dünyayla ana iletişim kurma biçimiydi ve Liz de artık bunu uygun buluyordu.

Uçak birkaç dakika sonra kalktı. İş uçağında on dört koltuk bulunuyordu ve Marshall tek başına seyahat ediyordu. Hostes ona kahve ikram etti ve uçak kalktıktan sonra, Marshall gazeteleri internetten okumayı tercih etse de, yan koltuğunun masasına *The New York Times* ve *The Wall Street Journal*'ı özenle katlayıp koydu. Fakat Marshall vaktinin büyük kısmını mali raporları okuyarak geçirdi ve uçak iner inmez, onu ofise götürecek arabaya bindi. Los Angeles ofisine ona çeyrek kala adım attı ve yirmi dakika sonra bir toplantıya girdi, gün boyunca da hiç durmadı. Saat altıda ofisten çıkınca şoför onu eve bıraktı. Beverly Hills'te Wilshire Bulvarı'nda bir apartmanda evi vardı. Arabadan iner inmez şoförün gitmesine izin verdi. Los Angeles'a geldiğinde arabayı kendisi kullanmayı tercih ediyordu. Şoför havaalanından gelirken ve gi-

derken daha kolay oluyordu fakat Marshall'ın Los Angeles'ta bir arabası vardı; bu eski Jaguar'ı birkaç yıl önce satın almıştı. Araba Los Angeles için mükemmeldi.

Liz'e mesaj atıp film festivalinde iyi eğlenceler diledi, duş aldı ve saat yediyi çeyrek geçe asansöre binerek binanın garajına indi, Jaguar'a binip okyanusa doğru yola çıktı. Oraya vardığında hemen sağa saparak Pasifik Kıyısı Otobanı'na çıktı ve Malibu'ya doğru yola koyuldu. Trafik o saatte her zaman olduğu gibi kötüydü fakat radyoyu açtığında iyi bir ruh halindeydi. Los Angeles'a yaptığı iki günlük ziyaretlerden daima bir tatil tadı alırdı ve sıcak havada, burada olmak her zaman iyi gelirdi. Şehir kuzeyde olduğundan çok daha neşeliydi.

O tanıdık adrese varması yarım saat aldı. Burası beyaz panjurlu ve eğri büğrü bir çiti olan, biraz harap durumda bir evdi. Sıcak bir kulübeye benziyordu fakat Marshall evin göründüğünden daha büyük olduğunu biliyordu. Garaj yoluna girip garajın önünde arabanın motorunu kapattı. İki pembe bisiklet yan yana yatıyordu, kilitli olmadığını bildiği arka kapıdan girdi. Kapıdan büyük, hafif dağınık bir mutfağa çıktı ve bir kapıyı açarak, güzel genç bir kadının yüzünde ciddi bir konsantrasyon ifadesiyle büyük bir tuval üstünde çalıştığı, bir sanatçı stüdyosu gibi döşenmiş kocaman, güneşli odaya çıktı. Kabarık sarı buklelerini başının üstünde dağınık topuz yapmıştı. Üstünde iyice yıpranmış ve boya lekeli bir erkek atleti vardı, içinde hiçbir şey yoktu. Altına çok kısa bir yırtık kot şort giymişti ve uzun biçimli bacaklarına da boya bulaşmıştı, ayaklarında parmak arası terlikler vardı.

Kadın onu gördüğüne şaşırmış gibi görünüyordu. Yüzün-

de yumuşak bir gülümsemeyle taburesinde dikleşti. "Geldin mi?" Sevinmişe benziyordu.

Marshall adeta gördüklerini sindiren bir bakışla ona doğru yürürken, "Bu hafta salı günü geleceğimi söylemiştim," dedi.

Kadın, "Unuttum," dedi fakat geldiğine sevinmişe benziyordu. Hatta Marshall ona yaklaşırken bütün yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, fırçasını kenara koydu ve ellerini havluya sildi. Marshall'ın üstünde kot pantolon ve mavi bir gömlek vardı, üstüne boya bulaşmasını umursamıyordu. Bu daha önce de olmuştu. Kadın kollarını uzattı, Marshall ona sarıldı, yüzünü bir anlığına kadının kabarık sarı saçlarına daldırdı ve sonra uzun uzadıya dudaklarından öptü. Bu yakıcı öpücük ikisinin de içine dalga dalga yayıldı.

Kadının boynunu öpüp koklarken boğuk bir sesle, "Burada olmadığırda seni çok özlüyorum," dedi ve kadın onu tekrar öptü.

Kadın kötü bir niyeti olmaksızın, "Bunun çözümünün ne olduğunu biliyorsun," dedi. Bu çözümün her ikisi de farkındaydı fakat sekiz yıldır Marshall için bu imkânsız olmuştu. Kadın, "Ben de seni özledim," dedi, ardından onu tekrar öptü. Tanıştıkları günden beri Marshall onda karşı konulmaz bulduğu baştan çıkarıcı bir yan buluyordu ve kadın da onun için aynısını hissediyordu.

Marshall fısıldayarak, "Kızlar nerede?" diye sordu. Onunla bu anları yaşayabilmek için haftanın beş günü sabrediyordu.

Kadın kendisini bir yılan gibi sarmalayan kolların arasınca kaybolmuş halde, "Bakıcıyla beraber spor salonundalar.

Yakında gelirler,” dedi. Marshall’ın da onu kendisi kadar çok istediğini hissedebiliyordu.

Marshall, “Ne kadar yakında?” diye sorunca kadın kırdadı. Onda müthiş bir genç kız enerjisi vardı. Tepeden tırnağa kadar dişiydi ve her bir santimetrekaresi Marshall’ı heyecanlandırıyordu.

Kadın, “Belki yarım saat sonra,” deyince Marshall onu kucağına aldı ve yatak odasına taşıdı. Kadın epey uzun boylu olmakla beraber incecik, tüy kadar hafifti. Bir dakika sonra Marshall onu yatağa yerleştirdi, kendi kıyafetlerini yırtarcasına üstünden çıkardı, o sırada kadın da boya lekeli eski atletini ve yırtık kot pantolonunu ile altındaki tangasını çıkardı. Bir dakikadan az süre sonra, ikisi de çıplaktı ve onları sekiz yıldır esir almış tutkunun altında ezilmiş halde birbirlerinin kollarına dolanmışlardı. Tanıştıkları andan beri ilişkileri ateşli olmuştu. Kadın Marshall’ın Los Angeles ofisinde geçici danışma görevlisi olarak çalışıyordu; bir ay sonra işten ayrıldığında ilişkileri başlamıştı ve Marshall o gün bugündür kendisini ondan koparamamıştı. Ona asla doyamıyordu, daima takıntılıydı ve hep böyle olmuştu. Zoşalırken, kadının kulaklarına bir tür melodi gibi gelen o gür sesi çıkardı. Kızlar evde olduğunda daha dikkatliydilerdi fakat şimdi böyle olmak zorunda değildi ve kendilerini birbirlerinin kollarında kaybedebilirlerdi.

Marshall sevişmeleri bittikten sonra yatakta uzanıp ona baktı. Daha iyi olabileceğini hayal edemiyordu fakat hep yanıliyordu. Her hafta onun yanında geçirdiği birkaç gün bile tekrar tekrar ona âşık olmasına yetiyordu da artıyordu.

“Bu hafta seni çok özledim,” dedi samimiyetle.

“Ben de öyle.” Kadın ona asla haftasının nasıl geçtiğini, işini veya San Francisco’daki hayatını sormazdı. Bunları bilmek istemiyordu. Onlar bir gelecek, bir geçmiş olmaksızın, sadece şimdiki zamanda yaşıyorlardı. Ashley Briggs, Marshall’ın hayallerinin kadını olmuştu.

Ashley yetenekli bir sanatçıydı ve Marshall, Malibu’daki evi yedi yıl önce satın almıştı. Ashley de o gün bugündür bu evde yaşıyordu. Yatakta uzanırken sokak kapısının çarpıldığını ve sesleri duyunca hemen yataktan fırlayıp kıyafetlerini giyip yüzlerinde suçlu ifadelerle aşağıya indiler. Merdivenlerin dibinde, spor kıyafetleri içinde ve annelerinki gibi gür kıvrıkcık saçları olan, birbirinin aynısı iki güzel kız duruyordu. Mutlu ifadelerle Marshall’a baktılar, sonra merdivenleri tırmanıp üstüne atıldıklarında az kalsın onu düşürüyorlardı. Marshall kızları kollarına alırken gülüyordu. Marshall burada bambaşka bir adamdı ve Ashley’yle geçirdiği yıllar boyunca da hep bu adam olmuştu.

“Baba! Geldin demek!” Kendall neşe içinde haykırıırken, Marshall onu gıdıklıyordu ve Kezia da mutlu bir gülümsemeyle ona sarılıyordu. Kendall ikizinden dört dakika büyüktü ve Kezia’ya bir türlü rahat vermezdi. Sırf ondan biraz büyük diye her konuda öncelikli olmak isterdi fakat Marshall elbette ikisini de çok seviyordu. Onlar hayatına düşen iki melekti ve Ashley de onları kendisine veren koruyucu meleği idi. Marshall, Ashley ve kızlara hissettiği sevgiyi hayatında kimseye duymamıştı. Liz’le paylaştığı şey tamamen farklıydı. Ashley’ye duyduğu şey ise, daha önce hiç deneyimlemediği bir aşktı.

Onları sanki daha o sabah görmüş gibi, “Spor nasıldı?”

diye sordu. Kızlar Marshall'ın programına, haftada sadece iki gün onlarla olabilmesine alışkındı. Bütün hayatları boyunca böyle olmuştu ve artık bunu sorgulamıyorlardı. Anneleri onlara babalarının haftada beş gün San Francisco'da çalışması gerektiğini, ancak ondan sonra eve dönebileceğini anlatmıştı. Ve diğer zamanlar Ashley kızlarla yalnız oluyordu. Bu Ashley ve Marshall için zor olsa da bir şekilde yürütmeyi başarıyorlardı ve böylece yıllar akıp geçmişti.

Bebekler hoş bir kaza olmuştu. Ashley, Marshall'la tanışıp da onu büyülediğinde yirmi iki, onlar doğduğunda yirmi üç yaşındaydı. Şimdi otuzundayken, ilk ailesini veya karısını bırakmaya cesaret edemeyen bir adamla, böyle bir hayat sürüyordu. Hamile kaldığında Marshall önce onunla evlenmeye söz verdiyse de, daha sonra çocuklarının bırakamayacağı kadar küçük olduğuna karar kılmıştı. Ondan sonra da başka sebepler çıktı. Ashley, Marshall'ın kızı Lindsay üniversiteye başlayınca artık bir hamlede bulunmasını ümit ediyordu. Buna az vakit kalmıştı ve ondan sonra Marshall'ın bir mazereti olmayacaktı. Ayrıca Marshall insanlar nasıl tanıştıklarını öğrenirse bir skandalın patlak vermesinden, bunun kariyerini etkilemesinden de korkuyordu. Büyük şirketler CEO'larının genç kadınlarla gizli ilişkiler yaşamalarını ve nikâhlanmadan çocuk yapmalarını genellikle hoş görmezdi. Ve borsa da bu duruma tepkisiz kalmazdı ki bu en kötüsü olurdu. Ashley'ye bu durumu anlatmak, özellikle de çocuklarını karnında taşıyırken çok güç olmuştu. Marshall boşanmayacağını söylediğinde, her akşam gözyaşları içinde uykuya dalmaya başlamıştı. Fakat şimdi, bu kadar zamandan sonra San Francisco'daki ço-

cukları en sonunda büyümüşü ve Ashley, Marshall'ın kendisi olmadan yaşayamayacağını biliyordu. Onun eninde sonunda Liz'i terk etmesi ve Los Angeles'a taşınması için dua ediyordu.

Marshall ikizler doğmadan hemen önce ona güvence vermek için evi satın almıştı, Ashley ve kızların tüm masraflarını karşılıyordu. Ona daha büyük bir ev satın alabilirdi fakat Ashley bu evi istemişti ve kızlar burada mutluydu. Bu ev Ashley'ye kusursuzca yakışıyordu ve kendisi de burada tek başına kalmaya bayılıyordu. Burası dünya üzerindeki en sıcak mekândı; hele ki kocaman rahat yataklarında Ashley'ye sarıldığında. Fakat buna karşın Ross'tayken de oraya aitmiş gibi hissediyordu. Liz'i ve uzun yıllardır paylaştıkları hayatı seviyordu. İşin aslı, bu iki kadını da, bu iki hayatı da seviyordu. Hepsi birbirini kusursuzca tamamlıyordu; Marshall bunu hiç kimseye söyleyemezdi, zaten söylememişti de fakat aslında bu iki hayata da farklı açılardan ihtiyaç duyuyordu.

Marshall, "Akşam yemeğine gitmek ister misin?" diye sorduğunda Ashley tereddüt etti. Onlarla Malibu'da olduğu zamanlar hafiften bir parti atmosferi oluşurdu ve Ashley, babaları yalnızca haftada iki gün geldiğinden, Marshall'ın kızları şımartmasına göz yumardı.

Kızlar bu soruya, "Evet! Evet! Evet!" diye haykırarak cevap verdi ve hep beraber çok sevdikleri bir Çin restoranına gittiler. Kızların yatma vakti geçtikten sonra eve döndüler ve Ashley onları yatak odalarına götürdü. Kızlar, kendi yatak odalarının altında, giriş katında bir odayı paylaşıyordu. Marshall da kızları yatırıp iyi geceler öpücüğü verdi.

Marshall yemek ve öncesindeki sevişmeleri nedeniyle

üstüne rehavet çökmüş olan Ashley'nin uzandığı yatak odasına girdiğinde Ashley, "Burada olduğun için çok mutlular," dedi. Marshall yukarı çıkmadan önce, Liz sinemadan çıktıktan sonra aramasın diye iyi geceler dilemek için ona mesaj atmıştı.

Marshall, "Ben de öyle," dediğinde öyle içtendi ki, Ashley onun samimi olduğunu hissedebiliyordu. Daha sonra Marshall onun yanındaki yatağa uzanıp tanıdık tavana baktı. Tavandaki tüm çatlakları, gölgeleri biliyordu ve binlerce kez orada öylece yatarak Ashley'yi ve onu ne kadar çok sevdiğini düşünmüştü. Artık hayatını onsuz hayal edemiyordu. Buna karşın, ne zaman Ross'a dönse, Liz'siz de bir hayat hayal edemiyordu. Bu onun yaşamındaki en büyük ve tek ıstırap kaynağıydı ve malûm kararı vermeyi sekiz yıldır erteliyordu.

Ashley, Liz hakkında hemen her şeyi biliyordu fakat Liz onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Marshall da bunu bu şekilde korumak için her şeyi yapmıştı. Şimdilik. Liz'i üzmemek, paylaştıkları sevgi saygıyı yok etmek istemiyordu. Ancak Malibu'da Ashley ve doğdukları andan itibaren onun için birer hediye gibi olan kızların yaşadığı bu salaş ev asıl yuvasıydı ve hayat sevinciyle dolduğu yerdi. Ashley doğuma girdiğinde hemen San Francisco'dan uçağa atlamış, onur yanında saatler geçirmişti ve ikizler doğduğunda oradaydı, göbek bağlarını kendisi kesmişti. Sonrasında Los Angeles'ta iki hafta geçirmiş, Liz'e de paçayı kurtaramadığı, iki hafta sürecek mühim toplantılar olduğunu söylemişti. Ashley'nin ikizlerle bir düzen oturtmasına yardım etmek için orada kalmış, kendisi orada olmadığına ona yardım etmesi için

de bir bebek bakıcısı tutmuştu. O giderken ağlasa da, Ashley, Marshall'ı mazur görmeyi bilmişti. Hamileliği sırasında ve sonrasında çok hassastı fakat hamile olduğunu öğrendiğinde, Marshall'ın bebeklerini doğurmamayı bir kez olsun düşünmemişti. Onları istiyordu. Ve ofisteki hiç kimse ne olduğunu bilmiyordu; bir tek Marshall'dan pek hazzetmeyen yakın arkadaşları biliyordu. Marshall, hepsine sahtekârca görünen, iki hayatlı bir adamdı. Sadece Ashley onu anlıyor ve affediyordu, tanıdığı başka hiç kimse bunu yapmıyordu. Arkadaşları, Marshall yanında olmadığına onun ne kadar çok ağladığını Marshall'dan daha iyi biliyordu. Ashley üzüldüğünü kızlarından da saklıyor, gözyaşlarından onu sorumlu tutmamaları için babalarını bir kahramanmış gibi gösteriyordu.

O akşam uyumadan önce tekrar seviştiler. Marshall daha sonra bitkinlik içinde Ashley'yi kollarına aldı ve onunla geçirdiği her an için minnettar hisseden çıplak karısı bütün güzelliğiyle yanında uzanırken uykuya daldı. Marshall onunla tüm fantezilerini yaşarken, Ashley upuzun sekiz yılı içinde bulundukları durumun ıstırapıyla geçirmişti. Ashley bunun kendisine ve kızlara karşı haksızlık olduğunu biliyordu ve ümit edebildiği tek şey, bir gün onunla artık saklamak zorunda olmadıkları gerçek bir hayat kazanabilmektir. Ve şimdi, haftanın bu iki değerli günü boyunca inanılmaz mutlu ve tatminkâr olacaktır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Marshall onlarla beraber Malibu'dayken Ashley daima standart bir hayat süren normal bir aile olduklarını hissedirdi. Marshall kızlarla ve onunla kahvaltı eder, kızları okula bırakırdı. Kızlar da buna bayılır, arabada neşe içinde bağırır çağırırlardı. Marshall onları Jaguar XKE E-type marka arabasının arka koltuğuna yerleştirir, birkaç blok ötedeki okullarına götürürken onlara takılır, komik hikâyeler anlatırdı. İkizlerle ilişkisi, diğer çocuklarıyla olduğundan büsbütün farklıydı. Oğulları daha sert, daha sağlamdı ve onunla spor üzerinden diyalog kuruyordu. Lindsay ise küçükken bile zor bir çocuktur. Hep muhalif, tartışmaya meyilli bir yapısı vardı ve kahramanları olan ağabeylerine özendiğinden erkek gibi davranıyordu. Kezia ve Kendall sevimli, feminen, flörtöz ve anneleri kadar güzel, baştan çıkarıcı iki kızdı. Marshall'ın onlara duyduğu sevgi, annelerine duyduğu sevginin bir uzantısı gibiydi. Ve onların bu güzelliklerine, babalarına adeta âşık olmasına bayılıyordu. Nereye gitseler insanlar kızları ve Ashley'yi mutlaka fark ederdi. Onlar baş döndürücü bir ekipti.

Liz de ailelerini öyle yetkin biçimde idare ediyordu ki, kahkahaya ve gelişigüzel eğlencelere pek az zaman kalıyordu. Ashley öyle mizahi ve yaratıcıydı ki, onunla ve kızlarla yaptığı her şey büyüleyici görünüyordu. Marshall hayatını her gün bu şekilde idare edemezdi fakat haftada iki gün, Ashley'yle beraber bir harikalar diyarındaymış da, o ve iki kızı peri, kendisi de kralmış gibi hissediyordu. Buna karşı direnmesi imkânsızdı.

İşe gittiğinde daima iyi bir ruh halinde olurdu ve Los Angeles'tayken çok nadiren geç saatlere kadar çalışırdı. Eve dönüp Ashley'ye kavuşmayı dört gözle beklerdi. Genellikle akşam yemeğini dışarıda yer, Çin yemeği sipariş eder veya süpermarketten aldıkları bir şeyleri hazırlarlardı. Ashley onun tanıdığı en heyecan verici kadındı fakat kesinlikle bir ev kadını veya aşçı değildi. Evin her yerinde sanatçılara özgü, inceden bir karmaşa vardı. Marshall onunla beraberken kendisini bir delikanlı gibi hissediyordu. Bütün sorunları ve kaygıları adeta ortadan kayboluyordu ve tek istediği kızlarla oynamak veya Ashley'yle yataklarında uzanmak oluyordu. Onun dünyasında olmak büyü gibiydi. Ashley de Marshall yanındayken böyle hissediyordu. Marshall onun hayallerinin kalbi ve ruhuydu. Son sekiz yıldır bütün hayatı ikizler dışında kimsenin nüfuz edemeyeceği şekilde, Marshall'ın etrafında dönüyordu.

En zoru da, Marshall'ın cuma sabahları kahvaltıdan sonra evden ayrılmasıydı. Marshall kızları okula bırakır ve genellikle biraz daha Ashley'yle vakit geçirebilmek için eve dönerdi. Bazen alelacele sevişirlerdi, ardından Marshall ofi-

se giderdi, daha sonra da hafta sonundan önce ofisinde birkaç saat geçirmek için öğle yemeği vaktinde San Francisco'ya uçmayı tercih ederdi. Bu program kusursuzca hazırlanmış, eksiksiz düzenlenmişti fakat buna rağmen ne zaman Los Angeles'tan uçağa binse yüreği yanardı; Ashley'yi beş gün, Los Angeles'a erken gelmek için bir bahane bulabilirse dört gün boyunca göremeyeceğinin bilinciyle bütün hafta sonu boyunca uyuşmuş hisseder, bu yüzden de iki gün boyunca golf oynama bahanesiyle ortadan kaybolurdu. Ne zaman onu bıraksa, Ashley'nin etkisinden kurtulmakta zorlanırdı.

Ashley her hafta cuma günü derin bir üzüntü duyardı. Marshall'a mesaj bile atamazdı. Marshall'ın koyduğu kurallara ta en başından uymayı taahhüt etmişti ve onlara göre yaşıyordu. Ondan haber almak için beklemesi ve o San Francisco'dayken, hatta Los Angeles'taki ofisteyken bile onunla iletişime geçmemesi gerekiyordu. Marshall'ın uzakta olduğunu ve ondan haber almayı beklemesi gerektiğini bilmek, Marshall gittikten sonra bazen boğulmuş gibi hissetmesine, paniklemesine neden oluyordu. Ya birine bir şey olursa ne yapacaktı? Öyle bir şey olursa Marshall'ı arayabileceğini biliyordu fakat bu da her şeyi nedense daha kötü yapıyordu. Sırf onun sesini duymak için arayamazdı. Marshall cuma günleri öğleden sonra ofisten çıkmadan önce ve hafta sonu golf sahasından onu hep arıyordu. Fakat Ashley ona tam anlamıyla ancak Malibu'da beraberlerken erişebiliyordu. Diğer zamanlar Marshall onun hayatında bir hayalet gibiydi ve bu gerçek, zaman geçtikçe onu daha da büyük bir kuvvetle sarsıyordu. Artık bu kadar uzun zamandır böyle yaşadığına

inanmakta zorlanıyordu. Otuz yaşında iki çocuklu bir kadın olarak daha fazlasını istiyordu.

Bir cuma günü öğleden sonra, hüzünlü bir ifadeyle stüdyosunda oturmuş boş boş etrafa bakınırken, arkadaşı Bonnie içeri girdi. Ashley'yi daha önce defalarca kez bu halde görmüştü ve sebebini biliyordu. Bonnie arkadaşına, üstelik onun da rızasıyla yaşattıkları için Marshall'dan nefret ediyordu. Ashley ona duyduğu aşk ve ikizler nedeniyle üstü kapalı şekilde Marshall'ın hayatındaki gizli kadın olmaya razı gelmişti ve artık sekiz yıl önceki kadın değildi. Bonnie'ye kalırsa Ashley, Marshall için onun Ashley'yle asla paylaşmayacağı hayat için yaşıyordu. Marshall, Ashley'ye ne derse desin, Bonnie onun artık Liz'i bırakacağına asla inanmıyordu.

Bonnie içeri girdiğinde Ashley yüzünde ümitsiz bir ifadeyle, "Merhaba," dedi. Üstünde önceki gün giydiği şort ve tişört vardı çünkü üzerlerine Marshall'ın kokusu sinmişti. Marshall tam tersini yapmış, giydiği hiçbir şey onun gibi kokmasın diye Los Angeles'a dönmeden önce kıyafetlerini değiştirmişti. Marshall son sekiz yıldır çifte hayatını korumak için her şeyi düşünmüştü ve bundan bir pratik yaratmıştı. Ashley onun ne kadar dikkatli olduğunu tahmin bile edemezdi.

Bonnie ona ve düşürdüğü omuzlarına onaylamayan bir ifadeyle bakarak, "Bu bakışı biliyorum," dedi. Ashley siyah tuvalin önünde öylece oturmuş, boşluğa bakıyordu.

Bonnie onun en eski arkadaşıydı ve birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı. Bonnie filmlerde prodüksiyon asistanlığı yapıyordu. Düzensiz aralıklarla çalışıyordu ve şu sıralar boştaydı. Daima beş altı kilo fazlası olurdu ve bir yıl-

dır erkek arkadaşı yoktu. Böylece de bol bol Ashley ve kızlarıyla zaman geçirme fırsatı oluyordu. Ashley'yi Marshall'ın yolunu gözlerken, hâlâ karısını bırakacağını ve kendisi için hayatından vazgeçeceğini umarken görmek onun kalbini kırıyordu. Büyüleyici ikizleri dışında, bunun Ashley'nin başına gelen en korkunç şey olduğunu düşünüyordu.

Bonnie stüdyodaki buzdolabından kendine bir diyet kola alarak, "Bu hafta sonu ne yapıyoruz?" diye sordu. Daima diyettediydi ve bu da genellikle işe yaramıyordu.

Ashley kararsız bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. Marshall gittikten sonra ancak iki gün içinde toparlanabiliyordu. Buna bir türlü alışamamıştı. Ve bazen de o dönene kadar bu üzüntüden çıkamıyordu. Bonnie bunun da o haftalardan biri olmamasını umuyordu. Ashley yüzünde hüzünlü bir ifadeyle, "Belki yağmur yağar," dedi.

"Belki de yağmaz ve böylece kızları sinemaya götürebiliriz." Bonnie birkaç dakika oturup Ashley'ye bakarak düşüncelerini toparlamaya çalışsa da başarılı olamadı. Ashley, Marshall'ı çok fazla özlüyordu. Bonnie onu böyle görmeye dayanamıyordu. Arkadaşı için endişelenerek ve üzülerek boğuk bir sesle, "Sana bunu yapmasına ne kadar daha izin vereceksin?" dedi. "Sekiz yıldır böyle yaşıyor. Biliyorsun, ikimizi aynı anda götürebildiği sürece onu bırakmayacak. Ve kadının da senden haberi yok, yani birinin tavır alması gerekiyorsa bu sen olmalısın. Sen bir hamle yapmadığın sürece Marshall kılını kıpırdatmayacak." Bonnie, Ashley'nin kendisini savunmasını istiyordu fakat arkadaşı bunu asla yapmamıştı Marshall'ı kaybetmekten çok korkuyordu.

Ashley çaresizce, "Yapamam," dedi. "Ya onu seçerse?"

"Zaten şimdiye kadar onu terk etmeyerek," dedi Bonnie sinirlenerek, "onu seçmiş sayılır. Marshall ikili bir hayatı tercih etti. Ve bu seni öldürüyor." İkisine de, Marshall'a yaptığı şey için, Ashley'ye de ona izin verdiği için çok öfkeliydi. Kadın kendi yıkımına katkıda bulunuyordu. Bu ezelden beri böyleydi ve buna şahit olmak Bonnie'yi delirtiyordu.

Ashley paniklemiş halde, "Ya benden vazgeçerse?" diye sordu.

Bonnie yüzünde huysuz bir ifadeyle, "Bu her ne kadar acı verici olsa da, belki en sonunda sadece haftada iki gün değil, bütün hayatını seninle geçirmek isteyen düzgün bir adam bulursun," dedi. Ashley'ye dostu olarak daima inandığı şeyi söylerdi.

Ashley, Marshall'ın bahanelerini sayarak, "Kızı bir yıl sonra üniversiteye gidecek. Sanırım bunu bekliyor. Onu üzmemek istemiyor. Çok zor bir çocuk," dedi. Bonnie bunları daha önce duymuştu; aynı şekilde Ashley de.

"Kızı artık çocuk değil, Ash. Doğru hatırlıyorsam on altı yaşında. Ve Marshall'ın da bahaneleri tükenmiyor. Oğlanlar, karısı, kariyeri. Sekiz yıldır tek bir film yapmadığının farkında mısın? Daha ne kadar seni parmağında oynatmasına izin vereceksin?" Bonnie hüsrana içinde ona baktı. "Sen tanıdığım en güzel kadınsın. Çalıştığım pek çok film yıldızına taş çıkartırsın ama otuz yaşına geldin. Yirmi iki yaşından beri bu meseleyle uğraşmanı izliyorum. Bir gün bir uyanacaksın kırk veya elli olmuşsun ve bir de bakacaksın ki bütün hayatını haftada iki gün görüştüğün, hâlâ karısıyla beraber olan ve

seni gizleyen bir adama harcamışsın. Ash, bundan çok daha iyisini hak ediyorsun.”

Ashley arkadaşının daha iyisini hak ettiğine dair söylediklerine inanmaya çalışarak başını salladı. Fakat Marshall’la beraber olmak, Vegas’taki kumar makinelerinde kumar oynamak gibiydi. Sürekli biraz daha zaman, bir ay daha, bir yıl daha verirse Marshall’ın sözüne geleceğini düşünüyordu. Bunun yerine, kendisi bile onun artık bu düzenden memnun olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Marshall’a kalırsa ikisine birden sahip olmak kolaydı. Ve asıl istemediği şey de kariyerini tehlikeye atacak bir skandala yol açmaktı. Bunu onu veya karısını incitmekten daha fazla önemsiyordu.

”Hep ayağını yerden kesecek müthiş bir adamla tanışmanı umuyorum. Ama burada Marshall’ın gelmesini beklerken birileriyle tanışman imkânsız.” İkisi de Ashley’nin duygusal anlamda başkasına bağlı olduğunu biliyordu. O Marshall’a, hem de sekiz yıl öncekinden bile çok âşıktı. O zamanlar hiç olmazsa kendine ait bir hayatı vardı. Artık o da yoktu. Tamamen ona bağımlı haldeydi. Kendisi onunla evliyken, o Liz’le evliymiş gibi hissediyordu. Bonnie’ye bunu söylemek istemiyordu ama en büyük korkusu Marshall için harika bir seks kaçamağından ibaret olmaktı. Bonnie, Marshall’a bir nebze bile güvenmiyordu.

”Neden bu akşam kızları sinemaya götürmüyoruz?” Arkadaşının dikkatini dağıtmak ve onu neşelendirmek için her şeyi yapardı.

Ashley isteksizce, ”Evet, olabilir,” dedi fakat bir yere gidemeyecek kadar üzgündü ve Bonnie de bunun farkındaydı.

Bunu her hafta yaşıyorlardı ve genellikle pazar akşamına Ashley daha iyi hissediyor, eski haline dönüyordu. Pazartesi ve salı iyi günlerdi ve çarşamba gelip çatığında Marshall gelir, yeniden onun aklını başından alırdı; iki gün boyunca fantezilerini yaşarlar, cuma akşamı da Ashley yeniden çukurun dibine girerdi. Bonnie onun bir gün o çukurdan çıkmayı başaramamasından korkuyordu. Marshall onu gıdım gıdım öldürüyordu.

O öğleden sonra, Ashley kızları okuldan almadan önce sahilde yürüyüşe gittiler ve başka şeylerden bahsettiler. Bonnie onu güldürüyor, üstünde çalıştığı son filmde komik hikâyeler anlatıyordu; bir an Ashley, Marshall'la tanışmadan önce olduğu gibi özgür, güzel ve mutlu göründü. Bonnie'nin onun için istediği tek şey, Ashley'nin çok geç olmadan önce o kızı bulması, ona sahip çıkmasıydı.

Marshall o cuma günü öğleden sonra Palo Alto'ya vardığında doğrudan ofisine gitti. Ayarlaması gereken iki önemli randevu vardı ve o akşam Japon müşteriler gelecekti. Sekreteri; iki müşteri, onların eşleri ve Marshall'la Liz için cumartesi gününe Gary Danko'da akşam yemeği rezervasyonu yaptırmıştı ve Marshall çoktan Lagunitas Golf Kulübü'nde onlara iki gün boyunca golf oynama sözü vermişti bile; adamlar bunu iple çekiyordu. Marshall'ın akli Japon konuklarında ve onlarla yapmaya çalıştığı anlaşmadaydı. Bu anlaşma UPI için çok önemliydi ve Marshall ofise vardığından beri akli sadece bundaydı. Ashley'ye hızlıca mesaj atıp onu ne

kadar özlediğini ve kızlara selam söylemesini yazdı, ardından Liz'e geri döndüğünü ve birkaç saate geleceğini haber veren bir mesaj yazdı. Ondan sonra da işe gitti.

O akşam arabaya atlayıp eve doğru yola çıkana dek Ashley'yi bir daha düşünmedi. Arabada onu aramak aklına geldi fakat Ashley çoktan ona mesaj atmış, kızlar ve Bonnie'yle beraber sinemaya gideceklerini haber vermişti. Marshall, Bonnie'yi sevmiyordu ve onun kendisini çok sert eleştirdiğinin de farkındaydı. Onun Ashley'yi kendisine karşı doldurmasını istemiyordu. Fakat bir yandan da Ashley'yle ilişkisinin çok sağlam olduğundan, ikisinin de birbirlerini deli gibi sevdiğinden de emindi. Onlar birbirlerine ten, sekiz yıldır paylaştıkları o tutku ve bunun meyvesi olan ikizlerle bağlıydı. Ve bu bağ, Bonnie'nin ona söyleyebileceği her şeyden daha güçlüydü. Buna karşın Marshall onun bela çıkarmasını istemiyordu.

Golden Gate Köprüsü'nden geçerken, Liz ve Japon müşterilerle planladıkları hafta sonunu düşünmeye başladı. Liz'in her şeyi kusursuz biçimde idare edeceğinden hiç şüphe duymuyordu. Bu konuda ona daima güvenebilirdi. Üstelik Liz'in müşterilerle ilgilenirken bir CEO'nun eşi olarak sergilediği maharet, Ashley'nin boy ölçüşemeyeceği cinstendi. Ashley fazlasıyla akıllı havada ve özensiz kaçıyor. O bir sanatçı ve baş döndürücü, seksi bir kadındı. Fakat Liz bir işadaminin eşi rolünü deha ve özenle, adeta bir meslek gibi icra ediyordu. Ashley onun ruhuna can katıyordu ve Marshall ona bir türlü doyamıyordu. Liz ise müşterileri ve meslektaşlarını kendine hayran bırakıyordu. Marshall birine kalbi, diğerine de kariyeri için olmak üzere, ikisine de ihtiyaç duyuyordu. Ve Liz'e bir aç-

dan Ashley'ye hiç hissetmediği kadar çok saygı duyuyordu ve bunun daima böyle olacağına emindi. Ashley'nin Liz'den farklı yetenekleri vardı fakat Liz'in yetenekleri Marshall'ın meslek yaşamının pürüzsüz devam etmesi için elzemdi. Aralarında seçim yapmak şimdiye dek imkânsız yakın görünmüştü, bu nedenle de Marshall bunu yapmamıştı, Ashley ona binlerce kez Liz'den boşanması için yalvarmış olsa da. Yapamamıştı işte. Sonuçta romantik hayatından fazlasını düşünmesi gerekiyordu. En nihayetinde o bir CEO'ydu. Üstelik de ülkedeki en büyük ikinci kuruluştaki. Bunu yok sayamazdı.

Eve vardığında Los Angeles'ta geçirdiği iki günden sonra, her cuma günü olduğu gibi yorgundu. Liz bunu bekliyordu ve basit bir akşam yemeği hazırlamıştı. Lindsay arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı ve ev sessizdi. Liz onun sabah erken kalkıp Japon müşterilerle kahvaltıya çıkacağını, ardından gün boyu golf oynayacağını ve şık bir yemek yiyeceğini, bu nedenle de akşam dinlenmek istediğini biliyordu.

Marshall ona akşam yemeği için teşekkür ettikten sonra alnına ufak bir öpücük kondurarak, "Sanırım yatacağım," dedi.

"Tahmin ettim. Yorgun görünüyorsun." Liz ona gülümsedi. "Los Angeles'ta günler yoğun mu geçti?" Marshall başını salladı.

"Bir sürü toplantı yaptık. Ama ben dönerken her şey yolunda gibiydi." Liz başını salladı ve onun basamakları tırmanışını izlerken bir yandan da mutfağı topladı. O öğleden sonra Japon konuşma kılavuzunu gözden geçirmişti, böylece yemek için buluştuklarında konukları gereğince karşılayabilecekti. Erkekler iş konuşurken, eşlerini oyalama-

sı gerektiğini biliyordu. Bu artık üstünde bile düşünmeden yaptığı bir şeydi ve bunu iple çekiyordu. Marshall'ın iş hayatının bir parçası olmayı çok seviyor, ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu. En nihayetinde, eğer avukat olsaydı yaşayacağından çok daha ilginç ve cazip bir hayatı vardı. En azından kendisi böyle düşünüyordu ve Marshall'ın da yardımı için ne kadar minnettar olduğunu biliyordu.

Marshall, Liz yukarı gelmeden önce yatağa yatarken Ashley'ye hemen bir mesaj atarak onu sevdiğini yazdı, mesajı gönderir göndermez de sildi. O Ross'taki evdeyken Ashley bu mesajlara cevap yazmaması gerektiğini biliyordu. Liz yirmi dakika sonra yukarı çıktığında, Marshall derin bir uykuya dalmıştı. Ashley önceki gece onu çok yormuştu. Liz yatakta yanına yatarken, o evde olduğu için mutlu hissederek gülümsedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fiona cumartesi sabahı kız kardeşi Jillian'la tenis oynamak için buluştu. Düzenli olarak oynamaya çalışsalar da, sık sık işlerinden biri meşgul olurdu. Fiona, Jillian'la görüşmekten çok hoşlanırdı; ikisi de sağlam tenisçiydi ve spor yaparken beraber zaman geçirmekten keyif alıyorlardı. Jillian bir seksen boyundaydı ve Fiona ne kadar sarışınsa o da o kadar esmerdi. Fiona annelerine, Jillian da babalarına çekmişti. Jillian, Fiona'dan altı yaş büyüktü, Palo Alto'da yaşıyordu ve yirmi beş yıl önce ihtisasını yaptığı Stanford'da hastalarını görmeyi sürdürüyordu. Sağlam ve tatmin edici bir kariyeri vardı, psikiyatri çevresinde başarılı ve saygındı. Psikiyatri alanında, biri evlilikteki tehlikeler, bunlardan kaçınmanın yolları ve iki taraf için de yürüyen bir ilişki kurmak, diğeri de modern dünyada depresyonun tuzaklarından kaçınmanın yolları üzerine iki kitap yayınlamıştı. Şimdi de güç ve başarının erkek ve kadınlar üstündeki etkileri ile onları nasıl biçimlerde etkilediği üstüne yazdığı üçüncü kitabına çalışıyordu.

Ara verdiklerinde, Jillian kardeşiyle sohbet etmeye koyuldu.

“Kitapta kadın tarafını seni model olarak yazdığımın farkındasın, değil mi? En azından kadın figürlerinden birini. Seni yıllardır deneğim olarak kullanıyorum.”

Jillian hiç evlenmemiş, çocuk yapmayı hiç istememişti. Pek çok uzun, bir sürü de kısa ilişki yaşamıştı ve yaşamında devamlı ilginç bir erkek olurdu. Erkekleri seviyordu fakat ilişkileri ona evliliğe dönüştürülecek şeyler gibi gelmemişti. Ve genellikle birkaç yıl sonra kendi yoluna gider, birkaç yeni erkeği değerlendirdikten sonra, daha ilginç ve iyi bir erkekle ilişkiye başlardı. Hayatına aldığı erkekler ona bayılırdı ve ayrıldıktan sonra uzun yıllar boyunca dostlukları devam ederdi. Daima Fiona’nın çocuklarının, yani yeğenlerinin “çocuk açlığını” fazlasıyla giderdiğini söyler, onları sık sık arayıp hâl hatır sorardı. O mükemmel bir teyzeydi fakat hep berbat bir anne olacağına inanmıştı. Hiç tereddütsüz, “Ben kendime fazla düşkünüm,” derdi. “Elimdeki işi bırakıp çocuğa dikkatimi veremem. Aynı şekilde bir erkeğe de.” Yoğun ve son derece özgür bir hayat sürüyordu. Ve hayatındaki erkeklere, ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, eşit partnerler olarak değil, seks objeleri gibi bakıyordu. Bu erkekler buna hem şaşıyor, hem de bayılıyordu. Jillian elli beşinde olmasına karşın utanmadan çekinmeden cinselliğini yaşıyordu.

Jillian kız kardeşini, “Güç, güçlü ve başarılı erkeklerde afrodizyak görevi görür,” diyerek bilgilendirdi, ardından oyuna dönerek Fiona’nın tarafına sert bir servis attı, Fiona’ysa sözlerini düşündüğü için bunu karşılayamadı. Kendisi ilgiyle onu dinlemeye devam ederken Jillian, “Kadınlar içinse anestezi etkisi yapar,” dedi. “Sende olduğu gibi. En son biriyle yatalı ne kadar oldu?”

Fiona şok olarak, "Buna cevap vermemi mi bekliyorsun?" diye sordu.

Jillian bilmiş bilmiş, "Eğer bu soruya cevap veremiyorsan," dedi, "muhtemelen en son ne zaman seviştiğini hatırlamıyorsun demektir."

Oynamayı sürdürürken birden keyfi kaçan Fiona, "Elbette hatırlıyorum," dedi. "İki yıl önce."

"Senin yaşında bir kadın için bu çok abes. Üstelik yaşımdan çok daha genç gösteriyorsun. Başarılı olmasaydın, istediğin her türlü adamı baştan çıkarırdın. Sorun senin başarılı bir CEO olman. Bu bütün adamların ödünü patlatıyor. Seninle aynı işi yapan bir adam önüne çıkanla yatar ve evinin önünde kadınlar sıraya girer. Güç sahibi erkekler seksi hisseder ve seksle motive olur. Aynı işi yapan kadınlar sa kendilerini gizler ve kadın olduklarını bile unutur. Başarı insanı yalnızlaştırır," dedi. Oyun biterken iki kadın ortadaki ağda buluştu. Jillian, Fiona'yı yenmişti. Zaten aşırı yorgun veya hasta olmadığı sürece onu daima yenerdi.

Saha kenarındaki su şişesini açıp uzun bir yudum alırken düşünceli görünen Fiona, "Anestezi meselesine katılmıyorum ama başarının insanı yalnızlaştırdığı doğru," dedi. Tenis maçları hep yorucu olurdu. İkisi de maç bittiğinde güzelce rahatladı.

"Bence senin konumundaki kadınlar kendilerini seksi hissetmiyor çünkü erkekler onlara dikkat etmiyor. Başarılı kadınlar tarafından tehdit altında olduklarını hissettikleri için onları yok sayıyorlar ve onlara erkek gibi davranıyorlar; bu da kadın gibi görülmeeyen kadınların benlik imajlarını zedeliyor elbette."

Fiona dalgın dalgın, “Olabilir,” dedi. “Bunun üzerine düşünmüyorum pek.”

“Ben de bunu diyorum ya. Eminim çoğu zaman erkekleri düşünmüyorsun bile. Sürekli çalışmakla meşgulsün. Tanıdığım erkek CEO’larsa genellikle hiç akla gelmeyecek tipte kadınlarla kaçamaklar yaşıyor. En son ne zaman masaj salonunda tavladığı bir adamla yatan kadın bir CEO duydun ki?” Fiona bunun üstüne gülünce Jillian düşüncesine daha sıkı sarıldı. “Kendine bir bak. En son ne zaman bir randevuya çıktın veya bir erkekten çıkma teklifi aldın?” Fiona bunu düşününce gerçekten hatırlayamadı.

“Bilmiyorum, biraz zaman oldu... epey zaman oldu... ama benim durumumda hafıza kaybı bir lütuftur. Gelmiş geçmiş en berbat ilk randevulara çıkmış kişi benim.”

“Bu görüştüğüm bütün kadın CEO’lar için geçerli. İyi adamlar onlara çıkma teklif etmeye korkuyor, bu kadınlar da yanlış sebepler için onların peşine düşen veya arkadaşlarının ayarladığı korkunç erkeklere kalıyor.”

“Aynen öyle. Sence erkek mevkidaşlarım neden daha çok eğleniyor?”

“Muhtemelen eğlence peşine düştükleri için. Ayrıca başarılı bir erkek, hele ki güç sahibiyse, kahraman gibidir. Güçlü bir mevkideki bir kadınınsa otomatikman kaltağın teki olduğu düşünülür.” Bu doğrudu fakat bu düşünce, bahsi geçen klişe düşüncenin sonuçlarına her gün maruz kalan Fiona’ya çok üzücü geldi. Tanıdığı erkeklerin çoğu ondan korkuyor ve ona bulaşmak istemiyordu. Artık kendisi de onlara yaklaşıyordu. Pes etmişti. Jillian, “Herkes başarılı

bir erkekle çıkmak istiyor, onlara talep fazla. Hiç kimse başarılı bir kadınla çıkmak istemiyor. Veya bunu isteyen çok az erkek var. Çok korkuyorlar. Güçlü, başarılı kadınların itibarı kötü. Yoksa bütün kadın CEO'lar kaltak falan değil," dediğinde Fiona asabı bozulmuş gibi güldü.

"Bunu duymak güzel. Endişelenmeye başlamıştım. Ben iyi olanlardan mıyım, yoksa kötülerden mi?" Su şişeleriyle bir banka otururlarken, Fiona kaygılı görünüyordu.

Jillian tam bir kafa doktoru gibi, buruk bir gülümsemeyle, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki ikisi birden."

Tenis racketlerini çantalarına kaldırırken Jillian, "İnsan ırkı böyledir. Sonuçta ben de her gün sevimli biri olmuyorum, üstelik de CEO falan değilim," dedi.

"İşyerinde güçlü ve adaletli olmaya çalışıyorum, yoksa özellikle de yönetim kurulu başkanı beni ezip geçebilir." Bunu söylerken Harding Williams'ı düşündü. "Ama evliyken gladyatör zırhımı işyerinde bırakmaya ve bir kadın olmaya çalışıyordum. David'e göre de bunda feci halde başarısız oluyordum."

"Evlendiği kadına bak. O olmak ister miydin? O iyi bir kadın fakat en büyük başarısı Martha Stewart'ın kitabına bakarak üç boyutlu kar taneleri ve Paskalya tavşanları yapmak. Yapma, Fiona, sen o kişi olmak istemiyorsun. Bunu hiç istemedin." Zaten bunu isteseydi, Jillian hayal kırıklığına uğrardı. Ona büyük saygı duyuyordu. Fiona'nın elinden çok daha fazlası geliyordu ve David buna hiç kıymet vermemişti. Fiona da neyse ki kendisi için hep daha fazlasını istemişti. İki

kız kardeş yaşam tarzı seçimleri açısından çok farklı olsa da, bazı yönlerden birbirine benzerdi. İkisi de büyük hedefleri olan mükemmeliyetçi insanlardı, çuvaldızı daima kendilerine batırırlardı ve alanlarında başarılılardı. Fiona da güçlüydü. Jillian, ebeveynleri ölmüş olsa da, onların beklentilerine uygun yaşadıklarını düşünürdü. Fiona da bu konuda onunla hemfikirdi. İkisi de okulda mükemmel öğrenciler olmuştu. Fiona biraz daha zarif bir insandı. Jillian daha sert ve daha dobraydı. Fiona evlilik bağına severdi fakat Jillian bu düşünceye uzaktı.

Fiona hâlâ Jillian'ın David'in karısı hakkında söylediklerini düşünüyordu. "Hayır, Jenny gibi olmak istemiyorum. Ama kendim olmak istediğimden de emin değilim. Gece yatağım da hiç kimse olmadığını, kapımı kimsenin çalmadığını biliyorsun. Yani bir şeyin yolunda gitmediği ortada. Kar taneleri ve Paskalya tavşanları, büyük bir şirketi yöneten bir kadından çok daha zararsız." Fiona bunu söylerken gergin değildi, bunun doğru olduğunu biliyordu ve Jillian da ona itiraz etmedi.

"Ben de bunu demek istiyorum. Erkek olsaydın herkes seni isterdi. Kadın olduğun için iyi bir erkek bulman *çok daha* zor. Özellikle de seni olduğun gibi seven, sana öfke duymayan birini."

"Peki o zaman ne yapacağım? Biriyle çıkabilmek için cinsiyet değiştirme ameliyatı falan mı olmam gerek?" Fiona şimdi gülmeye başlamıştı. Hiçbir şekilde çaresiz değildi, hatta bunu samimiyetle istediği de yoktu fakat arada bir işten çıkıp eve geldiğinde konuşacağı, hafta sonları yanına uyanacağı biri olsun istiyordu. Uzun zaman olmuştu. Kalan zamanlardaysa yalnızken daha mutlu olduğunu düşünüyordu.

“Hayır, senden veya yaptığın işten korkmayan, seni kıskanmayan, unvanından ötesini görebilecek kadar zeki ve cesur bir adam bulman gerekiyor.” Jillian bunda samimiydi. Fiona’nın iyi bir partner bulması gerektiğini düşünüyordu; gerçi bunu söylemesi kolaydı ya.

Fiona, “Bence böyle bir erkek dünyaya gelmedi,” dedi. Sonra alçak sesle, “Belki de ben çok yaşlandım,” dediğinde Jillian’ın tepesi attı.

“Kırk dokuz yaşındasın! Saçmalama. Daha elli yıl yaşayabilirsin. Yetmiş beş yaşındaki insanlar bile birileriyle çıkıyor, âşık oluyor. Hastalarımдан biri geçen yıl tam seksen dokuz yaşında evlendi ve hâlâ gücü kuvveti yerinde.”

“Bu tür insanlar emekli, yani artık CEO falan değiller. Benim öyle boş zamanım yok. Ayrıca, en azından bu işte çalıştığım sürece hiçbir erkeğin yakınımaya yaklaşmayacağını tahmin edebiliyorum. Zaten bu umurumda mı, onu da bilmiyorum, hatta aslında değil. Fakat durum bu. Bir randevu için de işimden vazgeçecek değilim. Aşk hayatım boşandığımdan beri, yani altı yıl önce bu işe girdiğimden itibaren müthiş sayılmaz.”

Jillian tekrar onaylamayan bir ifade takınarak, “Denemiyorsun ki,” dedi.

Fiona dürüstçe, “Zamanım yok,” dedi. “Tüm gün çalışmaktan canım çıkıyor. Çocuklarıma yetişmeye, onları sık sık görmeye çalışıyorum. Her akşam yanımda getirdiğim belgeleri okurken de ayağa kalkamayacak, üstümü değiştiremeyecek kadar yorgun oluyorum. Nasıl randevuya çıkayım ki? Zaten çıktığımda da mutlaka bir kriz oluyor ve akşam yeme-

ğinde yirmi kez telefona bakmak zorunda kalıyorum. Hiçbir erkek buna tahammül etmez.” Zaten altı yıl içinde bunu yapan olmamıştı. Ondan önce de David bu durumdan ve sonuç olarak Fiona’dan nefret etmişti.

Jillian’la çıkan erkekler –Jillian, Fiona’dan daha açık sözlü olsa da– ona karşı daha hoşgörülü olmuş, daha çekincesiz davranmışlardı.

Jillian özgüvenli bir havayla, “Doğru erkek bunun altından kalkar,” dedi. “Belki seninle aynı durumda bir erkek olabilir bu.” Bunu daha önce Fiona için düşünmüştü çünkü özellikle de çocukları gittiğinden beri Fiona’nın ne kadar yalnız hissettiğini biliyordu.

“İki CEO mu?” Fiona yüzünde bir dehşet ifadesiyle, “Tam bir kâbus,” dedi. “Ayrıca benim konumumdaki erkekler, yirmi iki yaşında kızlarla çıkıyor. Ben yarış dışı kaldım. Bu adamların çıktığı kadınlar genellikle striptizciler ve porno yıldızları. Ben o klasmana girmiyorum. Başarılı erkekler ciddi, başarılı kadınlarla çıkmaz. Bundan imtina ederler.”

Jillian kararlılıkla, “Sadece doğru adamla tanışmadın,” dedi.

“Belki de doğru adam diye bir şey yoktur. İyi olanlar da evli,” dedi Fiona basitçe.

Jillian bilmiş bilmiş, “Ve hepsi de karısını aldatıyor,” diye ekledi.

Fiona gerçekçi bir edayla, “Onları istemiyorum elbette,” dedi.

“Sadece dışarı çıkıp insanlarla tanışmalısın,” dedi Jillian içtenlikle. “Biraz eğlenmelisin.”

Fiona ikna olmamış gibi bakarak, "Evet. Belki," dedi. "Belki emekli olduğum zaman." Jillian ona karanlık bir bakış attı, ardından sızıntı hakkında gazetelerde okuduğu haberleri sordu. Fiona durumu ve sonuçlarını anlattı, kaynağı bulmak üzere yürütülecek soruşturmadan bahsetti. Harding Williams'ın ona ne kadar büyük zorluk çıkarttığını anlattığında Jillian öfkeden delirdi.

"Ne diye o kadar kızgın ki?"

"Unutuyorsun, Harding, Jed Ivory'nin Harvard'dan arkadaşı. Onunla ilişki yaşadığım için beni suçluyor, boşanmadan beni sorumlu tutuyor ve o zamandan beri bana bir pislikmişim gibi davranıyor." Fiona bu konuda zaman zaman üzülmeye karşın, anlatırken gülümsedi.

"Henüz bir çocuktun, Tanrı aşkına. Jed'le tanıştığında karısından ayrı yaşıyordu. Ayrıca Harding, sen Jed'in yalanlarına kanarken onun gidip başka bir kadını hamile bıraktığını unutmuş mu acaba? Bırak lütfen!"

"Harding buna inanmıyor ve asla da inanmayacak. Beraber Princeton'a gittikleri için Jed'in bir aziz olduğunu düşünüyor. Erkekler kulübü işte. Ayrıca bence Harding sürekli bahsedip durduğu o rahibe misali karısı haricinde bütün kadınlardan nefret ediyor."

Jillian, "Kadının bıyıklı ve sakallı olduğuna bahse gireyim," dediğinde Fiona bir kahkaha patlattı.

"İtiraf etmek gerekirse kadın pek güzel sayılmaz. Ama Harding aksi görüşte. O yüzden aferin adama. Tek istediğim yirmi beş yıl önceki bir skandaldan beni sorumlu tutmayı ve cezalandırmayı bırakması. Bu iş biraz fazla uzadı. Harding'le

tekrar karşılaşınca kadar Jed'i çoktan unutmuştum bile. Artık eski defterler bunlar. Harding'in hâlâ bu olayı umursamasına inanamıyorum." Ne var ki Harding bunu umursuyor ve bu haksızlık olsa da hâlâ Fiona'yı suçluyordu.

Bir süre Mark ve Alyssa hakkında, neler yaptıklarıyla ilgili konuştular. Jillian, arabalarına doğru yürürken kardeşinin omzuna kolunu attı. Fiona onunla beraber vakit geçirmekten çok hoşlanır, onun görüşlerine değer verirdi.

"Bence gerçekten yeni kitabında ciddi bir noktaya parmak basıyorsun. Daha önce hiç aynı konumdaki kadın ve erkekler arasındaki farklılıkları düşünmemiştim ama erkekler hakkındaki afrodizyak teorin hoşuma gitti. Bence haklısın." Güç ve başarıyla uyuşmuş, fırsat bulamadıkları için olsa da cinselliklerini unutmuş kadınlar hakkındaki değerlendirmesini ise pek sevmemiş olmakla beraber, Jillian'ın onda da haklı olduğundan şüpheleniyordu. Jillian kesinlikle gücün kadın ve erkekleri nasıl farklı etkilediğini anlayabiliyordu.

"Bu senin için iyi haber değil ama bence de bu konuda haklıyım. Yıllardır bunu hastalarımda gözlemliyorum. Erkek hastalarımın, eğer güç oyununa girdilerse, başlarını soktukları belalara inanamazsın. Akli başında hiçbir erkeğin denemesi gereken dalaverelere giriyorlar ve iş iyice korkunç bir boyuta ulaşıncı da herkes buna şaşırmış gibi görünüyor. Bense artık şaşırmıyorum. Keşke senin hayatında da bu biraz daha çok olsa." Jillian kız kardeşine sarıldı. Fiona iyi bir kadındı ve iyi bir erkeği hak ediyordu. Jillian için erkeklerle tanışmak daima kolay olmuştu ve hayatında romanstan vazgeçmeye daha meyilli olan, sadece çocukları ve işine odak-

lanmakta beis görmeyen Fiona'ya oranla, bu ihtimale daha açıktı. Nazikçe, "Bir erkekle tanışmak için biraz daha çaba göstermelisin," dediğinde, Fiona şaşkın görünüyordu.

"Neden ki? Ben böyle iyiyim. Ayrıca bir ilişkiye ayıracak vaktim yok."

"Evet, var. Sadece çaba sergilemelisin, yoksa yine canın yanacak." Jillian daima dürüst konuşurdu.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Fiona. Evliliğinin son yılları öyle kötü geçmişti ki, o zamandan beri ilişkiler konusunda çekinceli olmuştu. Şu anda bir ilişki bulmak yerine böyle bir ihtimalden kaçmaya daha fazla çaba harcıyordu. Ona yaklaşan veya arkadaşlarının ayarladığı erkekler de bunu yapması için iyi bir bahane oluyordu.

Jillian, "Dışarıda pek çok iyi erkek var," dedi. "Sadece bir sonraki sefere daha şanslı olman gerek. David zaten hiçbir zaman sana uygun bir erkek olmadı. Bu zamanla daha bariz kendini gösterdi. David seni ve kariyerini hep kısılandı. O sen olmak istedi, sadece bunu yapmak için zaman ayırmadı ve bunu becerebilecek kadar zeki olmadığından sana tavır aldı. Bir kadının kocasından daha başarılı olduğu evliliklerde bu taktik sık gözlemlenen bir durum ama aslında bel altı vurmaktan başka bir şey değil." David'in yıllar boyunca Fiona'yı suçladığı ikisinin de bildiği bir şeydi.

Fiona basitçe, "Sanırını bu beni evlilik fikrine ebediyen küstürdü," dedi.

Jillian dürüstçe, "Umarım ilişki fikrine küstürmemiştir. Ben hâlâ doğru erkekle tanışacağını düşünüyorum," deyince Fiona omzunu silktilti.

“Neden? Senin de şu an hayatında biri yok,” dedi Fiona.

Aslında genellikle hayatında bir erkek olurdu. Son sevgilisi elli dokuzunda ani bir kalp krizi sonucu öldükten sonra, birkaç ay kimseyle beraber olmamıştı çünkü çok üzgündü. Adamla iki yıl boyunca huzurlu bir ilişkileri olmuştu ve Jillian’ın normal ilişki süreleri düşünüldüğünde bu ayrıcalıklı sayılırdı. Jillian genelde hemen sıkılır ve bir sonrakine geçerdi.

“Biz farklıyız. Sen uzun süreli ilişkilere daha uygunsun. Ben David’i o antika fikirleri yüzünden bir sene sonra boğazlardım.” Fiona’nın da ondan ciddi miktarda duygusal şiddet gördüğünü ve buna şimdi bile çocukları uğruna katlandığını da biliyordu. David onun hakkında her zaman ileri geri konuşurdu ve Jillian bunu çok acınası bulur, Fiona da hemfikir olurdu. Fakat en nihayetinde David onun çocuklarının baba-sıydı, bu yüzden çocukları için önemli olan durumlarda, örneğin mezuniyetlerde bir araya gelmek durumundaydılar. David böyle zamanlarda hep zehrini kusardı. Fiona artık duruma alışmıştı fakat bu çok gereksizdi ve çocukları üzüyordu. Üstelik çocuklar ne kadar uğraşsalar da onu engelleyemiyordu. Ve artık güya Jenny’yle mutlu olsa da Fiona’nın karşısında hep çaresiz durumda kalıyordu ve geçmişten pişmanlık duyuyordu. Fiona arabasını açarken Jillian, “En azından bu evlilikten sana müthiş çocuklar kaldı, bu da bir şeydir,” dedi.

Jillian umutlu bir ifadeyle, “Önümüzdeki cumartesi?” diye sordu. Her zaman iyi vakit geçirirlerdi. “Erkekler, kadınlar ve güç konusunda bana başka şeyler de anlatabilirsin. Kulağa iyi geliyor.”

“Sana anlatmama gerek yok. Zaten içinde yaşıyorsun. Bu aralar seninle bu konuda röportaj yapmam gerek.”

Fiona, "İstediyin zaman yaparız," diyerek ona sarıldı, ardından arabasına bindi.

İki kadın kendi yollarına gittiler. Fiona eve dönerken iyi hissediyordu, evde Alyssa'yı bulunca daha da mutlu oldu. Alyssa temiz kıyafet almaya gelmişti ve annesini beklerken bol bol çamaşır yıkamıştı. Ayrıca annesinden istediği o eteği de hemen almıştı. Annesi teyzesiyle tenis oynarken mesaj atıp sormuştu.

Alyssa annesini öptükten sonra, "Jill teyzem nasıl?" diye sordu. Fiona onu evde görmekten ötürü çok mutluydu.

"İyi. Kadınlar, erkekler ve güç hakkında yeni bir kitap üstünde çalışıyor. Gücün erkekleri seks manyaklarına, kadınları da rahibelere çevirdiğini düşünüyor." İkisi de gülmeye başladı. Bu konunun, böylesi bir kariyerin yol açtığı sorunlar ve yarattığı tuzaklara karşın annesinin yolundan gitmeyi düşleyen Alyssa'ya da ilginç geldiği belliydi. Ailesinin evliliğinin bu yüzden başarısız olduğunu düşünüyordu ve Fiona da bunda hemfikirdi. Ve Alyssa'nın ağabeyi iş dünyasından hepten elini ayağını çektiğinde ikisi de şaşırmamıştı. Bu ona büyük bir risk gibi görünmüş, mutsuz bir hayata yol açabilirmiş gibi gelmişti. Annesinin başarısı karşılığında ödediği bedelin farkındaydı ve aynısını isteyen kardeşinin delirdiğini düşünüyordu.

Fiona, "Öğle yemeğine kalabilir misin?" diye sorduğunda Alyssa onaylarcasına başını salladı. Tıpkı annesine benziyordu, çok güzel bir kızdı. Fiona salata hazırladı ve havuzun yanındaki masaya oturup yediler. Hava çok güzeldi. Alyssa yemek sırasında annesine yeni biriyle çıkmaya başladığını söyledi.

Fiona ilgiyle, “Nasıl biri?” diye sordu. Alyssa’nın bütün sırlarını onunla paylaşmasına bayılıyordu. Onun hayatının bir parçası olmaktan, kızının daima onu dâhil etmesinden çok memnundu.

“Tatlı biri, üçüncü sınıfta ve futbol takımında. İsmi John Weston. Babası UPI’nın başında.”

“Marshall Weston’ın oğlu mu?” Fiona şaşırmıştı. Marshall Weston’la Washington’daki Senato alt komitesinde defalarca kez karşılaşmışlardı fakat onu pek tanıımıyordu. “Babası tam bir CEO; kusursuz Amerikan erkeği. Sanırım o da üniversitede futbol oynamış. Tipinden öyle görünüyor.”

Alyssa doğallıkla, “Babasıyla geçen hafta sonu tanıştım,” dedi. “Bence senin büyük hayranın sayılabilir.”

“Kibarlık ediyordur.” Fiona bu iltifatı geçiştirerek kızının gözlerine merakla baktı. “Peki, ciddi misiniz?”

Alyssa umursamaz bir havayla omzunu silkti. Liseden beri ciddi bir ilişki yaşamamıştı fakat hal ve tavrından bunun ciddi olabileceği hissediliyordu.

“Olabilir. Şimdilik çok erken ama ondan çok hoşlanıyorum. Ağırdan alıyoruz. Annesi çok hoş birine benziyor, babası da öyle. Johnny’yle çok yakınlar. Boalt isimli bir ağabeyi, bir de herkesi deli eden bir kız kardeşi var. Kız hoş biri ama tam baş belası.” Fiona bu betimleme karşısında gülmeden edemedi. Ona kalırsa bu gayet standart bir aileydi. “Belki onu önümüzdeki hafta sonu getiririm,” dedi Alyssa.

Fiona sıcak bir sesle, “Çok isterim,” dedi, ardından biraz daha sohbet ettiler. Alyssa arkadaşlarıyla yaz planlarına karar vermeye çalışıyordu. Dedğine göre Mark ağustosta kız

arkadaşıyla Afrika'ya gitmekten bahsediyordu fakat henüz tam kararını vermemişti. Fiona ikisini de temmuzda Malibu'ya davet etmişti. Üç haftalığına bir ev kiralamıştı ve dört gözle oraya gitmeyi bekliyorlardı. Bunu her sene yaparlardı. Alyssa, Johnny'nin bir hafta sonu gelebileceğini söyledi, bu da Fiona'yı sevindirdi. Onu tanımak istiyordu.

Alyssa çamaşırları yıkandıktan sonra, o hafta bir ara uğrayacağına söz vererek evden ayrıldı. Fiona onun sık sık eve gelip onu görmesinden hoşlanıyordu. Çocukları olmasaydı hayatı bomboş bir hale gelirdi. O öğleden sonra okumak için eve getirdiği belgelerle beraber havuzun yanında uzandığında, o sabah ablasıyla konuşmaları, ablasının hayatını paylaşacağı bir erkek bulmak için çabalamasını öğütlemesi geldi aklına. Fiona için böyle bir adam bulduğunu, onu hayatına hemen sokabildiğini hayal etmek zordu. Hayatı bu haliyle çok daha basitti ve bütün gardıroplara yayılabilmekten hoşlanıyordu. Hiç kimse ona işkence yapmıyor, onu bir şey için suçlamıyordu. Hiç kimse ona kariyeri yüzünden öfkeli değildi, ona yaptığı hataları sayıp dökmüyordu. Fiona bir daha böyle şeylerle uğraştığını düşünmek bile istemiyordu. Boşanmasının üstünden geçen altı yıl boyunca zaman zaman yalnız hissettiği olsa da genel olarak çok huzurluydu. Mevcut şekliyle hayatından son derece memnun olduğunu fark etti; ihtiyacı olan son şey, yaşamını karıştıracak bir erkekti. Tek başına çok daha mutluydu ve bu da Jillian'ın teorisini kanıtlıyordu. Fiona, başarısıyla uyuşmuştu. Eskiden hayatında bir erkek isteyen yanı, büsbütün yok olmuş veya uyuşmuş, ölmüştü. Ve Fiona bunu hiç dert etmiyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Marshall ve Liz'in Gary Danko'da Japon müşteriler için verdikleri akşam yemeği daveti kusursuz geçti ve konuklar çok memnun kaldı. Yemek her zamanki gibi olağanüstüydü ve Liz müşterilerin eşleriyle öğrendiği Japonca ifadeleri kullanarak sohbet ederken, erkekler de tüm gece boyunca iş konuştu. Marshall, yemekten sonra arabada Marin'e geri dönerlerken geçirdikleri akşamdan çok memnundu. Liz'e müşterilerle neler konuştuğunu anlattı. Liz onların konuşmalarına kulak kabartmış fakat o sırada iki kadınla sohbet ettiğinden, konuşmaları pek takip edememişti.

Ross'a vardıklarında Marshall tatminkâr bir havayla, "Sanırım bu akşam anlaşmanın temelini attık," dedi. Liz yemek boyunca mükemmel, kibar, saygılı ve mütevazıydı. Her zamanki gibi, daveti kusursuzca idare etmişti ve Marshall bunun için ona minnettardı. O akşam yatağa yattıklarında, sevgiden olduğu kadar minnet ve sorumluluk duygusuyla, Liz'le sevişti. Ona bu akşam için borçlu olduğunu hissediyordu. Liz onun kariyeri için mükemmel eşti ve onu pek çok

açından mutlu ediyordu. Marshall teşekkür etmek için onunla sevişmek istiyordu fakat bunu yaptıktan sonra Ashley'yi öyle feci özledi ki, bu acı az kalsın onu boğuyordu. Liz kollarının arasındayken düşünebildiği tek şey, son sekiz yıldır Los Angeles'taki, âşık olduğu kadındı. O kadının bedeninin her bir santimetresini tanıyor, ruhunun her yanını biliyordu ve onu düşünmek içini öyle büyük bir arzuyla ve özlemle dolduruyordu ki Marshall sırf sesini duyabilmek için onu aramaktan güçbela vazgeçti.

Liz için hissettikleri çok farklıydı. Liz'in onun için yaptığı her şey, hayatını böyle kusursuzca idare etmesi, kalbini minnetle dolduruyordu fakat Ashley onun hayatına heyecan ve tat katan bir büyücü gibiydi, onun aşkı çok derindi. Neredeyse otuz yıl sonra, Marshall'ın Liz'le sevişme tarzı mekanik ve rutin hale gelmişti. Öte yandan Ashley'yle tutku doluydu ve Ashley, Liz'den yirmi yaş gençti. Onunla olmak Marshall'ın da genç hissetmesini sağlıyordu; hele ki ne zaman eve dönse heyecandan yerinde duramayan küçük kızları varken. Marshall, Liz'in yanındayken yaşlı hissediyordu. Fakat bu iki kadına farklı biçimlerde ihtiyaç duyduğunun gayet farkındaydı. Tek başına her ikisi de ona yetmezdi.

Liz'le seviştikten sonra gece uyuyamadı ve en sonunda dayanamayıp banyoya giderek Ashley'ye mesaj yolladı. Mesaj ona duyduğu o yakıcı arzuyla doluydu; çarşamba günü görmeyi ve sevişmeyi iple çektiğini yazmıştı.

Pazar sabahı iki Japon müşteriyle ikinci kez golf oynamaya gitti. Öğleden sonra onları bıraktığında, ona anlaşmayı imzalayacaklarını açıkladılar. Bu çok başarılı bir hafta sonu

olmuştu ve eve döndüğünde Liz'e her şeyi anlattı. Liz çok mutluydu ve onunla gurur duyuyordu. Her zamanki gibi.

John o akşam yemek için eve geldi ve yanında da Alyssa'yı getirdi. Annesi de, babası da Alyssa'yı daha yakından tanıyınca ondan çok hoşlandılar. Huysuz Lindsay bile onun "kafa dengi" olduğunu söyledi. Alyssa'yla uzun uzun rap müzik üstüne konuşmuşlardı ve Lindsay onun bilgi dağarcığına hayran olmuştu. John'la Stanford'a dönerken Alyssa bu sohbeti hatırlayarak gülümsemiş, ona kız kardeşinin tatlı bir velet olduğunu söylemişti. Kampüse vardıklarında bir süre arabada sohbet etmiş, uzun uzun öpüşmüşlerdi ve Alyssa daha sonra yurt odasına, John da kaldığı apartman dairesine dönmüştü. İlişkileri gayet iyi gidiyordu. Alyssa, John'un ailesinden gerçekten hoşlanmıştı. Kendisi böyle bir tabloya yabancı olduğundan, karşısında birbirini seven ve iyi anlaşılan iki ebeveyn görmek ona iyi gelmişti. Weston'lar mükemmel çiftti ve asla sahip olamayacağı bu aile Alyssa'yı içten içe hüznlendiriyordu. Ona kalırsa John birbirini çok seven ebeveynlere sahip olduğu için çok şanslıydı.

Alyssa annesine o akşamı anlatmak için pazartesi gün" işyerinden aradığında, Fiona çıldırtıcı bir gün geçiriyordu. Harding Williams'ı soruşturma hakkında bilgilendirmek için aradığında tartışmışlardı ve William yine onun cadı avına çıktığını söylemişti. Fiona da sinirlerine hâkim olamamış, sonra da bunu yaptığı için pişmanlık duymuştu. Onun bu küstahlığı, burnu büyüklüğünden artık sıkı sıyrılmıştı. Az kalsın ona

ihtiyar keçi diyecekti ama kendini tutmayı başarmıştı. Kendisine de William'ın tuzaklarına düştüğü için kızılıyordu. En nihayetinde, bol olaylı ve stresli bir gündü. Bir CEO için tipik bir gündü yani. Her gün eğlenceli geçmiyordu. Fakat böyle bir günün ortasında bile kızının araması hoşuna gidiyordu ve önceki akşam John'la geçirdikleri günü dinlemek için ona vakit ayırırdı. Üstelik gözünde Marshall Weston'ın imajı, böyle güzel bir ailesi ve çocukları olduğunu öğrenince, daha da olumlu hale gelmişti. Marshall görünüşe bakılırsa iyi bir adamdı; bunu bilmek güzeldi ve Fiona onun oğluyla tanışmayı iple çekiyordu.

Marshall'ın günü, Fiona'nın yanına hiç stresli sayılmazdı. Hafta sonu bağladığı anlaşmadan ötürü çok memnundu. Bu UPI için önemli bir anlaşmaydı ve Marshall yönetim kuruluyla hissedarların bundan çok memnun olacağını biliyordu. İş bağlamak aylarını almıştı ve ciddi bir savaş vermişti. Tam anlaşmayla ilgili raporunu yönetim kurulu başkanına sunarken, baş şirket avukatı Simon Stern arayarak ofisine gelip gelemeyeceğini sordu. Marshall ona gelebileceğini söyledi ve Simon kapıdan girdiğinde o günkü işlerini tamamlamıştı. Simon onunla birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra usulca kapıyı kapattı. Marshall onun neden geldiğini veya neden böyle esrarengiz davrandığını tahmin edemiyordu.

Simon kapıyı kapatır kapatmaz yüzünde ciddi bir endişeyle Marshall'a baktı.

Gözlerini onun gözlerine dikerek, “Bir sorunumuz var,” dedi. Marshall anlatmasını beklerken, söyleyeceği şey adamı çok geriyormuş gibi görünüyordu. Simon’dan duydukları, Marshall’ın aklındaki en son şeydi ve çok şaşırdı.

Simon CEO’sunu kızdırmak istemeden, temkinlice, “Bugün bir avukat aradı,” diye açıkladı. Ondan gelecek tepkiyi tahmin edemiyordu ve felaket tellallığı yapmaktan da hoşlanmıyordu. “Görünüşe bakılırsa, Megan Wheeler isimli eski bir çalışan sana cinsel taciz ve haksız işten çıkarma davası açacakmış. Seninle iki yıl önce bir ilişki yaşadığını iddia ediyor; güya onu işe sen sokmuşsun ve o ilişkiyi bitirince de işten atmışsın.” Simon Stern, oturduğu yerden ona bakmayı sürdürdü ve tepkisini bekledi. Marshall, sanki birisi kucağına atom bombası koymuş gibi bakıyordu. Yüzünde katıksız bir şaşkınlıkla avukata baktı.

“Şaka mı yapıyorsun? Delirmiş mi bu kadın?” Avukatın duydukları onu dehşete düşürmüştü, şok etmişti.

Simon umutlu bir ifadeyle, bunların çözüleceğini bekliyormuş gibi, “Delirmiş olabilir,” dedi fakat kendisi de bu tür davaların nadiren tatlıya bağlandığının farkındaydı. “Ateş olmayan yerden duman çıkmaz” atasözüne inanmıyorsanız dahi, ona göre cinsel taciz davası açmakla tehdit eden kadınlar genellikle bu konuda çok kararlı olur, öyle kolay pes etmezlerdi. Bunlar genellikle ya kötü sonlanan ya da karşılığını alamadıklarını düşündükleri bir kaçamak nedeniyle ödeşmek isteyen, küçük düşmüş kadınlardı. Her halükârda, bu tür davalarda sonuna kadar ısrarcı olurlardı ve daima büyük paralar veya intikam almak isterlerdi. “Onu tanıyor musun?”

Marshall, "İsmini belli belirsiz hatırlıyorum," diye itiraf etti. "Sanırım onu birkaç müşteri etkinliği için tutmuştuk ama onunla ilişki falan yaşamadım. Tipini bile hatırlamıyorum. Galiba bir organizatör falandı. Etkinliklerden sonra onu bir süre ekibe almış olabiliriz. Sonra da ne yapıp ettiğini bilmiyorum."

"Dediğine göre onunla sekiz ay boyunca ilişki yaşamışsınız ve bu sırada sık sık bir otelde buluşmuşsunuz. O seninle ayrılmak isteyince de onu işten attırmışsın. Ve evet, kadın organizatörmüş. Onu bağımsız çalışan olarak tutmak yerine neden ekibe aldığımızı bilmiyorum. Söylediğine göre, ona işi sen teklif etmişsin. Üstelik harika bir maaşla beraber. İnsan kaynaklarıyla konuştum, kadın yedi ay boyunca maaş almış, sonra da işten çıkarılmış. Kadının hikâyesi işe giriş çıkış tarihleriyle uyuyor, yani zamanlama doğru."

Marshall çaresizce, "Sana yemin ederim, onunla bir kere bile yatmadım," dedi. Şimdi adeta bütün kariyerinin gözlerinin önünde bir film şeridi gibi geçtiğini görebiliyor, kısa süre içinde herkese rezil olarak kariyerini sonlandıracağını tahmin edebiliyordu.

"Söylediğine göre, ilişkinizi kanıtlayacak belgeleri varmış; senin ona cinsel içerikli şeyler yazdığın, teklifler sunduğun e-postalar, mektuplar." Simon, Marshall'ın bu kadınla yatsa bile bu kadar aptalca davranmayacağını biliyordu fakat kadının avukatının söylediklerini ona aktarmakla mükellefti. "İş daha da karışıyor. Söylediğine göre kadın meme kanserinden kurtulmuş, güya sen bunu biliyormuşsun ve kanserden kurtulan çalışanları kovmak, kanunlara göre cinsel tacizden çok daha büyük bir suç. Eğer bu doğruysa, dizginlerimiz kadı-

nın elinde demektir. Bu hikâye basında iyi durmaz.” Simon’ın kaygılı olduğu belliydi, Marshall’sa hastalanmış gibi görünüyordu.

“Kadın yalan söylüyor,” dedi. “Hiç kimseye mektup falan yazmadım, cinsel içerikli tekliflerde bulunmadım. Neden öyle bir şey yapayım ki?”

“Ben de buna inanmadım. Kadının elinde ne var göreceğiz. Belki de onları kendisi yazdı. Öyleyse umarım bunu kanıtlayabilir ve onu geri püskürtebiliriz. Ama şimdilik bu hamlede epey saldırganlar. Avukatı tam bir antika gibi görünüyor. Adam muhtemelen acil durum avukatı ve anlaşılmaya yanaşacağımızı tahmin ediyor. Ve bunda bir doğruluk payı varsa da elbette önce yönetim kurulunun onayını aldıktan sonra anlaşma imzalarız. Yönetim kurulu böyle bir skandalın başına yansımalarını riske atamaz. Kadının avukatı önümüzdeki hafta davayı açacaklarını söylüyor. Bence hemen Connie’yle konuşmalıyız.” Connie Feinberg UPI’nın yönetim kurulu başkanıydı. Makul bir kadındı ve Marshall’la iyi anlaşmışlardı fakat onun bu konuda nasıl tepki vereceğini Marshall da, Simon da tahmin edemiyordu. Daha önce hiç böyle CEO seviyesinde bir davayla karşı karşıya kalmamışlardı. Bu hem onlar hem de itibarı tertemiz olan Marshall için yeni bir şeydi. Simon, Marshall’ın evli ve karısı ile çocuklarına bağlı bir aile babası olduğunu biliyordu. Bu dava ailesi için çok zor geçecekti.

Marshall boğuk bir sesle, “Ne istiyor?” diye sordu. Şimdiye dek kusursuz olan kariyerinde böyle bir aksaklık istemiyordu. Kovulduğunu, kariyerinin ve itibarının yerle bir olduğunu hayal edince ürperiyordu. Hele Liz ve çocukları düşündüğünde, gözlerine yaşlar doldu.

“Bir milyon dolar istiyor. Avukatı bize beş milyon dolarlık dava açacaklarını söyledi fakat kadının bir milyona anlaşılabileceğini net olarak belirtti. İçimden bir ses kadının bu işin ucunu bırakmayacağını söylüyor. Ve avukatı da davanın geçerli bir iddia üstüne kurulu olduğunda ısrarcı.”

“Öyle bir şey olmadığına yemin ederim. O kadınla hiç yatmadım. İlişki falan yok. Şimdi kim olduğunu hatırladım. Ucuz ve hafifmeşrep bir kadındı ve bizim için birkaç başarılı etkinlik organize etmişti. Onu işe aldığımızdan bile haberim yoktu. Üstelik etkinliklerden sonra onu bir daha görmedim.”

Avukatı, “Eminim öyledir, Marshall,” dedi. “Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Ne yazık ki bu tür davalar modern dünyanın parçası ve ne yazık ki dışarıda bir sürü yalancı geziyor. Herkes, özellikle de senin konumunda insanlar bu tür davaların hedefi oluyor.” Marshall içinde bir tiksinti duyarak başını salladı. Connie’nin yanı sıra, olay basına yansırsa diye Liz’le de konuşmalıydı. Ve eninde sonunda Ashley’yi de haberdar etmeliydi. Tabii çocuklarını da. Bu kısa süre içinde gerçekleşecek bir kâbus gibiydi ve Marshall’ın tek istediği şey uyanmaktı.

Marshall gergin bir sesle, “Connie’yi arayacağım,” dedi. “Bir sonraki adımımız nedir?”

“Eğer bunda biraz doğruluk payı varsa deli gibi pazarlık yapacağız. Eğer büsbütün yalansa da bekleyip ne yapacağını göreceğiz. Avukatı, kadının senden geldiğini iddia ettiği mektupların kopyalarını buraya yollatacak ve bir de fotoğraf olduğunu söylüyor. Muhtemelen bunların hepsi sahte. Bunu yaşayan tek CEO sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın.

Eğer bunlar doğru değilse pazarlık yapmayacağız. Tabii yönetim kurulu aksini söylemediği sürece. Onlardan yönlendirme almamız gerekiyor.” Marshall başını salladı. Avukat bir dakika sonra ofisinden çıkarken, onu bilgilendireceğini söyledi.

Marshall gözünde yaşlarla masasında öylece oturdu, ardından Connie Feinberg’in evini aradı. Connie uzun yıllar boyunca büyük, saygın bir aile şirketi yönetmişti. Zeki bir kadındı ve kurula da başarıyla başkanlık ediyordu. Marshall aradığında şaşırdı, olanları duyunca ise şaşkınlığı iyice arttı. Çok üzölmekle beraber şok olmadı. Böyle olayları daha önce duymuştu. Kendi ağabeyine de cinsel taciz davası açılmıştı, yani bu tür vakalar ona hepten yabancı değildi. Ve ağabeyi o davayı kazanmıştı. Davacıysa güvenilirliğini yitirmiş ve davadan geri çekilmişti.

Marshall kederli bir sesle, “Yemin ederim doğru değil,” dedi.

Connie, “Beni aradığın için teşekkürler, Marshall,” dedi kibarca. “Bu duyduklarıma da çok üzöldüm. En azından kadın ona tecavüz ettiğini iddia edip hakkında cezai kovuşturma açmıyor. Bunun da olduğunu gördüm. Şansımız yaver giderse kadın fazla olay çıkarmadan sorun çıkarmayı bırakacak. Ve bunlar gerçek değilse bile, onunla pazarlık etmek ve makul bir rakamda anlaşmak daha doğru bir hamle olabilir. Bunu yapmakla onun suçuna razı gelmiş oluyoruz fakat olayı mahkemeye kadar taşıyacak açgözlü bir deliyle karşılıklı atışmaya girmektense, senin ve en nihayetinde de bizim saygınlığımızı korumak için daha doğru olabilir. Ben yönetim kuruluyla bir konferans görüşmesi ayarlayacağım ve onla-

rın bu konudaki düşüncelerinden seni haberdar edeceğim. Bana kalırsa mesele daha fazla büyümeden ona para verip çenesini kapatalım.”

Marshall, “Ama bu onun doğru söylediğini onaylamaz mı?” diye sordu. “Yapmadığım bir şey için suçlu olduğumu söylemek istemiyorum. Ailemi de düşünmem gerek. Ve tabii UPI’ı da. Böyle bir soruna yol açmış olmak ve şirketin kasasından o kadına hak etmediği bir parayı vermek beni berbat hissettiriyor.”

Connie pratik bir havayla, “Bazen hukukta yolumuzu bu şekilde seçmemiz gerekir,” dedi. Geçerli veya geçersiz, davalarda anlaşma tercihinin yönelmenin yaygın olduğunu ikisi de biliyordu. Connie sağduyulu bir kadındı ve öyle kolay kolay şok olmazdı. “Bu şirkete on yılı CEO pozisyonunda olmak üzere on beş yıl boyunca müthiş katkılarda bulundun ve seni böyle insanlardan koruma sorumluluğumuz var. Saygınlığının ve kendi saygınlığımızın zarar görmesini istemeyiz. Ve bu eminim senin için, ailen ve karın için çok zor bir durum.”

“Ona henüz söylemedim. Zaten ben de on dakika önce öğrendim. Önce seni aramak istedim.” Connie ona hemen aradığı için teşekkür etti.

“Bakalım bu mesele nasıl gelişecek. Ama bence sen de hemfikirsen Simon pazarlığını yapacağı anlaşmalar üstünde çalışmaya başlasın.”

Marshall hüzünlü bir tonla, “Ben UPI için ne iyiye onu yapmak istiyorum,” dedi. Connie ona yeniden teşekkür etti ve kurulla konuştuktan sonra onu arayacağını söyledi.

Marshall, Marin County’ye ulaştığında sersem gibi hissediyordu ve Liz’e durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Neyse ki Lindsay dışarıdaydı; erkek arkadaşının evine akşam yemeğine gitmişti. İçeri adım attığında Liz ona bakar bakmaz ters bir şey olduğunu anladı. Marshall gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Mutfakta masaya geçip durumu ona anlatırken hic-kırıklara boğuldu.

“Böyle bir şey nasıl olabilir anlamıyorum. O kadınla konuşmadım bile ve kalkmış onunla ilişki yaşadığımı, onu işten kovdurduğumu söylüyor. Hatta onu UPI’a da ben aldırılmışım. Onun kim olduğunu bile zar zor hatırlıyorum. İstedğim en son şey UPI’a, sana ve çocuklarımıza zarar vermek.” Bu suçlama karşısında kendini kaybetmiş haldeydi; Liz ona sarılırken ağladı. Kendini toparlaması yarım saatini aldı ve Liz bu kadının iddiasına bir nebze bile inanmadığını söyleyerek onu telkin etti.

“Bunu atlatacağız, Marsh, ne gerekiyorsa yapılacak. Bunu yapmadığını biliyoruz.” Ona tüm kalbiyle inanıyordu, Marshall bunu görebiliyordu ve bu onu rahatlatıyordu. Onlar mutfak masasında el ele tutuşmuş halde otururken, yönetim kurulu üyeleriyle görüşen Connie Feinberg aradı.

“Sadece seni temin etmek istiyorum, Marshall, kurul yüzde yüz arkanda. Senin gibi önemli bir yöneticimizi böylesi bir meselede yüzüstü bırakamayız. Ne gerekiyorsa yapacağız. Yarın bizzat gidip Simon’la konuşacağım. Ve hepimiz hemfikiriz, bu kadınla bir an evvel pazarlığı sonlandırıp ödemesini yapacağız ve olabildiğince sessiz halledeceğiz. Ona saldırganca yaklaşırsak basına gider.”

Marshall minnettarlık ve kederle, “Ne kadar teşekkür etsem azdır,” dedi.

O ve Liz, Lindsay eve gelene kadar sessizce konuştu, ardından da üst kata yatmaya gittiler. Kızlarına bir şey söylemediler, çocuklara anlatmak için henüz erken olduğuna karar verdiler ve bu mesele kimsenin öğrenmeyeceği şekilde halledilebilecekken onları üzmenin bir anlamı olmadığını düşündüler.

Bu Marshall'ın başına gelen en kötü şeydi ve kariyerinin, UPI'da sıfırdan başardıklarının ve özel hayatının mahvolacağından feci halde korkuyordu. Davacı kadının iddiaları onu çok sarsmıştı. O gece bir türlü uyku tutmadı ve şafak sökmeden önce de uyandı. Liz'i rahatsız etmek istemediğinden uzun süre yatakta kıpırdamadan uzandı, sonra yataktan çıktı ve güneşin doğuşunu izledi.

Liz onu görünce, "Kalktın mı?" diye sordu. Marshall başını salladı.

"Korkuyorum," dedi fısıldarcasına.

Liz yataktan çıkıp onun yanına gitti ve kolunu omzuna atarak, "Her şey düzelecek," dedi.

Marshall uysalca, "Seni hak etmiyorum," dedi.

Liz, "Tabii ki ediyorsun," derken buna tüm kalbiyle inanıyordu.

Marshall işe gitmeden önce, Liz ona uzun uzun sarıldı ve onu ne kadar çok sevdiğini, arkasında olduğunu söyleyerek telkin etti. Liz bir an bile tereddüt duymamıştı; Marshall ona yeniden teşekkür etti. O sabah Aston Martin'inde işe

giderken, Marshall kurulun arkasında olduğunu, ona güvendiğini düşünerek sakinleşti. Ne olursa olsun, o şanslı bir adamdı. Şimdi yapmak istediği tek şey, bunu olabildiğince çabuk arkasında bırakmak ve önüne bakmaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Marshall o hafta çarşamba günü Los Angeles'a gitmedi. Megan Wheeler'ın suçlamasını öğrendikten iki gün sonra, o ve avukatı sabah UPI'da bir toplantı odasına gelerek Marshall ve Simon Stern'le görüştü. Kadın Marshall'ın karşısına geçip oturduğunda gözlerini ona dikti. Kadının avukatı suçlamayı yeniden okudu ve kadının bu ilişki hakkındaki iddiasını yinelerdi. Kadın avukatın söylediklerini dinlerken gergin veya tereddütlü görünmedi, tam aksine, onaylarcasına başını salladı. Gözlerini Marshall'ın gözlerinden kaçırmaya çalışmadı. Bu toplantı için dar siyah bir elbise ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Ağırbaşlı görünmeye çabalamamış, müthiş vücudunu göstermek için her yolu denemişti. Sabahın erken saatlerinde yapılan bu toplantı için biraz fazla süslü ve seksi görünüyordu; aynı zamanda çok da çekiciydi. Otuzlarının sonlarında, güzel bir kadındı. Toplantının ortasına gelindiğinde, kadının avukatı müşterisinin işinden kovulduktan sonra yaşadığı kaybı yineleyerek, Simon Stern'e bir zarf uzattı. Kadının UPI tarafından işe alındıktan sonra kendine ait parti or-

ganizasyonu şirketini kapattığını, kovulduktan sonraysa söz konusu şirketi yeniden ayaklarının üstüne kaldıramadığını belirtti. Kadın da, Marshall dişlerini sıkarken, ilişkileri nedeniyle nasıl bir duygusal travma yaşadığından bahsetti.

Simon mektubu dikkatlice açtı, içinden güya Marshall tarafından yazılmış iki mektup, pek çok e-posta çıkardı. Bunları ifadesiz bir suratla okudu, ardından Marshall'a okuması için uzattı. Mektuplar bilgisayarda yazılmıştı ve hiçbiri imzalanmamıştı.

"Bayan Wheeler'ın bunları Bay Weston'ı suçlamak adına kendisinin yazmadığını nereden bileceğiz?" Mektuplarda güya beraber geçirdikleri gecelere cinsel içerikli referanslar ve yaşadıkları cinsel birleşmeler vardı. Acı verici derecede açık seçiklerdi. Daha sonra kadının avukatı Simon'a *pièce de résistance*'i* uzattı; bu, içinde kadının çırlçıplak halde baştan çıkarıcı pozlar verdiği ve bir aynadan bu fotoğrafları çeken adamın açıkça görüldüğü iki fotoğraf bulunan bir zarftı. Adam, aynı şekilde çıplak olan Marshall gibi görünüyordu. Bir diğer fotoğrafta da yine çıplak halde yatakta uyuyordu. Megan Wheeler'la cinsel bir ilişkileri olduğuna dair inkâr edilemez bir kanıttı bu. Simon tek kelime etmeden fotoğrafları Marshall'a uzattı. Fotoğraflar üretilmiş gibi de durmuyordu. Cep telefonu ile değil, normal bir fotoğraf makinesiyle çekilmişlerdi ve fotoğraflardaki adam Marshall'dı.

Marshall sapsarı yüzünde hiçbir onaylama veya tanıma ifadesi olmaksızın, masanın diğer ucunda oturuyordu. Megan Wheeler, hiç kaçınmaksızın, dosdoğru onun gözlerine

* Bir eserden bahsederken, o eserin kalbi, en önemli kısmı. (ç.n.)

bakıyordu. Bu onun için iş dışında bir şey değildi. Çiğnenmiş sözler, kırılmış kalpler veya karşılıksız aşklar hakkında konuşulmadı. Bu açıkça ve basitçe, şantajdı. Seks yapmışlardı, Marshall onu işe almıştı, sonra onu kovmuştu ve kadın intikam alacaktı. Öfkesinin bir fiyatı vardı ve çok pahalıydı.

Simon hemen harekete geçerek fotoğrafları tekrar zarfa koydu. Bunlar tek kopya olduğundan, kadının negatifleri sakladığı belliydi.

"Bayan Wheeler'a harcadığı zaman ve uğraşları nedeniyle bir milyon dolar vermeye hazırız ve bunun karşılığında da bu ilişki konusunda tam gizlilik ve Bay Weston'a yaptığı suçlamaları geri çekmesini istiyoruz." Kurul tam iki milyona kadar çıkma izni vermişti. Marshall'ın değeri bu kadar çoktu çünkü o sahip oldukları en başarılı CEO'ydu. UPI'nın başına gelen en iyi şeydi. Onun masum ya da suçlu olmasını umursamıyorlardı ve istedikleri tek şey, Megan Wheeler'ın terchen basına gitmeden önce ortadan kaybolmasıydı. İlişki bittikten ve işinden atıldıktan sonra ortaya çıkmak için bir yıldan biraz fazla zaman beklemişti. Danıştığı avukat da ona dava açmakla tehdit etmesini ve şık bir anlaşma bağlamasını öğütlemişti. Kadının avukatı, Simon'ın teklifinden etkilenmemiş gibi bir ifade takındı, daha sonra da onlara bir başka sarsıcı haber verdi.

"Bence artık size bu sabah bir basın bülteni yayınladığımızı, Bay Weston'ın müşterimle bir ilişki yaşadığını, müşterim ilişkiyi sonlandırınca UPI'dan kovulmasını sağladığını ve cinsel taciz ve tazminat davası açacağımızı açıkladığımızı söylemeliyim." Bu niyetlerinin basit ve gerçekçi bir ifadesiy-

di ve hiçbir duygu taşımıyordu. Avukat bayağı olmakla beraber zekiydi; tıpkı Megan Wheeler gibi.

Marshall birden hastalanmış gibi göründü. Simon'sa tepki vermemeye ve müvekkiline bakmamaya çalışıyordu.

"Biz iyi niyetle pazarlığa oturmuşken bunu yapmanız son derece mantıksız ve amatör bir hareket."

Kadının avukatı açık sözlülükle, "Burada iyi niyet var," dedi. "Müvekkilim bu şirketin CEO'su olan müvekkilinizle seks yaptı. Müvekkiliniz nüfuzunu ve gücünü kullanıp onu işe aldırarak muhtemelen kendisiyle yatmaya ikna etti, sonra da müvekkilim bunu kestiğinde onu işten kovdurdu. Ve müvekkilim onun öncesinde, müvekkilinize de söylediği üzere, altı ay boyunca meme kanseri nedeniyle kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördü. Bu bana gayet açık görünüyor. Müvekkilim kanserden kurtuldu ve sizin müvekkiliniz de ondan faydalandı."

Simon karşı tarafın avukatına yüzünde beton gibi bir ifadeyle bakarak, "Bana kalırsa açık görünen şey, Bayan Wheeler'ın müvekkilimle seks yapmış olması nedeniyle bunca para talep etmesi. Bunun bir adı var. Gasp, belki daha kötüsü," dedi. "Ve basına bununla ilgili bir bülten sunmak da her şeyi daha da zorlaştıracak. Zaten halihazırda müvekkilimin itibarını zedelediniz. Neden size bir şey ödeyelim ki?" Mantıklı konuşuyordu. "Eğer müvekkilinize bir ücret ödemekte hemfikir olursak, söylediklerini geri almasını ve Bay Weston'a yönelik iddialarının yanlış olduğunu kamuoyu önünde itiraf etmesini talep edeceğiz. O fotoğrafların negatiflerini ve orijinal mektupları da isteyeceğiz. Ve kendisine iki milyon

önereceğiz ve bu da son teklifimizdir.” Simon Stern bunda ciddi olduğunu gösterircesine dönerek Marshall’a sessiz kalmasını söyleyen bir bakış attı. Marshall, Megan Wheeler’ın gözlerindeki memnuniyeti görebiliyordu. O da Marshall’ın gözlerinde katıksız bir nefret görüyordu. Birbirlerine tek kelime bile etmediler.

Avukat ne kadar ileri gidebileceğini çözmeye çalışırcasına, “CEO’nuzun itibarının bedeli çok daha yüksek olmalı,” dedi fakat bu taktiği duvara çarptı. Simon’ın sabrı tükenmişti. Marshall’ın onları soktuğu durumdan hoşlanmıyordu fakat onun görevi Marshall’ı bu durumdan çıkarmak, yargılamamaktı; zaten bu da Marshall’ı iddialara karşı korumayı kararlaştıran kurulun isteğiydi.

Simon alçak sesle, “Biz şantaj para vermeyiz,” dedi. “Biz pazarlık ederiz. Az önce de ettik. İki milyon; teklifimiz budur, aksi takdirde mahkemeye gideceğiz ve kazanacağız.” Bu fotoğraflar olduğu sürece kazanamayacaklarını biliyordu. Blöf yapıyordu fakat geri adım atmayacaktı. Megan Wheeler da, avukatı da parayı kaybetme riskini almak istemezdi.

“Meme kanserinden kurtulmuş biri olarak bence Bayan Wheeler en az üç milyon hak ediyor.”

Simon ayağa kalkıp Marshall’a da aynısını yapmasını işaret ederek, “Müvekkilim yüzünden kanser olmadı,” dedi. Toplantı sona ermişti. Toplantı masasından kalkarken, Megan Wheeler’ın avukatı müvekkiline baktı, kadın başını salladı. Parayı istiyordu. İki milyon ona yeterdi.

Avukatı hızla, “Teklifinizi kabul ediyoruz,” dedi.

Simon soğuk bir sesle, “Hikâyenin şimdiye kadar bütün

basında ve internete yayılmış olduğunu tahmin ediyorum. Gün sonuna dek müşterinizin bütün suçlamaları geri çektiğini açıklamasını bekliyorum,” dedi. “İmzalı bir gizlilik sözleşmesiyle tabii.”

Diğer avukat, “Çek elimize geçer geçmez,” dedi ve ayağa kalktı.

Simon, “Hemen çaresine bakıyorum,” dedi ve arkasında Marshall’la beraber odadan ayrıldı. Sessizlik içinde asansöre bindiler ve Marshall’ın ofisine varana dek konuşmadılar.

Marshall avukata boğuk bir sesle, “Üzgünüm,” dedi. “O fotoğraflardan haberim yoktu. Herhalde feci halde sarhoştum. Belki de bana hap verdi.” Simon hiçbir yorumda bulunmadı. Kadın onu sekiz ay boyunca hapla uyuşturmuş veya kendisini işe almak zorunda bırakmış olamazdı. Bu berbat bir durumdu ve bu küçücük kaçamak, UPI’ya iki milyon dolara mâl olmuştu. Şahsen olan bitenler ve Marshall’ın bu konuda yalan söylemesi onu çok üzmüştü fakat onu yargılayamazdı, yalnızca sorunu çözmekle yükümlüydü. Marshall fısıldarcasına, “Hemen Connie’yi arayacağım,” dedi ve Simon başını sallayarak ofisten çıktı. Megan Wheeler’ın imzalayacağı anlaşmayı hazırlaması gerekiyordu. Anlaşmayı o öğleden sonra kadının avukatına yollatacağını söylemişti.

Connie Feinberg’i arayıp neler olduğunu anlatmak, Marshall’ın hayatında yaptığı en zor görüşmeydi. Artık ona doğruyu söylemek dışında seçeneği yoktu; iki milyon doları kendisi ödemeyi teklif etti.

“Eğer öyle bir şey yaparsan eninde sonunda bu ortaya çıkar ve şimdikinden de büyük bir skandala yol açar. Bence

şu noktada tek rotamız, kadına parayı vermek ve kamuoyu önünde suçlamalarını geri çekmesini sağlamak. UPI'nın anlaşmayı yapması, senin yapmandan çok daha mantıklı. Şirketler sahte veya gerçek fark etmeksizin davalardan kaçınmak amacıyla yasal iddialar konusunda anlaşmaya gider. Kadına ödeme yaparsan mesele şantaja döner. Biz ona para verirsek sen o kadar suçlu görünmezsin ve bu bir başka dava olur. Kurul buna karar verirse, söz konusu miktarı yıl sonu ikramiyenden düşeriz." Bu çok daha berbat bir şey olabilecekken, sert ve ağır bir eleştiriydi ve Marshall'a mantıklı gelmişti; kendisini ve kariyerini kurtarmak için yıllık ikramiyesinden iki milyon dolar kaybetmeyi tercih ederdi ve bunun için minnettardı. Connie alçak sesle, "Bence," dedi, "kurul çok büyük ihtimalle bu sorunun, olağanüstü başarılı bir CEO'ya sahip olmanın bedeli olduğuna karar verecek. Bu tür şeyler başka şirketlerde de oldu ve herkes bir şekilde bunları atlattı. İnsanlar en sonunda bunları unuttur." Sesi sakın ve dingindi. Durumdan memnun olmadığı açıktı fakat kurul Marshall'ı kayıtsız şartsız desteklemeye karar vermişti ve Connie de bu sorun onlara daha büyük bir miktara patlamadığı için minnettardı çünkü Megan Wheeler ve avukatı daha açgözlü davransaydı, bu isten bile değildi.

"Ne kadar minnettar ve üzgün olduğumu bilemezsin. Bir daha asla böyle bir şey olmayacağına söz veriyorum."

Connie kibarca, "Eminim olmayacaktır," dedi. "Bu tür şeylerin sık yaşandığını biliyorum. Ama bir daha olmamasını ümit edelim. Bu çok pahalı bir hataydı. Simon'a kadının suçlamalardan vazgeçtiğini belirten basın bültenini yazdıracağım."

“Sanırım şu anda üstünde çalışıyor.”

“Hissedarlara zaman kaybı, masraf ve kötü reklamdan kaçınmak amacıyla kadınla anlaşma yoluna gittiğimizi belirtmemiz gerekecek. Aynı şekilde, kadının yalan iddialarından vazgeçtiğini, masrafların yıl sonunda senin ikramiyenden kesilmesini düşündüğümüzü de.” Söz konusu miktar, Marshall’ın ikramiyesinden çok daha düşük olduğu için hiç kimseyi fazla etkilemeyecekti. Marshall’ın şu anda istediği şey, Liz’in Megan Wheeler’ın öne sürdüğü iddiaların doğru olduğunu asla öğrenmemesiydi. Liz’e skandalın büyümemesi ve uzun bir dava sürecinden kaçınmak için anlaşma yoluna gittiklerini söyleyebilirdi. Fakat fotoğraflar ve mektuplardan kesinlikle bahsetmeyecekti. Liz’in bunu öğrenmesi için bir neden yoktu ve itibarı da zaten temize çıkacaktı. Şimdi atlatmaları gereken tek şey, Megan Wheeler, en iyi ihtimalle yarına kalmadan açıklamasını yapana dek, birkaç saat medyada yer bulacak skandal haberlerdi.

Marshall, Connie’yle konuştuktan sonra Liz’i aradı ve Megan Wheeler onu anlaşmaya gitmesi için sıkıştırdığından, o gün medyada bazı çirkin haberler çıkacağı yönünde uyardı; bu haberlerin akşama veya yarına dek yalanlanmış olacağını, anlaşma yoluna gidildiğini, kadının doğruları söyleyip suçlamaları geri alacağını da ekledi.

Liz paniklemiş halde, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Yakında olacak. Biz anlaşma yoluna gitmeseydik kadın geri adım atmayacaktı. Bu resmen şantaj ama kurul en sonunda kazansak bile bir davayla uğraşmak istemiyor. Yakında her şey bitecek. Çocukları da bugünkü haberler ko-

nusunda uyar. Onlara hepsinin yalan olduğunu söyleyebilirsin.” En çok önemseydiği şey, Liz’in ona inanması ve gerçeği asla bilmeyecek olmasıydı. Bundan artık emindi. Ve Liz’le konuştuktan sonra ofisinden Ashley’yi aradı. Onu o gün çıkacak haberler konusunda uyardı ve olayın işten atılınca çıleden çıkan eski bir elemanın intikam almak için cinsel taciz davası açmakla tehdit etmesi yüzünden çıktığını söyledi. Bu açıklama kendisine mantıklı ve doğru geliyordu.

Ashley hemen şüphelenerek, “Bu neyin nesi, Tanrı aşkına?” dedi. Fakat Marshall artık sakindi. Kâbus bitmek üzereydi. Cevap verirken sakin ve özgüvenliydi. Artık korkmuyordu, panik duymuyordu çünkü kariyerinin tehlikede olmadığını biliyordu.

“Sadece bizden para koparmaya çalışan bir çalışan. Böyle şeyler sık olur. Onunla anlaşma yoluna gitmek zorunda kaldık, zaten o da iddialarının yalan olduğunu bugün itiraf edecek.”

“Peki öyle mi? Yoksa doğruyu söylediği için mi ona para ödemek zorunda kaldınız?” Ashley doğru soruları soruyordu fakat Marshall’ın cevapları hazırды.

Marshall gerçekçi bir tonla, “Eğer doğruyu söyleseydi anlaşma istemezdi ve davayı da kazanırdı. Şu anki durumda mahkemede bizim lehimize sonuçlanırdı ama kurul bununla uğraşmak istemedi,” dedi. “Onunla ilişki falan yaşamadım, Ashley. Suçlamaları yalandı. Liz bana inanıyor. Aynı şekilde kurul da. Umarım sen de inanıyorsundur.” Ashley ondan şüphelendiği için hafif kederli bir sesle konuştu, cevap vermeden önce uzun süre bocaladı.

“Seni Liz’den daha iyi tanıyorum. Mesela bir kaçamak yaşayıp da bu konuda ona yalan söyleyebildiğini biliyorum.” Bu argümanı çürütmek imkânsız olduğundan, Marshall bunu yapmayı denemedi.

Gücenmiş gibi, “Bizim ilişkimizi bir kaçamak gibi görmüyorum,” dedi. “İlişkımız pek çok evlilikten daha uzun zamandır sürüyor. İki çocuğumuz ve umarım ki bir geleceğimiz var. Bu kadın durduk yere ortaya çıkan, bizden para sızdırmaya çalışan açgözlü bir avukata sahip bir şarlatandan başka bir şey değil. Bu tür kadınlar böyle şeyler yapar.”

Ashley hüzünlü bir sesle, “Umarım doğru söylüyorsunuz,” dedi.

Marshall duygulanarak, “Senin dışında biriyle yatmaya ihtiyacım yok,” dedi. “Yarın Los Angeles’ta olacağım. O zaman konuşuruz. Sadece bugünkü haberler konusunda seni uyarmak ve bu konuda endişelenmemeni söylemek istedim.” Masum, telkin edici ve son derece sevgi doluydu.

Ashley, “Teşekkürler,” dese de, ses tonu kafasının karışıklığını belli ediyordu. Bir saat sonra öğlen haberlerini gördüğünde ise, bütün bu uyarılara karşın midesinin bulandığını hissetti. Bu olayda bir doğruluk payı varmış gibi hissediyordu. Derken, beş dakika sonra Bonnie aradı. Haberi internette görmüştü.

Afallamış halde, “Marshall ne halt ediyor?” diye sordu.

Ashley, Marshall’ın kendisine anlattıklarını tekrarlayarak, “Marshall kadının deli olduğunu ve ondan para sızdırmaya çalıştığını söylüyor,” dedi. “İşten kovdukları eski bir çalışanmış, sonra delirmiş ve para sızdırarak şirketi sarsmak için cinsel

taciz davası açmaya kalkışmış. Kadınla anlaşmaya gitmişler ve gün sonuna kadar iddialarının yalan olduğunu itiraf edecekmiş. Sanırım insanlar büyük şirketlere sık sık böyle şeyler yapıyormuş. Anlaşıp para almak için dava açıyorlarmış.”

Bonnie alaycı bir üslupla, “Acaba onlara ne kadara patladı...” dedi. Ashley artık neye inanacağını bilmediğini ve kendisinin de şüphelendiğini söyleyerek ona fırsat vermek istemiyordu. Marshall bu kadınla ilişki yaşamadığını söylerken samimi görünüyordu fakat Ashley artık neye veya kime inanması gerektiğini bilmiyordu. Haberleri dinlediğinde, Marshall’a olan inancı zedelenmişti.

Saat öğleden sonra iki olduğunda çek kesilmiş, Megan Wheeler’ın avukatına iletilmişti, Megan Wheeler hem gizlilik anlaşmasını hem de iddialardan vazgeçtiğini belirten anlaşmayı imzalamıştı. Marshall’ın adını temize çıkaran basın açıklamasıysa beş haberlerine yetişmişti. Hikâye tek bir günde ortaya çıkıp gündemden düşmüştü. Herkes böylesi iddiaların büyük şirketlerin yöneticilerine veya genel olarak güç sahibi erkeklere sıklıkla yöneltildiğini ve genellikle yanlış olduğunu biliyordu. Bazen de doğru oluyorlardı elbet.

Kurul Marshall’dan Megan Wheeler’ın açıklamasını takiben gün sonuna dek bir basın toplantısı yapmasını istedi. Marshall üstünde dar siyah bir ceket, beyaz bir gömlek, boynunda şık bir kravat, yüzünde acı dolu bir ifade ve yanında Liz’le, basın toplantısını gerçekleştirdi. UPI’nın ve kurulun desteğinden ötürü duyduğu minneti ifade ederek, Bayan

Wheeler'a en sonunda doğruyu söyleyerek onun masum olduğunu itiraf ettiği, karısına da desteği için teşekkür etti. Bunu söylerken Liz'e gülümsedi, Liz'in yüzünde de vakur ve şefkatli bir ifade vardı. Kamera onun kavuşturduğu ellerine odaklanırken, Los Angeles'ta onları izleyen Ashley ağlamaya başladı. Liz, sanki endişelenecek hiçbir şey yokmuşçasına, kocasının yanında öyle huzurlu ve gururlu görünüyordu ki. Marshall karısına gülümsedi, sonra sahnedan inerlerken Liz kameranın önünden onu takip etti. Liz kocasının yanında duran özgüvenli ve saygın bir kadına benziyordu. Ashley onları izlerken Bonnie'nin ne diyeceğini biliyordu; belki de Bonnie, Marshall'ın karısını asla terk etmeyeceğini söylerken haklıydı. Şimdi kendisine de öyle geliyordu ve bu çiftin arasında derin bir saygı olduğunu görebiliyordu. Güçlkle nefes alırken bir panik duygusuyla hıçkırmaya başladı ve birdenbire, içgüdüsel olarak, Marshall'ın o kadınla muhtemelen bir ilişki yaşadığını, UPI'n çok büyük ihtimalle onu bu skandaldan kurtarmak için anlaşma yoluna gittiğini, Marshall'ın Liz'le söylediğinden çok daha sağlam bir evliliği olduğunu hissetti. Sanki bütün hayatı tepesine yıkılıyordu. Marshall'ı gözlerinde gururlu, özgüvenli bir ifadeyle Liz'in elini tutarken görünce, her şey ona bir yalandan ibaretmiş gibi geldi. Liz'in kocasına inandığı belliydi fakat Ashley artık ona inanmıyordu. O kısacık anda, televizyonda Liz'i Marshall'ın yanında gördüğünde, dünyası yıkılmıştı. Bir daha asla ona tam anlamıyla inanmayacak, sözüm ona bitmiş evliliği konusunda söylediklerine asla güvenmeyecekti. Ashley bu evliliğin bittiğini düşünmüyordu.

Marshall o akşam bütün çocuklarıyla telefonda görü-

şerek suçlamadan, UPI'nın kararı üzerine mahkemeye gitmek için anlaşma yapıldığından bahsetmiş, Megan Wheeler'ın iddialarının yalan olduğunu itiraf ettiğini söylemişti. Lindsay bunun utanç verici olduğunu söylemiş, John üzüldüğünü söyleyerek babasını desteklemiş, Tom ona inanmamış fakat babasını bir yalancı ve düzenbaz olmakla suçlayarak annesini kırmak da istememişti. Marshall onun ses tonundan ve kısa cevaplarından böyle hissettiğini anlamıştı.

Her şey o akşam yediden önce sona erdi. Marshall yeniden Connie'yi arayarak ona ve yönetim kuruluna destekleri için teşekkür ettiğinde, Connie UPI için böyle bir skandal-dan kaçınmanın daha önemli olduğunu söyledi. En doğru buldukları çözüme gitmişlerdi. Herkes ödenen paraya karşın meselenin bu kadar hızlı çözülmesinden ötürü rahatlamıştı.

Marshall o akşam Ashley'yi düşünerek, ertesi gün Los Angeles'ta onunla konuşması gerekeceğini tahmin ederek uykuya daldı. Fakat en zor süreç arkasında kalmıştı. Ve en önemlisi de işini kaybetmemiş, kamuoyuna rezil olmamıştı. İsmi temize çıkmıştı. Yanında uzanan Liz'in de yüzünde yorgun ancak kendinden emin bir ifade vardı. Bir an bile ondan şüphe etmemiş, ona tüm kalbiyle güvenmişti.

Karanlıkta uzanmış olan biteni düşünürken, "Gerçekten şu son birkaç gün delice geçti," dedi.

Liz bunların geride kalmasından, kadının en sonunda doğruyu söylemesinden ötürü minnettarlık duyarak, "Böyle şeyler olur," diye fısıldadı. Megan Wheeler bunu yapmasaydı işler daha da beter olacaktı. Buna karşın, Liz kocasından bir an bile şüphe etmemişti. Marshall'ın daima doğruyu söyledi-

ğinden bir nebze kuşku duymuyordu ve kocası bunları yaşamak zorunda kaldığı için ona büyük bir şefkat besliyor, tüm kalbiyle güveniyordu.

Marshall ölüme yakın bir deneyim geçirmiş gibi hissediyordu ve kıl payıyla kurtulduğunun da gayet iyi farkındaydı. Gözlerini yumdu ve muazzam bir rahatlama duygusuyla uykuya daldı. Kâbus sona ermişti, şimdi yapmak istediği tek şey Ashley'ye kavuşmak, ona sarılmak, bebeklerini görmektir. Bu son birkaç gün ıstırap verici olmuştu. Fakat en nihayetinde her şey yoluna girmişti ve Marshall güvendeydi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Marshall, Los Angeles'a gitmek için normalde olduğundan bir gün geç yola çıkarak UPI jetine bindiğinde, olanlardan ötürü hâlâ gergindi. Yanına bir evrak çantası dolusu iş almıştı fakat bir sayfasına bile dokunmadı. Yalnızca camdan dışarı bakarak Ashley'yi düşündü, Megan Wheeler'ın görüntüsünü aklından çıkarmaya çalıştı. Kadının onu ne kadar kolay batırabileceğini, bunu yapmaya ne kadar yaklaştığını düşününce ürperiyordu. UPI'nın desteği sayesinde ismini temize çıkarmıştı. Masumiyeti ispatlanmıştı ve Megan Wheeler'la yaşadığı kısa kaçamağın çok büyük bir hata olduğunun gayet iyi farkındaydı. Her şey, bir akşam bir müşterilerinin etkinliğinde ikisinin de içkiyi fazla kaçırmasıyla başlamış, ondan sonra kartopu gibi gitgide büyümüştü. Tanrı'ya şükür, Megan Wheeler iddialarını geri çekmişti. İstese Marshall'ın kariyerini ve evliliğini bitirebilirdi.

Uçak Los Angeles'a vardığında, Marshall ofise gitmek yerine şoförden kendisini dairesine bırakmasını istedi. Üstünü değiştirmekle uğraşmadı, sadece Jaguar'ını alıp Pasifik

Kıyısı Otoban'ından Malibu'ya doğru yola çıktı. Sıcak, güneşli bir gündü ve Marshall ceketini ve kravatını çıkarmış, arabanın tavanını açmıştı ve her zamanki gibi çok hızlı gidiyordu. Önceki gün aralarında geçen gergin konuşmadan sonra, Ashley'yi bir an önce görmek, onu sakinleştirmek için sabırsızlanıyordu. O gece geç saatte ona iki mesaj yazmıştı, sabah bir tane daha göndermiş fakat cevap alamamıştı.

Malibu'daki evin garaj yoluna park ederken Ashley'nin arabasını gördü. Evde olduğu için sevindi; çocuklar da neyse ki kampa gitmişti. Marshall, Ashley'yle konuşmak için akşama kadar beklemek istememişti. Şimdi korktuğu tek şey, ilişki iddialarına vereceği tepkiydi. Megan Wheeler'ın iddialarının yalan olduğunu söylediğinde, Ashley'nin ona inanmadığını hissetmişti. Artık gerçekleri yalnızca Megan, Simon Stern ve UPI'nın yönetim kurulu biliyordu ve hiç kimse bir daha bundan bahsetmeyecekti. Herkes sessiz kalmalarını garantileyen gizlilik anlaşmaları imzalamıştı ve Megan Wheeler fotoğrafların filmlerini teslim etmişti.

Marshall, Ashley'yi üstünde beyaz bir tişört ve pembe kot pantolonla, stüdyosunda otururken buldu. Elinde bir kupa vardı ve dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu; Marshall'ın içeri girdiğini fark etmedi bile. Omzunda onun elini hissettiğinde kimin geldiğini anladı fakat dönüp bakmadı. Bunu yapmak istemiyordu. Aklındaki tek şey, onu televizyonda Liz'in elini tutarken görmüş olmasıydı. Derken yavaşça arkasını dönüp ona baktığında Marshall o anda o güzel, üzgün yüzün sergilediği ıstırapı gördü.

Ashley kırılgan bir tonla, "Neden ofise gitmedin?" diye

sordu. Kalbi önce Marshall'ın yaşadığı iddia edilen ilişkiden dolayı, sonra da basın toplantısında, daima yokmuş gibi davrandığı o sevgi dolu, gururla yanında duran eşinin, Liz'in elini tuttuğunu görmekten ötürü, milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Fakat Liz vardı ve Ashley onun kocasına ne kadar çok değer verdiğini net bir biçimde görmüştü; Marshall'ın onun elini tutması da her şeyi açıklıyordu.

Marshall alçak sesle, "Seni görmek istedim," dedi ve bir tabure çekip onun yanına oturdu. "Dün seni arayıp o yalan davayı söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Beni çok çok üzdü. Ama artık her şey sona erdi." Sesi sıcak ve telkin ediciydi.

Ashley çay fincanını koyup ona bakarken, "Biliyorum," dedi. Karşısındaki adam bir yabancı mıydı, yoksa onu gerçekten görüyor muydu, bilmiyordu. Birdenbire Marshall gözüne çok farklı gelmeye başlamıştı. "Dün akşam basın toplantısını izledim. Davadan vazgeçmesi için kadına ne kadar verdiler?"

Marshall dürüstçe, "İki milyon dolar," dedi. "Benim yıl sonu ikramiyemden kesilecek. Davayı kazanırdık ama kötü reklam olmasını istemediler. Anlaşmak daha kolaydı. Bu işler böyle oluyor. Bazen iddialar yalan olsa bile anlaşman gerekiyor. Kadın da bunu istedi. Bu yalanları karşısında ona bir kuruş para vermek bile istemezdim ama en azından artık her şey bitti. Olayın mahkemeye taşınması bir kâbus olurdu." Ashley başını salladı fakat sessiz kaldı. Marshall onun kendisine inanıp inanmadığını sormadı. İnanmadığını görebiliyordu.

"Peki onunla ne zaman ilişki yaşadın?" Ashley gözlerine baktığında, Marshall bu bakışın onu sıcak kömür gibi yakıştığını hissetti.

“Söyledim ya. Öyle bir şey olmadı. Kadın işten atıldığı için delirmiş. Acısını benden çıkarmaya karar vermiş. Bu çok ucuz bir hamleydi ama işe yaradı.”

Ashley, Marshall’ın daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla, “Sana inanmıyorum,” dedi. Marshall ona bakmaktan korkuyordu; Ashley sanki milyonlarca kilometre ötedeydi. Marshall ona sarılarak tekrar yakınlaşmak istese de buna cesaret edemedi. Ashley kaçabilirmiş veya çılgık atabilirmiş gibi görünüyordu.

Fısıldarcasına, “Biliyorum, Ashley,” dedi. “Ama o kadını la yatmadım. Onu tanımıyorum bile.” Marshall o mektupları ve fotoğrafları zihninden silmişti. Şimdi aklındaki tek şey Ashley ve kurtarmaya çalıştığı ilişkisiydi; onu da ne yapıp edip önceki gün kariyerine yaptığı gibi kurtaracaktı.

Ashley hüzünlü gözlerle, “Liz hakkında da bana yalan söyledin,” dedi. “Evliliğinin bittiğini söylemiştin; güya yıllardır karı koca gibi değildiniz.”

“O konuda da sana doğruyu söyledim. Gerçekten öyle. Evliliğimiz yıllardır ölü.”

Ashley yanaklarından yaşlar süzülürken eliyle onları silerek, “Televizyonda onun elini tutuyordun, gördüm,” dedi. Marshall’a yaklaşmadı, geri de çekilmedi. Yumuşacık bukleleri olan güzel bir heykeli andırıyordu. Marshall, önceki gün neden karısının elini tuttuğunu açıklamaya çalışmadı.

“Bu onun için de zordu. Hepimiz insanlara rezil olduk. Şirkettekiler, ailem, Liz, sen, ben. O kadın hepimizi can evimizden vurdu.” Bunu söylerken öfkeli görünüyordu. Anlayışlı bir havayla devam etti. “Senin de canını yakması beni çok üzdü.”

“Bu benim canımı ancak senin Liz’in elini tutman kadar acıttı. Evliliğin ölü falan değil. Liz, tıpkı ilişki yaşadığını reddeden veya kamuoyu önünde itiraf ederek gözyaşı döken o politikacıların eşlerine benziyordu. Karıları daima kocaları kamuoyu gözünde kötü görünmesin diye onları affeder. O seni seviyor. Bunu ilk kez dün anladım. Sen de onu seviyorsun. Ona bakarken gözlerinde bunu gördüm. Onunla hâlâ evlisin. Bu yüzden onu terk etmedin. Bana yalan söyledin. Mesele çocukların değil. Mesele sen ve onunla arandaki ilişki. Hayatında bana yer yok.”

Marshall usulca, “Eğer öyle olsaydı şu anda burada olmazdım, Ash,” dedi. “Seni ve kızlarımızı dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Ve Lindsay önümüzdeki yıl gittiğinde hazır olacağım. Liz de öyle. Böyle bir şey olduğunu hissediyor. Yıllardır samimi olmadığımı hissediyor. Farklı bir durum yaşandı. Bu hepimize yapılmış bir saldırıydı. Durumu düzeltmek için öyle davranmak zorundaydık.”

Ashley ayağa kalkıp pencerenin yanına giderken, “Liz’le el ele tutuşman bana gayet gerçekmiş gibi geldi,” dedi. Marshall arkasından gidip ona sarıldığındaysa kıpırdamadı.

Marshall, “Gerçek falan değil,” diye fısıldadı. “Televizyon içindi. Gerçek olan *bu*. Sen ve ben. Sen ve ben gerçeğimiz ve daima da öyle olacağız.”

Ashley arkasından beline sarılan Marshall’a, “Ya diğer kadın?” diye sordu. Kabarık kıvrırcık saçları Marshall’ın çenesine değiyordu; şampuanının kokusu, o çok sevdiği, sabunla belli belirsiz parfüm kokusunun karışımı Marshall’ın burnuna süzülüyordu.

Marshall ona ne söyleyeceğini düşünürken, "Ne olmuş ona?" diye sordu. Çok ciddi bir risk aldığını biliyordu.

"Doğruyu söyle. Bana yalan söyleme. Onunla yattığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum." Ashley dönüp onun gözlerine baktığında bakışı delip geçiyordu.

Marshall uzun süre tereddüt etti, ardından ona gerçeğin bir versiyonunu anlatmaya karar verdi. Fotoğrafları veya ilişkinin ne kadar sürdüğünü bilmesine gerek yoktu. Onu daha fazla incitmek istemiyordu, bu nedenle gerçeği biraz eğip bükerek anlatacaktı. Liz'e bu kadarını bile anlatmamıştı. Fakat burada koşullar farklıydı. Ashley, Liz'in bilmediği şeylerin, Marshall'ın sadakatsiz olabildiğinin ve daima doğruları söylemediğinin bilincindeydi.

"Tek gecelik bir ilişkiydi ve feci halde sarhoştum. İki yıl önce aramızda sorunlar varken, çok üzgün olduğum bir dönemde yaşandı. Ve bu kadardı, Ash; tek seferlik bir şeydi ve bir daha onu görmedim." İki yıl önce bir ara Ashley onu Liz'den boşanmazsa terk edeceğini söyleyerek tehdit etmişti. Sonra Lindsay bir kriz geçirmiş, sonradan çok ciddi bir şeyi çıkmasa da Liz hastalanmış, ikizler okula başlamış ve Ashley yatışmıştı. Şimdiye dek. Yani Marshall ona bu kaçamağın zamanını hatırlatarak ona makul gelmesini sağlamak istemişti.

Ashley şüphe içinde, "Bana gerçeği söylediğini nereden bileyim?" dedi fakat o dönemi hatırlıyordu ve Marshall'ın böyle bir hata yapması ona anlaşılır geliyordu; gerçi kendisi asla böyle bir şey yapmazdı ya.

Marshall samimiyetle, "Bilemezsin," dedi. "Ama seni sevdiğimi biliyorsun. O yüzden buradayım."

Ashley yanaklarından süzülen yaşlarla, "Evet," dedi, "Liz'i de seviyorsun. Bunu görebildim." Derken hıçkırmaya başladı, sonra yüzünü Marshall'ın göğsüne gömdü. Onu çok seviyordu ve artık asla düşündüğü şekilde birlikte olamayacaklarından korkmaya başlamıştı. Marshall gerçek bir evlilik yaşıyordu ve Ashley onun Liz'i de sevdiğini görebiliyordu.

Marshall ona sarılırken, "Liz'e saygı duyuyorum," dedi. "Beraber büyük bir geçmişimiz var, neredeyse otuz yıl süren bir evlilik, üç çocuk."

Ashley bunu söylemek onu acınası hissettirse de "Bizim de sekiz yıllık bir geçmişimiz ve iki çocuğumuz var. Bunun da bir değeri olmalı," dedi. Bunun üstüne Marshall onun çenesini kaldırarak öptü.

"Bizim sahip olduğumuz bundan daha fazlası. Biz çok özel bir şeye sahibiz, Ash. Benim daha önce hiç kimseyle elde edemediğim bir şeye." Bu onu Megan Wheeler'la yatmaktan alıkoymamış olsa da en azından bu konuda dürüst davranmıştı veya Ashley öyle olduğunu düşünüyordu. "Çok yakında kavuşacağız. Sadece Lindsay'in liseyi tamamlayıp evden ayrılmasını istiyorum. Ondan sonra zamanımız gelecek." Fakat Ashley artık böyle bir şeyin gerçekten olabileceğinden şüphe ediyor, Liz'in onun gitmesine izin vereceğinden emin olamıyordu. Basın toplantısında kocasının yanında gururla duruşunu hatırladı. Liz'e göre evliliklerinin ölü olmadığı ortadaydı; Marshall hâlâ onun erkeğiydi. Fakat o Ashley'nin de erkeğiydi.

Ashley cevap vermeyince, Marshall onu yeniden öptü, derken ona öyle sıkı sarıldı ki Ashley güçlkle nefes alabildi.

Sonra birden kıyafetlerini çıkarmış, birbirlerine dolanmışlardı. Her zamanki gibi olmuştu; bu kez yatak odasına bile ulaşamamış, Ashley'nin stüdyosundaki küçük, eski koltukta sevişmişlerdi. Ne zaman sevişseler, Ashley ilişkilerinde onu korkutan şeyi, Marshall'ın onu hayal kırıklığına uğrattığı zamanları unutturdu. Bu kez de onun kollarında her şeyi unuttu ancak sevişmeleri bittikten sonra yan yana uzanırken, birden her şeyi tekrar hatırladı. Marshall için bir hiç olduğunu, Los Angeles'ta seviştiği, haftada iki gün görüştüğü bir kadın olduğunu hatırladı. İkizler haricinde, beraber sürdürdükleri hayatın hiçbir yanı gerçek değildi.

Marshall duş aldı, işyerine gitmek üzere giyindi, acelesi vardı. Bir öğle yemeği randevusuna yetişmesi gerekiyordu; Ashley'yle olabilmek için her şeyi bir kenara koymak zorunda kalmıştı. Şimdi daha iyi hissettiğini görebiliyordu fakat ona yakından baktığında, elveda öpücüğü verirken, yüzündeki hüznü ifadeyi fark etti.

"Seni seviyorum. Bilmen gereken tek şey bu." Ashley, onun söyledikleri ve sevişmeleri nedeniyle sersemlemiş halde başını salladı. O yanında olduğunda doğru düzgün düşünemiyordu. Marshall onu yeniden öptü. "Akşama görüşürüz." O hafta Malibu'da yalnızca bir gece geçirebilecekti çünkü bu cinsel taciz davasıyla uğraşması gerekmişti. Ashley onun bunu telafi etmek için cuma akşamını da onlarla geçirmesini isterdi. Fakat bunu asla yapamayacağını biliyordu. Marshall hafta sonları için daima eve dönerdi; bu artık Ashley'yi korkutuyordu. Marshall cumartesiileri müşterilerle golf oynadığını söylerdi fakat şimdi Ashley onun Liz'le plan-

lar yaptığını düşünmeden edemiyordu. Basın toplantısındaki el ele halleri bir türlü aklından çıkmıyordu; bu görüntü belki ebediyen ona musallat olacaktı. Kendisinin asla yaşamadığı evlilik hayatının küçük bir anına şahit olmuştu.

Eski Jaguar'ın uzaklaştığını duyunca üst kata çıkıp duş aldı. Tam tişörtünü ve şortunu giyinip aşağıya indiğinde Bonnie çat kapı geldi. Bir film işi almıştı fakat başlamasına daha iki hafta vardı.

Ona dönerek, "Beyaz Atlı Prens geldi mi?" diye sordu ve buzdolabından bir kutu kola aldı.

Ashley alçak sesle, "Bugün geldi," dedi. Bonnie'yle onun yüzünden tartışmaya girmek istemiyordu. Onu savunması da hele artık doğruyu, yani Marshall'ın tek geceliğine olsa bile kendisini aldattığını bildiği için, çok zordu. "Yarın dönüyor."

Dışarı çıkıp verandaya oturduklarında Bonnie, "Dün gece basın toplantısını gördüm," dedi. Sıcak bir gündü ve iki kadın güneşin altında uzanırken küçük çocuklara benziyorlardı.

"Evet, ben de gördüm." İkisi de Marshall'ın yanı başında duran eşinden bahsetmese de Bonnie, Ashley'nin bu görüntüyü, yani onları el ele tutuşurken gördüğünden emindi.

"Görünüşe bakılırsa bu işten tereyağından kıl çeker gibi çıktı," dedi Bonnie. "Kadının iddialarını geri alması için ona bir ton para ödemiş olmalılar."

"Olabilir." Ashley bunu onunla tartışmak istemiyordu fakat döşemelerde yanına uzandığında, gerçekleri fark etti ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Marshall onu aldatmıştı, iyi günde kötü günde onun yanında olan bir karısı vardı ve bu sabah karısını kızları mezun olana dek, yani bir yıl

daha terk edemeyeceğini söylemişti. Daha önce de bu kadarını söylemişti fakat Ashley şimdi Liz'in ona, onun da Liz'e nasıl baktığını görmüştü. Aralarında Ashley'nin sandığından çok daha güçlü bir bağ vardı ve bu bağ bozma gücüne sahip olmadığını hissediyordu. Üstelik bu bağ henüz zarar görmemişti ve belki asla zarar görmeyecekti. Artık bu konuda öfkeli değil, yalnızca üzgündü.

Bonnie ona usulca, "İyi misin, Ash?" diye sorduğunda, Ashley omzunu silktilti.

"Eh işte." Bonnie onun kafasını meşgul eden şeyleri tahmin edebiliyordu. Önceki gün kendisi de Liz'le Marshall arasındaki bağa şahit olmuştu. Bu Bonnie'yi hiç şaşırtmamış, en korktuğu şeyi onaylamıştı ve artık arkadaşı için eskisinden daha çok üzülüyordu.

"Neden bu hafta sonu kızlarla bir şey yapmıyoruz?" dedi. "Onları Venice Sahili'ne veya Disneyland'e falan götürebiliriz. Senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var." Aslında daha fazlasına, evde oturup Marshall'ı düşünüp durmak, onun için ağlamak ve bir iki günlüğüne gelmesini beklemektense biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı. Ashley'nin hayatında çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ashley gönülsüzce, "Evet olabilir," dedi. Son iki gün onu bunalıma sokmuştu. Tekrar hayata dönmekte zorlanıyordu. Geri dönüş yolunda izleri kaybetmiş gibiydi.

Bonnie yavaşça, "Biliyorsun, bir seçeneğin var," dedi. Ashley'ye dostluk etmeye, daima mantığın sesi olmaya çalışırdı fakat bu konuda hiçbir kazancı olmamıştı. "Bu seni mahvediyorsa onunla olmak zorunda değilsin. İlişkiyi bitirebilir-

sin veya bunu yalnız yapamıyorsan bir psikologdan destek alabilirsin.”

Ashley, “Biliyorum,” diyerek tekrar ağlamaya başladı. Son iki gündür ağlamaktan başka bir şey yapmamış gibi hissediyordu. Marshall’ı Liz’le beraber televizyonda görmek ona çok ağır gelmiş, hiç yüzleşmek istemediği bir gerçeği yüzüne çarpmıştı. Sekiz yıldır Liz’in bir fotoğrafını bile görmemişti. Liz ondan yirmi yaş büyük olmasına karşın, banliyöde yaşayan çocuklu ev hanımı tarzı imajıyla, halen güzel bir kadındı. O sade siyah elbise içinde, tam da kusursuz bir işadamı eşi gibi görünüyordu; Ashley asla bu kadın olamayacağını biliyordu. Marshall’ın ondan sadece çocuklar için değil, bunun için de ayrılamadığını düşünmeden edemiyordu. Bonnie’ye dönerek, “Pek bir seçeneğim olduğu söylenemez,” dedi. Belki Liz’in de pek bir seçeneği yoktu. Ashley şimdi bunu da düşünmeden edemiyordu.

Bonnie şaşkınlık içinde, arkadaşının yine hamile olmadığını umarak, “Nedenmiş o?” diye sordu. Hamileyse bu ilişkiye daha da gömülecekti.

Ashley gözyaşlarını silerek, “Ona çok âşığıım,” dedi ve esen rüzgârla beraber bukleleri yüzünü örttü. Şimdi acı çeken bir kadından çok, güzeller güzeli meleksi bir çocuğu andırıyordu. “Onu terk edemem. Ölüyorum.”

Bonnie ciddi bir ifadeyle, “Eğer bunu yapamazsan zaten seni öldürecek,” dedi.

Ashley doğruca ona bakarak, “Biliyorum,” dedi. En be-
teri de bunu biliyormuş gibi görüldüğü halde, Marshall’ın kendisi için ne kadar tehlikeli olduğu konusunda büsbütün yanlışlığı içinde olmasıydı.

Bonnie, “Ne olursun onun hayatını mahvetmesine izin verme,” diye yalvardı. Ashley başını salladı, sonra veranda da öylece, hiç ses çıkarmadan, güneşi içlerine çekerek uzandılar. Bonnie artık onun için öncekine oranla çok daha endişeliydi. Ve Ashley’ye baktığında, Marshall Weston’ın onun bedenine ve ruhuna sahip olduğunu görebiliyordu. Marshall olağanüstü güçleri olan bir adamdı. Ashley ise rüzgâra kapılmış bir kuş tüyü gibiydi; asla onun dengi değildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Fiona, Marshall Weston'ın cinsel taciz suçlaması hakkındaki basın toplantısının ertesi günü meşhur bir iş dünyası muhabirinden telefon aldığında, hâlâ yönetim kurulunu inceleyen ve üyeler hakkında soruşturma yürüten araştırma şirketinin eriştiği sonuçları bekliyordu. Muhabirin ismi Logan Smith'ti; Fiona yıllardır *The Wall Street Journal*, *The New York Times* ve çeşitli iş dünyası ve finans dergilerinde yayınlanan haberlerini okuduğundan, onu gayet iyi tanıyordu. Logan Smith yaygın olarak isabetli ve bazen de sert tespitleriyle tanınırdı. Para aklama operasyonları ve yolsuzlukları cesurca ifşa etmiş, pek çok tartışmalı konu üstüne yazmıştı. Fiona, tam olarak hangi haberiyle olduğunu bilmesede, onun bir Pulitzer de aldığını hatırlıyor gibiydi. Adamın kendisini neden aradığı konusunda hiçbir fikri yoktu fakat bunun sızan haber yüzünden olmadığını umuyordu. Başta telefona çıkmak istemedi çünkü basınla görüşmek istemiyordu. Fakat sonra ondan kaçmanın daha da tehlikeli olabileceğine karar verdi. Böylelikle ahizeyi kaldırdı ve hafif

bıkkın bir ses tonuyla cevap verdi. Gerçi ses tonunun sergi-
lediğinden daha bıkkındı zaten.

Aceleyle, "Ben, Fiona Carson," dedi. Sonuçta o CEO'ydu
ve arada bir ters konuşması doğaldı. İşi başından aşkındı.

"Merhaba, Bayan Carson, ben Logan Smith." Fiona kendi
kendine gülümsedi. Bu isim iş dünyasında kendisinininki kadar
meşhurdu. Adamın mütevazı mı, yoksa kibirli mi olduğundan
emin değildi. Her ikisi de olasıydı. Logan Smith'in gür, hoş bir
sesi vardı ve kulağa genç birine aitmiş gibi geliyordu. Fiona
onun kaç yaşında olduğunu hiç bilmiyordu. Bildiği tek şey,
aldığı Pulitzer ve bazen büyük şirketlere karşı çok acımasız
olabilen makaleleriydi. Derinlemesine muhabirlik sürecinde,
konusu ne kadar rahatsızlık verici olursa olsun, altına bakma-
dığı tek bir taş bırakmıyordu. O doğrunun peşindeydi ve ge-
nellikle kutsal bir misyondaymış gibi hareket ederdi.

Fiona yüzünde eğlenceli bir ifadeyle, "Evet, kim oldu-
ğunuzu biliyorum," dedi. "Zaten o yüzden telefona çıktım.
Sizin için ne yapabilirim, Bay Smith?"

"Marshall Weston'a eski bir çalışan tarafından yapılan
cinsel taciz suçlamaları konusundaki yorumlarınızı öğren-
mek için aradım. Güç sahibi erkeklerin cinsel alışkanlıkları,
özgürlükleri ve bazı sapıklıkları hakkında bir makale yazı-
yorum. Görüşlerinizi alabilir miyim?" Fiona bu sözleri duy-
duğunda adeta irkildi. Şu anda yapmak istediği en son şey
başka bir CEO'nun cinsel alışkanlıkları hakkında yorum yap-
maktı ve üstelik de adamı tanııyordu.

"Eski çalışanın dün suçlamalardan vazgeçtiğini sanıyordum. Bu haber artık eskimedi mi?"

“Pek sayılmaz. Ve evet, eski çalışan suçlamaları geri aldı fakat bunun sebebini asla tam olarak bilemeyeceğiz. Siz de biliyorsunuz, bu tür suçlamaları temizlemek için perde arkasında bir dolu iş döner. Kadına para ödenmiş olabilir. Sonuçta mahkemeye çıkmamak için bir ‘anlaşma’ olduğundan bahsedildi. Fakat bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz.”

“Neyse ki bilmiyorum. İşyerinde veya başka bir yerde şahsıma yönelik bir cinsel taciz suçlaması yapılmadı.”

Logan Smith kendinden memnun bir halde ve konuya gitgide ısınarak, “Aslında teorilerimden biri bu,” dedi. “Yani kadınların asla bu tür aktivitelere girmedikleri. En son ne zaman bir kadın CEO’nun seks skandalına karıştığını veya bir jigoloyla yattığını duyduunuz? Ya Weston’a ne demeli? Sizce kadının ona yönelttiği suçlamalar doğru muydu, yoksa para için mi bu numarayı yaptı ve acaba mahkemede kaybedeceğini düşündüğü için mi suçlamaları geri çekti?” Bunu hiç kimse bilemezdi; asla bilemeyeceklerdi. Fiona bu sorular yüzünden incecik bir buz tabakasının üstünde yürüyormuş gibi hissetti; bu durumda olmak istemiyordu. Bu tuzağa düşmeyecek kadar zekiymiş.

Masum bir ses tonuyla, “En ufak fikrim yok,” dedi. “Adamı tanımıyorum bile.”

Logan şaşkınlık içinde, “Onunla hiç tanışmadınız mı?” diye sordu. “CEO’lar arada bir dışarı çıkıp oynamaz mı? Takıldıkları bir kulüp veya gizli bir dilleri falan yok mudur?” Fiona güldü. Logan Smith komik ve zekiymiş. Fakat bu onu aynı zamanda daha tehlikeli kılıyordu ve Fiona onun oyununu oynamak istemiyordu.

“Keşke. Çok zevkli olurdu. Aslına bakarsanız, Marshall Weston’la birkaç kez Washington’daki senato alt komisyon duruşmalarında karşılaştım. Girişte el sıkıştık, o kadar. Onun alışkanlıkları hakkında en ufak bir fikrim yok ve açıkçası olsun da istemiyorum. Aynı şekilde, hakkındaki suçlamaların doğru olup olmadığını da bilmiyorum.”

Logan Smith dürüstçe, “Ne kadar yazık,” dedi. “Belki ağzınızdan onun hakkında birkaç şey alabilirim diye düşünmüştüm. Rakipler arasında birkaç küçük, dostane dedikodunun zararı dokunmaz.”

Fiona, “Biz rakip değiliz,” diye düzeltti. “Birbirinden çok farklı iki şirkette benzer görevler yürütüyoruz. Ve duyduğuma göre kendisi çok iyi iş çıkarıyor.”

“Ve ağzınız da çok sıkı. Sizden gizli bilgiler alma çabalarım suya düşmüş durumda.” Fiona kahkaha attı. “Peki erkek CEO’larla kadın CEO’lar ve cinsel alışkanlıkları arasındaki farklarla ilgili teorime ne diyorsunuz?” Fiona bu konuda da konuşmayacaktı. Hatta iki dakikalık bir telefon görüşmesi dışında, ona hiçbir şey vermeye niyeti yoktu. Görüşme bitince de iyi günler dileyip telefonu kapatacaktı.

Fiona kendinden memnun bir havayla, “Ablamla konuşmalısınız,” dedi. “Jillian Hamilton. Kendisi Stanford’da psikiyatristtir. Bu konuda kitap yazıyor. O da bu konuya sizin kadar ilgi duyuyor ve aşağı yukarı aynı şeyleri söylüyor.”

“Hangi bağlamda? Tanıdığımız biri hakkında mı?” Logan Smith hâlâ onun ağzından laf almaya çalışıyordu ve Fiona adamla konuşmaktan hoşlansa da henüz herhangi bir bilgi vermemeyi başarmıştı. Rahat ve son derece zekice konuşuyordu. Muhtemelen ablası da böyle yapacaktı.

“Genel olarak erkek ve kadınlar hakkında. Beni araştırmasında kadın CEO’lar için örnek olarak kullandığını iddia ediyor.”

Logan Smith ilgiyle, “Peki hangi sonuca varmış?” diye sordu.

“Bizim de erkekler kadar yoğun çalıştığımızı, onlar kadar eğlenemediğimizi ve daha saygılı olduğumuzu düşünüyor.”

Logan Smith heyecanla, “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi. “Bence ablanız ve ben doğru bir noktaya temas etmişiz. Güç sahibi erkekler çılgına dönüyor ve bu onlar için cinsel bir hal alıyor. Kadınlar içinse güç sahibi olmak iffet ve adanmışlık yemini gibi bir şey. Çalışmak dışında hiçbir şey yapmıyorlar.” Sonra tekrar konuya döndü. Bir kez daha deneyerek, “Yani Marshall Weston hakkında söyleyecek bir şeyiniz yok mu?” diye sordu. Fiona kızının Marshall’ın oğluyla çıktığını söylemedi. Sonuçta bu onu ilgilendirmezdi ve bunu öğrenirse Fiona’nın Marshall’ı olduğundan çok daha iyi tanıdığını düşünebilirdi. Fiona yalnızca Marshall’ın iyi bir oğlu olduğunu biliyordu ve bu bilgiyi de Alyssa’dan almıştı.

Bilgece, “Tanımadığım bir adam hakkında yorumda bulunamam,” dedi.

Logan Smith gülerek, “Bu başkalarına hiç mani olmaz,” dedi.

“Ablamla kitabı hakkında konuşmak ister misiniz? Belki fikir paylaşabilirsiniz.”

Smith dürüstçe, “Henüz değil,” dedi. “Fakat bir ara onunla kitabı ve teorilerine nasıl ulaştığı konusunda görüşmek isterim. Benim teorilerim yıllar içinde şirket yöneticile-

ri üstüne incelemelerim ve yazdıklarım sonucu somutlaştı. Aslında size sormak istediğim başka bir şey daha var.” Fiona bunun seks hayatıyla ilgili olmamasını umdu. Eğer öyleyse cevap vermeyecekti. “Sizin ayrıntılı bir profilinizi yazmak isterim. Yıllardır bunu istiyorum.” Fiona daha önce buna benzer sayısız taleple karşılaşmış olsa da duydukları onu irkiltti. Bu işe ilk başladığında, *Time* dergisi iş dünyası bölümünde onun hakkında bir makale basmıştı fakat Fiona röportaj tekliflerini genellikle geri çevirirdi. Dikkatleri üstüne çekmek istemiyordu. Hiç gerek yoktu ve bundan hoşlanmıyordu.

“Çok teşekkür ederim, Bay Smith,” dedi, “ama geri çevirmek zorundayım. Sahnede olmak ilgimi çekmiyor. Ben perde arkasında işimi yapmayı tercih ediyorum. Bu bana daha uygun.”

“İşte o yüzden çok ilginçsiniz. Sizi yıllardır takip ediyorum. Hakkınızda hiçbir şey çıkmıyor. Yalnızca şirketi büyük başarıyla yönetiyor, işinize bakıyorsunuz. Ve NTA hisselerinin değeri de her beş dakikada bir artıyor. Hatta borsada tek kazandığım paraya da sayenizde sahip oldum.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Fiona bu iltifat karşısında gülümsedi; zaten yalnızca işteki başarısına yönelik iltifatlar ilgisini çekerdi. “Halkın bilmesi gereken tek şey de bu zaten. İşimi iyi yapıyorsam yalnızca bunu bilmeleri yeterli. Hangi okula gittiğimi, kahvaltıda ne yediğimi, saçlarımı nasıl şekillendirdiğimi öğrenmelerine gerek yok.” Logan Smith bu düşünce biçimini daha önce duymuştu fakat başkaları da böyle düşünürse kendisi işinden olurdu, bu nedenle ona direnmeliydi.

“Harvard’a gittiniz, değil mi?” Bu basit bir bilgi olsa da Fiona hakkında hatırladığı şeylerden biri buydu. Fiona ve sessiz

sakin hali daima ilgisini çekmişti. Halk özellikle de şu sıralar Marshall Weston hakkında çok daha fazla şey biliyordu. Pek çok erkek CEO gibi, o da fazlaca gürültü patırtı çıkarmıştı.

“Evet, doğru,” dedi Fiona. “Fakat ülkede sonradan büyük görevler üstlenen ve harika kariyerlere sahip genç insanlar çıkartan pek çok iyi okul ve işletme bölümü var.” Bunu Stanford’daki kızını ve onun pek çok arkadaşını düşünerek söylemişti. Fakat bunu Smith’e belirtmedi. Böyle kişisel bilgileri paylaşmak istemiyordu.

Smith, “Hakkınızda özel bir şey vermeyeceksiniz, değil mi?” diye sızlandı. “İşte o yüzden sizinle röportaj yapmak istedim. İnsanlar, özellikle de hissedarlarınız sizin hakkınızda daha fazlasını bilmeyi hak ediyor. Siz iş dünyasında bir kahramansınız ve öyleymiş gibi davranmayı reddediyorsunuz. Bunun nedeni bir kadın olmanız. Eğer erkek olsaydınız, sizin borunuz öterdi ve etrafta kadın kovalardınız. Üstelik daha fazla gürültü patırtı çıkarmayı başarırdınız.”

“Ablamın teorilerinden biri de bu. İkiniz gerçekten de bir araya gelmelisiniz. Bir sürü ortak yanınız var.”

“Herhalde birbirimizi sıkıntıdan öldürür veya kimin neyi ilk defa düşündüğü hakkında tartışırız. Benzer insanlar birbirini çekmez.”

“Onunla randevuya çıkmanızı söylemiyorum ki.” Birden bunun iyi bir fikir olabileceğini düşündü fakat bunu ona itiraf etmedi. “Sadece sohbet edin diyorum.”

“Bir ara numarasını almak için ararım. Şimdiyse ofisimin karşısındaki salaş bara gidip bira içeceğim çünkü bana Marshall Weston makalemde –bu arada kısa sürede teslim

etmem gerektiğini de ekleyeyim– kullanabileceğim hiçbir şey vermediniz. Röportaja da razı gelmiyorsunuz. Siz kazandınız. Herhalde eski büyümü yitirmişim.” Aslında yitirmemişti fakat Fiona son derece kararlıydı; zaten Smith onun böyle olacağını tahmin etmişti. Fakat Fiona aynı zamanda sohbet etmesi çok keyifli biriydi, bu Smith’i şaşırtmıştı. Fiona sıradan biri gibi konuşuyordu. Yalnızca basına konuşmak veya kendisiyle ilgili özel konulara girmekten kaçınıyordu. Smith onun bu yanına saygı duyuyordu. Röportaj yaptığı bazı erkek yöneticilerin egoları öyle şişkindi ki onları sayfalara sığdırmasının imkânı yoktu. Muhakkak Fiona’nın da egosu vardı fakat diğer yöneticilerin tam tersiydi. Onlardan çok daha mütevazıydı.

Fiona içtenlikle, “Aradığınız için teşekkürler,” dedi. “Sizinle konuştuğuma sevindim.” Onu kibarca kapatmaya yönlendirdi. Telefonu kapattıktan sonra Smith, internette Jillian Hamilton’ı araştırdı. Fiona’nın ablasını ve yazdığı şeyleri okuyup okumadığını merak ediyordu. Jillian’ın başarıları etkileyiciydi; yazdığı kitap ve makalelerin listesi uzayıp gidiyordu. Smith’ten yaklaşık on yaş büyüktü. Kendisi yenilerde kırk beşine basmıştı. Fakat fotoğraftan onun hoş bir kadın olduğunu görebiliyordu; yalnızca boyu üç metreymiş gibiydi sanki. Jillian’la randevuya çıkmasa bile onun zengin bir kaynak olma ihtimali olduğundan, telefonunu bir kâğıda not aldı. Fakat Smith ablasıyla değil, Fiona’yla röportaj yapmak istiyordu ve onu nasıl ikna edeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Birkaç hafta içinde tekrar denemeye karar verdi. Bu arada da Marshall Weston hakkında toplayabildiği kadar bilgi edinecek ve onun hakkında yorum yapmak isteyenlerle

görüŖecekti. Bir yandan Fiona'nın kadınlara has bakıŖ açısını öğrenmek istiyordu fakat bunu başaramayacağı ortadaydı. Yalnızca bir gün onunla röportaj yapabilmeyi umuyordu. Kendisinin bundan zevk alacağına emindi ve Fiona'ya hayranlığını ifade ederken gayet samimi konuşmuştu.

Fiona'yla Jillian tenis oynadıktan sonra kahve içmeye gittiler. Jillian teorilerine örnek teşkil eden Marshall Weston olayından bahsetmeye başladı. Onu haberlerde takip etmiş, yanında Liz'le beraber yaptığı basın toplantısını izlemişti.

Cappucino'sunu yudumlarken, "Bana kalırsa suçlu olduğu ortada," dedi.

Fiona merakla, "Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordu. "Bence masum görünüyor. Ben öyle yorumladım."

"Biraz fazla temiz görünüyordu, ayrıca herkesten özür dilemesi ve suçlamalardan vazgeçtiği için kadına minnet duyması beni irkiltti. Üstelik karısının elini tutması da bence suçlu olduğunu kanıtlıyor. Muhtemelen eşini sürekli aldatıyor ama kadının haberi yok. Hep öyle olur."

"Peki sen neden bu kadar kuşkucusun?" Fiona onun Marshall Weston'ın masumiyetine inanmamasına çok şaşırmıştı. Bu konuda adeta acımasızca konuşuyordu fakat Fiona onun acımasız biri olmadığını ve erkeklerle kişisel deneyimlerinin neredeyse daima olumlu geliştiğini biliyordu.

"CEO'luk yapan bir sürü erkek danışanım oldu. Hepsi karılarını aldatıyor ve bana anlatıyor. Bu erkeklerin çoğunluğunun ne kadar yanlış davranışlarda bulunduğunu, duygusal anlamda ne kadar kaçamak dövüştüğünü görüyorsun.

Her gün bunları dinlediğimden bu erkeklere benzeyen biriyle asla çıkmam. Marshall da onlara benziyor.”

“Ben onunla tanıştığımda gayet hoş birine benziyordu. Ayrıca Alyssa onun oğluna bayılıyor. Çok hoş bir aile olduklarını söylüyor.”

“Dışarıdan öyle görünüyordur. Sonra birden ortaya bir kadın çıkar ve bir bakarsın bu hoş aile bir seks skandalının ortasına düşmüş. Bu adamların eşleri şok içinde, herkes ağlıyor. Bazı danışanlarımın sakladığı ikinci bir aileleri bile var. Karıları onlara kariyerleri için yardım ediyor fakat bu erkekler genellikle hayatlarını onlara adayan eşlerinden daha genç ve güzel bir başka kadına âşık oluyor. Bir gün her şey ortaya çıkıyor ve adam da kendisini bir yaygaranın içinde buluyor, karısı ve çocukları onu isabetli biçimde yalancı bir pislik olmakla suçlayınca da afallayıp kalıyor. Bu erkekler boşanamayacak kadar korkaktır ve fazlasıyla bencildir, bu nedenle ne yardan ne serden vazgeçerler.”

“Çok riskli bir şey olmalı bu.” Fiona etkilenmişti. Kendisinin aklından böyle bir şey yapmak veya evliyken David’i aldatmak hiç geçmemişti. Bunu asla yapmamıştı, yıllar boyunca çok mutsuz olsalar bile buna yeltenmemişti ve David’in de kendisini aldattığını düşünmüyordu. Fakat Jillian’ın söylediklerini düşününce içine bir kurt düşüyordu. Belki David ona daha sıradan görünen, Fiona’dan daha çok boş zamanı olan başka kadınlarla görüşmüştü. Fakat onu aldatırsa da en azından bunu gizli yapmıştı.

Jillian sırtarak, “Kesinlikle çok riskli,” dedi. “Bence bir sır saklamak, ikili bir hayat sürmek, biri kariyer, biri seks için olmak üzere başka konularda faydalandıkları iki ayrı kadınla

olmak onları tahrik ediyor. Önemli olan sadece kendileri ve şahsi ihtiyaçları.”

“Peki sence ikinci kadın neden buna katlanıyor? Adamın asıl eşi diğer kadından habersiz olsa da diğeri herhalde adamın evli olduğunu biliyor.”

“Genellikle ikinci kadın adama âşık oluyor. Mesele yine güç. Dünyayı yöneten bir adama sahip olmak. Çoğu kadın bunu heyecan verici buluyor. Bana sorarsan hiç de öyle değil. Ben daha küçük ölçekte, daha insani bir adam isterim. Fakat güçlü erkekler pek çok kadına heyecan verici geliyor.”

“Kitabın nasıl gidiyor?”

“Fena değil. Yavaş fakat emin adımlarla ilerliyorum. Teorilerimi desteklemek için hastalarımın söylediklerinden ve araştırmalarımın yararlandırım.”

“Bu arada, geçenlerde bu konuda senin gibi düşünen biriyle bir telefon görüşmesi yaptım. Marshall Weston’ın cinsel taciz suçlaması hakkında yorum istemek için aramış ama reddettim. Mesele hakkında konuşurken senden ve kitabından bahsettim. Adam iş dünyasında uzman bir araştırmacı gazeteci ve o da güç sahibi erkekler, erkek ve kadınların güce nasıl tepki verdiği ve başkalarının onları nasıl gördüğü hakkında senin vardığın sonuçlara ulaşmış. Zeki biri, belki ondan hoşlanırsın diye düşündüm.”

Jillian meraklı bir havayla, “Tipi nasıl?” diye sordu.

“Bilmiyorum ki. Telefonda konuştuk ve daha önce de birkaç makalesini okumuştum. İyi yazıyor; makaleleri çok hoş. İsmi Logan Smith. Fakat sesi biraz genç geliyordu.” Bu Jillian’a engel değildi fakat Smith’in sesi gerçekten fazlasıyla genç geliyordu.

Jillian onun kimden bahsettiğini anlayarak, "Onu ben de daha önce okumuştum," dedi. "Nelson Mandela'yla yaptığı bir röportaj dizisiyle Pulitzer kazanmıştı. Harika röportajlardı. Sanırım o da Harvard mezunu." Smith bunu Fiona'ya söylememişti. Kendisinden pek az bahsetmişti; hatta neredeyse hiçbir şey söylememişti. Daha ziyade ona ve hakkında yazmayı planladığı makaleye odaklanmıştı.

"Hakkımda bir makale yazmak istiyormuş. Onu geri çevirdim. Öyle şeylerden nefret ederim." Jillian bunu bilse de Fiona'nın ilginç biriyle tanışma fırsatını kaçırdığını düşündü.

"Yine de onunla tanışmalısın. Hatırladığım kadarıyla o kadar genç değildi. Senin yaşlarında olmalı."

"Bana çıkma teklif etmedi." Fiona, onu devamlı yeni erkeklerle tanışmaya zorlayan ablasına güldü. Fiona'nın yeni birileriyle tanışmaya niyeti yoktu ve randevuya çıkamayacak kadar meşguldü. "Sadece benimle röportaj yapmak istedi."

Jillian ona takılarak, "O zaman beni aramasını söyle," dedi. "Senin için onu inceleyeyim."

Kahvelerini bitirip yaz planlarından bahsettiler. Jillian, Toskana'da bir ev kiralayan arkadaşlarının yanına gidecekti. Fiona da her yaz Malibu'da bir ev kiralardı. O ve çocuklar bu eve bayılırdı ve Malibu çok yakındı.

Jillian, "Bir kez de farklı bir şey yap," dedi fakat bir yandan kardeşinin alışkanlıklarına bağlı biri olduğunu, ayrıca gerçek bir tatil planlayamayacak kadar meşgul yaşadığını da biliyordu. Malibu'daki ev ona huzur veriyordu. Bu ev bir Hollywood yapımcısına aitti ve çok güzel bir yerdi. Hep Jillian'ı da davet ederdi fakat genellikle aynı zamanlarda tatile çıkarlardı. Fiona'nın çocukları bu ağustos ayrı tatil yapacaktı. Mark kız

arkadaşıyla beraber Kenya'ya gidiyordu; bir köye su boruları döşeyen gönüllü bir organizasyonda çalışacaktı. Alyssa henüz karar vermemişti fakat John Weston onunla birlikte bir yere gitmek istiyordu.

Fiona o akşam Alyssa'yla konuştuğunda, babasının geçirdiği stresli haftadan sonra John'un nasıl olduğunu, bu duruma çok üzülp üzülmeyişini sordu. Skandal el çabukluğuyla bastırılmıştı fakat yine de babasının annesini aldattığı haberi onu üzmüş olsa gerekti.

"İlk öğrendiğinde çok üzüldü. Ama her şey hemen halledildi. En baştan beri babasının masum olduğuna inanıyordu zaten. Anladığım kadarıyla ağabeyi öyle düşünmüyormuş, ona kalırsa kadına para verip çenesi kapatmışlar." Fiona, Jillian'ın da böyle düşündüğünü söylemedi. Marshall'ın çocukları için üzülyordu. Bu hepsi için çok üzücü olmalıydı ve iddialar yanlışsa bile karısı mahvolmuş olmalıydı. Fiona, Jillian'a inanmıyordu. Ona kalırsa Marshall masum görünüyordu. Kendisi ablası gibi şüpheli değildi. Alyssa'ya John'u tanışmaya getirmesini söylediğinde Alyssa söz vermişti. Fiona onunla tanışmayı iple çekiyordu. Alyssa ilişkilerinin romantik olduğunu, beraber çok vakit geçirdiklerini söylemişti. John uzun bir hafta sonu için Malibu'ya gelecekti. Fiona, Alyssa için çok mutluydu.

Haziran ayının geri kalanında Fiona işle meşguldü; çocuklarıyla beraber Malibu'ya gitmek için tatile çıkmadan evvel çeşitli projeleri tamamlamakla uğraştı. Her zaman tatile çıkmadan önce gerekli şeyleri tamamlamaya çalışır, döndüğünde de kaldığı yerden devam ederdi fakat ona kalırsa çabaları bu kısa tatile değermişti.

Temmuz'un ilk gününde bavullarını hazırlayıp Los Angeles'a uçuşu ve Malibu'daki evi hazırlamaya koyuldu. Çocuklarıyla beraber tam üç hafta geçirecekti ve sabırsızlanıyordu. Çocuklar her zamanki gibi 4 Temmuz'dan sonraki hafta sonu gelecekti. Mark'ın kız arkadaşı izin alamamıştı fakat Alyssa gelecekti. John Weston da bir sonraki hafta sonu burada olacaktı.

Jillian da aynı gün İtalya'ya gitmiş, dönüşte yanında biri Fiona, diğeri de kendisi için olmak üzere iki İtalyan erkek getirmeye söz vermişti.

Jillian uçağını beklerken veda etmek için arayıp bunu söylediğinde Fiona gülererek, "Öyle bir şey yapayım deme," demişti.

Jillian gülererek, "Yaparsam onu en iyi şekilde değerlendireceğini umuyorum," dedi. "Çocuklarla iyi eğlenceler. Seni ararım."

Fiona bir an hüzünlenererek, "Seni özleyeceğim," demişti. Anne babalarını kaybettikleri için, Jillian ailesinden geri kalan son bireydi. Onun yakınlarda olduğunu bilmekten hoşlanıyordu ve sık sık görüşüyorlardı. Fiona bir çocuk gibi hissederek, "Kendine iyi bak," dedi ve telefonu kapatırlarken ona öpücük yolladı. Kendisinin de, Jillian'ın da tatillerinde hoşlandıkları şeyleri yaparak iyi vakit geçireceklerini biliyordu. Jillian pek çok yeni insanla tanışacak, Avrupa'da eski arkadaşları ziyaret edecek, yeni maceralara atılacaktı. Fiona da çocuklarıyla beraber okyanusta yüzecek, sahilde güneşlenecekti. Ona kalırsa bu kusursuz bir tatildi. O akşam Los Angeles'a ulaştığında, çok iyi hissediyordu ve içi kıpır kıpırdı.

ONUNCU BÖLÜM

Fiona'nın çocukları Malibu'ya aynı gün, yani o evi onlar için hazırladıktan iki gün sonra geldi. Fiona yiyecek içecek ve dergi almış, evin dört bir yanına taze çiçekler yerleştirmişti, her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Yedi yıldır aynı evi kiraladıklarından, hepsi burayı tanıyordu; yuvaya dönmek gibi bir şeydi bu. Malibu'da üç hafta geçirmek, daha sonra ne yaparlarsa yapsınlar, daima onlara gerçek yaz gibi gelirdi. Ve Fiona için bu en iyi kısımdı, Noel dışındaki tek tatiliydi. Noel tatilinde de genellikle Noel'den bir gün sonra çocuklarıyla kayak yapmaya giderdi. Tatillerini onlarsız geçirdiğini hayal bile edemiyordu. Ablasının planlarıysa daima daha şatafatlı olurdu fakat Fiona böyle eğleniyordu.

Mark, New York'tan öğle yemeği saatinde geldiğinde, Fiona onu gördüğüne çok sevindi. Mark marttaki bahar tatilinden beri eve gelmemişti fakat mutlu ve sağlıklı görünüyordu. Kenya'ya yapacağı ziyaretten ötürü heyecanlıydı ve verandada öğle yemeklerini yiyip Alyssa'yı beklerken annesine bundan bahsetti. Alyssa da iki saat sonra, bikini ve

yırtık kot dolu bir bavulla eve ulaştı. İhtiyaç duyduğu başka şeyleri de annesinden almayı planlıyordu. Fiona işe giderken giydiği ve Alyssa'nın nefret ettiği kıyafetler dışında giysi dolabının yarısını büyük bir hızla kaybetmişti. Annesine daima işe giderken daha "tatlı" giyinmesini söyler, Fiona da buna daima gülerdi. "Tatlı" kıyafetlerin bir CEO için doğru bir stil olduğundan emin değildi. Toplantılarda altında mini etekle Harding Williams'la kavga ettiğini hayal edemiyordu; gerçi bu tarz Harding'in onun hakkındaki fikirlerini onaylardı ya.

Henüz Fiona'nın eline yönetim kurulundan kimin haber sızdırdığıyla ilgili net sonuçlar ulaşmamıştı. Kaynağı bulmak, araştırma şirketinin beklediğinden daha zor bir süreç olmuştu. Fakat çok yakında kesin sonuçların elinde olacağını söylemişlerdi. Fiona, Malibu'daki tatili boyunca bunları düşünmeyecekti. Çocuklarına ayırdığı bu zaman onun için çok değerliydi. Fiona onların büyümelerine karşın halen kendisiyle vakit geçirmek istemelerinden ötürü minnettardı.

Öğleden sonraya doğru verandada uzanırlarken Fiona, "Bu akşam ne yemek istersiniz?" diye sordu. Üçü beraber okyanusa yüzmeye gitmiş, ardından sahilde uzun bir yürüyüş yapmıştı. Mark her yıl oradayken kiraladığı sörf tahtasını kullanmıştı. Uzun boylu, yakışıklı, siyah saçlı bir delikanlıydı ve babasının bu yaştaki halinden çok daha hoştu. Annesinden yalnızca yeşil gözlerini miras almıştı. Alyssa da annesinin kopyasıydı. "Dışarı mı çıkmak istersiniz, yoksa yemek mi yapalım?"

Mark, "Haydi, barbekü yapalım," dedi ve tavukla sebze pişirmeyi teklif etti; bu fikir annesiyle kız kardeşinin hoşuna

gitti. Alyssa da salata yapacaktı. Basit, sağlıklı yemekler yerlerdi ve hiçbirini boğazına öyle çok düşkün değildi. En sevdikleri şey, beraber olmaktı. Fiona'nın tatillerinin en keyifli yanıysa her sabah çocuklarının seslerine uyanacağını ve tüm günü onlarla beraber geçireceğini bilmektir. Bu onun için gerçek bir neşe kaynağıydı ve tatilin sonuna geldiklerinde onlardan ayrılmak her zaman onu çok üzerdi. Fakat daha zamanları boldu ve o akşam yemekten sonra, devasa geniş ekran televizyondan film izlediler. Evdeki televizyon odasında kocaman, rahat deri koltuklar vardı. Ayrıca arazide bir de nadiren kullandıkları kapalı yüzme havuzu mevcuttu. Genellikle okyanusta yüzmeyi ve sahilde yürüyüş yapmayı tercih ediyorlardı.

Günler rahat, akşamları sessiz geçiyordu. Tatilin ilk haftasının sonunda, Logan Smith cep telefonundan Fiona'yı aradığında Fiona onun numarasına nasıl ulaştığına şaşırıp kaldı. Telefonunu kendisi vermemişti ve Logan onu geçen sefer ofisinden aramıştı. Tatil sırasında aramış olması uygunsuz bir davranıştı.

Belki kendisinin kulağına gelmeden önce, NTA'yla ilgili, hatta belki de sızıntıyla ilgili acil bir şey duymuş olabileceğini düşünerek, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Logan kendisini tanıttığında hemen telaşlanmış, endişelenmişti. Önce sesini tanıyamamıştı.

Logan doğallıkla, "Hayır," dedi. "Bir ara seni tekrar arayacağımı söylemiştim. Sadece son konuştuğumuzda sana yaptığım röportaj teklifi konusunda fikrinin değişip değişmediğini öğrenmek istedim."

"Beni bu yüzden mi aradın?" Fiona afallamıştı ve önceki sefer Logan'a karşı nazik davranmış olsa da şimdi ne hoşgö-

rülü ne de inceydi çünkü bu sefer farklıydı. İşyerinde değildi.

“Evet. Neden? Kötü bir zamanda mı aradım?” Logan onun ses tonu karşısında birden tedirgin olmuştu. Fiona aranmaktan besbelli rahatsızdı.

“Çocuklarımla tatildegim ve çalışmıyorum. Ve sana röportaj yapmak istemediğimi de söylemiştim. Ne şimdi ne de daha sonra. Ben röportaj veren biri değilim. Ve çocuklarımla tatildegim de iş konuşmam.” Fiona çocuklarıyla tatildegim CEO değil, sadece onların annesiydi.

“Affedersin. Özür dilerim. Çok iyi anlıyorum,” dedi Logan. “Umarım aynı zaman dilimindeyizdir de seni uyandırmamışımdır.” Onun Tahiti, Avrupa’da bir kent veya Yeni Zelanda gibi egzotik bir yerlerde olabileceğini düşündü. Fiona herhangi bir yerde olabilirdi.

Fiona ciddi bir tonla, “Önemli değil,” dedi. Ve sonra aklına bir şey geldi. “Bu numaraya nasıl ulaştın?”

“Ofisinden aldım.” Logan pişmanmış gibi konuşuyordu çünkü Fiona ona tatildegim aradığı için bir suç işlemiş gibi hissettirmişti.

“Asistanım tatilde. Herhalde onun yerine bakan kişi numaramı sana verdi. Affedersiniz kabalık etmek istemedim. Ama tatilde çocuklarıma odaklanırım. İşyerinden çok ciddi bir şey olmadığı sürece aramazlar.” Bunu ona açıklarken sesi biraz daha yumuşamıştı fakat yine de ciddiydi. “İki hafta sonra döneceğim. Beni o zaman arayabilirsin ama sana röportaj vermeyeceğim.” Logan bu cevap karşısında artık ona inanmaya başlamıştı. Fiona çok kararlıydı; bu da onun hakkında bir haber yapma umudunu öldürüyordu. Logan

onu tekrar aradığında fikrini değiştirmeyi umuyordu fakat durum besbelli böyle değildi ve Fiona bu konuda gayet netti. Bir açıdan Logan ona, sahnede olmak istememesine hayranlık duyuyordu. Fiona'nın aile bağlarının da çok güçlü olduğu ortadaydı. Nazik birine benziyordu ki onun konumunda bir kadından bu pek beklenmezdi. Bu, Logan'ın benzer konumlardaki kadın ve erkekler arasındaki farklar hakkındaki düşüncelerini onaylıyordu. Çoğu erkek çocuklarıyla beraberken arandığında bunu mesele etmezdi. Fiona hem bir anne hem de bir CEO olarak gayet çalışkandı.

"Belki döndüğünde seni gle yemeğine çıkarmama izin verirsin, böylece ben de seni rahatsız ettiğim için özür diler, sandığın kadar kaba biri olmadığımı kanıtlama fırsatı bulurum."

Fiona güldü ve dürüstçe, "Kaba olduğunu değil, sadece ısrarcı davrandığını düşünüyorum," dedi. "Benden asla alamayacağın bir hikyeye kafayı takmış durumdasın. Ben şirketin halkla ilişkiler sorumlusu değilim. Ben CEO'yum. İşi yönetiyorum, bu yeterli."

"İşte o yüzden bu kadar ilginsin ya, Fiona. Tanıdığım tüm erkek CEO'lar medya maymunudur. Sen onlar gibi değilsin. Onlar beni ölümüne boğuyor. Haklarında yazmam için yanıp tutuşuyorlar. Tanrı aşkına, sen bana, yani Pulitzer'li bir gazeteciye bile beş dakikalık bir röportaj vermiyor-sun. Ben işimde iyiyim." Logan şimdi adeta ona yalvarıyordu. Fiona tekrar güldü.

"Biliyorum, yazdıklarını okudum. Ayrıca ablam da bunları söyledi. Senin Mandela üstüne yaptığın haber dizisine

bayılmış. Sadece, ben basında yer almak istemiyorum. Buna ihtiyacım yok, istemiyorum ve hoşlanmıyorum. Ben film yıldızı değilim, şirket yöneticisiyim. Bu pek ilgi çekici değil, üstelik benim işimi nasıl yaptığımı da kimseyi ilgilendirmez. Hissedarlarım mutlu olduğu sürece sorun yok. Halkın beni tanınması şart değil. Üstelik perde arkasında kalmaktan, çocuklarımla beraber sessiz bir hayat sürmekten hoşlanıyorum, bu nedenle boşuna oyalanıyorsun. Ayrıca iyi bir kaynak sayılmam çünkü sır ifşa etmem; yani daha fazla zaman harcamana gerek yok.” Bu sözler alabildiğine açıktı.

“Anladım,” dedi Logan. “Affedersin. Gerçekten.” Hem cesareti kırılmıştı, hem de utanmıştı. “Bir ara seni arayıp öğle yemeğine davet edeceğim, tabii muhtemelen öğle yemeği yemediğini, buna zaman olmadığını falan söyleyeceksin.”

“Aynen öyle.”

Logan içtenlikle, “O halde sana iyi tatiller,” dedi. Telefonu kapattıktan sonra Fiona işyerindeki geçici elemanı aradı ve bir daha telefon numarasını kimseye vermemesini tembihledi. Kız bir daha böyle bir şey yapmayacağını söyleyerek özür diledi.

Daha sonra Fiona bu olayı unuttu ve yeniden çocuklarına odaklandı. Çocuklar Malibu’daki evde kalmaktan çok hoşlanıyordu. John da dört günlüğüne gelince Alyssa sevinçten çılgına döndü. Fiona John’u gerçekten sevmişti. Bu delikanlı zeki, nazik, görgülüydü ve Alyssa’ya çok ince davranıyordu. Mark’la da tıpkı ağabey kardeş gibilerdi ve beraber balığa gitmişlerdi. Mark, John’dan iki yaş büyüktü fakat John da yaşına göre olgundu ve aileye hemen ayak uydurmuştu.

Fiona kızını daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Oğlanlar beraber sörf yapmaya gittiğinde, kızıyla bunu konuşma fırsatı buldu.

"İlişkiniz epey ciddi görünüyor," dedi. Fiona için bu sorun değildi fakat henüz ikisi de çok genç olduğundan, Alyssa'nın hemen evlenmeyi düşünmesini istemiyordu. Alyssa henüz ciddi bir şey düşünmediklerini söyledi fakat birbirlerine âşıklandı. Fiona onların aynı odada kalmasına izin veriyordu. John harika bir delikanlıydı ve değer yargıları çok sağladı. Üstelik ebeveynlerine duyduğu sarsılmaz saygı da Fiona'yı çok etkiliyordu.

Alyssa rahat bir havayla, "Sadece keyfimize bakıyoruz anne," dedi. "Eğer evleneceksem on yıl daha beklemek istiyorum. Ayrıca işletme okumak, onun öncesinde de birkaç yıl çalışmak istiyorum. Johnny de Harvard'a başvuracak. İkimiz de oraya, olmadı Stanford'a kabul edilirse çok iyi olacak. Gelecek planları yapmıyoruz, sadece şimdiye odaklanıyoruz."

Fiona, "Zaten böyle olmalı tatlım," dedi ve uzanıp kızına sarıldı. Bunu yapabilmek, her gün bir arada olabilmek çok güzeldi. "Onu epey sevdim."

"Ailesiyle tanışmanı istiyor. Belki eylülde hep beraber bir akşam yemeği yeriz. Yazın Tahoe'dalar. Yani annesi orada, babası da çalıştığı için hafta sonları geliyor. Görünüşe bakılırsa onun babası da senin kadar sıkı çalışıyor." Fiona bunu duyduğuna hiç şaşırmamıştı. "Annesi hukuk okumuş ama hiç çalışmamış. Hep bir ev hanımı olmuş, bunu anlamakta zorlanıyorum." Alyssa için okumasına karşın hemen evlenip hiç çalışmayan kadınlarla dolu bu nesli anlamak

güçtü. "Babasının müşterileri ağırlamasına yardım ediyor. Çocuklara bakıyor. Hayatı çok sıkıcı görünüyor." Fiona bu sözler karşısında güldü.

"İşadamlarının eşleri böyle yapar veya eskiden öyleydi. Şimdilerde kadınlar genellikle çalışıyor. Belki John'un kız kardeşi üniversiteye gittiğinde annesi de bir şeyler yapar."

"Bir evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyor." Bu Fiona'ya asil bir uğraş gibi gelse de Alyssa kendi kariyeri için çalışan annesi gibi olmayı tercih ediyordu. Kendisi de okulu bitirince tıpkı böyle yapmak istiyordu. Annesi ona çocuk yapabileceğini, çalışabileceğini, bir yandan da ciddi bir kariyeri sürdürebileceğini kanıtlamıştı. John da bunu tercih edeceğini söylemişti. Alyssa onunla ebeveynlerinin boşanmasından, babasının annesine kariyeri nedeniyle ne kadar öfkeli olduğundan bahsetmişti. Alyssa asla böyle bir durumda olmak istemiyordu ve babasının içinde beslediği öfkenin evliliklerini bitirdiğini biliyordu. Alyssa'nın babası ve John'un annesi eski zamanlara aitlerdi. Alyssa annesi gibi ciddi bir kariyer isteyen modern, genç bir kadındı. John da karısının çalışmasını, onunla gurur duymayı isteyen modern bir genç adamdı; tabii evlenirlerse. İkisi de alttan alta ilişkilerinin o noktaya vardığını görmek istese de henüz her şey için çok erkendi.

Fiona, Alyssa'dan duyduklarından, son dört günde John'dan edindiği izlenimlerden memnun kaldı. Sonbaharda Weston'larla tanışıp onları iyice tanımayı ipe çekiyordu. Liz Weston gibi kadınlarla olmasa da Marshall'la pek çok ortak noktası vardı. Liz'inki, Fiona'nın nefret edeceği türden bir hayattı fakat oğullarını çok sevdiğinden, aile hakkında da iyi bir fikri vardı; iki ebeveyn de bunda bir katkıya sahip olsa gerekti.

John'un son akşamında hep beraber bir İtalyan lokantasına gittiler ve güzelce sohbet edip eğlenerek hoşça vakit geçirdiler. John ailenin bir üyesi gibiydi. Fiona yemek sırasında onu özleyeceğini söylediğinde, John da gitmesi gerektiği için çok üzgün olduğu karşılığını verdi. Malibu'dan dönünce Alyssa'nın Tahoe'ya gidip onu ziyaret etmesinde karar kılmışlardı. John, Mark'ı Kenya'ya gitmeden önce kendileriyle bir hafta sonu geçirmesi için davet etmişti, Mark bunu iple çekiyordu.

John, Alyssa'ya berbat bir balıkçı olduğunu, balıkları kancadan çıkarırken ne kadar tiksindiğini söyleyerek takılırken, iki kadın restorana girerek yanlarındaki masaya oturdu. Yanlarında iki küçük kız da vardı ve Fiona hemen bunların tek yumurta ikizi olduğunu anladı. Alyssa onlara dönüp gülümsedi, Fiona da bu kızların tıpkı anneleri kadar güzel olduğunu söyledi. Anneleri yumuşak, kabarık sarı saçlarıyla baş döndürücü bir genç kadındı ve ikizler de tıpkı ona benziyordu. Yanlarındaki kadın da kızların annesinin arkadaşıymış gibi görünüyordu. İkizler kendilerine gülümseyen Alyssa'ya çekingen tebessümlerle karşılık verdi, anneleri de çok güzel vakit geçiriyorlarmış gibi gürünen Fiona'ların masasına baktı. Fiona kadının gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Sanki bir şeye canı sıkınmış gibi kederliydi, çocuklarına ise çok şefkatli yaklaşıyordu. John da yan masaya bakarak küçük kızlara gülümsedi ve yeniden Alyssa'ya dönerek ona takılmayı sürdürdü; ta ki Alyssa buna daha fazla katlanamayacağını, eğer kesmezse yemeğini yüzüne fırlatacağını söyleyene dek.

Alyssa onu, "John Weston! Artık kes, yoksa Tahoe Gölü'ne gelmiyorum!" diye tehdit etti, ardından uzanıp dudaklarından öptü ve şaka yaptığını söyledi. Fakat Alyssa onun

ismini telaffuz eder etmez, Fiona yan masadaki sarışın kadının birden bu yana döndüğünü, sonra John'u uzun uzadıya süzdüğünü gördü. Sanki büyülenmişti. Başka kimse bunu fark etmemişti. Gençler şakalaşmaya, gülüşmeye devam ediyordu fakat Fiona kadının gözlerindeki hüznü görünce, kalbi adeta sıkıştı. Bir saat boyunca kadın yalnızca John'u izledi, sanki kaybettiği birini onda görmüşçesine, her bir hareketini, davranışını dikkatle inceledi. Fiona onun arkadaşına bir şeyler fısıldadığını gördü, sonra arkadaşı da dönüp John'a baktı. İki kadın gözlerini ondan ayıramıyordu. Fiona'lar kalkarken, kadınlar John restorandan çıkıncaya dek onu izledi. John bunu hiç fark etmedi, Fiona da bir şey söylemedi. Onlar gittikten sonra, Ashley yüzünde yıkılmış bir ifadeyle Bonnie'ye baktı. Kızlarının üvey ağabeyleri az önce yanlarında oturuyordu ve onların kim olduğunu biliyordu.

Ashley, ismini duyar duymaz Marshall'ın oğlunu tanımıştı. Tıpkı babasına benziyordu; çok iyi vakit geçiriyordu ve yan masadaki eğlenceli gruba büyülenmiş gibi bakan ikizlere birkaç kez gülümsemişti. Fakat Ashley tekrar kızlarının ve kendisinin Marshall'ın dünyasında yaşamadığını fark etmişti ve canı yanıyordu. Hiç kimse onları tanımıyordu, belki de asla tanımayacaktı. Kezia ve Kendall'ın iki üvey ağabeyi ve bir de üvey ablaları vardı, kardeşler birbirini tanımıyordu. İkizler farklı bir dünyada yaşıyor, babaları tarafından saklanıyordu fakat yolları yine de o akşam tesadüf eseri kesişmişti.

Ashley o akşam Marshall'ı aramaya cesaret ettiğinde gözyaşları içindeydi. Marshall hafta sonunu Liz, Lindsay ve arkadaşlarıyla geçirdiği Tahoe'dan eve dönüyordu. Ashley ona John'un ne kadar yakışıklı bir delikanlı olduğunu, ona

ne kadar benzediğini söylediğinde Marshall şok olmuş, korkmuştu. Ashley ona takıntılıymış gibi görünüyordu.

“Ona bir şey söyledin mi?”

Ashley kederli bir sesle, “Hayır,” dedi, “söylemedim.” Marshall rahatlamıştı. Ashley, “O, kızların ağabeyi ve onlardan haberi yok,” dedi. “Bu hiç hoş değil.” Sesi mutsuz geliyordu fakat Marshall bu konuda bir şey yapamazdı ve Ashley bunu biliyordu. Marshall yalnızca Ashley kendini kaybedip John’a bir şey söylemediği için şükrediyordu.

Marshall, “Bir gün tanışacaklar,” dediğinde, Ashley cevap vermedi. Marshall’ın ikili hayatı onu iyice etkilemeye başlamıştı ve cinsel taciz suçlamalarından sonra bu daha da dayanılmaz olmuştu. Ashley, Marshall’ın kendisini aldattığını öğrendiğinden beri her şey farklıydı. Marshall bunun tek gecelik bir şey olduğunu iddia ediyordu ama Ashley inanmıyordu. Marshall tam sekiz yıl boyunca Liz’e yalan söylemişti, belki şimdi de aynısını yapıyordu. Ondan empati yapmasını bekliyormuş gibi, “Bu benim için de kolay değil,” dedi. Fakat Ashley anlayışlı olamıyordu. Marshall tüm bunları değiştirme gücüne sahipti fakat şimdiye kadar bunu yapmamıştı. Hâlâ Liz’e yalan söylüyor, ikizleri saklıyordu. Az önce Ashley onun çocuklarından birinin yanı başındaydı ama sanki kendisi veya kızları hiç de değerli değilmiş gibi, karanlık sularda iki gemi misali birbirlerinin yanından geçip gitmişlerdi. Telefonu kapattıklarında, Ashley hiçbir şeyin değişmeyebileceğini düşünerek, ağlaya ağlaya uykuya daldı. Artık bir şeylerin farklı olacağına dair umudunu yitirmeye başlamıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Fiona işe döndüğünde her zaman olduğu gibi ilk birkaç gün boyunca işi başından aşkındı. Fakat buna değerdı çünkü çocuklarıyla çok eğlenceli bir tatil geçirmişti. Geri döndüklerinde Alyssa, John'u ziyaret etmek için Tahoe'ya gitmiş, Mark da birkaç günlüğüne ona eşlik etmiş, ardından New York'a uçmuş, kız arkadaşını da alıp Kenya'ya gitmişti. Fiona işyerinde günde on saat, akşamları da evde birkaç saat çalışarak arayı kapatmaya çalışıyordu.

Tam işleri toparlamaya başlamıştı ki, Logan Smith bu kez ofisini aradı. Fiona'nın telefonunu silmediyse de, bir daha ceptelefonunu aramaya cesaret edemezdi. Fiona sekreterine mesajını not almasını söyleyecekti ki vazgeçip telefonu açtı. Listesine bir tane daha geri aranacak kişi ismi eklemek istemiyordu ve bir önceki sefer Logan'a biraz ters davrandığının da farkındaydı. Bütün hafta boyunca telefonlara dönmeye, e-postalara cevap vermeye çalışmış, bir yandan da başka işlerle ilgilenmişti. Pek çok tesiste sorun çıkmıştı, imzalaması gereken belgeler, cevaplaması gereken

mektuplar, okuması ve cevap yazması gereken raporlar, katılması gereken toplantılar vardı. Logan'ın telefonuna çıktığında öyle meşguldü ki sesi uzaklardan geliyordu.

Masasındaki belge yığnında bir şey ararken bir an kimin aradığını unutmuştu. "Evet?" dedi.

"Fiona? Benim, Logan. Logan Smith." Fiona zaten sadece bir tane Logan tanıyordu.

"Evet, pardon. Nasılsın?" Sesi, işi başından aşkınken kibâr davranmaya çalışıyormuş gibiydi.

"İyiym. Tatilin nasıl geçti?"

Fiona gülümseyerek, "Harika," dedi. "Çocuklarım gittiğinde bundan hiç hoşlanmıyorum. Her sabah onlarla aynı evde uyanmaya bayılıyorum. Onlar gidince her şey berbat oluyor ama döndüğümünden beri öyle meşguldüm ki bunu düşünmeye bile zamanım kalmadı." Konu çocukları olduğunda sesi hemen yumuşuyordu. Logan onunla böylece daha kolay iletişim kurmanın yolunu bulmuştu. Fiona yeniden ciddileşerek, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Umarım röportaj istemeyeceksindir." Logan onun bu konuda ciddi olduğunu biliyordu.

"Meşgul olduğunun farkındayım ama seni öğle yemeğine davet etmek istiyorum. Marshall Weston hakkında konuşmak için seni aradığımda seninle sohbet etmek çok hoşuma gitti ve röportaj için baskı yapmak veya seni tatilde rahatsız etmek yerine beraber bir öğle yemeği yeriz diye umuyordum." Logan biraz heyecanlı gibiydi, Fiona da şaşkındı.

"Röportaj benzeri bir görüşme mi bu?" diye sordu. Halen biraz şüpheliydi, ayrıca çok nadiren öğle yemeği yerdi.

"Hayır, sadece öğle yemeği. Bana ablanın kitabından bahsedebilirsin." Fiona'nın söylediklerini hatırlıyordu.

"Genelde öğle yemeği yemem." Ama yine kabalık etmek istemiyordu. Logan aradığında daima kibar konuşmuştu ve kendisi de onunla konuşmaktan keyif almıştı. Kafasında ablasının sesini, ona bu teklifi kabul etmesini söylediğini duyabiliyordu. Bu bir randevu değildi. Sadece zeki bir adamla yemek yiyip sohbet edecekti. Temkinli bir havayla, "Tamam," dedi. "Olur. Neden olmasın? Tabii ağzımdan çıkan hiçbir şeyi basmamaya söz verdiğin sürece."

"Söz veriyorum. Ayrıca sana ne iş sırlarını ne de tanıdığın erkek CEO'ların cinsel hayatlarını soracağım. Böylece geriye sadece hava durumu ve spor konuları kalıyor." Fiona güldü.

"Bu bir sorun olabilir çünkü spor hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam. O zaman havadan bahsederiz biz de. Bugün yağmur yağacak gibi."

Fiona onun öğle yemeği için Palo Alto'ya gelip gelemeyeceğini merak ediyordu. Mahcup bir sesle, "Kente gelmek için vaktim yok da," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aslında bu öğleden sonra orada bir görüşmem var. Bugün müsait misin?"

Fiona bir süre düşündükten sonra görüşebileceklerine karar verdi. Aslında pek vakti yoktu fakat işi başından aşkın olsa da küçük bir mola, fazla uzatmadıkları sürece bir fark yaratmazdı.

Masasındaki dosya yığınlarına bakıp biraz panikleyerek, "Bir saate kadar buradan çıkabilirim," dedi. Bunu düşünmeye ve öğle yemeğine odaklanmaya çalıştı.

“Tamam o zaman.” Logan onun ne kadar yoğun olduğunu tahmin edebiliyor, kendisini görecektir olmasından ötürü mutlu hissediyordu. Fiona, bir salata veya sandviç alıp beraberce dışarıda yiyebilecekleri, sevdiği sade bir restoranın ismini verdi ve saat birde orada olacağını söyledi. Logan, üstünde mavi bir gömlek, ceket ve kot pantolon olduğunu ekledi. Kendisi Fiona’nın nasıl görüldüğünü biliyordu.

Fiona’nın bunu düşünmeye vakti yoktu. Arabasına atlayıp restorana doğru giderken, bunun aylardır ilk öğle molası olduğunu fark etti. Restoranın önüne park edip içeri girdi. Logan bahçede bir masaya oturmuş telefonundan e-postalarına bakıyordu. Fiona masaya doğru yaklaşırken başını kaldırıp ona baktı ve ayağa kalktı. Fiona’nın üstünde iş kıyafetleri vardı; bu kez pantolon değil etek giymişti ve ceketini de arabasında bırakmıştı. Ayağında topuklu ayakkabıları vardı, beyaz ipek gömleğini giymişti ve saçlarını topuz yapmıştı. “Üniformam” dediği iş kıyafetleri içinde çok ciddi ve profesyonel görünüyordu. Fiona, Logan’ın bu kadar çekici bir adam olmasına şaşırmıştı. Logan şakaklarındaki saçları kırışmış, esmer bir adamdı ve Jillian’ın hatırladığı gibi, Fiona’nın yaşıtı sayılırdı. Fiona masaya oturduğunda, onun tıpkı bir gazeteciye benzediğini düşündü. Hafif entelektüel, ilgili ve tez canlı bir yapısı vardı. Parlak kahverengi gözleri, rahat bir gülümsemesi vardı ve Fiona masaya oturduğunda onu görmekten büyük keyif almıştı. Fiona beş dakika gecikmişti.

“Geciktiğim için özür dilerim,” dedi. “Ne zaman kapıdan çıkacak olsam biri hemen yakama yapışıyor.” Cep telefonunu sessize aldı, böylece yemek sırasında rahatsız

edilmeyeceklerdi. Daha sonra kibar bir ifadeyle ona baktı. "Beni öğle yemeğine davet ettiğin için teşekkür ederim." Müşterileri veya iş arkadaşları olmaksızın çıktığı bu öğle yemeği Fiona için bir ilkti.

"Çocuklarıyla tatildayken arayıp rahatsız ettiğim için sana bir özür borçlu olduğumu düşündüm."

Fiona hoş bir sesle, "Nereden bilecektin ki," dedi ve huzurlu hissetmeye başladı. Gün ortasında ofisten çıkmanın ne kadar iyi geldiğini unutmuştu. "İşimin ev hayatımla karışmasını engellemeye çalışıyorum. Çocuklarım yanımdayken onlara ait olurum. Bu daima çiğnenmeyecek ilk kuralımdır"

"Çocukların şanslı. Benim annemle babam hekimdi ve onlarla ne zaman bir arada olsam ya telefon çalmaya başlıyordu ya da birinden biri evden fırlayıp gidiyordu. Babam ortopedi cerrahıydı, annem de çocuk doktoruydu, hâlâ da öyle. Vermont'ta küçük bir kasabada oturuyor. Yetmiş bir yaşında, hâlâ işinin başında ve zinde." Fiona duyduklarından hoşlanmıştı; Logan değişik bir çocukluk geçirmişti.

"Yolun buraya nasıl düştü peki?"

"Batı Yakası'na gelen pek çok kişi gibi, tesadüf eseri oldu. Bir yaz buraya geldim, sonra buraya âşık oldum ve kalmaya karar verdim. Ama sık sık seyahat ediyorum. Genellikle Los Angeles veya New York'a gidiyorum. Ama burada da pek çok iş yapıyorum. Yaptığım şeyi seviyorum." Logan hoşsohbet biriydi ve sadece yemek siparişi için sohbetlerine ara verdiler. İkisi de sezar salata ısmarladı.

"Ben de öyle," dedi Fiona. "İşimden daima keyif aldım ama çocuklarım küçükken suçlu hissederdim. Oğlumla be-

raber üç yıl boyunca evde kaldım ama bir noktadan sonra artık bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu çok riskli bir hamleydi ama işe yaradı. Aynı anda hem kariyer hem de aile sahibi olunabileceği düşüncesine sadıktım. Hâlâ buna tüm kalbimle inanıyorum ama tabii bu her zaman sanıldığı kadar kolay değildir.” Aslında Logan’a kalırsa bu çok ama çok zor görünüyordu; hele Fiona’nın gibi bir kariyer düşünülürse. Üstelik Fiona’nın uzun yıllar boyunca hep çok önemli konumlarda olduğunu biliyordu. Fiona neredeyse yirmi yıldır iş dünyasında saygın bir oyuncuydu ve Logan’a kalırsa halen de gençti. O kırk dokuz yaşı yaşlı bulmuyordu. Kendisiyse Fiona’dan dört yaş küçüktü.

“Kocan çocuklar konusunda sana yardım ediyor muydu?” Logan kariyerli insanlar arasında evliliklerin nasıl işlediğini merak ediyordu; bu sadece kitabı için değil, kişisel olarak da ilgisini çeken bir şeydi.

Fiona soruyu cevaplamadan önce güldü. “Hayır, bunun benim işim olduğunu düşünüyordu. Ben de ikisini birden yaptım. Pek çok kadın öyle yapar. Fakat o kariyerim konusunda asla mutlu olmadı. Ailesinin işinin başındaydı ve benden ona yardım etmemi istiyordu ama bu bir hataya, kavgaya davetiye olur, başımıza bir sürü iş açar, diye düşünmüştüm. Böylece ben de başka şirketlerde çalıştım ve bu sefer bu yüzden kavgaya etmeye başladık. O karısının ev hanımı olmasını istiyordu ve ikinci evliliğinde bu isteğine kavuştu.”

“Peki ya sen? İkinci evlilik yapmadın mı?” Logan ona ilgi duyuyor, anlattıklarını pür dikkat dinliyordu. İnsanlar onun ilgisini çekiyor, onu büyülüyordu. Fiona şimdiye dek çok dü-

rüst olmuştu. David Carson'la boşanması bir sır değildi. Bu olay Fiona'nın internetteki biyografisinde bile geçiyordu. Biyografide boşanmalarının nedeni yazmıyordu fakat Logan'a bunun nasıl gerçekleştiğini söylemişti.

Logan'ın sorusuna cevaben, "Zamanım yok," dedi ve gülümsedi. "Altı yıldır David'le ayırız. Ben çocuklarım ve işimle ilgileniyorum. Zamansızlık yüzünden başka bir şeye vakit kalmıyor." Fiona bundan mustaripmiş gibi görünmüyordu. Hayatta istediği şeyi yapan mutlu bir kadına benziyordu. Logan onun bu yönünü seviyordu ve bu kadar çekici görüntüsü karşısında şaşırılmıştı. Fiona fotoğraflarında olduğundan çok daha hoş görünüyordu. Topuz yaptığı saçları, ipek, düz beyaz gömleği ve düz lacivert eteği, Logan'a işkadınlarının nasıl görünmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Fiona'nın saçlarını serbest bıraktığında, daha gündelik kıyafetler içinde nasıl olduğunu merak etmeden yapamıyordu. Fakat Fiona bir tişört ve kot pantolonla işe gidemezdi ya.

"Çocukların kaç yaşında?" diye sorduğunda, Fiona gülümsedi.

"Buna 'iki' ve 'beş' demek isterdim. Ne yazık ki biri on dokuz, diğeri yirmi iki yaşında. Oğlum Columbia'da sosyal hizmet yüksek lisansı yapıyor, kızım da bu sonbaharda Stanford'da üçüncü sınıfa başlayacak. O da benim gibi iş manyağı. MBA yapmak istiyor. Oğlum ailenin meleğidir. Bu hafta kız arkadaşıyla beraber bir köye su taşıyacak boruların döşenmesine yardım etmek için Kenya'ya gitti."

Logan hayranlıkla, "Çocukların ilginç insanlara benziyor," dedi.

Fiona gururla, "Öyleler, ayrıca çok da hoşlardır," dedi. "Senin çocuğun var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Yirmi yıl önce boşandım."

Fiona anlayışlı bir havayla, "Çok kötü olmuş," dedi, sonra herkesin çocuk konusunda kendisi gibi hissetmediğini fark etti. Örneğin Jillian çocukları olmadığı için hiç de mutsuz değildi.

Logan dalgın dalgın, "Evet, galiba öyle oldu," dedi. Yıllardır çocuk sahibi olmayı düşünmemiş, uzun zaman önce çocukların kendisine uygun olmadığına karar vermişti. Bu evliliğini adeta parçalamıştı. Eski karısı bir başkasıyla evlenmiş ve altı çocuk yapmıştı. Logan onun için mutluydu. "Artık önemli olduğundan bile emin değilim, çok uzun zaman geçti. Üstelik sadece iki yıl evli kaldım, üniversiteden yeni mezun olmuşum. Salt Lake'li güzeller güzeli bir kızla evlendim ve evlendikten sonra bana geri dönmek, bir sürü çocuk yapmak istediğini söyledi. Fakat ben babasının matbaasında çalışmak durumundaydım. Bir süre bunu denedim ve altı ay daha kalırsam kendimi öldüreceğimi fark edince de oradan kaçtım. San Francisco'ya geldim ve o gün bugündür de buradayım. Bir serbest gazeteci olarak dünyanın dört bir tarafında çalışmak veya bir spor yazarı olmak istiyordum fakat Silikon Vadisi'nden bazı ilginç hikâyeler keşfettiğimde iş dünyası hakkında haberler yapan bir araştırmacı gazeteci olarak tanınmaya başladım. Beni çok şaşırtan bazı suç faaliyetleri keşfedince de bu işin bağımlısı oldum. Belki de içimde bir dedektifin ruhu var; bu işlerde çok başarılı çıktım. Mandela gibi gerçek insanların hikâyelerini çok seviyorum.

Onunla röportaj yapmak hayatımda eriştiğim en yüksek zirveydi. Böyle fırsatlar insanın önüne çok sık çıkmıyor.”

“Ablam o röportajları okumuş ve harika olduklarını söylüyor.”

O sırada salataları geldi ve bir yandan yerken sohbet etmeyi sürdürdüler. Laf lafı açıyordu, Logan az kalsın ona yönetim kurulu sızıntısı hakkında bir şeyler soracaktı ki hemen vazgeçti. Fiona’nın ondan bilgi kapmaya çalıştığını sanmasını istemiyordu, zaten öyle bir amacı yoktu. Sadece ona saygı duyduğu ve onu yakından tanımak istediği için öğle yemeğine çıkarmak istemişti. Fiona’nın, bulunduğu konuma karşın bu kadar normal ve mütevazı olması onu büyüleyordu. İlk bakışta ülkedeki en büyük şirketlerden birini yöneten, ülkenin en önemli kadınlarından biri olduğu anlaşılmıyordu bile. Üstelik rahat, alçakgönüllü ve inanılmaz neşeliydi. Fakat Logan onun böyle mütevazı olmasından çok hoşlanıyordu. Fiona, ilginç bir karaktere benzeyen ablasından bahsederken öyle komikti ki Logan’ı güldürmeyi başarmıştı.

Fiona, “Bence ondan hoşlanırdın,” dedi. Şimdi alıcı gözüyle bakınca, Jillian’ın da ona bayılacağından emindi. Logan sadece çok zeki ve eğitilmiş olmakla kalmıyordu, aynı zamanda içten, rahat ve çok yakışıklıydı. “Ablam şimdi Toskana’da. Tenisten hoşlanır mısın bilmiyorum ama kendisi muhteşem bir tenisçidir.”

Logan sırtarak, “Aramızı mı yapmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

Fiona gülerek, “Onun buna ihtiyacı yok ki,” dedi. “Ablamın istediği her an bir erkeği olur. Çocukken fasulye sığı

gibiydi, boyu bir seksenden fazladır. Ve kısa boylusu, uzun boylusu, yaşlısı genci bütün erkekler kapısında sıra olur. Öyle muhteşem bir karakteri vardır ki daha önce ondan hoşlanmayan kimseyle tanışmadım.” Fiona hakkında sızlanıp duran David bile Jillian’ın eğlenceli olduğunu düşünürdü. Jillian onu daima güldürürdü.

“Peki ya sen? Sen çocukken nasıldın?” Logan samimiyetle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. İlk randevuda sormayacağı soruları soruyordu. Fiona bunları geçiştirebilirdi fakat Logan ona karşı açık sözlüydü, Fiona da beklediğinden çok daha samimi ve sıcak olduğundan, sohbetleri çok dürüstçe ilerliyordu.

Fiona mütevazı bir tebessümle, “Utangaç bir çocuk-tum,” dedi. “Gözlük takıyordum ve diş teli kullanmaya baş-layana dek ön dişlerim tavşan dişi gibiydi.”

Logan ona bakarak, “Ve sonra bir kuğuya dönüştün,” dedi. Fiona bu sözler karşısında kızardı.

“Pek sayılmaz. Lens kullanıyorum ve stresli olduğum geceler çenemi sıkmamak için koruma takıyorum.”

Logan, “Çok korkunç,” deyince gülmeye başladılar. “İşin-de yaşadığın stres düşünülduğünde kask, dizlik ve dişlik tak-madığına şaşmak gerek. Bunu nasıl becerdiğini hiç bilmiyo-rum. Yüz binlerce çalışanın sorumluluğu beni öldürürdü. Be-nim işimde tek yapmam gereken şey, haberlerimin son teslim tarihini kaçırmamak.”

Fiona hemen, “Ama o da stresli bir şey,” dedi. “Bilmi-yorum. Yaptığım şeyden hoşlanıyorum. Sanırım bunun bir faydası oluyor.” Fiona gayet insani bir biçimde, kendini işine

vermiş gibi görünüyordu. Logan'ın her gün tanışıp röportaj yaptığı kibirli CEO'larla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Örneğin o öğleden sonra buluşacağı CEO'dan hiç hoşlanmıyordu fakat bu önemli bir haberdirdi. Logan'ın görüştüğü CEO'lar genellikle saatlerce kendilerinden ve ne kadar muhteşem olduklarından bahsederdi. Fiona'ysa çocukken tavşan dişli olduğundan, geceleri çenesi için koruma taktığından bahsediyordu. Fiona güzel olmasına karşın bu anlattığı pek seksi bir imaj çizmese de kendi kusurlarından bahsetmekten çekinmiyordu. Logan bunun çok dokunaklı bir özellik olduğunu düşünüyordu. Fiona'yı, hele ne kadar güç sahibi biri ve ne kadar önemli bir konumda olduğu düşünülduğünde, inanılmaz mütevazı buluyordu.

Ne hissettiğini kabaca anlayabilmek için, "İşini tanımlamak için kullanacağın tek bir sözcük seçsen bu hangisi olurdu?" diye sordu. Fakat bunun cevabını zaten biliyordu. Fiona hemen cevap verdi.

"Zor. İkinci sözcük ise eğlenceli. Ya sen?"

Logan bir anlığına düşündü. Kendisine soru yöneltilmesine alışkın değildi. *"Büyüleyici. Şaşırtıcı. Farklı. Heyecanlı.* Onlardan hoşlanmasam da tanıştığım insanlar beni asla sıkırmıyor. Ve insanlar asla beklediğim gibi çıkmıyor." Fiona da buna dahildi. Logan'ın beklediğinden çok daha iyiydi. Logan yalnızca onunla röportaj yapmasına izin vermediği için üzülüyordu. Muhteşem bir haber çıkarabilirdi. Fakat şansı yaver gider de arkadaşlık kurarlarsa, bu daha da güzel olurdu. Fiona da onunla yemek yediği için çok mutluydu. Jillian'ın haklı olduğunu fark etti, yeni insanlarla tanışmak ilginçti. Logan'dan

gerçekten hoşlanmıştı; tahmin ettiğinden de fazla. Kibarlık olsun diye yemek teklifini kabul etmişti fakat şimdi muhteşem vakit geçiriyordu. En sonunda saatine bakıp da neredeyse iki olduğunu görünce hüzünlendi, artık gitmeliydi. Yirmi dakika sonra bir toplantıya girmesi gerekiyordu.

Logan hesabı ödedi, ardından beraber dışarı çıktılar.

Logan onu arabasına geçirirken, “Yemek için teşekkür ederim,” dedi içtenlikle. “Yüz yüze tanıştığımıza çok sevindim. Hiç beklediğim gibi değilsin. Şey, belki biraz ama çok değil. Sıradan birine benziyorsun.” Bu özelliği çok hoşuna gitmişti.

Fiona doğallıkla, “Evet, öyleyim,” dedi. “İnsanlar genellikle Oz Büyücüsü veya Kötü Cadı’yı görmeyi bekliyorlar.” Logan ona baktığında *Pamuk Prenses*’teki kötü cadıdan ziyade, *Oz Büyücüsü*’ndeki Dorothy’yi görüyordu. Logan o zamana dek pek çok cadıyla tanışmıştı ve Fiona onlardan biri değildi. Fiona kendisini çok ciddiye almıyor, diğer insanların söylediklerini dinliyordu. Logan’ın onda hoşlandığı masum bir hava vardı, sanki kendisi çok dürüst ve temiz olduğundan, herkesin de öyle yaşamasını bekliyor gibiydi. Fiona da, Logan da durumun böyle olmadığını biliyorlardı fakat Fiona daima insanlara kredi veren, etrafındaki insanların iyi yanlarını gören bir kadına benziyordu.

Fiona arabasının kapısını açıp şoför koltuğuna otururken, “Umarım öğleden sonraki röportajın iyi gider,” dedi.

Logan şaşkınlık içinde, “Şoförün yok mu?” diye sorduğunda, Fiona başını iki yana salladı.

“Kendim kullanmayı tercih ederim. Daha kolay. Sadece havaalanına giderken şoför kullanıyorum.”

Logan gülümseyerek, "Ben de öyle," dedi. "Eh, o halde kendine iyi bak, teklifimi kabul ettiğin için de teşekkürler. Umarım bir ara tekrar görüşürüz. Ayrıca ablanla da tanışmak isterim."

"Sana numarasını yollarım. Onu aramalısın." Fakat söz konusu kişi Logan olsa bile, bir kadını durduk yere, sırf Fiona söyledi diye arayacak kadar cesur değildi ve bunu yaparsa kendini bir budala gibi hissederdi. "İnan bana, ablam hiç utangaç değildir. Seninle buluşup kitabından bahsetmeyi çok isteyecektir."

"Girizgâhı senin yapmana izin vereceğim."

Fiona, "Yemek için tekrar teşekkürler," dedi ve uzaklaşırken el salladı. Logan arabasına giderken, onun ne kadar rahat ve eğlenceli biri olduğunu düşündü. Fiona onu hiçbir açıdan hayal kırıklığına uğratmamıştı ve Logan bu kadını düşündüğünde aklına gelen tek sözcük, "muhteşem"di.

Fiona da öğle yemeğinde iyi vakit geçirmişti. Otoparka dönüp arabasını park ettiğinde BlackBerry'sine baktı ve araştırma şirketinden mesaj geldiğini fark etti. Arabadan inmeden önce mesajı dinledi. Şirketin başkanı acil bir durum olduğundan bahsediyordu.

Fiona ofisine girer girmez araştırma şirketini aradığında, adam o öğleden sonra gelip görüşmek istediğini söyledi.

Fiona, "O kadar acil mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle." Uzun zamandır sesleri solukları çıkmıyordu fakat şimdi aceleleri vardı. Fiona altıya kadar toplan-

tılarda olacaktı ve ancak altıdan sonra buluşabileceklerini, mutlaka orada olacağını söyledi. Öğleden sonraki son toplantısından çıktığında, adam ofisinde onu bekliyordu. Uzun bir gün olmuştu ve Fiona çok yorgundu. Tatilinin bedelini hâlâ ödüyordu.

Fiona onu küçük bir toplantı odasına geçirdiğinde adam ona araştırmanın ilk sonuçlarının bulunduğu kalın bir zarf uzattı. Fiona okurken onu bekletmemek için durumu özetlemesini istedi.

Adam dikkatle, "İsterseniz önce kapıyı kapatın," dedi. Fiona bu gizlilik takıntısı karşısında gülümsemeden edemedi. Asistanları dâhil herkes çoktan çıkmıştı.

Fiona bunun budalaca olduğunu düşünse de onun istediğini yapıp kapıyı kapatırken, "Sızıntıyı kimin yaptığını biliyor musunuz?" diye sordu.

Adam ciddiyetle, "Evet," dedi. "Dün son doğrulamayı yaptım. Bu sabah da tekrar kontrol ettim. Rapordaki her şey doğrulandı, üstelik dinleme yapmadık veya yasadışı kaynaklar kullanmadık. Her şey yasal çerçevede, istediğiniz gibi temiz biçimde yürütüldü." Fiona duyduklarından memnun olarak başını salladı.

"Peki neden kim olduğunu söylemiyorsunuz? Eve gittiğimde raporu iyice okuyacağım." Araştırma şirketinin başkanı ona baktığında, Fiona tepeden tırnağa irkildiğini hissetti. Adam FBI'dan emekliydi ve Fiona'ya ısrarla önerilmiş bir isimdi.

Adam basitçe, "Sızıntının kaynağı Harding Williams," dedi. Fiona afallamıştı. Bu imkânsızdı. Bir hata olması gerekti.

Harding ukala ve uzlaşmaz olabilirdi, ondan nefret ediyor olabilirdi fakat muhakkak kuralları takip eden bir insandı ve tutarlılığı sorgulanamazdı.

“Emin misiniz?” Fiona’nın sesi titriyordu. Harding’in kim olduğunu onaylamak istercesine, “Yönetim kurulu başkanından bahsediyorsunuz, değil mi?” diye sordu. Bu doğru olamazdı.

Adam ciddi bir ifadeyle, “Evet, ta kendisi,” dedi. “Son bir yıldır çok güzel bir genç hanımla ilişki yaşıyor. Kadın gazeteci; belki ilişkileri masumca başlamıştır ama kadın Harding’den bilgi sızdırıyor. Ona şantaj yapıp yapmadığını bilmiyoruz. Hiç sanmam. Ama haftada bir gün bir otelde buluşuyorlar ve yaptıkları başka şeylerin yanı sıra, Harding Williams onunla bilgi de paylaşıyor. Belki havadan sudan konuştuğunu sanıyordur fakat kadın bu bilgileri kullanıyor. Larksberry tesisi sızıntısı düşünülürse, Harding Williams’ın bundan haberi olmalı. Hatta kadın dedektiflerimden birine NTA yönetim kurulundan bir kaynağı olduğunu söylemiş. Bununla övünüyor. Ve Harding Williams da berberine çok genç bir kadınla ilişki yaşadığını söylemiş. Kadın otuz ikisinde ve baş döndürücü güzellikte.” Adam zarfa uzandı, bir dosya çıkarıp içinden muhteşem vücutlu, güzeller güzeli bir kadının fotoğrafını çıkardı. Kadının saçları koyu, gözleri açık renkti ve fotoğraf çekilirken üstünde dekolteli bir bluz vardı. Fiona ona uzun uzun baktı, sonra fotoğrafı tekrar adama verdi, adam da onu zarfa koyup ağzını kapattı.

“Onunla ilişki yaşadığına emin misiniz?” Fiona buna inanamıyordu. Adam tekrar zarfı gösterdi.

“Her şey burada. İkisinin öpüşürken fotoğrafları bile var.

Kadına ölüp bitiyor.” Kadın Harding’in yarı yaşındaydı. Fiona, Harding’in sürekli kırk dört yıldır evli olduğunu söyleyerek övündüğü o zavallı kadını düşünmeden edemiyordu. Harding, Fiona’ya da yirmilerinin başında yaşadığı zararsız bir ilişki yüzünden bir sürtük muamelesi yapmıştı. Hatta daha da beterini yapmıştı. Yönetim kurulu başkanı olarak konumunu kötüye kullanmış, gizlilik anlaşmasını ihlal etmiş, hisseleri tehlikeye atmış, şirkete zarar vermişti. Yönetim kurulu nun en önemli kurallarını hiçe saymış, ihlal etmiş, sözüm ona inandığı bütün o değerleri bir çırpıda ezip geçmişti. Harding bir sahtekâr ve yalancıydı; otuz iki yaşında bir gazeteciyle yatıyor, son derece mühim şirket sırlarını doğrudan onunla paylaşıyordu. Fiona düşüp bayılacakmış gibi hissediyordu ve adamın söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Fakat doğru olduğunu biliyordu. Araştırmacı, Harding’in kadınla buluşmak için otele girerken ve otelden çıkarken fotoğraflarını, otel odası tutanaklarını ve kadının kendi ismiyle sızıntıyı ilk yayınlayan gazeteci olduğunu ona göstermişti. Artık soru işaretine yer yoktu. Fiona elinde zarfla ayağa kalktı ve ona teşekkür etti. Bir karar vermeden önce o akşam her şeyi dikkatlice okuyacaktı fakat eğer bunlar doğruysa, bunun tek bir sonucu olabilirdi. Harding Williams işten atılmalıydı. Fiona tüm raporu okumak istiyordu, daha sonra yönetim kurulunu acilen toplayacaktı. Harding’den hoşlanmasa da adam ona yıllar yılı işkence etmiş olsa da bu Fiona’nın istediği veya beklediği bir sonuç değildi. Yönetim kurulundaki sızıntının kaynağının Harding olduğunu hayatta tahmin edemezdi.

Fiona araştırmacıyla beraber binadan ayrıldı ve araba-

sına atlayıp Portola Valley'deki evine gitti. Biri kafasına sert bir cisimle vurmuş gibi hissediyordu. Harding'in inandığını iddia ettiği etik ve ahlaki değerleri nasıl böyle ihlal edebildiğini anlayamıyordu. Bu durum ablasının güç sahibi erkekler hakkındaki görüşlerini onaylıyordu; aynı şekilde Logan'ın düşüncelerini de. Fakat Fiona'ya kalırsa bu durum, "Yaşlı bir budaladan daha fenası yoktur" sözüyle özetlenebilirdi. Ve Harding sorgusuz sualsiz, bir budalaydı. Fiona sızıntının kaynağını öğrenmiş olsa da bir zafer kazanmış gibi hissetmiyordu; sadece tiksinti duyuyordu. Harding'den bunu asla beklemezdi fakat besbelli yanılmıştı. Harding kötünün de kötüsüydü ve yaptığı şey insanı afallatıyordu.

Fiona akşam yemeği bile yemedi. Masasına geçip raporu baştan sonra okudu. Ve raporu bitirdiğinde yapması gerekeni biliyordu. Harding'in evini arayıp ona sabah buluşmak istediğini söyledi.

Harding huysuzca, "Yapacak daha iyi şeylerim var," dedi. "Yarın randevularım var. Sonraki gün gelirim."

Fiona buz gibi bir sesle, "Kusura bakma, Harding," dedi. "Yarın seni saat on gibi bekliyorum, tamam mı?" Sabah saat sekizde CFO'yla beraber denetçi toplantısı vardı ve toplantının iki saat süreceğini sanıyordu.

Harding, "Ne diye yarın gelecekmişim?" diye sordu. Endişeli bile değildi, sadece her zamanki gibi ukala ve aksiydi.

Fiona ona gerçek nedeni söylemek istemedi. "Bazı raporları imzalaman gerek. Onları sana elden ulaştırmalıyım." Harding homurdanarak en sonunda razı geldi.

"Böyle şeyleri son dakikaya bırakmamalısın," dedi fakat Fiona CEO olduğundan ona karşı gelemezdi.

Fiona sakince, "Çok haklısın, Harding," dedi. "Yarın görüşürüz." Çok zorlansa da olabildiğince doğal bir ses tonuyla konuşmaya çalışmıştı.

Fiona daha sonra yönetim kurulu üyelerine e-posta gönderdi ve Harding'le buluştuktan sonraki güne gelmelerini istedi. Bu toplantıdan Harding'i haberdar etmedi, sabah buluştuklarında ona bunu bildirecekti. Önce baş başa konuşmak istiyordu. Gerçi Harding'in söyleyeceği pek bir şey yoktu ya. Fiona'nın elinde bütün kanıtlar vardı.

Fiona işten sonra eve geldiğinde volta atarak Harding'i, söylediği yalanları, yaptığı sahtekârlığı düşündü. Bunu düşünmek midelerini bulandırıyor. Onunla yüzleşmek zor gelse de bundan korkmuyordu. CEO olduğundan, bunu yapmak görev tanımında vardı. Yönetim kuruluna, şirkete ve hissedarlara karşı sorumluluğu vardı. Fiona onlara karşı yükümlülüklerini asla gözden çıkarmazdı. Üstelik şirketi çok seviyor, onu korumak istiyordu.

O akşam yatağa girmeden önce Logan'a öğle yemeği için teşekkür etmek ve çok eğlendiğini söylemek için bir e-posta yolladı. Sanki aylar önce buluşmuşlardı; o gün içinde öyle çok şey olmuştu ki. "Gönder"e tıklayarak e-postayı yolladı. Ardından duş aldı, dişlerini fırçaladı ve diş koruma aparatını taktı. Aynaya baktığında, Logan'ın yemekte "Korkunç" deyişi aklına geldi ve gülmemek için kendini zor tuttu. Gerçekten de korkunçtu. Harding Williams gibi. Ahlaki değerlerini ve sorumluluklarını böylesine ihlal eden bir insan, gerçekten de korkunç biri sayılırdı. Fakat artık Fiona her şeyi bildiğinden, Harding ona işkence edemezdi. Artık Fiona üs-

tünde hiçbir güce sahip değildi. Fiona yatağına yattığında, omuzlarından tonlarca yük kalkmışçasına, bir bebek gibi uyudu. Harding onu genç bir kadinken çok suçlamış, NTA'da geçirdiği yıllar boyunca da ona karşı daima kaba davranmıştı. Ve Fiona artık onun hakkındaki gerçekleri biliyordu. Harding yönetim kurulu başkanı olarak sahip olduğu gücü kötüye kullanmış, eşini aldatmış ve herkese yalan söylemişti. Fakat artık her şey sona ermişti. Kudretli yönetim kurulu başkanı düşmek üzereydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Harding Williams ertesi gün Fiona'nın ofisine ulaştığında Fiona'nın asistanına hiç uğramadan doğrudan içeri girdi. Fiona masasında bazı belgeleri incelerken onu bekliyordu. Harding yirmi dakika gecikmişti ama Fiona bunu umursamıyordu bile. Bütün sabah boyunca onu düşünmüş, yatağından çıkar çıkmaz araştırma raporunu yeniden okumuştur. Küçük olsa da mühim bir noktayı atlamadığından emin olmak istiyordu. Harding'in genç kadınla beraberken, karanlık kapı eşiğinde kadını öperken çekilmiş fotoğrafları dâhil her şey zarfın içindeydi. Bunlara bakmak Fiona'nın midesini bulandıırıyordu ve Harding'in kırk dört yıllık karısı için üzülyordu.

Harding karşısına geçip o sabah çağrıldığı için ona ters ters baktığında, Fiona sakince, "Günaydın, Harding," dedi. Ardından kalkıp ofis kapısını kapattı. "Lütfen otur." Fiona önceki akşam araştırmacıyla görüştüğü toplantı bölmesindeki koltuklardan birine işaret etti.

Harding ters ters, "Harcayacak vaktim yok," dedi. "Bu öğleden sonra şehir merkezinde toplantılarım var. Senin keyfine göre her dakika Palo Alto'ya gelemem."

Koltuklara geçerlerken Fiona, “Her neyse,” dedi. “Kısa keselim. İstifa etmeni istiyorum. Bence nedenini biliyorsun. Ve bunu hem ikimiz hem de yönetim kurulu için zorlaştırmak istemiyorum.” Harding onun söyledikleri ve bu sakin hali karşısında afallamıştı. Fiona öfkeli veya üzgün görünmüyordu, profesyonel ve soğuktu. Üstelik bakışlarını ondan bir an bile kaçırmıyordu. “Yönetim kurulu başkanı olarak konumunu sustimal ettin. Sana yasal belge olarak dikkatine sunduğum, imzaladığın gizlilik anlaşmasını ihlal ettin. Şirketi tehlikeye attın. Şans eseri, aynı zamanda da yattığın bir gazeteciye bilgi verdin. Yalancı ve sahtekârsın, artık sana sunulan saygıyı hak etmiyorsun ve bugün itibarıyla kuruldan istifa etme fırsatını sana sunuyorum. Bunu yapmamayı seçersen, yarın sabah kuruldan kovulacaksın. Bana sorarsan istifa sebebin olarak sağlığını göster. Zaten aralık ayında işten ayrılacaktın, bu yüzden kimsenin şaşıracağını sanmıyorum. Arada birkaç ay fark var ve sağlığının iyi olmadığı da inanması kolay bir bahane. Umarım hemfikir oluruz.” Harding birkaç kez ağzını açıp kapasa da bir şey söylemedi, öfkeyle baktığı Fiona’ya konuşmayı sürdürüyordu. Harding ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. Derken gözlerinde zehirli bir bakışla ona döndü.

“Benimle ne cüretle böyle konuşmaya cesaret edersin!” Onu korkutmaya çalışıyordu, fakat işe yaramadı. Fiona onun böyle kafa tutmasından hiç etkilenmişe benzemiyordu. Buz gibi sesiyle konuşmayı sürdürdü.

“Nasıl olur da kurulu bu pozisyona sokar, basına binlerce insanın hayatını etkileyecek bilgileri sızdırırsın? Hisselerimizin dibe vurmasına yol açabilirdin; üstelik sırf yarı yaşın-

da bir kızı yatağa atmak ve bildikleriyle etkilemek için. Asıl sen ne cüretle bunu yaparsın!” Fiona bakışlarını Harding’in gözlerine diktiğinde bu kez güç ona aitti. Doğrunun gücü en keskin kılıçtan bile sivriydi.

Harding kabaca, “Ne söylediğinden haberin yok,” dediğinde Fiona başka laf etmedi, yalnızca ayağa kalktı ve masasındaki dosyada bulunan, Harding’in genç gazeteciyle çekilmiş fotoğraflarını çıkarıp ona uzattı. Harding onlara baktığında kalp krizi geçirecekmiş gibi oldu.

“İlk sızıntı haberin altında bu kadının imzası vardı. Bu benim için yeterli bir sebep ve kurul için de öyle olacağını sanıyorum. Kiminle yattığın bizi ilgilendirmez ama sevgililerin bu şirket hakkında onlara verdiği gizli bilgiler yayınlamaya başlarsa, bu benim müdahalemi gerektirir, Harding. Sen bu şirket için tehlike arz ediyorsun ve kurulun da benimle hemfikir olacağından eminim. Seni işten kovma sebeplerimizi açıklamamak için gizlilik anlaşmamız olsa da beni zorlamaya kalkışırsan bunu yaparım. Herhalde bütün gazetelerde ve internette neden kovulduğun hakkında spekülasyonlar okumayı arzulamazsın. Öyle bir durumda senin yerinde olmak istemezdim.” Fiona’nın gözleri onunkilerden bir an olsun ayrılmadı ve ikisi de üstün elin onda olduğunu farkındaydı.

Harding hiddet dolu bir sesle, “Seni küçük fahişe,” dedi. Şimdi adeta öfkeden titriyordu. “Seni kaltak!”

Fiona sakince, “O senin kız arkadaşın, ben değilim,” dedi. “Ve sen tabii. Ben asla öyle biri olmadım. Ben, senin sevgili dostun Jed Ivory’nin faydalandığı masum genç bir kızdım. Bu olay için hep beni suçladın. Ben de senden hiç

hoşlanmadım ama en azından yeteneklerinin, sahip olduğunu sandığım saygınlığının ve başarılı kariyerinin hakkını verdim. Fakat artık sahtekârın biri olduğun ortaya çıktı. Kırk dört yıldır evli olduğunu söyleyerek övünüyorsun, ahlak söylevleri çekiyorsun ama ikiyüzlünün tekisin. Sen ahlaklı falan değilsin. Hiç vakit kaybetmeden bu kuruldan istifanı istiyorum. Hepimizi tehlikeye attın.”

Harding, “Beni takip ettirmeye hakkın yoktu,” diye bağırdı.

“Bu yasadışı değil. Hepinize araştırma sırasında yasadışı bir yöntem kullanılmayacağını garantisini vermiştim ve öyle de oldu. O kadını insanların ortasında öptüğün ve kendini rezil ettiğin için kahrolasıcı bir budalasın. Eğer bu kadın bir başkası olsa umursamazdım; gerçi senin mide bulandırıcı ve zevksiz olduğunu düşünürdüm. Ama yattığın kadın bir gazeteci, onunla yönetim kurulunun sırlarını paylaştın, o da gidip bunları yayınladı. İşte çizgiyi burada çekiyorum.”

Harding, “Larksberry’nin kapatılışı eninde sonunda zaten ortaya çıkacaktı,” diye itiraz etti. Fakat bunun doğru zamanda çok farklı sunulabileceğini biliyordu. Bunun yerine bilgi şirkete zarar vermek, kamuoyunu kışkırtmak, çalışanların huzurunu kaçırmak ve en nihayetinde de hisselerin değerini azaltmak için kullanılmıştı. Harding de bunun farkındaydı. Gazeteci arkadaşı bilgiyi sorumlulukla veya iyi bir amaç uğruna kullanmamıştı; Harding’se kadına abayı yaktığından kendisini ve şirketi tehlikeye atmıştı. Düşmanca bir havayla, “Eğer bunu basına sızdıracak olursan dava açarım,” dedi fakat Fiona korkmamıştı.

“Bu iftira değil, Harding. Tüm bunlar doğru. Hakaret ve

iftira davası açamazsın. Bizimki çok sağlam bir savunma olur. Ayrıca bugün istifa ettiğin sürece basına bir şey sızdırmayacağız. Yarın saat dokuzda istifanı kurula sunabilirsin. Acil toplantı çağırısı yaptım ve senin de orada olmanı bekliyorum. Ondan sonra her şey bitecek.” Fiona sakın bir tonda konuşuyordu fakat Harding adeta içeri girdiğinden beri bağırp çağırıyordu. “Bunu nasıl yaptığın tamamen sana bağlı. Bunu temizce halledebilir veya eline yüzüne bulaştırabilirsin. Senin seçimin. Şahsen ben sessiz sedasız gitmeyi tercih ederdim.”

Harding acımasızca, “Senin gibi kadınlar şirket yönetmemeli,” dedi. “Ne yaptığını bilmiyorsun.” Fakat kötü giden ekonomide hisselerinin güvenilirliğini koruması bunu yalanlıyordu ve Harding de bunun gayet iyi bilincindeydi.

Fiona yavaşça, “Konumuz bu değil,” dedi ve o sabah hazırlattığı istifa mektubunu ona uzattı. Harding mektubu aldı, baktı, buruşturup Fiona’nın ayağına fırlattı, ardından da odayı terk etti. Fakat Fiona, Harding’in ertesi gün buna benzer bir mektubu imzalaması gerekeceğini biliyordu, aksi takdirde onu kovacaklardı. Harding’in işi bitmişti. Gerçek kişiliği, yani ne kadar sahtekâr olduğu ortaya çıkmıştı. Fiona buruşturulmuş istifa mektubunu yerden alıp çöp kutusuna atarken asistanı yüzünde endişeli bir ifadeyle içeri girdi. Harding’i giderken görmüş, az önce de kapalı kapının ardından bağırdığını duymuştu.

“Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?” Fiona onun sözlerine güldü. Hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Sadece Harding’in kendisine altı yıl boyunca işkence yapmasına ve yirmi beş yıl önce onu suçlu hissettirmesine izin verdiği için üzgündü.

“Hayır, Angela, gerek yok,” dedi ve masasına oturdu.

Bütün günü toplantılarla geçti, akşama da bir finans komitesi toplantısına gitti fakat eve vardığında yorgun bile hissetmiyordu. Ertesi sabah dokuzda kurulla görüşmeye gittiğindeyse enerjik ve tazelenmiş görünüyordu. Kurul o geldiğinde çoktan toplanmıştı, her üyenin yüzünde endişeli ifadeler vardı ve acil toplantının neyle ilgili olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı. Gelgelelim, Fiona içeri adım attığı anda, Harding bir hışım odaya girdi. Başkan koltuğuna geçip konuşmaya başladığında, yüzü hiddetten kıpkırmızıydı.

Şaşkın bakışlar altında, "Bu kadının nasıl biri olduğunu bilmenizi istiyorum," diye haykırdı. Fiona onun ne söyleyeceğini biliyordu fakat umurunda değildi. Harding'in elinde başka bir koz yoktu. Savaşı kaybetmişti ve yönetim kurulu üyeleri bunu öğrenmek üzereydi. "Harvard'dayken evli bir profesörle ilişki yaşadı. Adamı baştan çıkardı ve karısını aldatmaya ikna etti. Adamın karısını boşamasına neden oldu. Bu kadın yuva yıkan bir fahişedir. Ahlaksız bir kadındır ve hayatı boyunca da böyle olmuştur." Harding'in patlamasından sonra kurul üyeleri ona şaşkın şaşkın bakmayı sürdürdü. Harding aklını yitirmişe benziyordu.

Üyeler bir Harding'e, bir ona bakarken Fiona sakince konuşmaya başladı. "Bahsettiği kişiyle tanıştığımda eşiyile ayrı yaşıyordu. Harding'in arkadaşı bir profesördü. Ve kendisinin pek çok öğrencisiyle yatma alışkanlığı vardı. Hamile bıraktığı bir başka öğrenciyle evlenmek için eşinden boşandı, bu öğrenci elbette ben değildim ve çok üzgündüm. O kızı da, beni de kullandı; aynı şekilde başka pek çok başka genç kadını da." Yönetim kurulu üyeleri koltuklarında kıpırdanır-

ken Fiona yumuşak bir geçiş yaparak, "Fakat bugün bunun için toplanmadık," dedi. Kurul üyeleri Harding'in söylediklerinden ve Fiona hakkında sarf ettiği sözlerden hoşlanmamıştı. Fiona'ya bir kadın ve CEO olarak saygı duyuyorlardı. Fiona sakince, "Araştırmacılar sızıntının kaynağını bulduğu için toplandık," dedi. "Ne yazık ki bu kişi Harding. Kendisi son bir yıldır bir gazeteciyle ilişki yaşıyor. Bu gazeteci, haberin altında imzası bulunan kadın. Buna şüphe yok, hepinize raporun bir kopyasını getirdim." Konferans masasında, üstünde üyelerin isimleri ve "Gizli" ibaresi bulunan rapor kopyaları duruyordu. Fiona sakince devam etti. "Harding'i dün sağlığı sebebiyle istifa etmeye teşvik ettim, bu sebep, hâlihazırda beş ay sonra istifa edeceğinden, basında pek dikkat çekmezdi. Harding bunu geri çevirdi. Aynı teklifi bugün de yapmak istiyorum veya onu kovabiliriz de. Benim için ikisi de uygun." Ardından, koltuğuna çökmüş olan Harding'e döndü. Harding'in enerjisi bitmişti ve üyeler az önce duyduklarına şok olmuş halde ona bakıyordu. Fiona soğukkanlılıkla ve sarsılmaz bir kontrole, "Harding, söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu. Üyelerin her biri raporun bir kopyasını alıp fısıldaşmaya başladı, derken Harding konuştu.

Ayağa kalkıp masanın etrafındakilere bakarak, "İstifa edeceğim," dedi. Yüzünde korku dolu bir ifadeyle, "Sizden bunların basına sızdırılmayacağına dair güvence istiyorum," diye ekledi. Kurul üyeleri başlarını salladı. Harding kendisinin onlara göstermediği bu sadakati hak etmiyordu fakat Fiona'nın istediği tek şey bu meselenin bir an önce kapanmasıydı. Harding'i ifşa etmek ancak NTA'ya zarar verirdi, bu da

Fiona ve kurulun birincil endişesi olsa da Harding için aynısı geçerli değildi, aksi takdirde bunu zaten yapmazdı.

Yönetim kurulu üyelerinden biri, "Güvence ve sözümüzü veriyoruz," dedi. Harding başını salladı, ardından kurulun en üst üyesi Nathan Daniels'a baktı. Nathan Daniels hepsinin saygı duyduğu bir banka yöneticisiydi ve kurulda herkesten eskidi.

Harding, "Bugün mektubu sana yollayacağım," dedi. "Sağlığımın kötüleştiğini belirteceğim." Daha sonra kimseyle göz göze gelmeden odayı terk etti. Ne özür diledi, ne de veda etti. Odadan çıkarken Fiona'ya da bakmadı. Üyeler olan biteni sindirmek için uzun bir süre sessiz kaldı. Harding, onlara ihanet etmesini veya genç bir kadınla ilişki yaşayarak bilgi sızdırmasını bekledikleri son kişiydi. Harding bu kadın için saygınlığını ve onurunu ayaklar altına sermişti ve kadın da bunun karşılığında ondan aldığı bilgileri yayınlamıştı.

Fiona daha sonra üyeleri kendilerine getirerek, toplantı bitmeden önce yeni bir başkan seçmeleri gerektiğini hatırlattı. NTA'nın dümeninde bir lider olmalıydı. Kendisi, tüm üyelerce saygı gören Nathan Daniels'ı önerdi. Bu öneri, oybirliğiyle kabul edildi.

Yirmi dakika sonra üyeler ellerinde raporun bir kopyasıyla odayı terk etti. Hâlâ olan bitenin etkisi altındaydılar. Fiona ofisine döndü ve Halkla İlişkiler'den bir basın bülteni yayınlayarak Harding'in sağlık sebebiyle görevinden ayrıldığını, yerine Nathan Daniels'ın geldiğini duyurmalarını istedi. Bu zararsız bir duyuruydu ve Nathan başarısı sebebiyle hissedarları memnun edecek makul bir isimdi. Bu duyurunun

hiçbir cepheden yorum çekmeyeceği netti. Saat bire doğru, Harding'in istifa mektubu Fiona'ya ulaştı. Her şey bitmişti. Gizemli vaka çözülmüştü. Harding artık yoktu. Fiona bunu da diğer her şeyi hallettiği gibi, maharet, saygınlık ve zarafetle yoluna sokmuştu. İçinde bir zafer duygusu duymak istese de bunu yapamıyordu. CEO olarak günlük işlerine dönerken, rahatlama dışında hiçbir şey hissedemiyordu. Gelgelelim, görevini yerine getirmişti; onun ellerine bırakılan yönetim kurulu da en sonunda güvendeydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Fiona'nın Harding Williams istifa ettikten sonraki sabah aldığı ilk telefon Logan Smith'ten oldu. Telefonu açtığı anda zamanlamasının tesadüf eseri mi olduğunu, yoksa Logan'ın istifa konusunda yorumunu mu istediğini merak ediyordu. Bunu öğrenmesi fazla vaktini almadı.

Logan selam sabahtan sonra doğrudan, "Sızıntı Harding miymiş?" diye sordu. Adam Fiona'nın sandığından daha zeki idi ve olayı çözmüştü. Fakat Fiona'nın ona doğruyu söylemek gibi bir niyeti yoktu. Adamdan hoşlanıyordu fakat ona veya bir başkasına şirket sırlarını dökecek hali yoktu.

Sanki sıra dışı bir olay olmamış gibi sakince, "Harding hastaydı," dedi. "Zaten yıl sonunda ayrılacaktı. Zorunlu emekliliği geliyordu ve aralık ayında yetmişine basacaktı. Sağlığı kötü olduğundan beş ay daha dayanmak onun için makul değildi." Fiona alabildiğine profesyonel bir tonla konuşuyordu.

"Harding zorunlu kalmadıkça zamanı gelmeden beş dakika önce bile emekliliğe ayrılacak bir adama benzemiyor," dedi Logan. "Onunla iki yıl önce röportaj yapmıştım, çok hırslı ve asabi bir adam."

"Hepimiz yaşlanır ve hastalanırız. Harding bile. Hepimiz onun için endişelendik fakat bunu yapmak doğrusuydu." Aslında yalan söylüyor sayılmazdı. Gelgelelim, Logan yine de şüpheleniyordu. Bunlar ona inandırıcı gelmiyordu.

"Şirket içi sorun kokusu alıyorum, Fiona." Yine de ısrar etmedi. Derken aklına başka bir şey geldi. "Geçen gün seninle öğle yemeği yediğimizde mi öğrendin? Sadece merak ediyorum. Yayınlamayacağım. Söylediklerin kayıt altında değil."

"Hayır, öyle olmadı. Harding'in kuruldan ayrılacağını o günün ilerleyen saatlerinde öğrendim." Aslında bu da doğrudu; o gün ofisinde araştırmacıyla konuşmuş ve Harding'in sızıntının kaynağı olduğunu öğrenmişti. Fakat istifa kararı Harding'e ait değildi. Bunu ondan kendisi talep etmişti. "Kurul dün toplanıp istifasını kabul etti. Daha fazla görevini sürdüremezdi." Fiona Logan'a minik doğru parçacıkları sunuyordu ve bundan da hoşlanmıyordu. Ona yalan söylemek istemiyordu fakat doğruyu da açıklayamazdı. Konuyu kapatmak istiyordu. Fakat Logan henüz bunu yapmaya hazır değildi.

"Harding'in yüksek mevkilerdeki kadınları onaylamadığı bir sır değil. Kendisi bana bizzat söyledi. Ayrıca bilhassa senden nefret ettiği de bilinen bir gerçek." Logan'ın böyle ağır bir cümle kurup da Fiona'nın yalanlamasını beklemesi zordu. Fiona cevap verirken çok dikkatli davrandı.

"O olağanüstü bir başkandı." Sesi tıpkı cam gibi berraktı.

Logan hüsrana içinde, "Bu konuda senden en ufak bilgi alamayacağım, öyle değil mi?" diye sordu.

"Beni haber için mi, yoksa bir arkadaş olarak mı arıyorsun?" Fiona'nın sesi hüzünlüydü. Kimse tarafından kullanılmak istemiyordu.

Logan dürüstçe, "İkisinden de biraz," dedi. "Bu konuda elimdeki en iyi kaynak sensin ve içimden bir ses bu hikâyenin altında daha fazlası olduğunu söylüyor. Her şey çok ani olup bitti. Eğer istemiyorsan anlatmak zorunda değilsin ama en azından yalan söyleme."

"O zaman bana cevap veremeyeceğim sorular sorma." Bunu söylerken sesi yorgun gelmişti. Logan'la buluşmasından beri zor günler geçirmişti.

Logan alçak sesle, "Seni bu konuda zorlamayacağım," dedi. Fiona'nın kararına saygı duyuyordu ve işinin ne kadar zor olduğunu da farkındaydı. Ayrıca işini de gayet iyi yapıyordu. Harding'in sızıntının kaynağı olduğunu ona söyleyecek türde bir kadın değildi ve Logan bunu biliyordu. Ona sorarak vaktini boşa harcıyordu. Konuyu değiştirerek, "Aslında başka bir şey için aramıştım," dedi. "Yarın senin oralarda bir röportaj yapacağım. Benimle akşam yemeği yer misin diye soracaktım. Öğle yemeğinde çok iyi vakit geçirdim. Palo Alto'dayken gittiğim bir bar var. Bira ve leziz burgerler servis ediyorlar. Öyle çok havalı bir şey değil. Ayrıca sana Harding Williams'la ilgili bir şey sormayacağıma da söz veriyorum. Sadece yemek yiyip bira içmek için buluşan iki arkadaş olacağız." Fiona ona güldü. Yıllardır böylesi bir davet almamıştı.

"O zaman," dedi, sonra bir an tereddüt etti. Teklifi geri çevirmek üzereydi fakat sonra bunun eğlenceli olabileceğini düşündü, ayrıca hiç planı yoktu. Çocuklarıyla yaptığı tatilden sonra da kendini yalnız hissediyordu. "Güzel olur. Erken buluşabilir miyiz? Uzun bir hafta geçirdim."

Logan anlayışlı bir sesle, "Eminim öyledir," dedi. Har-

ding Williams'ın istifasına yol açan şey her neyse, Fiona için bunun kolay olmadığından emindi. En nihayetinde, bütün zor kararları o alıyordu, her şey onun elindeydi. "Aslında ben de aynı durumdayım. Saat altı çok mu erken olur?"

"Mükemmel olur." Fiona böylece akşam yemeğinden sonra doğru düzgün bir saatte evde olacaktı. Bir arkadaşıyla bira içmek ve burger yemek için buluşmalı yıllar olmuştu; Logan'la keyifli vakit geçiriyordu. Ayrıca hâlâ onu ablasıyla bir araya getirmek gibi bir niyeti vardı. Logan ondan on yaş genç olsa da, birbirlerine çok uygunlardı. Fiona ikisinin de yaş farkını umursamayacağını hissediyordu.

Logan ona barın ismini ve adresini verdi ve ertesi gün saat altıda buluşmayı kararlaştırdılar. Fiona, basında ve internette Harding'in istifasının üstünde durulmadığını, basit bir haber gibi karşılandığını görünce rahatladı. Tek tük spekülasyonlar olmasına karşın, hiç kimse bu olayın iki ay önceki sızıntıyla ilgisini ortaya çıkaramadı. Üstelik tüm haber kanalları, Harding'in zaten birkaç ay sonra emekliye ayrılacağını altını çizmişti. Artık bu defter kapanmıştı. Fiona görevinin gerektirdiği karmaşık işlerle ilgilenerek, gününün geri kalanını toplantılarda geçirdi.

O akşam eve dönüp havuzda yüzdükten sonra, uzun günün ardından tekrar tazelendiğini hissetti. Sonrasında Tahoe'da Weston'larla kalan Alyssa'yı aradı. Alyssa ona neler yaptıklarını anlattı, bir süre lafladıktan sonra kapattılar. Fiona çok yorgundu ve uyumak istiyordu.

Fakat Alyssa'nın annesine söylemediği şey, John'un ebeveynlerinin yazlığında atmosferin beklediğinden daha

stresli olduğuydu. Çok nazik ve kibarlardı fakat aralarında herkesin huzurunu kaçıran somut bir gerilim vardı. Günün sonunda ikisi beraber rıhtımda otururken John, cinsel taciz suçlamasını yapan kadın yalan söylediğini itiraf ettiği halde babası cinsel tacizle suçlandığından beri durumun böyle olduğunu açıklamıştı. Görünüşe bakılırsa, kadının suçlamalardan vazgeçmesi bir fark yaratmamıştı. Ebeveynleri o gün bugündür gergindi.

John, Alyssa'ya, "Babamı suçlayan kadın yalan söylediğini itiraf etti, annem de babamın suçlu olmadığına inanıyor," dedi. "Fakat birinin böyle bir iddiada bulunabilmesi annemi çok şaşırttı. Bu olay olduğundan beri çok gergin. Kız kardeşim de onu delirtiyor. Sürekli onlarla kavga çıkarma derdinde. Annemin babama söylediğine göre, kız kardeşim babamın onu aldattığını düşünüyormuş. Ve hâlâ da böyle bir şey yapmadığına inanmıyormuş. Bu yüzden babam ona çok kızdı ve annemle babam bu yüzden de kavga etti. Sanırım eninde sonunda geçecek. Ama iki aydır kendilerinde değiller." Daha sonra John, ona en büyük korkusunu itiraf etti. "Genellikle araları gayet iyi. Ama babam işyerinde çok stres altında. Eminim senin annen de öyledir. Bunun akla yatmadığını biliyorum ama boşanmalarından korkuyorum. Hiçbir arkadaşımın ebeveynleri birlikte değil. Mesela sen." Alyssa'nın ebeveynleri o on üç yaşındayken boşanmıştı. Alyssa buna çoktan alışmıştı fakat onun için üzülüyordu. John evden ayrılıp okula dönmeyi iple çektiğini söyledi. Ağabeyi evdeyken durum daha da kötü oluyordu. Tom'la babası hemen her konuda tartışıyordu ve Tom babasının bir yalancı, bir pislik olduğu-

nu düşünüyordu. Cinsel taciz suçlamasını da ciddiye almıştı ve babasının suçlu olduğuna inanıyordu. John, Tom'un babasına hiç şans vermediğini düşünüyordu.

Alyssa'yla beraber rıhtımda oturmuş, ayaklarını buz gibi suya daldırmışken, John tıpkı küçük bir çocuk gibi, "Mükemmel bir ailem var, değil mi?" dedi. Alyssa onu seviyor ve yanında olmak istiyordu. John ona karşı çok iyiydi.

Alyssa, "Mükemmel aile yoktur," diyerek sokulurken, John da kolunu onun omzuna attı. Alyssa, "Benimkiler sürekli kavga ederdi," diyerek devam etti. "Babam annemin işinden nefret ediyordu. Onun evde bizimle kalması gerektiğini düşünüyordu. Bence annemin artık hiç kimseyle çıkmamasının nedeni bu. İsteddiği tek şey huzur. Bazen onun yalnız kalmasından endişe ediyorum. Biz gittiğimizde kendini yalnız hissediyor olmalı. Ama sanırım babam onu evlilik ve erkeklerden sonsuza dek soğuttu. Ona her konuda sataşıyordu. Ne zaman görüşsek hâlâ aynı şeyi yapıyor. Sürekli onun hakkında kötü bir şey söylüyor." Alyssa hüznümlendi. Ebeveynlerinin ilişkisi bütün hayatı boyunca onun için acı kaynağı olmuştu.

"Benimkiler o kadar fazla kavga etmiyor. Ama annem cinsel taciz suçlamasından beri çok gergin. Her zaman bizim için, özellikle de babam için her şeyin mükemmel olmasını istiyor fakat bazen böyle olmuyor. Babamın bir ay dinlenip bizimle kalmasını istedi ama babam bunu yapmadı. Bu yıl tatil bile yapmadı, sadece hafta sonları dinlendi. Her hafta da Los Angeles'a gidiyor. CEO olmak zor bir şey. Senin annen ve benim babam gibi büyük bir şirket yöneteceğime kendi

işimin başında olmayı tercih ederim.” John bunun sadece ailesine değil, herkese ne kadar zarar verdiğinin gün geçtikçe daha çok farkına varıyordu fakat Alyssa aynı görüşte değildi.

Ona bakıp gülümseyerek, “Ben böyle bir işi çok isterdim,” dedi. “Bence çok heyecan verici. Annem yaptığı işe bayılıyor. Ben de bir gün büyük bir şirketin başında olmak istiyorum.” Armut dibine düşermiş. Annesi, Alyssa’nın hayatındaki en büyük rol modeldi. Fiona’nın yaptığı şeye hayranlık duyuyordu.

John, “Evet ama ya bu yüzden yalnız kalırsa, o zaman ne işe yarar ki?” dedi ve sırtarak devam etti, “Ben sağlam bir evlilik ve bir ev dolusu çocuğu tercih ederim.”

Alyssa ölçülü bir havayla, “Bana iki çocuk yeter. Tıpkı ben ve ağabeyim gibi,” dedi.

John ona takılarak, “Benim aklımda beş veya altı var,” dedi. “Düşünsene, altısı birden kız kardeşim gibi olsa kendimi öldürürdüm. Yemin ederim, kız kardeşim bütün vaktini annemle babamı nasıl çileden çıkaracağını düşünerek geçiriyor olmalı. Babama on sekizine basınca dövme yaptıracağını söylemiş.”

Alyssa gülerek, “Eminim baban buna bayılmıştır,” dedi. Lindsay dibine kadar asi davranırsa da Alyssa onun komik olduğunu düşünüyordu. O altı üstü bir çocuktuk ve muhtemelen bu tavırları birkaç yıl sonra bırakacaktı.

John kederli bir gülümsemeyle, “Annem Lindsay’ın ciddi olmadığını söylüyor ama ben on sekizinci doğum gününde çirkin bir dövme yaptıracağına eminim,” dedi. Lindsay zamanla daha da beter hale gelmiş, cinsel taciz suçlamasından

beri babasına karşı daha kaba davranmaya başlamıştı. John onlardan uzaklaşıp Malibu'daki Carson'ları ziyarete gittiği için rahatlamıştı. Alyssa'nın ailesi çok daha mutlu insanlardan oluşuyordu ve John, Alyssa'nın annesinin işine rağmen kendi babasına göre daha rahat biri olduğunu düşünmüştü; kadının çocuklarıyla vakit geçirmeye bayıldığı da gayet netti. Kendi annesi daha tutucuydu ve her şeyi doğru düzgün yapmak, mükemmel olmak için sürekli didiniyordu. Üstelik, özellikle de son zamanlarda, her şey için endişeleniyordu. Babası hafta sonu göle geldiğinde daha iyi olsa da artık evlerinde huzur yoktu. Babası onlara bir jet ski getirmiş, annesi bundan hoşlanmamıştı. Gölde bir kaza yapmalarından korkuyordu. Babası o hafta sonu geldiğinde, Marshall, John'un Alyssa'yı tekneyle gezdirmesine izin vermişti; böylece iki genç balık tutmaya gitmiş, keyifli vakit geçirmişti. Fakat tekne ebeveynleri arasında bir gerilime yol açmıştı. Sonuç olarak da eğlenememişlerdi; Malibu'da daha rahatlardı. Göl, zaman zaman evdeki atmosfer kadar soğuktu. O akşam Alyssa, John'un ebeveynlerinin, çocuğun tekneyi kullanması konusunda kavgaya ettiğini duydu.

"Çok tehlikeli. O gölde her gün kazalar oluyor. İnsanlar ölüyor. Kız buradayken başına bir şey gelse ne yaparız?" Liz şu sıralar her şey için endişeleniyordu.

"Of, Tanrı aşkına, Liz. John gayet sorumluluk sahibi. Ona beş yaşındaymış gibi davranamazsın. Futbol oynuyor. Bu gölde tekneyle gezmekten çok daha tehlikeli."

"O farklı." Liz açıklamaya çalışsa da Marshall dinlemek istemedi. O akşam yattıklarında, Marshall ona sorunun ne

olduğunu sorduğu anda Liz ağlamaya başladı. Son iki aydır sürekli ağlıyordu. Bu ağlamalar, yaşadıkları depremin artçı şokları gibiydi. Liz gerektiğinde son derece sağlam ve güçlü durmuştu fakat şimdi paramparça halde dökülüyordu.

Marshall yavaşça, "Hayatım, neler oluyor?" diye sorduğunda, Liz ona sarılarak ağlamayı sürdürdü. Şu sıralar Marshall yanında olmadığına zor dayanıyordu.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Sana, oğlanlara veya Lindsay'e kötü bir şey olacak diye korkuyorum." Cinsel taciz suçlaması dünyasını altüst etmişti ve kocasına inansa da onun yalan söylüyor olabileceği ihtimali aklından bir türlü çıkmıyordu. Marshall'ın onu aldattığına asla inanmamıştı fakat birden bunun gerçek olabileceğinden endişe etmeye başlamıştı. Çirkin ve yaşlı hissediyordu. Megan Wheeler'da vücut bulan dünyadaki tüm kötülükler, onun huzurlu hayatına çok yaklaştırmıştı ve Liz'i fena halde sarsmıştı. Artık hiçbir şey ona güvenli gelmiyordu. Marshall'ın başına Los Angeles'ta bir şey gelmesinden veya şirket uçağının bir yere çakılmasından bile korkar olmuştu. Belirsiz, ısrarcı bir rahatsızlıktan mustarıptı.

Marshall endişeyle, "Belki de bir doktora görünmelisin," dedi. Onun için endişeleniyor, ne olduğunu anlayamıyordu. Liz daima Marshall'ın sağlam kayası olmuştu, ona her zaman güvenebilirdi fakat artık dengesini yitirmeye başlamıştı. Marshall her hafta kente döndüğünde, ondan birkaç günlüğüne uzaklaştığı zaman rahatlar olmuştu.

Malibu'da da işler pek iyi sayılmazdı. Ashley de bunalmıyordu. Megan Wheeler olayı, Marshall'ın onu tek gecelik de olsa tekrar aldatabileceğini fark etmesine yol açmıştı. Ve

onları beraber televizyonda gördüğünden beri Liz'e takıntılı hale gelmişti. Marshall'ın ikili hayatından, iki yuva arasında gidip gelmesinden bıkmıştı ve artık Lindsay'ın son yılını bitirmesini beklemek istemiyordu. Marshall'ın Liz'i şimdi terk etmesini, kendisi ve kızlarla beraber yaşamak için Malibu'ya taşınmasını istiyordu. Eline geçen her fırsatta Marshall'a bunun baskısını yapıyordu.

Bir sabah kahvaltıda, gözyaşlarına boğularak, "Bir sene daha bekleyemem," dedi ve Marshall kendisini gözyaşları içindeki iki kadın arasında, onu deli eden iki kadın arasında gidip gelen bir pinpon topu gibi hissetti. Liz konusunda sabırlı olmaya çalışıyordu ancak Ashley ona öyle çok baskı yapıyordu ki ona karşı öfkesini daha fazla ifade ediyordu, böylece araları gitgide kötüleşiyordu.

Bir sabah kızlar kampa gittikten sonra, "Böyle yaşayamam!" diye bağırdı. Kızların yanında kontrolünü kaybetmeye çalışıyordu fakat Ashley'nin artık daha anlayışlı olmasına ihtiyacı vardı. Ona yetişkin bir kadın olduğunu, içinde bulunduğu durumun yeni bir şey olmadığını hatırlattı. "Sanırım Liz bir tür sinir krizi geçiriyor," dedi, "ve senin de dağılmanı kaldıracak durumda değilim." Ümitsizlik içinde ellerini saçlarından geçirdi. Ashley hıçkırıklara boğularak yukarı, yatak odasına çıktı. Liz'i düşünmekten artık bıkip usanmıştı. Yarım saat sonra Ashley'yi yataklarında ağlarken bulan Marshall, ne yapacağını bilemedi. İki kadın da onu delirtmeye kararlı gibiydi. İkisi de artık onu güvende hissettirmiyordu ve ikisi de kendine güvensizdi. Huzur dolu hayatları mahvolmuştu ve artık hangi kentte olursa olsun, yanlış yerde bulunduğunu

hissediordu. Sanki bir mutsuz kadından diğetine gidiyordu. Ve Liz'in yanında olduğunda, Lindsay de işleri iyice kızıştıyordu. Mayıstan beri babasıyla doğru düzgün konuştuğu bile yoktu. En azından ikizler hâlâ onun bir kahraman olduğunu düşünüyordu fakat bu konuda yalnızlardı. Ashley onu kendisini aldatmakla suçluyor, Liz de bunu yapmış olmasından endişeleniyordu. Marshall'ın bunları konuşabileceği hiç kimse yoktu ve nereye gitse etrafına bağırıp çağırıyordu. Artık işine de doğru düzgün odaklanamıyordu fakat en azından ofise gittiğinde bunlardan biraz olsun uzaklaşıyordu.

Marshall, "Ashley, sakinleşmek zorundasın," dedi. Onunla her şeyin yoluna girmesini istiyordu; hatta Liz'le olduğundan bile çok. Liz onun sorumluluğuydu. Ashley ise rüyası. "Bana güvenmek zorundasın, sana yemin ederim, her şey bir yıla düzelecek. İstedğin her şeyi elde edeceksin. Ama şimdi Liz'i terk edersem çocuklarım beni asla affetmez. İzin ver Lindsay liseyi bitirsin, ondan sonra bütün hayallerini gerçekleştireceğim." Gelgelelim, Marshall artık Ashley'nin ona inanmadığını biliyordu ve Bonnie'nin ona söyledikleri de her şeyi mutlaka daha da beter hale getiriyordu. Artık Ashley'yle sevişmiyorlardı bile. Marshall kafasını bir türlü toparlayamıyordu. Tek istediği şey, her şeyin sekiz yıldır olduğu gibi yürümesiydi. Ashley ise daha fazlasını istiyordu. Her şeyi, onunla dopdolu bir hayatı istiyordu.

Marshall cuma günü Tahoe Gölü'ne gittiğinde, Lindsay annesiyle kavga etmişti ve ikisi de birbirine küstü. Marshall kendine sert bir içki hazırladı ve gidip iskeleye oturdu. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Hayatı mahvolmuştu ve

bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu; zaten bir hamlede bulunmak da istemiyordu. Artık Liz'in hayatını daha fazla mahvetmek istemiyordu. Megan Wheeler'ın iddiaları Liz'i sarsmıştı; görünüşe bakılırsa, mesele çözüldüğü halde onlara zarar vermeyi sürdürüyordu. Marshall'ın sırf biraz olsun dürüst davranmak adına Ashley'ye suçunu itiraf etmesi de fayda sağlamamıştı. Marshall ona yaptığı şeyi söylediği için üzgündü. İki kadının da sakinleşmesine, eski normal düzene dönmelerine ihtiyacı vardı. Bir yıl sonra da, Lindsay mezun olunca, Liz'le ilişkisini gözden geçirecekti. Fakat hangi yöne sapsarsa sapsın, birinin hayatını mutlaka mahvedecekti. Bu istediği son şeydi. İkisinden de istediği şey, talepler değil, huzur ve destektir. Sanki boğazının etrafına iki boa yılanı sarılmış, sıkıldıkça sıkıyorlarmış gibi hissediyordu. Artık Los Angeles'a gittiğinde de gergindi. Neşeyle karşılanacağı yerde, Ashley'nin nasıl bir ruh halinde olacağını, onu bu kez neyle suçlayacağını bilemez halde eve adımını atıyordu. Üstelik Ashley'nin talepleri, onu Liz'le beraber televizyonda gördüğünden beri gitgide sertleşmişti.

Marshall elinde içkisiyle iskelede oturup göle bakarken, bütün yaşananları düşünerek bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Hayatındaki her şey ahenksizdi ve hisleri iki kadından da kaçmak istemesine yol açıyordu. Ashley kendisine ve ikizlere karşı sorumluluğunu hatırlatmıştı; Marshall bu sözlerin, Ashley'yle kendisinden daha fazla vakit geçiren ve onu zehirlemek için bol bol zamanı olan Bonnie'den geldiğini biliyordu. Liz de birlikte daha fazla vakit geçirmek istiyor, hatta Lindsay'le kalacak biri bulabilirse onunla beraber Los Angeles'a

gelmeyi bile istiyordu; bu elbette Marshall'ın paniklemesine yol açmıştı. Sanki bütün dünya, içindeki bütün kadınlarla beraber onu yutuyormuş gibi hissetmişti. Bunu düşünürken iç-kisini bitirdi ve buz gibi suya atladı. Bedeninin bu soğuk şokla karıncalanması ona iyi geldi. Sala doğru yüzdü, sonra iskeleye döndü ve sudan çıktı. Eve döndüğünde, Liz'le Lindsay yine kavga ediyordu ve ikisi de gözyaşları içindeydi. Marshall bunun altından kalkacak durumda olmadığından, hiçbir şey söylemeden yanlarından geçip üst kata, yatak odasına çıktı. Kapıyı kapattı ve gözlerini yumarak yatağa uzandı, düşünmemeye çalıştı. Orada öylece yatarken, telefonuna mesaj geldiğini duydu. Mesaj Ashley'dendi. Ashley bunu yapmaması gerektiğini biliyordu fakat bazen kendini tutamıyordu. Son zamanlarda, ona baskı yapmak istercesine, daha sık mesaj gönderir olmuştu. Marshall mesajı okudu: "Seni seviyorum. Seni özlüyoruz." Sonra onu sildi ve tekrar gözlerini yumarak uyumaya çalıştı. Fakat düşünebildiği tek şey Ashley, ikizler ve Ashley'yle yatakta olmanın ne kadar iyi bir his verdiğiydi. Salı günü Los Angeles'a gidecekti ve tek ümidi, günlerinin daha iyi geçmesiydi. Belki de yaz sonuna doğru herkes biraz daha yatıştır, onu rahat bırakırdı. Artık istediği tek şey huzurdu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Fiona cuma günü saat altıda barın yerini kolayca buldu. Tam Logan'ın tarif ettiği gibiydi: Salaş, Stanford öğrencileriyle, iş çıkışında indirimli saate yetişen ve eve gitmeden bir bira içen insanlarla dolu bir yer. Karanlık mekâna giren Fiona, Logan'ı arka köşede bir masada otururken gördü ve gülümsedi. Burası genellikle gittiği yerlerden değildi fakat sorumluluk sahibi bir CEO gibi değil de genç ve tasasız hissetmesini sağlıyordu. Bir kumaş pantolon giymiş, ipek gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp arabasının bagajında tuttuğu babetlerini giymişti ve içerideki öğrencilerden birinin annesi gibi görünmemek için saçlarını çözmüştü; şimdi sarı saçları omuzlarından özgürce sarkıyordu. İşe giderken nasıl giyindiği düşünülürse, ancak bu kadar doğal görünebilirdi. Yanına gittiğinde Logan başını okuduğu gazeteden kaldırıp gülümseyince, Fiona kendisini iyi hissetti.

“Demek bulabildin.” Logan onu gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. Üstünde mavi gömleği ve kot pantolonu vardı, gömleğinin kollarını kıvrırmıştı.

Fiona sandalyeye otururken, "Kolayca buldum," dedi. "Nasılsın?" Bunu planlamadığı halde, hatta başta buna açık olmamasına rağmen arkadaşlıklarının başladığını hissediyordu. Ablası da hayatında tam da buna ihtiyaç duyduğunu söylemişti; büyük sorumluluklarını dengelemek için daha fazla insan, daha fazla rahatlık. Ve her zamanki gibi, Jillian haklıydı. Fiona, Logan'dan hoşlanmaya başlamıştı ve ondan NTA hakkında gizli bilgiler sızdırmaya çalışmadığı sürece iyi arkadaş olabileceklerini düşünüyordu. Logan böyle bir şey yapmayacağına dair söz vermişti ve Fiona ona inanıyordu; aksi takdirde arkadaş olamazlardı.

Logan rahat bir gülümsemeyle, "İyiym," dedi. "Cuma günü olduğu için mutluyum. Senin günün nasıldı?" Fiona bu sorunun kendisine sorulması karşısında tuhaf, yeni bir his duydu. Logan gerçekten de ilgiliymiş gibi görünüyordu; Fiona bunun işi hakkında konuşması için bir tuzak olmadığını umuyordu fakat ona karşı dürüst olmaya, bir barda buluşup laflayan iki arkadaş gibi konuşmaya karar verdi. Bu onun için yeni bir şeydi. Sosyal ilişkileri genellikle daha resmiydi. Ya eski arkadaşlarıyla akşam yemeklerine gidiyordu (ki artık bunu da yapamıyordu çünkü evli olmadığı için davet edilmiyordu veya çok yorgun oluyordu) ya da pek eğlenceli geçmeyen iş yemeklerine çıkıyordu. Bu ise onlardan çok farklıydı.

Dürüstçe, "Aslına bakarsan bok gibi bir gün geçirdim," dedi. "İyi ki bugün cuma. Birkaç gün dinlenmeye ihtiyacım var. Seninki nasıldı?"

"İlginçti. İnanılmaz başarılı genç bir girişimciyle röportaj yaptım. İsmi Harvey Eckles. İnternette bir milyar dolar ka-

zandı ve daha yirmi üç yaşında. Sokakta kaybolsa yolunu bulamayacak kadar küçük görünüyor. Fakat bir dahi ve onunla röportaj yapmak adeta Einstein'la konuşmaya benziyordu. Ağzından çıkan hiçbir şeyi anlamadım, zaten bu yüzden o paraları ben kazanamıyorum herhalde. Ama çok keyifliydi." Fiona'ya gülümserken yüzünde rahat bir ifade vardı.

"Harika bir iş yapıyor olmalısın. Ben üniversitedeyken bir gazetede staj yapıyordum ama sonradan iş raporları dışında tek kelime yazamadığım ortaya çıktı. Yaratıcı Yazarlık dersinden C eksi almıştım ve bu aldığım en kötü nottu."

"Ben Gazeteciliğe Giriş dersinden D almıştım, o yüzden bunu geçimimi sağlayacağım işim olarak seçmeye karar verdim. Gördüğün gibi, kaderimde bu varmış. Herhalde sen benden bin kat daha yetenekliydin." İkisi de gülerken, garson gelip siparişlerini aldı. Logan bol malzemeli bir çizburger, Fiona da sade burger ve patates kızartması istedi. İçecek olarak Logan bir Heineken, Fiona da bir diyet kola ısmarladı. Logan, "Hafta sonları eğlenmek için ne yapıyorsun, Fiona?" diye sordu. Gerçekten ilgili görünüyordu.

Fiona, "Çalışıyorum," dediğinde tekrar gülmeye başladılar. "Ne yazık ki bu doğru," diye devam etti Fiona. "Hafta sonları eve iş götürüyorum, yoksa yetiştirmem imkânsız. Ofiste bir sürü şey araya giriyor, pek çok toplantıya girip çıkıyorum, bu yüzden işler aksıyor. Çocuklarım evde olduğunda, ki bu pek sık gerçekleşmiyor, onlarla da vakit geçiriyorum. Yani anlayacağın, boşluğu işle dolduruyorum." Logan, o konuşurken gözlerinin içine bakıyordu. Çocuklarının lafı geçtiğinde hüzünlendiğini, onları çok özlediğini görebiliyordu.

Fiona'nın hayatında bir erkek olduğunu sanmıyordu, yoksa onunla buluşmayı kabul etmez, hafta sonlarını işle dolduramazdı. Bunlar yapacak başka bir şeyi olmayan bir kadının uğraşacağı şeylerdi. Logan onda gördüğü belirtileri gayet iyi biliyordu ve kendisi de hafta sonları sık sık çalışıyordu. Onun tatillerini, izinlerini dolduracak çocukları yoktu; sadece arkadaşları vardı ve onlar da yetiyordu.

"Nasıl oldu da hem çocuk yetiştirip hem de böyle bir kariyer yapmayı başardın?" Tanıdığı pek çok kadın bunu yapamıyor, onlara öfkesi dinmeyen, sorunlu çocuklar yetiştiriyor veya çocuk doğurduklarına bile pişman oluyorlardı. Fiona'nın söylediklerine bakılırsa, çocukları iyiydi ve anneleriyle yakın, sıcak bir ilişkileri vardı.

Fiona özgüvenle, "İyi bir hokkabazım," dedi. "Alyssa'yı baleye götürdüğümde beklerken telefon görüşmelerimi yapıyordum, yanımda BlackBerry'mle Mark'ın neredeyse bütün futbol maçlarına gitmeyi başardım. Ve herkes yattığında geceleri çalıştım. Pek fazla uyuduğum söylenemezdi."

"Margaret Thatcher geceleri üç saat uyurmuş," dedi Logan. "Ve o bir ülke yönetti. Bence uykuya çok ihtiyacı olmayan insanlar büyük şeyler başarıyor. Biz sekiz saat boyunca uyurken onlar dünyayı fethediyor. Şahsen yedi saat uyumazsam dağılıyorum, bu yüzden de sen ülkenin en büyük şirketlerinden birini yönetirken ben basit bir gazeteci olarak öleceğim."

Fiona bu iltifatı geçiştirerek gülümsedi ve "Evet," dedi. "Ama benim de yapamadığım başka şeyler var. Hatta bir sürü şey var. Mesela spor konusunda berbatım; tabii tenis dışında çünkü ablam sayesinde hayatım boyunca tenis oy-

nadım, kendisi harika bir tenisçidir. Onun dışında, berbat bir aşçıyım. Oğlum benden daha iyi yemek yapıyor. Ve eski kocama göre, berbat bir eşim, on yedi yıl boyunca bu konuda çuvalladım; anlayacağın her şeyde başarılı falan değilim. Benden sonra evlendiği kadın kendi Noel süslemelerini yapıyor, mükemmel bir aşçı ve hayatında hiç çalışmadı. Bu yüzden, sanırım ilişkimizin iyi gitmeyeceği ta en başından belliymiş fakat neyse ki müthiş çocuklarımız var.” Fiona bunu söylerken mutlu ve huzurlu görünüyordu.

”Noel ağacımı süslerken hanımefendiyi ararım. Noel süslemelerini kendisi yapan biri otomatikman iyi bir eş olur mu, pek emin değilim, Fiona. Eski eşin kiminle evlendi, Martha Stewart’la mı?” Fiona bir kahkaha attı, sonra biraz ciddileşti.

”Hayır, sadece iş dünyasından tıpkı onun kadar nefret eden biri. Bence beraber iyi vakit geçiriyorlar. Biz hiç öyle değildik. Ben mükemmel eş ve anne olmaya takmış, bir yandan da çalıştığım şirkette iyi iş çıkarmaya çalışan biriydim. Her şey çok ağırdı.” Aynı şekilde tartışmalar ve mutsuz geçen yıllar da ağırdı fakat bunu onunla paylaşmadı.

”Bana kalırsa bu pek de kusursuz bir evliliğe benzemiyor. Bahsettiğin kişi bana eski eşimi hatırlattı. Ona kalsa ben babasının matbaasında çalışacak, bütün ömrümü Salt Lake’te geçirecektim ve her yıl bir çocuk yapacaktık. Gençken epey saçma seçimler yapıyoruz. Bazılarımız yaşlandığında da buna devam ediyor. On yıl önce yaklaşık dört yıl boyunca bir kadınla beraber yaşadım. Rahat bir ilişkimiz vardı, meğer tahmin ettiğimden daha da rahatmış. En az üç tane arkadaşımla yattığını öğrendim. Tekeşliliğin insan doğasına aykırı

olduğunu düşünüyormuş. Açıkçası biraz dar kafalı biri olarak bu konuda soru işaretlerim vardı. Hatta bahsettiğim kişi hâlâ en yakın arkadaşım ile beraber yaşıyor. İki çocukları var fakat hiç evlenmediler. Ve ilişkileri yolunda gidiyormuş gibi görünüyor. Hepimizin ilişkiler konusunda değişik, çılgınca fikirleri var. İşin püf noktası bizimkilere benzer fikirlere sahip veya en azından hoşgörülü insanlar bulmak. Ben şahsen bunu hiç beceremedim. Ve senin gibi ben de çok sıkı çalışıyorum. Son kız arkadaşım işkolik olduğumu söylüyordu ve haklıydı da. Haber yapmak için çok sık seyahat etmem gerekiyor. Mandela haberine çalışırken altı ay boyunca Güney Afrika'daydım, keşke daha uzun kalsaydım. Çünkü oraya bayıldım. Ne zaman fırsatım olsa haber yapmak için seyahate çıkıyorum. Hayat böyle daha heyecan verici.”

Fiona yüzünde bir pişmanlıkla, “Ben sadece iş için seyahate çıkıyorum,” dedi. “Çocuklar sürekli onlarla beraber egzotik yerlere gitmemi istiyor ama hiç vaktim olmuyor, başıma iş almışım gibi geliyor veya çok yorgun oluyorum. Bir süredir onları Japonya'ya götüreceğimi söylüyorum ama henüz fırsat olmadı. Belki bir gün olur.” Fakat bunun yakınlarda gerçekleşmeyeceğini biliyormuş gibi görünüyordu. “Ablam bu konuda çok daha iyidir. Bu yaz Toskana'ya arkadaşlarını ziyaret etmeye gitti.”

“Evet, anlattıklarına bakılırsa ablan büyük bir şirket yönetmiyor, çocuğu da yok. Bu bir fark yaratıyor. Sen bunca şeyle nasıl aynı anda uğraşıyorsun, anlamıyorum. Ayrıca eski kocan ne derse desin, eminim 'berbat' bir eş falan da değildin. Sana bu konuda daha fazla inanç duyuyorum.” Lo-

gan onun biraz fazla mükemmeliyetçi olduğunu ve elinden gelenin en iyisini yaptığını hissediyordu, yoksa şu andaki işini yapamaz, böyle sağlıklı çocuklara sahip olamazdı.

“Güvenoyu için teşekkürler. Ama bence eski eşim haklıydı. Ve artık Martha Stewart’la evli olmasına karşın hâlâ bana öfkeli.” Fiona artık kadının isminin böyle kalacağını tahmin ediyordu.

“Bunca yıl sonra hâlâ sana garezi varsa bu çok acınası. Kaç yıl geçti?”

“Altı.”

“Peki ya sen? Yani hayatına ondan sonra önemli biri girdi mi?” Logan normal sohbet etseler de bir gazeteci gibi davranıyor ve onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Fiona da onunla ilgili şeyler öğrenmekten hoşlanıyordu, Logan gayet açık sözlüydü. Sırları olan birine benzemiyordu ve kendisini iyi tanıyordu. Her şeyin farkındaydı, kim olduğunu ve insanlarla nasıl ilişki kurduğunu biliyordu.

Fiona dürüstçe, Hayır,” dedi. “Başta, David’le boşandıktan sonra benim için kötü hisseden arkadaşlarım bir sürü randevu ayarladılar. Ve bu konuda berbatlardı. Çoğu erkek bir şirket yönettiğimi öğrenince kaltağın teki olduğumu düşünüp arkasına bakmadan kaçıyor. Kalanlarsa ya sağır, ya aptal, ya kör ya üçü birden ya da hapisten yeni çıkmış adamlardı. Ayrıca gerçekten bunlara ayıracak vaktim yok. Hayatımın böyle işlediğini kabul etmeliyim.”

Logan ilgiyle, “Peki nasıl işliyor?” diye sordu. Fiona’nın bunu nasıl anlatacağını merak ediyordu. Kendisi onu bu yaşta hayatında bir erkek olmazsa boşa gidecek müthiş bir

kadın olarak görüyordu. Şanslı bir erkek Fiona'nın ne kadar müthişliğini fark etmezse çok yazık olacağını, Fiona'nın eski eşinin de eziğın teki olduğunu düşünüyordu.

Fiona samimiyetle, "Hayatım huzurlu, yoğun ve makul," dedi. "Bu bana gayet uygun. Hiç kimse beni bir yanlış yapmakla suçlamıyor, kariyerim yüzünden benden nefret etmiyor, sürekli ne kadar başarısız olduğumu söylemiyor. Bana kalırsa benimki gibi bir kariyerin varken doğru düzgün bir ilişkin veya evliliğın olmaz. Denedim ve olmadı. Belki çok azı dışında hiçbir erkek kendi kariyerinden daha ciddi bir kariyeri olan bir kadına katlanmaz, hatta kadın daha fazla kazanıyorsa ilişkileri asla yürümez. Eski eşim bu konuda beni tam on yedi yıl boyunca cezalandırdı. Bir daha böyle bir şey yaşamak gibi bir arzum yok. Öyle değilmış gibi yapmaya çalışsam da ümitsizdim. Neden tekrar böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?"

Logan açık sözlülükle, "Bütün erkekler eski kocan kadar salak değıl," dedi, "veya onunki kadar kırılgan bir egoya sahip değıl. Kendisinden memnun bir adam seni kariyerin için cezalandırmak yerine sana saygı duyar. Hem yeni bir ilişkiye girersen kaybedecek neyin olabilir ki?" Bu soru faraziydi veya en azından Fiona böyle olmasını umuyordu. Ne onunla ne de bir başkasıyla ilişki yaşamak istiyordu. Ablası sürekli birini bulması için baskı yapsa da kendisi olduğı gibi mutluydu. Jillian'ın görüşleri kendi işine yarıyordu, onun değıl.

"Eğer tekrar bir ilişki yaşarsam kalbimi, akli dengemi ve zamanımı kaybederim. Bu üçü bana lazım. Aynı şekilde özgüvenim de. Evliliğım yürümediğinde özgüvenim yerle bir oldu. Yine öyle hissetmek istemiyorum. Kendimi tekrar iyi hisset-

mem tam altı yılını aldı. Bundan hiç kimse için vazgeçmek istemiyorum. Neden vazgeçeyim ki? Bence bir kadın olarak benimki gibi bir kariyerin olduğunda ilişkiler yürümüyor. İşinde başarılı bir adam kahraman ilan ediliyor. Bir kadın içinse durum çok farklı. Hemen şüpheli oluyorsun, üstelik bir şirketin CEO'su olman insanlara seksi gelmiyor. Senin kadın kılığında bir erkek olduğunu düşünüyorlar."

Logan gülümseyerek, serbest bıraktığında onu daha genç gösteren sarı saçlarına bakarak, "Eğer bu bir maskeyse," dedi, "sana çok yakışıyor. Bana kalırsa genç kız gibisin." Logan her gün insanlarla uğraşıyordu. Yüzlerce başarılı, önemli işkadınıyla röportaj yapmıştı ve insanların kabuğuna kanmıyor, hemen kolayca etkilenmiyordu. Onun değer verdiği şey, kadın erkek fark etmeksizin, kapıların üstündeki unvanlardan ve egolardan ziyade, kişilikti. Fiona'yı insan olarak sevmişti, bu da onun için değerli bir şeydi. Beraber vakit geçirebilseler, iyi arkadaş olacaklarından emindi. Ayrıca Fiona'nın kendisini biraz fazla eleştirdiğini düşünüyordu. "Seninle hemfikir değilim, Fiona," dedi. "Sen nasıl bir aile ve kariyere aynı anda sahip olabileceğini düşünmüşsen, ben de insanın ciddi bir kariyer ve bir ilişkiyi yürütebileceğini düşünüyorum. Henüz doğru kişiyi bulmadım, aslında aramıyordum da fakat oralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Sen CEO konumuna geldiğin gün kadın olmayı bırakmadın ki. Bu ikisi arasında bir seçim yapmak zorunda değilsin."

Fiona dürüstçe, "Doğru kişiyi bulacak vaktim yok," dedi. "Ve istemiyorum da. Başıma bela almak istemiyorum. Kırk dokuz yaşımdayım ve yaşlandım."

"Saçmalama. Ya doksanına kadar yaşarsan? Önünde uzanan kırk yılı tek başına mı geçireceksin? Bu bana çok hüznü verici geliyor." Fakat David'le on yedi senelik mutsuz bir evlilikten sonra Fiona tekrar her şeyi riske atmak istemiyordu. Hayatında hiç son altı yıldır olduğu kadar mutlu hissetmemişti.

"Belki bazı insanlar evlenmek için yaratılmamıştır. Sanırım ben de onlardan biriyim."

"Senin sadece savaş yaralarının var. Eğer istersen doğru kişiyi bulursun."

Fiona kararlılıkla, "İstemiyorum," dedi. "Güven bana, zaten kadın CEO'larla çıkmak için kuyruğa giren erkek de yok. Bu işin kaderinde bu var. Erkek CEO'lar eğlenirken bizim tek yaptığımız çalışmak." Fiona'ya kalırsa pratik hayatta da durum farklı değildi.

"Bana kalırsa bu berbat bir iş bölümü ve avanta oranı da sizin epey aleyhinize. Ayrıca erkekler eğleniyor olabilir ama başlarını soktukları belalara baksana. Fahişeler, porno yıldızları, şantaj, kamuoyu önünde özür dilemeler. Sürekli başlarını soktukları belalar için birilerine yalakalık yapmak zorunda kalıyorlar. Bana kalırsa bu hiç de eğlenceli değil."

Fiona güldü. "Evet, bence de. Mesela iki ay önce Marshall Weston'ın başına gelenlere bak. Neyse ki çabuk çözüldü. Kadınlar her zaman bir gün içinde suçlamalardan vazgeçmiyor. Bence epey şanslı."

Logan, "Bence onun için de kolay olmadı," dedi. "Kim bilir onun adını temizlemek için ne işler çevirmek zorunda kaldılar? Bir anlaşma olduğunu biliyorum ama maddeleri gizli. Kadına bir servet ödemiş olmalılar."

Fiona konuyu değiştirmeye çalışarak, "Marshall Weston UPI'da mükemmel iş çıkarıyor," dedi. "O harika bir CEO."

"Karizmatik biri. Onunla da röportaj yaptım." Gelgelelim, ondan pek hoşlanmamıştı. Marshall öyle kurnazdı ki Logan onun kişiliğini algılayamamıştı ve böyle röportajlar yapmaktan nefret ederdi. Karşınızda böyle biri olduğunda kendinizi bir duvarın arkasını görmeye çalışıyormuş gibi hissediyordunuz. Tam aksine Fiona açık, dürüst ve şeffaftı. Ondaki insani yan Logan'ın hoşuna gidiyordu. Daha önce ona sadece saygı duyarken, şimdi ondan hoşlanıyordu, saygısı da iki katına çıkmıştı. Fiona buna izin verirse onunla arkadaş olmayı çok istiyordu; tabii kadının bunu yapacağından pek emin olamıyordu. Fiona özel hayatı konusunda son derece ketumdu ve boş vakti de yok denecek kadar azdı.

Logan, "Marshall'la Ross'taki evinde röportaj yaptığımda eşikle tanışmıştım," dedi. "Kadın şu ser verip sır vermeyen, asıl kimliğini çözemediğın kusursuz işadami eşlerinden biri. Onunla tanıştığımda Marshall'ın özel yapım, tüm ihtiyaçlarını karşılamak için programlanmış bir robotu olduğunu düşünmüştüm. Öyle kadınlar beni geriyor. Yıllar boyunca insan muamelesi görmediklerinden, bir gün zıvanadan çıkıp bir kilisenin kulesinden falan insanlara ateş açacaklarından şüpheleniyorum."

Fiona şimdi düşününce, televizyondaki basın toplantısı sırasında Liz Weston'ın kocasının yanında biraz kasılmış gibi görüldüğünü itiraf etmeliydi.

Kendisi kariyeri boyunca böyle pek çok kadınla tanışmıştı ve onlarla hiçbir ortak noktası yoktu. Onlarınki koca-

larının her ihtiyacını karşılamak için tasarlanmış bir hayatı ve başarı algıları, kocalarının başarıları üzerinden işliyordu. Fiona'ya kalırsa bu, kendine ait bir kimlik ve başarıya sahip olmaksızın, bir başkasının hayatını yaşamaktı. Böyle bir yaşam ona yetmezdi. O kadınların evlilikleri ve bu evliliklerle beraber gelen statü sembolleri, görünüşe bakılırsa sahip oldukları tek şeydi. Bu onu irkiltiyordu. Kendisi David'i mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı fakat ne kendisinden ne de hayallerinden vazgeçmiş, bunun bedelini de ödemişti. Zaten bu yüzden artık evlilik fikrine sıcak bakmıyordu. Ayrıca kendisine yapmacık bir saygı besleyen bir "işkadını kocası" istemiyordu; zaten kariyeri boyunca böyle çok fazla adam görmemişti. Bu rol daima kadınlara düşerdi. Tanıdığı pek çok başarılı kadın tıpkı kendisi gibi yalnızdı. İşler bu şekilde yürüyordu ve böylesi bir bedel ödemek zorundalardı. Yükünü tek başına taşımalı, savaşlarını tek başına vermeliydi; artık başka türlü bir hayat hayal edemiyordu.

Burgerlerini yarılarmışken Logan, "Beyzbol sever misin?" diye sordu. Fiona'yla ilişkiler hakkında bir sohbete girmek istememişti, bu kendiliğinden olmuştu ve Fiona konu hakkında konuşmaya açık görüldüğünden, Logan şaşırmıştı.

"Evet, severim. Maçlara gitmesem de Amerikan futbolu da seviyorum."

Logan, "Bırak tahmin edeyim," dedi, "vaktin yok ve maçlara beraber gidecek biri de mevcut değil. Eğer izin verersen, en azından ikincisini değiştirebiliriz. Ben tam bir beyzbol fanatığıyım ve sezonluk biletlerim var. Benimle maça gelmek ister misin?" Fiona onunla arkadaş olma fikrinden hoşlanıyordu ve ablasının da buna sevineceğini tahmin ediyordu.

Fiona ona gülümseyerek, "Eğlenceli olur," dedi.

"Harika. O zaman hemen gün belirleyelim. Önümüzdeki cumartesiye ne dersin? Buradaki sahada maç var." Fiona başını sallayınca, Logan kimin oynadığını söyledi ve ezberinden istatistikler aktararak Fiona'yı kendine hayran bıraktı.

"Tam bir fanatiksın." Fiona çok etkilenmişti.

"Çocukluğumdan beri beyzbola bayılırım. Hep büyüdüğümde profesyonel beyzbolcu olmanın hayalini kurardım. Falan böylesi bir şansım hiç olmadı. Yine de, büyük bir taraftarım." Logan ayrıca Fiona'yı bir hafta sonra görecektir ol-
maktan da mutluydu. Bu randevu değil, yalnızca eğlenceli bir buluşma olacaktı ve ikisi için de keyifli geçecek gibiydi.

O akşam planladıklarından daha uzun süre konuştular. En sonunda politikaya da girdiler ve favori kitaplarından bahsettiler. Fiona güncel kitapları okuyacak vakti olmadığı için çok üzülüyordu, Logan'sa okumaya çok vakit ayırıyordu. Fiona'nın okuduğu kitaplar genellikle işiyle ilgili oluyordu ve Logan bunu gayet iyi anlıyordu. Yine de onun bunca kitap okumasına şaşırmıştı; Fiona genellikle kurmaca olmayan kitaplar okuyor, ayda yılda bir de özellikle tatile çıktığında pek çok roman okuyordu. İş nedeniyle daima arayı kapatması gerekiyordu.

En sonunda bardan çıktıklarında saat dokuzu geçmişti. Fiona, Logan'a akşam yemeği için teşekkür etti. Logan onu beyzbol maçından önce evden alabileceğini söyleyince Fiona, Portola Valley'den arabasıyla geleceği, şehir merkezinde buluşabilecekleri cevabını verdi. Logan'ın zahmet edip onca yol gelmesine gerek yoktu, üstelik daha sonra Fiona'yı tek-

rar eve bırakmak zorunda kalacaktı. Böylece Logan onu arayacağını, bir plan yapabileceklerini söyledi. Daha sonra Fiona ona iyi bir hafta diledi, ardından ikisi de arabalarına binip yola koyuldular. Fiona onunla akşam yemeği yediği için çok memnundu. Onun durumunda birinin daima bir amaç ve hedefi olmalıydı. Çocuklarıyla geçirdiği vakitler dışında, gelişigüzel buluşmalar ve eğlencelere yer yoktu. Çocuklarıyla geçirdiği vakitse daima doğaçlama ve keyifli etkinliklere açıktı. Bunun dışında Fiona'nın yapıp ettiği her şey planlı programlıydı. Son dakikada Logan'la akşam yemeği yemek güzel bir karar olmuştu. Palo Alto'daki bar da birlikte rahatça vakit geçirebilecekleri, huzurlu bir mekândı.

Logan da şehre dönüş yolunda Fiona hakkında aynı şeyi düşünüyordu. Herhangi bir adamın onu tehdit gibi gördüğünü hayal etmek zordu. Gerçi Logan kendisine iyi bir adam gibi gelmeyen, Fiona'nın o budala eski kocası gibi erkekler olduğuna da emindi. Ve Logan'a kalırsa, Fiona Carson iyi bir erkeği hak ediyordu. O çok hoş bir kadındı ve bu akşam buluşmaları için çok mutluydu. En güzeli de, bütün gece boyunca hiç NTA'dan bahsetmemişlerdi. Logan sözünü tutmuştu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Marshall için sonraki hafta Los Angeles'ta işler daha iyi gitti. Sebebini hiç bilmiyordu fakat Ashley sakinleşmişti. İlişkilerini konuşmak için bir psikoloğa gittiğini Marshall'a söylememişti. Bonnie'nin tavsiyesini dinlemişti ve stresi biraz azalmıştı. Adamla olan durumlarında bir değişiklik yoktu ama psikologuyla beraber birtakım hedefler belirlemeye karar vermişlerdi. Marshall yıl sonuna dek mevcut durumu değiştirmek için harekete geçmezse, Ashley'nin hayatına onsuz devam etmeye çalışmasında karar kılmışlardı. Marshall bunu bilseydi afallayıp kalırdı. Ashley ise artık bunu yapabileceğini bildiğinden, Marshall Los Angeles'a geldiğinde çok daha rahattı ve bu kez önceki gibi şikâyet etmiyordu. Marshall, eskiden eve geldiğinde kollarına atılan o "eski" Ashley'ye tekrar kavuşmuştu. On dakika sonra yatağa geçtiler ve Marshall kendisini bir bulutun üstündeymiş gibi hissetti. Tekrar onunla olmak adeta cennetti. Kızlar gün boyu kampta olacaktı; Marshall öğlen ofisten Malibu'ya gelmeyi başarmış, işe dönmeden önce Ashley'yle yatakta bir saat geçirebilmişti. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Marshall'ın ikinci gecesinde, sevişmelerinin ardından Marshall, "Sanki seni yeniden buldum, Ash," dedi. "Seni kaybediyormuş gibi hissediyordum." Aslında asıl şimdi onu kaybetme riski artmıştı fakat kendisi bunun farkında değildi. Ashley hayatıyla ilgili çok daha iyi kararlar alıyordu ve Marshall'ın onu sekiz yıl daha oyalamasına izin vermeyecekti. Terapistinin söylediği gibi, Marshall'la arasındaki ilişki adamın işine geliyordu, kendisi içinse tehlikeliydi. Adama hayatının sekiz yılını adanmış, Marshall da ona ikizleri, yani hayatının en büyük mutluluğunu vermişti. Fakat Ashley bu ilişkide güvenli bir konumda değildi ve elinde Marshall'ın Liz'i bırakacağına dair bir delil yoktu. Hele Marshall'ın söylediği gibi, Liz berbat bir durumdaysa, bu hiç olmayabilirdi. Ashley, Liz'in bu durumunun, gelecek yıl kızının gitmesiyle beraber yaşayacağı boş yuva sendromundan duyduğu korku nedeniyle olabileceğini düşünüyordu fakat bunu Marshall'a sormak istemiyordu. Marshall'a onun hakkında sorular sormak hoşuna gitmiyordu ve Liz için üzölmek de istemiyordu. Marshall'la ilişkisi nedeniyle suçlu hissetmiyordu ve Liz'le uğraşmak Marshall'ın işiydi. Ashley yalnızca onu ve gerçek bir hayatı istiyordu. Şimdilik bu Liz'in sahip olduğu bir şeydi. Ashley'nin Marshall'dan tek talebi buydu.

Marshall o hafta Ashley'yle öyle mutluordu, onun zor konuları gündeme getirmemesi, ona baskı yapmaması nedeniyle öyle minnettardı ki Los Angeles'ta bir gün daha kaldı ve cumartesi sabahı San Francisco'ya döndü. İkinci vak-ti Tahoe'ya ulaştığında kıyamet kopmuştu. Lindsay jet ski kazası yapmıştı, yara almasa da aracı neredeyse tamamen mahvetmişti ve Liz de jet skiyi aldığı için Marshall'ı suçluyor-

du. Son iki, hatta üç aydır olan biten her şey onun suçuydu; bundan sorumlu olsa da olmasa da. Marshall artık bundan bıkmış usanmıştı. Liz'le jet ski meselesi yüzünden kavga ettikten sonra, akşamına da bu kez tekne yüzünden tartıştılar. Ayrıca Liz ondan diğer kocalar gibi gelecek ay boyunca Tahoe'da kendisi ve çocuklarla kalmasını istiyordu. Kavganın sonunda, Marshall'a Los Angeles'ta neden bir gün daha kaldığını sordu. Artık her şeyden şüphe ediyordu; Marshall, Ashley'nin de aynı durumda olduğunu biliyordu. Megan Wheeler hayatını ilişki yaşadıkları o dönemde olduğundan daha da fazla etkilemişti.

Masumca, "Ofisten arkadaşlarla akşam yemeği yemek için kaldım," dedi. "Bu bir suç değil, Liz. Ayrıca döner döner de buraya geldim."

Liz, "Neden diğer herkes gibi bu ay tatil yapmıyorsun?" diye sızlandı. Marshall'ı her şey için suçlu hissettirmeye çalışıyordu ama bu kez Marshall öyle bir his yaşamıyordu. Ashley'yle geçirdiği gece, Liz'in gözyaşlarına değmişti. Ayrıca Marshall'ın buna ihtiyacı vardı. En sonunda Ashley'yle işleri yoluna sokmuşlar gibi hissediyordu fakat Liz'le durum farklıydı. Onu seviyordu, Liz özverili bir ești fakat son zamanlarda, hayatında yolunda gitmeyen her şey için onu suçlayan, tanımakta zorlandığı bir kadına dönüşmüştü. Marshall bunun yaşıyla ilgili olabileceğini düşünüyordu. Buna karşın Ashley hâlâ gencecikti ve tıpkı bir çocuk gibi hareket ediyordu. Araları iyi olduğunda, Marshall'ı tekrar bir delikanlı gibi hissettiriyordu. O akşam tam üç kez sevişmişlerdi. Son iki ayın acısını çıkarmışlardı.

Liz ona arkadaşlarının kocalarının haziran ayında göle gel-

diğini ve bütün ağustosu orada geçirdiğini hatırlattı. Marshall'ın da aynısını yapmasını istiyordu.

"Onlar ülkenin en büyük ikinci kuruluşunu yönetmiyor, Liz," dedi Marshall. "Kim onlar? Doktor mu? Avukat mı? Bankacı mı? Benim işim çok farklı. Bunu gayet iyi biliyorsun. Neden şimdi mesele çıkartıyorsun? Gölde daha önce hiç bütün bir ayımı geçirmediğim. Neden eylülde benimle Londra'ya gelmiyorsun? Üç günlüğüne gitmem gerekecek." Onu biraz rahatlatmak istiyordu fakat işe yaramıyordu. Liz onun iş gezilerinin nasıl geçtiğini gayet iyi biliyordu.

"Bütün gün toplantıda oluyorsun ve akşamları da iş yemekleri yiyorsun. Seni hiç göremiyorum ki. Burada tatil yapman farklı bir şey. Ayrıca çaba göstermediğin, onunla vakit geçirmediğin sürece Lindsay'le asla doğru düzgün bir ilişkin olmayacak. Sürekli öfkeli." Bir de babasıyla geçinmek için çaba harcamayan, ondan uzak duran en büyük oğulları vardı tabii. Liz bunun da kısmen Marshall'ın suçu olduğunu düşünüyor, John'la iyi anlaştığı için onunla daha fazla vakit geçirerek Tom'u ve onunla yaşadığı sorunları yok saydığına inanıyordu. Liz başka bir çocuğuyla da aynı şeyin olmasını istemiyordu. Marshall'la gerçekten iyi anlaşılan tek çocuğu, babasına hayran olan ve her şeyini, onlarla vakit geçirmemesini bile mazur gören John'du. Lindsay ise çok farklı bir çocuktü. Liz onun babasından daha fazla şey istediğinde ısrar ediyordu, Marshall ise bunun bir bahane olduğunu düşünüyordu. Asıl daha fazlasını isteyen Liz'di. Ayrıca, bir ay boyunca Los Angeles'a gitmezse Ashley'nin delireceğini biliyordu. Bu hassas bir dengeydi, sekiz yıldır üstünde yürüdüğü bir cam-

baz ipine benziyordu ve şimdiye kadar bunu iyi becermişti. Lindsay bir yıl içinde mezun olduğunda neler olacağını kim bilebilirdi ki? Ashley'ye verdiği sözlere karşın, bundan emin olamıyordu. Hayatının iki tarafında da işlerin nasıl gittiğine bakacak, sonra aklına neyin yattığına karar verecekti.

Marshall o gece Liz'den önce yattı ve pazar sabahı erken kalkıp gölün serin sularında yüzmeye gitti. Ardından Liz ve Lindsay'le kahvaltı etti. John yine Alyssa'yla beraber arkadaşlarına gitmişti, öğle vakti de Marshall çıkması gerektiğini söyledi. Yoğun bir hafta onu bekliyordu, o hafta başı Los Angeles'a bir gün önceden gitmesi gerekecekti, bu da Palo Alto ofisinde çok daha az vakti olacağı anlamına geliyordu. Bundan üzüntü duyuyormuş gibi görünmüyordu. O giderken, Liz çok soğuktu. Lindsay ise babasına veda bile etmedi, hatta dönüp ona bakmadı; gittikten sonra da annesine onun hakkında kötü bir yorumda bulundu.

"Muhtemelen yine seni aldatıyor." Liz bunu duyunca sanki midesine bir yumruk yemiş gibi nefesi kesildi. Ona bağışlamak için gücünün son damlasına kadar savaştı.

Sıkıdığı dişlerinin arasından, gözleri yaşararak, "Odana git," dedi, "ve bir daha ASLA böyle bir şey söyleme! Babanın ne yaptığı beni ilgilendirir, seni değil. O dürüst bir adam ve iyi bir baba. Ve bizim çatımızın altında yaşadığın sürece ona saygı duymanı bekliyorum." Lindsay annesinin söylediği şey yüzünden kendini kaybettiğini, göz pınarlarının dolduğunu fark etmişti. Tek kelime etmeden odasına gitti ve saatlerce telefonda arkadaşlarıyla konuştu, bilgisayarında film izledi. Telefonda arkadaşlarına sıkıcı bir tatil geçirdiğini, yalnızca

ağabeyinin kız arkadaşı geldiğinde eğlenemediğini söyledi. Annesinin ise berbat bir ruh halinde olduğunu, babasının hiç uğramadığını da ekledi; aslında bunu umursamıyormuş gibi yapsa da içten içe bu üzülyordu. Sanki babası cinsel tacizle suçlandığından beri ailesi dağılmaya başlamıştı. Ayrıca neredeyse hiç eve uğramayan ağabeyi Tom'u da kıskanıyordu. Kendisi de bu evden kurtulmayı iple çekiyordu.

Marshall pazartesi sabahı ofise gittiğinde masasında her zamanki raporları ile birkaç tane de yeni rapor buldu. Yazları işler daima azalırdı. Connie Feinberg'den bir mesaj da gelmişti. Onunla cinsel taciz suçlamasından beri konuşmamıştı ve bir süre ortalıkta görünmemenin iyi olacağını düşünmüştü. Bu işin çözülmesinden, yönetim kurulunun desteğinden ötürü minnettardı. Mesajı görür görmez onu aradı, Connie de telefona hemen cevap verdi. Marshall'a yazın nasıl geçtiğini sordu; kendisi haziran ayını Santa Barbara'da çocuklarıyla geçirmiş, daha yeni iş başı yapmıştı.

Her zamanki doğal, rahat tavrıyla, "Bu öğleden sonra müsaitsen seni görmeye gelmek istiyorum," dedi. Marshall ondan hoşlanıyordu ve iyi anlaşıyorlardı.

Marshall bunun dostane bir ziyaret olacağını tahmin etse de gelmesinin altında bir şey yatabileceğinden şüphelenerek, "Bir durum mu var?" diye sordu. Son zamanlarda işler yolunda gidiyordu ve Marshall'ın son çeyrekte aldığı güçlü kararlar sayesinde hisseleri ciddi oranda yükselmişti. Zaten yönetim kurulu da bu yüzden onu seviyor, ona tam destek veriyordu.

"Sadece birkaç şey konuşmak istiyordum," dedi Connie. Ardından Marshall'a hisse artışı nedeniyle iltifat etti ve öğlen gibi yanında olacağını söyledi. Bu Marshall'a tuhaf gelmedi, görünüşe bakılırsa yönetim kurulu başkanı standart bir ziyarette bulunacaktı. O gelinceye dek işlerini halletti, mektupları yanıtladı, telefon görüşmelerinde bulundu. Tam günlük işlerini halletmişti ki asistanı Connie'nin geldiğini haber verdi.

Connie üstünde rahat yaz kıyafetleriyle ofise girdi. Keskin mavi gözlü, güzelce kesilmiş gri saçlarıyla, olgun ve atletik bir kadındı. Biraz büyükanneleri andıran bir görüntüsü olmakla beraber, müthiş bir işkadınıydı.

Marshall ona çok güzel bronzlaştığını söyleyerek iltifat etti, Connie bir koltuğa otururken ofisin kapısını kapattı. Birkaç dakika boyunca ailelerinden ve havadan sudan konuştular, daha sonra Connie yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakarak, bu görüşmenin Marshall'ın sandığı kadar rahat geçmeyeceğini söyledi.

"Seninle özel konuşmak istediğim için Marshall, böyle birden çıkıp geldim. Bunu kurulla da konuştum ve bu kez bir soruna dönüşmeden *önce* durumu halletmeni istiyoruz. Nasıl halledeceğin sana kalmış fakat bunun kamuoyuna erişmesini veya UPI için bir mesele haline gelmesini istemiyoruz. Bu konuda bir pozisyon almak zorunda bırakılmak da istemiyoruz. Dolayısıyla, ne yaptığın yalnızca seni ilgilendirir.

"Los Angeles ofisimizdeki pek çok üye tarafından dikkatimize sunulan bilgilere göre, orada yıllardır bir kadınla ilişki yaşıyormuşsun ve bu ciddi bir ilişkiymiş. Söz konusu kadınla bir aile kurduğun, iki çocuğunuz olduğu söyleniyor. Görünü-

şey göre, ofisteki sekreterlerden biri... şey, senin... metresinin... yani diğer eşinin, sen nasıl isimlendiriyorsan, eski bir ofis çalışanı olduğunu söylemiş. Bu tür şeylerin olabileceğini anlıyorum ve iş dünyasında seninkine benzer bir pozisyon-daki bir erkek ilk defa kendine has sebeplerle gizli bir aile hayatı sürmüyor. Fakat bu durum bizim elimizde patlayabilir, aynı şekilde, senin de. Eşinin bunun farkında olup olmadığı bilmiyorum ama değilse ve bunu öğrenirse, her şey berbat olacak; bu konuda sessiz kalmayabilir. Dahası, eğer diğer kadın ve diğer çocuklarının annesi durumdan bıkarsa, korkunç bir skandal çıkarıp seni ve dolayısıyla da bizi çok kötü bir duruma sokabilir. Hassas insanların böyle durumları nasıl algıladığını bilirsin; ahlaki konularda çok ikiyüzlü oluyorlar. Şahsen ben bu tür olaylara daha gerçekçi baksam da, çok püriten bir ülkede yaşıyoruz.

“Fakat bu durum ne benim ne de senin ahlak anlayışınla ilgili. Bu olay seni kamuoyunun ve hissedarların gözünde berbat gösterecek ciddi bir skandala dönüşebilir, itibarını son derece olumsuz etkileyebilir. Bunun senin için çok acı verici olduğundan eminim. Fakat yönetim kurulu, birileri basına sızdırmadan veya hayatındaki kadınlardan biri kamuoyunun önünde bir skandala çevirmeden evvel, bir an önce bu durumu temizlemen gerektiğini düşünüyor. Bizim için çok önemlisin, Marshall ve elimizde patlama olasılığı çok yüksek bir şey konusunda bu derece hassas olmana izin veremeyiz. Şu noktada kariyerin için zor seçimler yapman şart. UPI hâlâ senin önceliğinse, senden CEO’muz olarak beklenen tavır sergilemek zorundasın. Avukatlarımızla

bunu konuştuk ve seni boşanmaya veya başka bir kadınla evlenmeye zorlayamasak da içinde bulunduğun durum kamuoyuna sızdığı takdirde böyle bir CEO imajına müsaade edemeyeceğimizi sana söyleyebilirim.

“Sevdiğimiz insanlar genellikle bizim için daha önemlidir ve öyle de olmalıdır, fakat bu durum kariyerini tehlikeye atabilir. Seni bu konuda uyarmak, bunun farkına varmanı sağlamak, bu durumu olabildiğince çabuk temizleme fırsatını sana sunduğumuzu bildirmek istedim. Şu noktada, eğer işine değer veriyorsan, gerçekten başka bir seçeneğin yok.”

Connie ona ciddi bir ifadeyle baktı. Masanın diğer tarafından ona ateş açsaydı bile Marshall’ı böylesine sert vuramaz, böylesine nefessiz bırakamazdı. Marshall’ın kendini toparlaması birkaç dakikasını aldı. Onunla tartışmamış, ona bunu nasıl öğrendiklerini sormamıştı. Artık hiç mühim değildi. Yıllar içinde, iş arkadaşlarından bazıları onu Ashley’yle veya kızlarıyla beraber bir yerlerde görmüş olmalıydı. Görünüşe bakılırsa Ashley’yle yaşadığı hayat herkesin bilgisi dâhilindeydi. Connie de eğer bu konuda hızlı karar almazsa, bunun kariyerine mâl olacağını söylemişti ve buna izin veremezdi. Buna karşın kadınların birinden vazgeçme fikri, ağlamak istemesine yol açıyordu. Marshall hangisini seçeceğini hiç bilmiyordu. Ayrıca Connie ve yönetim kurulundan aldığı uyarıdan sonra, ikili hayatını sürdüremezdi.

Connie onun ne kadar sarsıldığını görebiliyordu. Konuşması bittikten sonra hemen ayağa kalktı. “Seni bununla uğraşman için yalnız bırakayım, Marshall. Lütfen bu konuda nasıl ilerlemeyi düşündüğün konusunda beni haberdar et.

Eğer boşanma kararı alırsan hiç kimse şok olmayacak, öfkelenmeyecek. Veya diğer kadınla ilişkini bitirmeye karar verirken de umarım bunu dikkatlice yaparsın çünkü durumun sarpa sarmasını istemeyiz.” Marshall da şirket de bir saatli bombanın üstünde oturuyordu adeta. Ve istedikleri son şey, CEO’larının isminin bununla gündeme gelmesiydi. Burası ciddi, saygın bir imajı olan, son derece geleneksel bir şirketti ve Marshall’ın da doğru düzgün bir aile babası olduğu düşünülüyordu. İçinde bulunduğu durumu bu imajı bozmadan düzeltmek çok zor olacaktı. İnsanlar ona güvenebileceklerini hissetmeli, onun iki ayrı şehirde iki ayrı hayat süren yalancı, kalitesiz bir adam olduğunu düşünmemeliydi. Connie yalnızca metresinin düzgün bir kadın olduğunu ve bunu bir sirke dönüştürmemesini umuyordu. Eğer Marshall’ı cinsel tacizle suçlayan kadına bakılacak olursa, Connie de yönetimi kurulu da Marshall’ın seçimleri konusunda çok endişeliydi. Connie, Marshall’ın önündeki görevin zor olduğunu farkındaydı. Marshall muhtemelen iki kadına da son derece bağlıydı fakat eğer uzun vadede UPI’daki kariyerini korumak istiyorsa, bir seçim yapması gerekiyordu.

Ofisten çıkarken, “Üzgünüm, Marshall,” dedi. Marshall sersemlemiş halde masasına yapışıp kaldı. Şimdi ne yapacağı konusunda en ufak fikri yoktu.

Marshall kapalı kapının ardında iki saat boyunca oturduktan sonra, hiç kimseye tek kelime etmeden, saat üçte ofisten çıktı. Sekreterine hasta hissettiğini söyledi ve çıkıp gitti. Sekreteri onun ofisten çıkmasıyla yönetim kurulu baş-

kanının ziyareti arasında bir bağ kurmadı. Connie ilk defa onu görmeye gelmemiştir, sadece dostane bir sohbet için uğramış olsa gerekti. Fakat bu kez durum çok farklıydı ve bunu yalnızca Marshall biliyordu. Bütün kariyeri, belki cinsel taciz suçlaması sırasında olduğundan bile fazla, hatta belki tam da bu yüzden tehlike altındaydı. Belki de kurulun gözünde bütün kredisini bitirmişti. Sebep ne olursa olsun, Connie her şeyi açıkça söylemişti: eğer UPI'nın CEO'su olarak kalacaksa, Marin County'de bir eşi ve ailesi varken, Malibu'da herkesten gizlediği bir başka ailesi olamazdı. Marshall yıllarca bunu gizlemeyi becermişti fakat artık vadesi dolmuştu. Oyun bitmişti.

Liz'i bunu konuşmak için arayamazdı, aynı şekilde Ashley'ye de bir şey söyleyemezdi. Bir an önce birini seçip hayatına devam etmesi gerektiğini biliyordu. Bunu düşününce hastalanmış gibi hissediyordu. Saat dört buçukta Ross'taki evine girdiğinde, hemen banyoya gidip kustu. Bunu yaptıktan sonra bile kendini iyi hissetmedi. Bir kâbusla daha karşılaşıyordu ve bu kez önceki kadar kolay kurtulamayacaktı. Bu kez satın alınacak, uzlaşmaya varılacak biri yoktu karşısında. Eğer iki kadını da istiyorsa, kurul bir skandala karışmayı ve durumun şirketi etkilemesini istemediğinden, işini hemen kaybedecekti. Durum şirkete yansdığı an hisseler düşecekti. Bu nedenle Marshall bir an evvel ne yapacağına karar vermeli, aksi takdirde kariyerine veda etmeliydi. Fakat yirmi yedi yılını geçirdiği, son dengesizlikleri dışında daima mükemmel bir eş olmasına karşın Ashley kadar sevmeyi Liz'le evliliğini sürdürüp sürdüremeyeceğini bilmiyordu. Ashley'den vazgeçtiğini düşündüğünde de gözleri

doluyordu ve bunu yapabileceğini sanmıyordu. Fakat bunu Liz'e nasıl yapardı? Üstelik Liz'den olan çocukları da sekiz yıldır ilişki yaşadığı ve ikiz çocuklar büyüttüğü Los Angeles'lı genç ve güzel bir kadın için annelerini terk ettiği takdirde ondan sonsuza dek nefret edeceklerdi. Marshall nereye döneceğini, kiminle konuşacağını bilemiyordu. Yanlış karar vermekten bu kadar korktuğu bir durum hiç olmamıştı fakat bu durumda, doğru karar diye bir şey yoktu ve her halükârda değer verdiği birini yitirecekti. Bu iki kadın da onun bir parçasıydı ve onları yitirdiğinde bir uzvunu kaybedip kapana kapılmış bir hayvan gibi hissedecekti.

Gece vakti Ross'taki evinde, hareket edemeden, zihnini boşaltmadan, karanlıkta öylece oturdu. Sürekli aynı şeyi düşünüp duruyordu. Ashley... Liz... Liz... Ashley... Tarihi mi, yoksa tutkuyu mu seçecekti? Sorumluluğu mu, yoksa arzu-yu mu? Gençliği mi, yoksa olgunluğu mu? Kusursuz işadami eşini mi, yoksa hayallerinin kadını mı? İkisini de öyle uzun zamandır seviyordu ki... Saatler boyunca orada öylece oturarak ağladı; derken bir panik duygusuyla beraber ağzına gelen pis bir tatla beraber nefesi kesildi ve birden göğsünde keskin bir acı, kolunda bir karıncalanma hissetti. Kalp krizi geçirdiğini anladı. Bir an için ölmek, karar vermekten çok daha kolay geldi. Bunu düşünürken öyle nefessiz kaldı ki bayılmasına ramak kala telefona uzanıp 911'i aradı. Telefon hemen açıldı.

Kısa, keskin nefesler arasında, "Kalp... krizi... geçiriyorum," dedi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ve umurunda değildi; ölmeyi diliyordu fakat yine de 911'i aramıştı. Liz veya Ashley'yi aramamıştı, bunu yapmak da istemiyordu.

Tek başına ölmek istiyordu. Bu da yapamadığı bir başka seçim olmuştu.

Hattın diğer ucundaki kadın sakin, net bir sesle, "Adresiniz nedir?" diye sordu. "Sokak kapısına yakın mısınız?"

"Hayır... aşağıya inemem... nefes alamıyorum... göğsümdeki acı... sokak kapısı kilitli değil." Marshall tekrar bayılacak gibi hissetti fakat bayılmadı.

"İçki içtiniz mi?"

"İki viski... sarhoş değilim. Üst katta... yatak odamdayım."

"Hemen bir ekip gönderiyorum. Benimle konuşmaya devam edin. İsminiz nedir?"

Marshall gür bir sesle, "Marshall Weston," dese de kadının için hiçbir şey ifade etmedi.

Kadın keskin bir sesle, "Marshall, yalnız başına mısın? ...Marshall?" diye sordu. Marshall bir an için sessizleşmişti, sonra kadın onun homurdandığını duydu.

"Az önce kustum." Bu kalp krizi belirtileri dahilindeydi. Görevli çoktan bir sağlık ekibi göndermişti ve az sonra evde olurlardı. Çok geçmeden birtakım sesler duydu ve ekibin geldiğini anladı.

"Marshall, sağlık ekibi yanında mı?" Emin olmak için sorması gerekiyordu.

İki irikiyım sağlık görevlisi yanına çökerken Marshall, "Evet," dedi ve telefonu kapattı. Kendi kusmuğu içinde yerde yatıyordu. Görevlilere korku ve ümitsizlik dolu gözlerle baktı. Adamlar yaşamsal belirtilerini kontrol ederken Marshall'ın kalbi hızlı çarpıyordu fakat görevlilerden biri steteskopla güçlü kalp atışlarını dinlerken arkadaşına dönüp başını salladı.

Gerçek kalp krizinden önce ona ulaşmış olma ihtimalleri vardı ve Marin General Hastanesi'ne giderken kalbi tekrar durursa onu tekrar çalıştıracak her türlü donanımına sahiplerdi.

İki adam onu sedyeye yerleştirirken Marshall, "Nefes alamıyorum... göğsüm acıyor," dedi.

Yetkili sağlık görevlisi, "Toparlanacaksın, Marshall," diyerek onu telkin etti. Marshall'la hemen hemen aynı yaşta görünüyordu ve diğer görevlileri sedyeyi ambulansa yerleştirmeleri için yönlendirirken, etrafına özgüven yayıyordu. "Hastaneyi çoktan aradık ve seni bekliyorlar."

Marshall güçlükle, "... nefes alamıyorum..." dedi. Sanki boğuluyordu, hissedebildiği tek şey, dakikada bin kez atıyor-muş gibi gelen kalbiydi.

Sağlık görevlileri sedyeyi ambulansa koyup kapıları kapatırken birbirleriyle konuştu. Çok geçmeden, bir dakikadan kısa süre sonra, bir görevli Marshall'ın yanına geçti ve yanıp sönen ışıklar ve siren sesleri içinde yola çıktılar. Marshall yüzünde bir oksijen maskesiyle sürekli yanındaki görevliye bakıyordu. Göğsünü işaret ederek, "Acıyor," dediğinde sağlık görevlisi başını salladı. Derken Marshall gözlerini yumarak engin bir karanlıkta kayboldu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Tahoe Gölü'ndeki evin telefonu çaldığında Lindsay odasında tırnaklarına oje sürüyor, televizyona bakıyor ve bir yandan da telefonda arkadaşıyla laflıyor, Liz ise yatağında kitap okuyordu. Saat geç olduğundan, Liz ancak Marshall'ın arayacağını düşündü. Bunun yerine kendisini Marin General Hastanesi'nde acil servis yetkilisi olarak tanıtan bir kadın arıyordu, Liz'e eşinin kalp krizi şüphesiyle getirildiğini ve koroner tıkanıklık muayenesi nedeniyle hastaneye yatırıldığını söyledi. Liz kadını dinlerken yatağında dikleşti. Liz'in ismini ve numarasını cüzdanında bulmuş, Marshall'ı yatırır yatırmaz aramışlardı.

"Bu nasıl oldu? Bilinci yerinde mi? Kendisinde mi?" Liz hemen yataktan çıkmış, kapıdan fırlamaya hazırlanmıştı. Üstünde bir kot pantolon ve bir tişört vardı, hemşireye sormalar sorarken hemen sandaletlerini giymişti.

"Az önce geldi. Şu anda kardiyogramda. Buraya gelirken ambulansla bilincini kaybetti fakat şu anda kendinde. Bir saat sonra arayabilirsiniz."

Liz nefesi kesilmiş gibi, "Teşekkürler," dedi. "Kocama onu sevdiğimi söyleyin." Son zamanlarda tam da bundan korkuyordu; içine doğmuş olabileceğini düşündü. Artık devamlı kötü bir şey olacakmış gibi, eli kulağında bir felaket bekler haldeydi. Belki de bunu hissetmişti. Bu zamanda insanların genellikle kalp krizinden sağ çıktığını biliyordu ve Marshall emin ellerdeydi. Telefonu kapatır kapatmaz çantasıyla anahtarını aldı ve Lindsay'in odasına koştu. Yüzünde panik ifadesiyle, kendisine şaşkın şaşkın bakan Lindsay'e, "Şehre dönüyorum," dedi.

"Neden? Sorun ne?"

Liz bir an için ona söylemekte kararsız kaldı. Fakat Lindsay artık on altı yaşındaydı ve babasına olanları öğrenmek hakkıydı.

"Baban kalp krizi geçirmiş. Onu Marin General'a götürmüşler. Ben de şimdi çıkıyorum." Lindsay'in gece evde tek başına kalabileceğini biliyordu, zaten kâhya da sabaha gelecekti. Olur da bir sorun çıkarsa komşuyu arayabilir, orada kalabilirdi.

Lindsay hemen yatağından fırladı, ojesinin kapağını kapadı ve yatağının yanında duran parmak arası terlikleri giydi. "Seninle geleceğim," dedi ve annesinin peşinden odayı terk etti. Liz çoktan merdivenlerin başındaydı. Ona itiraz etmedi, Lindsay'in gelmek istemesinden ötürü mutluydu.

Hiç düşünmeden, ışıkları bile kapatmadan çıktılar. Liz zaman kaybetmek istemiyordu. İki dakika sonra arabaya bindiler ve Liz olabildiğince hızlı gitmeye çalışarak hastane-nin yolunu tuttu. Trafik olmazsa üç saate Marin'de olabilir-

di, ayrıca Marshall'ın nasıl olduğunu öğrenmek için yoldan arayabilirlerdi. Tom yedi yaşında attan düşüp ciddi bir beyin sarsıntısı yaşadığı ve Lindsay de iki yaşındayken havale geçirdiğinden, Liz o kadar korkmuyordu. Tabii kalp krizi ciddi bir meseleydi. Marshall'ın iyi olması için dua ediyordu.

Yarım saat sonra otobana çıkmışlardı ve direksiyon başındaki Liz çok sessizdi. Lindsay onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyor, babasını ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Babası bazen bir pislik gibi davrandığı halde kendisi de onu seviyordu.

"İyi olacak anne," diyerek onu yatıştırmaya çalıştığında, Liz gözyaşları içinde başını salladı. Cinsel taciz suçlamasının Marshall'ı bu hale soktuğundan emindi. Bu hepsi için çok stresli olmuştu. O yalancı kadından nefret ediyordu. Hiçbiri o günden beri aynı değildi. Liz başlarına bir sonraki sefer gelecek korkunç şeyden korkuyor, Marshall'ı bu konuda sürekli sıkıştırdığı ve sürekli ağladığı için pişmanlık duyuyordu. Fakat Marshall'a yaklaşık üç aydır çok öfkeliydi ve Marshall'sa ona karşı çok sabırlı olmuştu. Şimdi de yine başlarına bir felaket gelmişti. En azından Marshall sigara içmiyor, çok az alkol alıyordu fakat ofiste çok fazla stres altındaydı ve UPI'nın yönetimi de onun sorumluluğunda olduğundan çok yoruluyordu. Liz onun belki de artık emekliye ayrılacağını düşündü. Marshall sadece elli bir yaşındaydı ve belki de bundan sonra iş başı yapmasında bir sakınca görülmeyecekti. Liz onun anjiyoplasti veya baypass ameliyatı olması gerekebileceğini, bazı arkadaşlarının kocalarına olduğu gibi, Marshall'a da stent takılabileceğini düşündü. Zihnine üşüşen düşünceler eşliğinde, trafik olmadığından hızla gidiyor, adeta uçuyordu.

Bir saat sonra hastaneyi aradılar. Telefonu açan hemşire Marshall'ın durumunun stabil olduğunu ve anjiyo yapıldığını söyledi. Liz, John ve Tom'u aramayı düşündü fakat önce kendisi olan biteni doğru düzgün anlamak istiyordu.

Liz gece yarısını biraz geçe Marin General Hastanesi'ne ulaştı. Üç saatten biraz az süre içinde oraya varmışlardı. Liz peşinde Lindsay'le beraber hızlı adımlarla içeri girdi. Acilde Marshall'ı yoğun bakım ünitesine götürdüklerini öğrendi. Liz bunu duyunca panikleyerek Lindsay'e baktı. İkisi de el ele tutuşmuş, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak asansöre bindi. Liz üst katta hemen hemşire masasına gitti ve isimlerini verdi.

Hemşire anlayışlı bir gülümsemeyle, "Az önce anjiyo-
dan döndü," dedi. Bu Liz ve Lindsay'e korkutucu gelse bile Marshall'ın hayatta olduğunu bilmek çok rahatlatıcıydı.

Liz, "O nasıl?" diye fısıldarken cevaptan korkuyordu.

"Şu an iyi. Nöbetçi doktorumuz kendisiyle beraber. Tek kişilik bir odada kalıyor. İsterseniz içeri girebilirsiniz." Liz içinde monitörlere bağlı hastaların yattığı o küçük bölmelerden geçmek zorunda kalmayacağı için rahatlamıştı. Kendisi de bu hastaların başında bekleyen o korku dolu akrabalarındı. Lindsay annesinin peşinden babasının odasına girerken içerde ne göreceğine dair en ufak fikri yoktu. Liz'in gördüğü ilk şey, bronz teni beyazlamış, hafif grileşmiş, yüzünde ciddi bir ifadeyle genç, esmer, beyaz önlüklü bir doktorla konuşan kocası oldu. Doktor, Marshall'a gülümserken Marshall karısını görmüş ve şaşırmıştı.

"Neden buradasın?" Marshall onu aramamıştı fakat birinin eşini aradığını söylediğini hayal meyal hatırlıyordu. Yata-

ğının yanında bir monitör vardı ve usulca bip sesleri çıkarıyordu, Liz kocasının yanına giderek onu öptüğünde, elini tutarak ekrana baktığında gördüğü şekiller düzenli görünüyordu.

Liz, "Herhalde Tahoe'da durup senden haber almayı bekleyeceğimi düşünmedin, değil mi?" diye sorduğunda Marshall gülümsedi. Onu böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdü gelmen?" diyerek karısına takıldı. "Üç saattir buradayım." Liz onun elini sıkarak doktora baktı.

"Durumu nasıl?" Marshall mutlaka endişelenmesini önlemek için durumu olduğundan hafif gösterecekti ve Liz durumu doğrudan doktorun ağzından duymak istiyordu.

Doktor, kasığının üstüne anjiyodan sonra yerleştirilen ağırlıkla yatağında yatan Marshall'a bakarak, "Durumu iyi," dedi.

Marshall doktordan önce davranarak, "Kalp krizi geçir-medim," dedi. Liz'e en azından bu kadarını borçluydu.

Liz yüzünü asarak, "Yine de bu ciddi bir uyarıya ben-ziyor," dedi. Hele ki Marshall buraya gelirken ambulanda bilincini yitirdiyse. "Bu sana bir mesaj vermeli. Artık yavaş-lamalısın," dediğinde doktor başını salladı. Liz odaya girdi-ğinde o da tam bunu söylüyordu.

"Bu bir uyarı bile değildi," diye itiraf etti Marshall. "Her yanıma muayene ettiler. Görünüşe bakılırsa panik atak geçir-mişim, çok önemli değil. Aşırı stresten işte." Doktor bu söz-leri onaylarken Marshall utanmış gibi görünüyordu, Lindsay ise odadaki tek koltukta oturuyordu. Marshall onu ilk defa

fark etti, gülümsedi ve geldiği için teşekkür etti. Neler olup bittiğini anlamıyordu, aynı şekilde Liz de öyle.

Genç doktor, "Panik ataklar kalp krizlerine çok benzer, en azından yüzeysel işaretler," dedi. "Büyük fark, kalbinin asla tehlikede olmamasıdır. Bay Weston'ın kalbi sağlıklı fakat ciddi miktarda strese tepki veriyormuş gibi görünüyor. Yani yavaşlamasını söylerken haklısınız; en azından strese neden olan bazı şeyleri hayatından çıkarmalı. Bu tür nöbetler huzur kaçıır. Ayrıca her hafta bir anjiyogram olmak da istemezsiniz." Yaşadığı şey, Marshall'ı bile korkutacak kadar tatsızdı. Ve tekrar böyle bir şeyle karşılaşmak istemiyordu. Kalbini kontrol etmek için atardamarına bir katater sokmuşlardı. Onlar bunu yaparken, Marshall ciddi ciddi kalp krizi geçirdiğini düşünmüştü. Bunun bazen olduğunu biliyordu.

Lindsay yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Yani iyi misin baba?" diye sordu. O ve annesi, yaşadığı şeylere rağmen Marshall'dan daha kötü görünüyordu.

"İyiyim, Lindsay. Annenle beraber geldiğin için teşekkürler," dedi Marshall.

"Rica ederim." Lindsay rahatlayarak gülümsedi.

Doktorun söylediklerini sindirmek, Liz'in biraz vaktini aldı çünkü doktorun ne yaptığını bildiğinden emin olmak istiyordu. Fakat Marshall'ın dediği gibi, anjiyo yalan söylemezdi. Marshall iyiydi. Sadece inanılmaz stres altındaydı. Bunun nedenini de gayet iyi biliyordu fakat bu bilgiyi Liz'le paylaşamazdı.

"Ofiste zor bir gün geçirdim, yönetim kuruluyla acil toplantı yaptık." Bu toplantının neyle ilgili olduğunu söylemedi,

Liz de sormadı. Marshall, "Sıradan bir gündü yani," dedi. Aslında yalan söylüyordu; berbat ve sarsıcı bir gün geçirmişti. "Ama sanırım yorgun düştüm." Liz son zamanlarda çok dengelessiz davrandığını, sürekli ondan ilgi beklediğini bildiğinden, kendini suçlu hissetti. Belki de bu onun suçuydu. Fakat panik atak kadını uyandırmıştı. Beraberce cinsel taciz suçlamasının izlerini silmemiz gerekiyordu. Artık bitmiş gitmişti, bunu arkada bırakmanın vakti gelmişti.

Liz doktora, "Ne zaman eve gelebilir?" diye sordu. Saat gece bir olmuştu.

"İsterse şimdi gidebilir," dedi doktor. Ardından Marshall'a döndü. "Sadece bu akşam kasığına buz tutman gerek. Ama hastanede değil de kendi yatağında yatmanın bir riski yok." Marshall ve Liz'e gülümsedi. "Biraz yavaşla. Bu hafta moralini yüksek tutmaya çalış." *Tabii ya, hayatımı hangi kadınla geçireceğimi ve kariyerimi mahvedip etmeyeceğimi düşünürken bu çok kolay olacak,* diye düşündü Marshall. Hiç kimse içinde bulunduğu korkunç durumun, kariyerinin tehlikede olduğunun farkında değildi. Kendisi dışında. Ve düşündükçe, gerçek bir kalp krizi geçirmediğine hayret ediyordu. Ashley'nin de olup bitenlerden haberi yoktu. Bunu sadece Liz biliyordu. Marshall ikisini de üzmemişti ve Ashley'yi de kimse aramamıştı. Belgelerinde onun değil, karısının ismi vardı.

Liz ve Marshall doktora teşekkür etti ve doktor Marshall'ın taburcu olması için doldurulması gereken belgeleri masaya bırakacağını söyleyerek odayı terk etti. Marshall yataktan çıkarken biraz zorlandı. O akşam çok şey yaşamıştı. Liz giyinmesi-

ne yardım etti, ona tıpkı bir çocuk gibi davranıyordu. Marshall onun anaçlığını seviyordu, bu yönü hasta olduğunda her zaman daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ashley'yle beraberken kendisi yetişkin, Ashley çocuktı. Liz'le ise tam tersiydi. Liz neredeyse otuz yıldır ona bakıyordu ve çok vericiydi. Bunun önemi büyüktü. Liz o tanıdık şefkatiyle adamı arabaya götürdü, bindirdi, Lindsay de esneyerek arka koltuğa oturdu. Liz direksiyon başına geçti, yola çıktıklarında hepsi rahatlamıştı. Ross'taki eve ulaştıklarında Liz, Marshall'ı yatağına götürdü ve yatak odasının zeminindeki kusmuk lekesini temizledi. Marshall midesinin kötü olduğunu söyleyince ona bir fincan çay ve midesini bastırması için biraz kraker, kasığı için de buz getirdi. Lindsay uyumaya gitmeden önce annesi onu öptü ve geldiği için teşekkür etti. Esasen Lindsay iyi bir çocuktı, yalnızca biraz toy ve şımarıktı. Liz artık durumun kontrolünü eline almıştı. Kriz yönetiminde çok başarılıydı.

Marshall yatağının kenarına ilişen karısına minnettar bir gülümsemeyle bakarak, "Teşekkürler, Liz," dedi. Bu akşam çok korktuğunu biliyordu. "Hastalandığımda bana hep çok iyi bakıyorsun. Ama ben aslında hasta bile değilim, sadece biraz stresliyim."

"Eh, biraz yavaşlamazsan hastalanırsın. Bir dahaki sefere gerçekten kalp krizi geçirebilirsin." İki arkadaşı, Marshall'dan daha genç olan kocalarını kaybetmişti; biri koşarken, diğer de tenis kortunda vefat etmişti. Ve böyle bir şeyin Marshall'ın da başına gelmesini istemiyordu. Doktor onu eve gönderirken sakinleştirici vermişti fakat Marshall reddetmişti. Liz, "Artık temponu yavaşlatman ve rahatlatman gerek," dediğinde

Marshall başını salladı. Liz'e bakarken onu terk edebileceğini hayal edemiyordu. Yönetim kurulu ondan sağ kolunu kesip atmasını istiyordu... veya sol kolunu... ya da kalbini... başını... Aksi takdirde işini kaybedecekti; işiyse onu hayatta tutan yaşam gücüydü. Bu seçimi yapmasını istemek korkunç bir şeydi. Liz yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Bugün ofiste önemli bir şey oldu mu?" diye sorduğunda Marshall başını iki yana salladı fakat bu kez yalan söylediği, ona gerçekleri anlatamadığı için suçlu hissetti.

"Her zamanki şeyler. Çok önemli bir şey olmadı. Çözmem gereken bazı iç sorunlarımız var. Connie Feinberg'le bu konuda görüştüm."

Liz başını salladı; kendisi de suçlu hissediyordu. "Son zamanlarda bu kadar baş belası olduğum için özür dilerim. Sanırım bu cinsel taciz meselesi beni çok sarstı. Gerçek olmasa da bir süreliğine öyleymiş gibi hissettirdi ve başımıza kötü şeyler gelebileceğini fark etmeme neden oldu." Derken gözleri yaşlarla doldu. "Ve sana... bize kötü şeyler olmasını istemiyorum," diye ekledi. Marshall yatakta doğrulup ona sarıldı.

"Öyle bir şey olmayacak," diye söz verdikten sonra yine yalan söylüyor olabileceğini düşündü. Bunun sözünü nasıl verebilirdi ki? Fakat başka ne diyebilirdi? Onu Los Angeles'ta yaşayan, kendisinden yirmi yaş genç bir kadın için terk etmek istediğini mi? Bunu nasıl yapacağını, ona nasıl söyleyeceğini hiç bilmiyordu. Ve o akşam ölmediği için bir an üzüldü. Öldüğünü sanmıştı. Bu çok daha basit olurdu. Liz'in de, çocukların da başlarına gelecek şeyi hak etmediklerini biliyordu. Gözlerinde yaşlarla ona baktığında Liz şok olmuştu.

Marshall hiç ağlamazdı ve onu böyle görmek, kocasının ne kadar korktuğunu ve ne kadar hassas bir durumda olduğunu anlamasını sağladı. Liz ona sarıldı ve yavaşça, bir çocuğu sever gibi saçlarını okşadı.

Ardından odanın ışıklarını kapadı ve gidip üstünü değiştirdi. Döndüğünde Marshall uykuya dalmak üzereydi, Liz yatağa girerken gözlerini açıp ona baktı. Bu, baktığı yerden görmeye alışık olduğu bir manzaraydı ve Liz yokken ne yapacağını, kariyerini nasıl idare edeceğini bilmiyordu.

Uykulu bir sesle, "Seni seviyorum, Liz," dedi ve Liz bunun üstüne ona sokulup sırtını okşadı. Marshall gülümseyerek gözlerini yumdu, Liz ise o uyuyuncaya dek pozisyonunu bozmadı.

Marshall ertesi sabah uyandığında Liz çoktan aşağıda kahvaltı hazırlıyordu. Bir süre yatakta öylece uzanıp düşündü. Önceki gece başına gelenlerin bir sebebi olabileceğini, belki de buradan bir mesaj çıkarması gerektiğini düşündü. Bunu yapmaktan nefret ediyordu fakat artık kararı netleşmişti. O ve Liz yirmi yedi yıldır evliydi. Artık onu bırakamazdı. Bu haksızlık olurdu ve ona çok ihtiyacı vardı. Ashley'den vazgeçmek onu öldürürdü fakat başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Liz üç çocuğunun annesi ve kariyeri için ihtiyacı olan eştı. Alması gereken karar buydu. Ashley de hayatına devam edebilecek, başka bir hayat kurabilecek, hatta onunla evlenmek isteyen bir adamla başka çocuklar yapabilecek kadar gençti. Artık yaşamının bu noktasında her şey

çok karmaşıktı. Üstelik Ashley'yle ilişkisini itiraf ederse bu bir skandala yol açardı. İki tane gayrimeşru çocukları vardı ve sekiz yıl boyunca Liz'i aldattığı ortaya çıkacaktı. Marshall bu yönünü dünyaya ilan etmek istemiyordu. Ayrıca CEO olarak UPI'a da borçluydu. Şirkette yılın, hatta yüzyılın skandalı olmak istemiyordu. Artık her şey çok açıktı. Los Angeles'a gidip Ashley'ye her şeyi söylemesi gerektiğini biliyordu. Zaten her zamanki programı dâhilinde ertesi gün oraya gidecekti.

Marshall duş alıp tıraş olduktan sonra aşağıya indiğinde kararından memnundu. Lindsay hâlâ uyuyordu. Marshall kıyafetlerini giymiş halde mutfığa girdi. Liz'in üstünde geceliği vardı ve yorgun görünüyordu. Marshall'ın iyi hissettiğinden emin olmak için erken kalkmıştı. Gece de defalarca kez uyanıp ona bakmıştı. Marshall ne zaman baksa huzur içinde uyuyordu. Masaya oturduğunda çok tazelenmiş bir hali vardı; hiç kimse önceki gece anjiyo olduğunu tahmin edemezdi.

Liz endişeli bir ifadeyle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Marshall uysal bir tavırla, "Budala gibi," dedi. "İnanılmaz aptal hissediyorum. Panik atak geçirdiğimi değil, öldüğümü düşündüm. Bu yalnızca kadınların yaşadığı bir şey değil midir?" Doktor önceki akşam öyle olmadığını söylemişti ama Marshall yine de utanıyordu.

Liz, "Belli ki değil," dedi ve elinde bir fincan çayla onun karşısına oturdu. "Yine de yavaşlamamı istiyorum. Çok fazla stres altındasın ve önlem almazsan bir gün kalp krizi geçireceksin. Bunu engellemen gerek. Dul kalmak istemiyorum."

Marshall, "Öyle bir şey olmayacak," dedikten sonra önündeki yumurtasından bir lokma alıp tıpkı sevdiği gibi kızarmış olan ekmek dilimlerinden birini ikiye böldü.

“Neden Lindsay ve benimle beraber Tahoe’ya gelip birkaç gün tatil yapmıyorsun?” Liz bunu yapmasını umuyor, onunla zaman geçirmek istiyordu. Önceki akşam onu kaybedecekmiş gibi hissetmişti ve Lindsay’le beraber oraya varmadan önce bunun olmasından korkmuştu.

Marshall ciddi bir sesle, “Yapamam,” dedi. “Yarın Los Angeles’a gitmem gerekecek. Orada halletmem gereken bir sürü iş var. Connie dün bunu yapmamı rica etmişti.” Bu aslında doğru sayılırdı ve Liz’e izah ederken de gayet inandırıcıydı. “Cuma günü erkenden gölde olmaya çalışacağım. Elimden ancak bu geliyor.” Tekrar kendisi gibi davranmaya başlamıştı. O daima öncelikli tuttuğu binlerce sorumluluğuyla, UPI’nın CEO’suydu. Liz ona bakarken içini çekti ve bir gün gerçekten yavaşlayıp yavaşlamayacağını düşündü. Muhtemelen uzun bir süre bunu yapmayacaktı. Marshall sadece elli bir yaşındaydı ve hiç göstermiyordu. Liz ise yaşını gösterdiğini düşünüyordu ve önceki gece bir on yaş daha yaşlanmıştı.

“Eh, en azından bugün biraz ağırdan almaya çalış. Eğer gün içinde stres yaşadığın için akşama yine beni korkutursan burnuna yumruğu yapıştırırım.” Sonra aklına bir şey geldi. “Sen yarın Los Angeles’a gidene kadar yanında kalmamı ister misin? Gölde bir planım yok. Lindsay’le beraber geceyi burada geçirebiliriz.” Umutlu görünüyordu. Kocasının yanından bu kadar çabuk ayrılacak olmaktan nefret ediyordu. Fakat Marshall çoktan saatine bakmaya başlamıştı ve işe dönmek için sabırsızlanıyordu.

“Hiç gerek yok, sağ ol, Liz. Muhtemelen bugün uzun olacak ve akşam döndüğümde yorgun hissedeceğim, sabahın ilk ışıklarıyla da yola çıkarım. Bu hafta sonu beraberce

güzel vakit geçiririz," dedi ve uzanıp karısını öptü. O sırada Lindsay mutfağa girdi.

Endişeli bir ifadeyle, "Nasılsın baba?" diye sordu. Önceki akşam o da çok korkmuştu.

"Sapasağlamım. Dün akşam olanları unutalım." Marshall her şeyin üstüne sünger çekmek için sabırsızlanıyordu.

Lindsay gülümseyerek otururken, "Güzel," dedi. Sonra ona takılarak, "O zaman artık şu dövme yaptrabilirim, değil mi baba?" diye sorduğunda herkes güldü.

Marshall da esprili bir ifadeyle, "Muhteşem bir fikir," dedi. "Ben de seninle gelip bir tane yaptırayım. Popoma kocaman bir ejderha çizdirip bir sonraki toplantıda hissedarları şaşkına çevireyim; hem böylece onlara gösterecek bir şeyim de olur."

Lindsay, "Bence süper fikir," dedi. Daha sonra Marshall ikisini de öptü ve evden çıktı. Aston Martin'in uzaklaştığını duyduklarında Lindsay kaygılı bir sesle, "Sen iyi misin, anne?" diye sordu. Liz başını salladı. Lindsay annesinin önceki akşam ne kadar korktuğunu ve babasını nasıl sevdiğini biliyordu. "Babam yakında toparlanır."

Liz, "Evet, herhalde," dedi ve Marshall'ın kahvaltı tabağını sudan geçirdikten sonra bulaşık makinesine koydu. Birden kendini bin yaşındaymış gibi hissetmişti. Önceki akşam onu çok yormuştu ve acısı şimdi çıkıyordu. "Ama beni endişelendiriyor. Kendini çok zorluyor," dedi.

"O böyle anne. Asla yavaşlamayacak. Asıl yavaşlarsa ölür."

Liz kızına gülümseyerek, "Evet, doğru söylüyorsun," dedi. Sonra minnettarlıkla, "Dün akşamki desteğin için te-

şekkür ederim,” dedi. Bu, Lindsay’le bir gün doğru düzgün bir ilişki kurabileceğine dair ona umut vermişti. Lindsay aslında çok iyi bir insandı.

Lindsay, “Seni seviyorum anne,” dedi ve kollarını ona doladı.

Liz, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Göle gitmek için yola çıkmalarının üzerinden bir saat geçmişti, yol boyunca konuştular. Lindsay neden eğitimine bir yıl ara vermek istediğini açıkladığında, bu Liz’e o kadar da yanlış gelmedi. Lindsay birkaç ay seyahat etmek, sonra fotoğraf alanında kariyer yapmak isteyip istemediğini netleştirmek için dönünce fotoğraf dersleri almak istiyordu. Henüz üniversiteye hazır değildi. Liz onun haklı olduğunu düşünüyordu. Göl yolunda önceki akşama oranla çok daha yavaş ilerlerken, kızına uzun zamandır olduğundan çok daha yakın hissediyordu.

Marshall ofisine vardığında önceki akşam yaşananlardan hiç kimseye bahsetmedi. Ashley’ye bile. Hatta onu aramadı bile, zaten ertesi gün görüşeceklerdi. Onu arayıp sevdiğini söyleyerek yanlış bir intiba yaratmak istemiyordu. Aslında seviyordu, hem de büyük bir tutkuyla. Fakat artık kararını vermişti ve bunun doğru olduğunu biliyordu. Kararı hem kendisi, ailesi, kariyeri için, hem de uzun vadede Ashley için doğrudu. Kızlarını da sık sık görecekti. Kızları sonsuza dek onundu fakat Ashley öyle değildi. İkizlerden en nihayetinde Liz’e bahsetmek zorunda kalacaktı ama daha bunun zamanı vardı. Belki ikizler biraz daha büyüdüğünde Liz’e söylerdi ve Liz de bunu çok büyütmezdi. Bir gün kızları ağabeyleri ve ablalarıyla tanıştırmak istiyordu. Hepsinin bir-

birini bilmeye hakkı vardı, onlar kardeşti ve babaları hepsini çok seviyordu. Marshall ofise girdiğinde, ne kadar zor olursa olsun, aldığı karardan gayet memnundu. Şimdi tek yapması gereken, ertesi gün Ashley'yi kararından haberdar etmekti. Ve bunu da atlattıktan sonra işin en zor kısmı geride kalmış olacaktı. Marshall kurula meseleyi hallettiğini, endişelenecek bir şey kalmadığını söyleyecekti. İsteddiği tek şey buydu. Ve Liz, bundan haberi olmasa da talihli kazanan olacaktı. Marshall'ın Ashley'yle ilişkisi, kariyeri için yapması gereken bir fedakârlıktı. Bundan emindi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Pazartesi akşamı, Marshall panik atak krizi atlattırken, Ashley bundan habersiz, evde sessiz sakin bir gece geçiriyordu. İkizler uyuduktan sonra galerilerden e-posta gelip gelmediğini kontrol etmek için internet sitesine baktı. Belki sergilemek isterler diye, geçenlerde çalışmalarının fotoğraflarını Doğu Yakası'ndaki birkaç galeriye göndermişti. Kariyerini sürdürmek için bir şeyler yapması gerekiyordu ve Marshall'la ilişkisinde de işi konusunda da bir ilerleme kaydedemediğini söylediğinde, yeni terapisti bunu önermişti. Terapist Marshall'ı eyleme geçmeye zorlayamayacağını fakat kariyerini geliştirmenin kendisine bağlı bir şey olduğunu söylemişti. Ashley onun haklı olduğunu fark etmişti. Henüz galerilerden geri dönüş olması için çok erkendi fakat yaptıklarını seven birkaç yerden yanıt gelmesini umuyordu.

Florida'daki ilgisini epey çekmeye başlamış bir galeri geri dönüş yapmış, şimdilerde yeni sanatçılarla anlaşmadıklarını fakat işlerini çok beğendiklerini söylemişlerdi. Ashley hayal kırıklığına uğramıştı fakat zaten daha çok ilgilendiği

başka bir sürü galeri vardı. Henüz onlardan cevap almamıştı ve biraz beklemesi gerekeceğini tahmin ediyordu.

Standart galeri e-postasını okuduktan sonra bir e-posta daha dikkatini çekti. Bu gmiles@gmail.com diye tanımadığı bir adresten gelmişti ve konu kısmında "Acaba sen" yazıyordu. Ashley e-postayı açtığında, kısa ve öz bir mesaj olduğunu gördü. Şöyle yazıyordu: "Acaba sen Los Angeles'taki Harvard Westlake Okulu'na giden Ashley Briggs misin?" Sorusunun sonuna da öğretim yılını yazmıştı. "Eğer öyleysen, benim adım Geoffrey Miles. On üç yaşındayken Londra'ya taşınmıştık, sen de o zamanlar on iki yaşındaydın. Bu hafta buraya döndüm ve seninle görüşmeyi çok isterim." Geoffrey telefonunu da yazmıştı. "Ben gitmeden önce sahilde beyaz bir at gördüğümüzü hatırlatırsam belki bir anlam ifade eder. Umarım bu sensindir. Eğer öyleyse seni görmek isterim. Sevgiler, Geoff." Beyaz atı okuyunca Ashley kahkahalara boğuldu. Onun kim olduğunu gayet iyi hatırlamıştı. Kendisi yedi, o sekizinci sınıftayken Geoff'e deli gibi âşıktı. Geoffrey Miles. O inek yalamış gibi saçlarıyla, *Our Gang*'den Alfalfa karakterine benziyordu. Bir keresinde Ashley'nin ebeveynlerinin onları götürdüğü Santa Barbara sahilinde yürüyüş yapmışlardı. Yanlarından beyaz bir atın üstünde bir binici geçtiğinde, Geoff bu anı değerlendirip eğilmiş, dudaklarından öpmüştü. O Ashley'nin öpüştüğü ilk çocuktu; öpüşmeleri beceriksizce, çok amatörceydi fakat Ashley onun tanıdığı en heyecan verici çocuk olduğunu düşünüyordu. Annesi Amerikalıydı, babası İngiliz bir oyun yazarıydı ve sahilde öpüşmelerinin üzerinden birkaç ay geçtikten sonra, ailecek

İngiltere'ye taşınmışlardı. Ashley, Geoff'in liseye giden bir ablası olduğunu hatırlıyor gibiydi. Geoff'ten birkaç kez haber almıştı fakat o zamanlar e-postayla haberleşilmediğinden, Geoff'in İskoçya'nın تنها bir yerinde bulunan yatılı okulundan yolladığı mektupları ona ulaşıncaya kadar uzun zaman geçiyordu. Birkaç mektuptan sonra yazışmayı bırakmışlardı ve Ashley ondan bir daha haber almamıştı. Onu yıllardır hiç düşünmemişti fakat her şeyini hatırlıyordu; buna o zamanlar çok heyecan verici gelen o tuhaf, acemi öpücük de dâhildi ve on sekiz yıl sonra hâlâ ona çok şirin geliyordu.

Ashley cevap yazarken gülümsüyordu. Yapacak bir işi yoktu ve kızlar da mışıl mışıl uyuyordu. Bonnie gece geç saatlere kadar çalıştığından, pek görüşemiyorlardı. Bonnie işe daldığında çok az fırsat bulurlardı.

"Evet, doğru Ashley Briggs'e ulaştın. Beyaz atı da onu gördüğümüzde ne yaptığını da gayet iyi hatırlıyorum. Neredesin? Nasılsın? Neden döndün? Ve son on sekiz yıldır ne yapıyorsun (on sözcükten az olsun)? Ben Malibu'da yaşıyorum bu arada. Büyük bir sahilimiz var. Ama beyaz atlar yok. Sevgiler, Ashley." Aslında "Sevgiler" yazarken biraz düşünmüş, yeni tanıştığı birine böyle yazmayacaksa da Geoff çocukluk arkadaşı olduğundan sorun yaratmayacağına karar vermişti. Onlar zamanında iyi arkadaşı.

Geoff hemen okuyup üç dakika içinde cevap verince Ashley gülümsedi. Bu çok eğlenceliydi ve gecesi bu sayede güzel geçiyordu.

"Sevgili Ash, Malibu'da beyaz at olmadığına üzüldüm. Ben Londra ve New York'ta yaşıyor, senaryo yazıyorum. Aile

mesleği. Burada bir televizyon programı beni işe aldı. Üç gün önce geldim, Batı Hollywood çevresinde ev bakıyorum. On sözcüğü aştı ama kusura bakma. Elimden bu kadarı geliyor. Ya sen? Evli misin, bekâr mı? Yoksa boşandın mı? On tane çocuğun olabilir mi? Gördüğüm kadarıyla sanatçı olmuştun. Müthiş çalışmaların var. Sevgiler, Geoff.”

Ashley de hemen cevap yazdı. “Sevgili Geoff, Santa Monica ve Westwood da güzel. Döndüğüne çok sevindim. Yeni program için tebrikler. Çalışmalarım hakkında söylediklerin için de teşekkürler. Bekârım ve yedi yaşında ikiz kızlarım var. Seni görmeyi çok isterim. Bir ara görüşelim. Sevgiler, Ashley.” E-postanın sonuna da cep telefonunu yazdı.

Geoff daha da çabuk cevap yazdı. “Ben de çok isterim. Yarın öğle yemeğine ne dersin? 12.30’da The Ivy’de buluşalım mı? Daha işe başlamama birkaç hafta var. Ev bakmak için erken geldim. Seni beş dakika sonra ararım.” Ashley kendisi cevap yazmadan önce arayıp aramayacağını görmek için bekledi, derken üç dakika sonra telefonu çaldı. Geoff’in sesi daha gür, daha olgun olsa da ve bir parça İngiliz aksanıyla konuşsa da hâlâ o tanıdık çocuğa ait gibiydi. Aksanı olması doğaldı çünkü uzun zamandır ortalıkta yoktu.

Ashley telefona cevap verdiğinde Geoff, “Sen misin?” diye sordu. Onun sesini duyduğuna epey sevinmiş gibiydi ve Ashley de çok mutluydu. Sanki o dertsiz tasasız çocukluk günlerine dönmüştü. O günlerden birkaç yıl sonra ebeveynleri boşanmış, üniversitedeyken annesi ölmüş, babası tekrar evlenip taşınmış ve birkaç yıl sonra o da ölmüştü. Fakat Ashley, Geoff’le beraber olduğu zamanlar her şey basit

ve mutluluk vericiydi. Ashley onun da babasını kaybettiğini biliyordu. Babası tanınmış biri olduğundan, haberi çıkmıştı. Geoff gülerek tekrar, "Gerçekten sen misin?" dedi.

Ashley de gülerek, "Hayır, komşu," diye takıldı. "Geri döndüğüne inanamıyorum. Çok müthiş. Ve burada bir programda çalışman da harika. Seni işe alıp buraya getirdiklerine göre çok başarılı bir yazar olmalısın. Çünkü Los Angeles'ta pek çok iyi yazar var."

Geoff, "Sadece şansım yaver gitti," dedi alçakgönüllü bir havayla. "İngiltere'de bir program için çalışıyordum ve sanırım temsilcim onlara bir senaryo yollamış. Onlar da herhalde şovda biraz İngiliz mizahı istiyordu. Peki ya sana ne demeli? İkiz çocukların var demek. Epey yoğun olmalısın!"

Ashley gururla, "Onlar muhteşem," dedi. "Senin çocuğun var mı?" Ona sormayı unutmuştu çünkü hâlâ konuşuyor olmalarının şokunu atlatamamıştı. Bu adama ne kadar tutkuyla âşık olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Çok tatlı bir çocuktu. Beş yıl kadar beraber aynı okula gitmişlerdi fakat âşık olmaları Ashley'nin yedinci sınıfa geçtiği zamana denk düşmüştü. Sonra ise Geoff gitmişti.

"Evlenmedim, çocuğum da yok," dedi Geoff. "Beraber yaşadığım dört yıllık bir kız arkadaşım vardı. Beni deli eden, çılgın bir Fransız oyuncu. Ben buraya gelmeden birkaç ay önce ayrıldık ve çok üzgündüm. Beni terk etti." Sesi üzgün gelmiyordu. "Böylece Los Angeles'a gelmeye ve Londra'dan ayrılmaya karar verdim. İyi ki de öyle yapmışım. Döndüğüm için çok mutluyum. Üç gündür arabayla dolaşıp çocukluğumuzda gittiğimiz yerlere bakıyorum. Bu şehri çok seviyorum.

Uzaktayken de çok özledim. Bir yıl New York'ta yaşadım ama nefret ettim. Hava tıpkı Londra'daki kadar kötü. Güneşi özledim. Havası güzel bir yerde yaşamak gibisi yok. Londra'da hep yağmur yağdığı veya çok soğuk olduğu için herkes devamlı depresyonda. Kızlarını görmeyi iple çekiyorum. Senin çocukluğuna benziyorlar mı?" Ashley de kızlarının yaşlarındayken onunla tanıştığından, Geoff kızları görünce bunun muhakemesini yapabildi. Fakat Ashley onların saçları dışında Marshall'a benzediklerini düşünüyordu.

"Biraz. Daha çok babalarına benziyorlar."

"Peki babaları kim? Bekâr olduğunu söylemiştin." Geoff kadının boşandığını düşünüyordu ve Ashley de onu bozmuştu.

"O harika bir adam. Başarılı bir işadamı. Benden yirmi bir yaş büyük. Uzun hikâye."

"Öğle yemeğine sakla. Yarın senin için uygun mu? The Ivy'de buluşuyor muyuz?"

"Harika. On iki buçukta görüşürüz." Ashley onu görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu ve şu anda nasıl görüldüğünü çok merak ediyordu. On sekiz yıl sonra, sanki uzun zamandır kayıp ağabeyini veya en iyi arkadaşını bulmuş gibi hissediyordu. Aslında romantizm değil, geçmişi yâd etmek istiyordu. Ve Geoff'in de aynı şeyi istediğine emindi.

"Peki seni tanıyabilecek miyim?" Geoff'in sesi endişeli geliyordu.

"Kolayca tanırsın. Yüz otuz kiloyum, siyah saçlıyım ve ağzıma bir gül koyacağım."

"Seni her yerde tanırım." Geoff güldü. Ashley hiç de-

ğişmemişti. Hâlâ o tanıdığı, şapşal ve büyüleyici çocuktuk. Ashley'yi öptükten sonraki hafta bütün harçlığını bir kutu Valentine marka çikolataya yatırmıştı. Geoff çocukken bile çok düşünceli biriydi.

"Peki ya sen nasıl görünüyorsun?" Ashley bunu düşünmemiş, restorana girdiğinde on üç yaşında gösteren bir adam göreceğini düşünmüştü. Geoff'in de zihninde Ashley hâlâ on üç yaşındaydı.

"Aynı görünüyorum, sadece biraz uzun boyluyum. Şey, aslında, çok daha uzun boyluyum. Bir doksan." Çocukken de uzun boyluydu fakat elbette bu kadar değil.

"Seni bulmak için başımı kaldıracam."

"Endişelenme," dedi Geoff. "Ben seni bulurum, Ashley Briggs." Telefonu kapattıktan sonra Geoff onunla bunca zamandır görüşüyor olmayı diledi. Şimdi Ashley'yle konuşmak, onu ne kadar özlediğini anlamasına neden olmuştu ve onunla yine temasa geçtiği için mutluydu. Aynı şekilde Ashley de öyle. O gece yatarken Geoff'i görecektikten ötürü heyecan duyuyordu. Ertesi gün öğle yemeğinden önce terapistiyle randevusu vardı. Onu da ipe çekiyordu. İlişkisini ona açıklamak, bunca zamandır neden bile isteye gizli kalmaya razı geldiğini, Marshall'ın karısını bırakmasını neden sekiz yıldır beklediğini, Marshall'ın neden hâlâ bunu yapmadığını izah etmek çok zordu fakat her şeye rağmen, Marshall hakkında konuşmak ona iyi geliyordu. Terapisti bu ilişki konusunda anlayışlı ve yargısızdı; Marshall'ın heyecan verici, hatta büyüleyici bir erkek olabileceğini anlıyordu fakat Marshall aynı zamanda bir türlü boşanamadığı bir eşe sahipti. Terapisti

Ashley'yi uzun uzadıya sorguladığında, Ashley, Marshall'ın çocuklarını üzmemek istemediğini söylemişti. Terapisti onu anlıyormuş gibi başını salladığında Ashley kendisini bir budala gibi hissetmişti. Sekiz yıl sonra, bunu açıkça söylemek, kendisine de aptalca bir bahane gibi geliyordu. Marshall bunu ona söylediğinde daha kulağa mantıklı geliyordu. Fakat artık Ashley ilk defa onu düşünmüyordu. Geoffrey Miles'ı göreceği için heyecanlıydı.

Ashley ertesi gün The Ivy'ye gittiğinde etrafa bakınıp Alfalfa'ya benzeyen bir adam aradı fakat böyle kimseyi görmedi. Etrafta, terasta ve restoranın içinde yalnızca çiftler ve gruplar vardı, tanınmış bir aktör güneşin altında oturuyordu fakat Geoff'e benzeyen hiç kimse yoktu. Ashley terasta boş boş etrafına bakarak Bay Miles'ın masasını sormak için başgarsonu beklerken, arkasında tanıdık bir ses duydu. Önceki akşam telefonda konuşmamış olsalar da bu sesi tanırdı.

Geoff, "Biriyle mi buluşacaktınız?" diye sorduğunda Ashley arkasını döndü ve on sekiz yıl önceki o yakışıklı yüzü ve geniş gülümsemeyi gördü. Geoff değişmemiş, sadece büyümüştü. Çok uzun boylu, çok çekici bir adamdı. Marshall topuklu ayakkabı giyse ancak onun kadar uzun olabilirdi. Geoff ince yapılı, geniş omuzluydu fakat Ashley'nin görebildiği tek şey, o tanıdık gözler ve gülümsemeydi. Geoff onu yanağından öperken çok heyecanlı görünüyordu ve karşısındaki olgun kadına hayranlıkla baktı. "Vay canına! Tam bir bomba olmuşsun!" diye haykırdığında Ashley güldü. Geoff

onun bir oyuncu veya modele benzediğini düşündü. Üstelik Ashley, Londra'dayken beraber olduğu, hafif çatlak, günde üç paket sigara içen, asla temizlik yapmayan, bir yerlerden her nasılsa bir hizmetçinin çıkıp işlerini halledeceğini sanan eski sevgilisi Martine'den kat kat güzeldi. Geoff eski sevgilisine onu sevdiği için katlanmıştı veya onu sevdiğini sanmıştı. Kız onu arkadaşlarından biri için terk etmişti, adam şimdi ondan yakınıyordu ve Geoff de birbirlerini bulduklarını düşünüyordu. Kız ne dediği anlaşılmayan bir baş belasıydı. İngilizce konuşmaktan nefret ediyordu ve Ashley'yle yemeklerini ısmarladıktan sonra Geoff'in söylediğine göre, bunun sonucunda Fransızcası çok gelişmişti. Ashley de, o da salata istemişlerdi, Geoff ek olarak çok özlediğini söylediği acılı fasulyeden de sipariş etmişti.

Konuşacakları bir sürü şey vardı. Ashley ebeveynlerinin ölümünden bahsedince Geoff ona üzgün olduğunu söyledi.

Ashley hüzünlü bir sesle, "Onları özlüyorum," dedi, "ama kızlarım var. Artık ailem onlar." Geoff başını salladı; ona imreniyordu.

Geoff de ona yıllarını Martine'yle harcadığı, bir türlü evlenip çocuk yapamadığı için üzgün olduğunu söyledi. Martine çocuklardan nefret ediyor, Geoff ona iki kez evlenme teklif etse de evlenmenin çok lüzumsuz bir şey olduğunu düşünüyordu. Geoff, "Evlenmenin zeki insanların yapmayacağı boş bir şey olduğunu düşünüyordu," dedi. "Bunun zekâyla ne ilgisi olduğunu hiç anlayamadım." Ashley güldü. Ardından Geoff, "Peki ne zaman boşandın?" diye sordu. O sırada garson salatalarını ve Geoff'in acılı fasulyesini getirdi. Geoff yemeğinden bir kaşık alırken çok mutlu görünüyordu.

Ashley basitçe, "Evlenmedim ki," dedi. Ona yalan söylemeyecekti. Onlar eski dosttu. Ashley ona karşı dürüst olabileceğini düşünüyordu; farklı davranacaksa bile neden kendini yoracaktı ki? Durumundan gurur duymuyordu fakat artık kabullenmişti. Artık en azından utanç duymuyordu. "Bence evlilik 'lüzumsuz' değil ama ben de kızlarımın babasıyla evlenmedim," dedi. "En azından henüz."

"Hâlâ görüşüyor musunuz?" Geoff meraklanmıştı; Ashley başını sallayarak cevap verdi.

"Haftada iki gün." Bunu duyan Geoff tek kaşını kaldırdı.

"Bu çok gizemli. Anlatsana." Ashley hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. Konuşacakları daha bir sürü şey vardı. Ve Ashley'nin durumu ona tuhaf geliyordu.

"Bu gizemli falan değil. Karışık. O büyük bir şirketin CEO'su. San Francisco'da yaşıyor." Bu şimdilik kulağa normal geliyordu fakat Ashley daha sonra hikâyenin vurucu kısmını açıkladı. "Karısı ve üç çocuğuyla. Çocuklarından biri üniversitede, diğeri hukuk okuyor, üçüncüsü de lisede. Boşanıp çocuklarını üzmemek istemiyor." Ashley bundan normal bir şeymiş gibi bahsetmeye çalışıyordu fakat Geoff farklı düşünüyordu.

"Hâlâ evli mi?"

Ashley gözlerinde endişeli bir ifadeyle başını salladı.

"Şimdilik öyle. Kızı önümüzdeki sene mezun olunca boşanacağını söylüyor."

"Ve sen de ona inanıyor musun?" Geoff ona şaşkın gözlerle baktı. Ashley tereddüt etti, bir an düşüncelere daldı.

"Bazen," dedi. "Ona inanmak istiyorum." Ardından içini çekti ve eski dostunun gözlerine baktı. "Sekiz yıldan sonra emin olamıyorum. Çok uzun zaman geçti. Marshall'ın bo-

şanmaması için bir sürü nedeni var. Belki de boşanmak istemiyor. Haftanın iki gününü bizimle geçiriyor. Kızlar ona bayılıyor.” Ashley sanki durumunu gerekçelendirmeye çalışıyordu. Geoff’e kalırsa bu çok klasik bir hikâyeydi. Evli adam, genç ve güzel kadınla ilişki yaşıyor. Fakat bu durum Ashley için çok kötüydü ve Geoff duyduklarına çok üzölmüştü.

“Ve sen de tatil veya hafta sonlarını değil, yalnızca haftada iki gün alıyorsun. Geceleri onu arayamıyorsun.”

Ashley, “Ofisten de arayamıyorum,” diye itiraf etti. “Çok dikkatli olması gerekiyor. Birileri öğrenirse çok şey kaybeder.”

“Ne gibi? Nafaka mı?” Ashley onun bu durumu onaylamadığını anlamıştı. Geoff, Ashley’ye değer veriyordu fakat Marshall’ı onaylamıyordu.

“İşini. Bir skandala ismini bulaştıramaz. Bu ilkbaharda bir ara böyle bir şey patlayacak gibi oldu ve çok büyük sonuçlar doğurdu.”

“Nasıl bir skandal?”

“Tek gecelik ilişki yaşadığı bir kadın esasen ona şantaj yaptı ve karşılığında iki milyon dolar aldı. Kamuoyu karşısına çıktı.”

“Yani adam evli ve hem karısını hem de seni aldattı. Tek gecelik ilişki deyip geçme. Ayrıca onu ofisten bile arayamıyorsun. Peki yetinebiliyor musun?” Geoff bu adamın Ashley’ye iyi bakıp bakmadığını, Ashley’nin paraya ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordu fakat Ashley öyle bir kadın değildi; o an üstünde basit, keten bir elbise vardı, mücevher takmamıştı. Çocukken taktığı o haçlı kolyesi boynundaydı ve hiçbir aksesuarı pahalı görünmüyordu. Besbelli adama âşık-tı, parasını umursamıyordu.

Ashley, "Hayır, yeterli değil tabii ki," dedi ve düşünceli gözlerle uzaklara daldı. Geoff ona bakarken tekrar güzelliğinden büyüldü.

Adamın onu neden istediği belliydi. Kim istemezdi ki? Geoff yalnızca Ashley'nin bu kadar azla yetinmesini, adamın bir gün karısını terk etmesi ihtimaliyle, küçücük bir umutla yaşamasını anlayamıyordu. Fakat Ashley'ye katlıyordu; sekiz yıl sonra çoğu erkek karısını bırakmazdı. Olabildiğince ilişkilerini yaşarlardı ve besbelli Ashley de buna çanak tutmuştu. Adam mevki sahibi biriymi ve kararları o alıyordu. Geoff, Ashley ve çocukları için üzüldü. Ashley bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Ashley onun sorduğu soruya cevap vermeyi sürdürerek, "İşte böyle," dedi. "Onu boşanmaya zorlayamam."

"Ve onu bırakmayı da hiç istemedin, öyle mi?"

Ashley dürüstçe, "Belki kızlar olmasaydı şimdiye kadar çoktan yapmıştım," dedi. "Ama o kızlarımın babası. Onları babasız bırakmaya hakkım yok ki. Üstelik onu seviyorum. Umudumu koruyorum ve o da devamlı bir sonraki seneye söz veriyor... doğru zaman geldiğinde onu bırakacağını söylüyor. Ama henüz böyle bir şey olmadı. Ve belki de asla olmayacağını kabullenmeye uğraşıyorum. Bu benim için yeni bir durum. O kadın mayısta ortaya çıktığında işler benim için değişti. Onunla bir kere yattığını kabul etti. Bense ona asla böyle bir şey yapmazdım. Sanırım o olaydan beri farklı hissediyorum."

Geoff, "Eminim karısı da bundan çok etkilenmiştir," dedi.

"Onunla gerçekten yattığını ona değil, sadece bana itiraf

etti. Eşi beni de bilmiyor. Geçenlerde bir restoranda oğlunu gördüm, çok tuhaf bir duyguydu. Kız kardeşleri olduğunu bile bilmiyor. Bu çok acı verici." Ashley, Geoff'in gözlerine baktığında adam uzanıp ona sarılmak istedi fakat bunu tuhaf bulabileceğini düşünerek vazgeçti.

"Sırf sevdiğimiz birini elimizde tutmak için yaptığımız fedakârlıklar inanılmaz. Bana kalırsa buna değmez. Martine'yle beraber olduğum süre boyunca beni aldattığını bildim ama bunu bilmiyormuş gibi yaptım, bunu kendimden bile sakladım. Bunu yapmanın bir bedeli var ve en sonunda ilişkinin zeminini sarsıyor çünkü dürüstçe değil. Çocuklarının babası gibi, bir yalanı yaşayan insanlarda onur olmaz. Üstelik karısına yalan söyleyebiliyorsa, sana da aynısını yapabilir."

Ashley yavaşça, "Biliyorum," dedi. "Artık ona güvenmiyorum. Ama onu seviyorum. Sürekli sonunda kazanacağımı diliyorum." Geoff ona karşı çıkmak istemiyordu fakat Ashley'nin ne "kazanabileceğinden" emin değildi. Bu adam yalancıydı. Açıkçası ona kalırsa bu düzen Ashley için iyi bir yan barındırıyordu. "Her neyse, benim hikâyem böyle. Kocam yok, iki çocuğum var. On iki yaşındayken bunları hayal etmemiştim ama kızlarımı seviyorum ve onlar olduğu için çok şanslıyım." Geoff onu izlerken ve dinlerken, ona ve iki bebeğine sahip çıkmak, sahip olduğundan fazlasını vermek için sıraya girecek bir sürü adam olduğunu düşünmeden edemiyordu. Fakat bunu söylemedi. Onu üzmemek istemiyordu. Ashley gülümseyerek, "Onlarla tanışmanı istiyorum," dediğinde Geoff uzanıp elini tuttu, birbirlerine baktılar.

Geoff, "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim,"

dedi. "Bana evli veya boşanmış olduğunu söyleyebilir ya da beni geçiştirebilirdin." Ashley ona karşı çok açık olmuş, zayıf yanını ortaya dökmüştü ve bu Geoff'e çok dokunmuştu. Ashley'nin kalbini kıran o evli herifin suratına bir yumruk geçirmek istiyordu. Geoff bu adamın uzun zaman önce karısından ayrılıp Ashley ve çocuklarına sahip çıkması gerektiğini düşünüyordu. Ashley dibine kadar dürüst bir kadındı fakat âşık olduğu adam hiç de öyle değildi. Geoff sıcak bir gülümsemeyle, "Peki çocuklarınla ne zaman tanışabilirim?" diye sordu. "Mesela bu akşam olur mu?" Ashley şaşkın şaşkın başını salladı. Marshall ertesi gün eve gelecekti, o yüzden sorun yoktu. Ashley onunla geçirdiği kısacık zamanı da başkalarıyla harcamak istemiyordu fakat bu akşam uygundu.

"Tabii. Neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Kızlar buna bayılır. Onlara çocukken ne kadar şapşal olduğumu anlatabilirsin."

Geoff ona gülümseyerek, "Hiç de değil," dedi. "Sen küçük bir melektin."

Ashley gülerek, "Ben hiç öyle hatırlamıyorum," dedi. "Okulda devamlı başımızı belaya sokardık."

"Şey, en azından melek gibi görünüyordun." Daha sonra arkasına yaslandı ve gözlerinde nostaljik bir ışıltıyla ona baktı. "Hâlâ da öylesin. Hiç değişmemişsin. Sadece biraz uzun boylusun."

"Sen de öyle. *Çok daha* uzun boylusun." İkisi de güldü.

Çocukluk anılarından bahsederken zaman öyle çabuk geçti ki Ashley kamptan kızları almak için kalkması gerektiğini son anda fark edebildi. Geoff'in de üç tane ev görmesi

gerekiyordu. Saat altıda Ashley'nin evinde olacağını söyledi. Ashley kızları almak için arabada giderken, sanki geçmişinin bir kısmının tekrar ona döndüğünü hissetti ve bunun bu kadar iyi hissettirmesine şaşırdı. Sanki bilmediği bir yanı kayıptı da şimdi tıpkı bir yapboz parçası gibi yerine oturmuş, kimliğini tamamlamıştı. Geoff'in onu bulmasına şaşıarak, tatminkâr ve mutlu hissetti. O tasasız, mutlu çocukluk günlerini hatırlamak çok keyifliydi. Geoff çok hoş, çok kibar bir adama dönüşmüştü. Çocukken de tatlıydı ve Ashley onun ebeveynlerini de severdi. Gerçi babası fazlasıyla İngiliz olduğundan hafif ciddi idi fakat annesi çok sıcak ve müthiş bir kadındı. Geoff onun hâlâ hayatta olduğunu, İngiltere'de yaşadığını, yeniden bir yazarla evlendiğini fakat bu seferki kocasının babası kadar ünlü olmadığını söylemişti. Geoff elinden geldiğince onları ziyarete gidiyordu. Taşrada bir çiftlikte yaşıyorlardı.

Ashley ikizleri aldığı anda çok heyecanlı ve enerjiklerdi. Kızlara onların yaşlarındayken beraber okula gittiği arkadaşından söz etti. Tabii ki ilk öpücükten bahsetmedi, ikizler bunu anlatması için uygun bir yaşta değildi. Kızlar yıllar sonra ortaya çıkan bu okul arkadaşından hoşlandı. Geoff saat tam altıda Ashley için kocaman, kızlar için de iki küçük buketle ve bir şişe şarapla geldiğindeyse ona bayıldılar.

Kendall, "Biz şarap içmiyoruz ama annem içiyor," dedi.

Geoff ciddiyetle, "Bunu bilmek iyi oldu," dedi. Daha sonra ona, "Peki bira içiyor musunuz?" diye sorduğunda kızlar kahkahalara boğuldu.

"Hayır!"

"Peki ya kola?"

"Bazen," dedi Kendall. O ikizlerin ciddisi, Kezia ise haylaz olanıydı. Geoff ikisinin de harika küçük kızlar olduğunu, açık sarı saçlarıyla tıpkı annelerine benzediğini düşündü. Kendall, "Ama sadece bir tane kola içmeye iznimiz var," dedi, "ve uykumuzu kaçırmamasın diye bir şeyi paylaşıyoruz."

"Demek öyle." Geoff arkalarında duran annelerine gülümsedi; kızlarını ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Belki de bu yüzden, içinde bulunduğu zorluklara ve hak ettiğinden çok azına razı gelmesine rağmen Marshall'la bu kadar uzun zamandır birlikteydi.

Ashley bol bol makarna, hamburger ve salata hazırlamıştı. Geoff'in getirdiği şarabı servis etti ve akşam yemeğini balkonda yediler. Geoff, Ashley yemekle uğraşırken stüdyosuna göz atmıştı, kızlar ona odalarını, en sevdikleri oyuncakları göstermişlerdi. Yemekten sonra da ikizler uyumaya gitmeden biraz oynarken, Geoff ve Ashley sohbet etti.

Geoff yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, "İnanılmaz bir ikili," dedi. "Ve sen de müthiş bir annesin."

"Harika çocuklar. Onları doğurduğumda ben de çocuk yaşıyordum. Sanat okulu için para biriktirmem gerektiğinden, geçici olarak babalarının işyerinde danışmada çalışmaya başladım, daha sonra Marshall'la ilişkimiz başladı ve oradan devam etti. Eskiden Liz'i terk edecekti, yani ben çocukları doğurmadan önce, ama öyle bir şey olmadı. Ve sonra da her şey karman çorman hale geldi, hâlâ da öyle. Eskiden sürekli bu konuda kavga ederdik ve son zamanlarda da ona baskı yapıyorum. Bunu yaptığımda her şey berbat oluyor. Benden bir yıl daha beklememi istedi." Bunu söylerken hüzünlüydü.

Geoff pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Sen de bekleyeceğini mi söyledin?" diye sordu. Onun için üzgündü.

"Az çok. Son zamanlarda bir terapistle gitmeye başladım ve gün geçtikçe aşama kaydediyorum. Yoksa bu konu çok kafamı dolduruyor ve kendime çok kızıyorum. Ayrıca onunla beraber geçirdiğimiz azıcık zamanı da mahvetmenin hiçbir anlamı yok. O burada olduğunda her şey tamamlanıyor ama diğer beş gün boyunca adeta ezbere yaşıyorum." Ashley bunu söylediğinde, Geoff onun Marshall'ın dönmesini beklerken hayatının yedide beşini harcadığını düşündü. Bu çok büyük bir zamandı. Hayatının yüzde yetmiş beşi onu beklemekle geçecekti. Bunu ona söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü; bunu daha önce düşündü mü, diye de merak ediyordu.

Daha sonra başka şeylerden, Geoff'in neler yazdığından, üstünde çalıştığı programdan bahsettiler. Bir süre sonra Ashley kızları yatırmaya gitti ve bugünlük banyo yapmalarına izin verdi. Onlara bir hikâye okuyup ışıkları kapattı. Ashley ve Geoff, bir süre ikizlerin odasından kıkırdaşmalar geldiğini duydu fakat sonra sesler kesildi. Ardından gidip balkona oturdular ve bir şişe şarap daha açtılar. Hava güzel olduğundan geceyi orada geçirdiler. Geoff gitmesi gerektiğini söylediğinde saat gece yarısını geçmişti. Sabah toplantısı vardı, Ashley'nin de kızları kampa götürmesi gerekti.

Ashley onu arabasına geçirirken Geoff, "Harika bir gece geçirdim," dedi. Bütün gece boyunca dağıtan rock yıldızlarıyla dolu bir otelde kalıyordu ve kendi evine taşınmak için sabırsızlanıyordu. Ay ışığında Ashley'ye dönüp baktı-

ğında, daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğini düşündü. Ashley yüzüne vuran yumuşacık ışıkla bir meleğe benziyordu. Üstelik artık bir çocuk değil, eşsiz bir kadındı. Geoff onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarına uzandı; derken ne olduğunu anlamadan gitgide artan bir tutkuyla öpüşmeye başladılar. Çocukluklarından gelen bütün o özlem ve şefkat öpücüklerinde hayat bulmuştu ve en sonunda durup geri çekildiklerinde ikisi de afallamıştı. İkisi de bunu beklemiyordu, kendiliğinden olmuştu.

Ashley şaşkınlık içinde, "Ah," dedi. "Neydi bu?"

Geoff, "Emin değilim," dedi ve durumu yumuşatmak için, "ama sanırım az önce beyaz bir at geçti," diye ekledi. Ashley gülmeye başladı. Fakat artık çocuk değillerdi ve bu öpücük Geoff'in başta niyetlendiği gibi masum olmamıştı. Bu ikisi için de gerçek bir öpücüktü. Ashley birden sekiz yıldır Marshall dışında hiç kimseyi öpmediğini fark etti. Geoff onun bakışlarından suçlu hissettiğini anlamıştı. "Özür dilerim, Ash... ne olduğunu bilmiyorum." Fakat üzgün değildi; Ashley de öyle görünmüyordu.

Ashley mazeret olarak, "Sanırım biraz sarhoş oldum," dedi. İki şişe şarap içmişlerdi fakat çok yavaş gitmişlerdi.

Geoff, "Sanırım ben de," diye itiraf etti, ardından arabasının anahtarını cebine koydu. "Taksi çağırırsam iyi olacak."

Taksinin gelmesini beklerken, Geoff yeniden uzanıp Ashley'yi öptü. Bu kez ikisi de sarhoşluklarını bahane olarak kullanmadı. Taksi geldiğinde Geoff, Ashley'ye sarıldı ve gözlerine baktı.

"Seni yarın ararım," dedi ve bu kez daha yumuşak bir

biçimde onu öptü. O taksiyle uzaklaşırken Ashley de arkasından el salladı. Daha sonra da, bunun kaderin bir hediyesi mi, yoluna çıkardığı bir sınav mı, yoksa tuhaf bir tesadüf mü olduğunu düşünerek, sessizce eve girdi. Hiçbir fikri yoktu ve cevabı bulmasına fırsat kalmadan derin bir uykuya daldı.

Ashley ertesi gün berbat bir baş ağrısıyla uyandı ve yataktan sızlanarak kalktı. Güneş çok parlaktı, kızlar kahvaltıda çok gürültü yapıyordu ve midesi bozuktuk. Geoff'in önceki akşam onu öptüğünü bir pişmanlık dalgasıyla beraber hatırladı. Marshall'ın onu aldatmasından yakınırken kendisi de neredeyse onunki kadar kötü bir şey yapmıştı. Hatıralara kendini kaptırarak, ay ışığında sohbet ederken kendini kaybetmişti; Geoff'le sohbet etmek de öyle zevkliydi ki. Onu öpmek çok doğal gelmişti, sarhoş olduğu bahanesini uydursa da bunun doğruluğundan emin değildi.

Kızları bıraktıktan sonra arabada giderken Geoff'i aradı. Geoff arabasını almış, bir toplantıya yetişmeye çalışıyordu ve Ashley'nin aramasına çok sevinmişti.

Hemen, "Bana kızgın mısın?" diye sorduğunda Ashley içini çekti.

"Hayır, kendime kızgıyım. Bunu yapmamalıydım... ama güzeldi." Ashley güldüğünde Geoff de kahkaha attı. Ashley bir çocuk gibi hissediyordu; aynı şekilde Geoff de. Sanki hâlâ on iki ve on üç yaşında, sahildeydi.

Geoff, "Evet, güzeldi," dedi. "Bunu yaptığımız için üzül-düğümü söylersem yalan söylemiş olurum. Hatta bunu yaptığımız için mutluyum."

“Ben de öyle,” diye itiraf etti Ashley. Bu öylesine basit ve doğaldı ki. Tabii aklına Marshall gelene kadar; ondan sonra yaptığı şey çok yanlış görünmüştü. Fakat Geoff’le öpüşürken sadece onu düşünmüştü. “Sekiz yıldır başka bir erkeği öpmüyordum,” dedi.

“Belki de öpmeliydin.” Geoff’in toplantıya girmesi gerekiyordu. “Bu akşam görüşebilir miyiz?”

Ashley hüzünlü bir sesle, “Olmaz,” dedi. “Marshall eve gelecek. Bugün çarşamba.”

“Ne zaman gidecek?” Geoff umutluydu. Ashley’yi hemen tekrar görmek istiyordu.

“Cuma sabahı. Ama Geoff, bunu tekrar yapmayacağım. Onun arkasından iş çevirmeyeceğim. Yoksa onun yaptığından, benimle karısı arasında gidip gelmesinden, ona yalan söylemesinden farklı davranmamış olurum.”

Geoff pes ederek, “O zaman arkadaş olalım,” dedi. “Söz veriyorum, hareketlerime dikkat edeceğim. Şarabı da fazla kaçırmayacağız.” Ashley ona güldü. “Seni cuma günü ararım. Belki bu hafta sonu çocuklarla bir şey yaparız. Sahile, hayvanat bahçesine, çocuklar nereyi isterse oraya gideriz.”

“Sahil kulübüne gidebiliriz. Orada yüzmeyi çok seviyorlar.” Hafta sonu birlikte bir şeyler yapacağı birinin olması güzeldi. Boş vakti olduğunda Bonnie hariç hafta sonlarını kimseyle geçirmezdi. Yıllar içinde arkadaşlarını görmeyi bırakmıştı çünkü içinde bulunduğu durum öyle tuhaftı ki onlara açıklamak istememişti. “Toplantıda bol şans.” Başının ağrısı halen devam ediyordu.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Geoff. “Kahvaltıda üç tane ağır kesici aldım ama başım deli gibi zonkluyor.”

Ashley, "Aynen, benim de," diyerek güldü. "O zaman sonra görüşürüz." Eve dönerken Geoff'i düşündü ve eve vardığında Marshall'ın mesaj attığını gördü. Uçaktan henüz inmişti ve akşama geleceğini yazmıştı. Her zamanki gibi "Seni seviyorum" yazmamıştı; Ashley yine içinde bir suçluluk duygusu hissetti. Bütün gün boyunca Geoff'i ve öpüşmelerini düşününce suçluluk duygusu iyice katmerlendi. Hafta sonu onu görmese belki daha iyi olurdu. Tekrar görüşmeye başlamaları harikaydı fakat kafası çok karıştı.

Beyninin içi adeta bir çamaşır makinesi gibi dönüyordu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi gelmiyordu. Kızları aldığı anda onlara karşı sabırsızdı ve baş ağrısı da saat beşe kadar, onları bakıcıya bırakana dek geçmedi. Saat altıda duştan çıktığında Marshall kapıdan girdi. Ona bakmak için yukarı çıktığında, Ashley banyoda çıplaktı ve Marshall onu sanki ilk kez görüyormuş gibi süzdü. Ashley adamı gördüğü anda, önceki gece ne kadar yanlış yaptığını anladı. Marshall ona bakarken gözlerinde ilkel bir tutku yükseldi. Kızların orada olmadığını bildiğinden, hemen yatak odasını kat etti ve bir an sonra Ashley kollarındaydı; ikisi de öyle büyük bir güç tarafından esir alınmıştı ki sonrasında nefessiz yan yana uzanırken, az önce neler olduğunu anlayamadılar. Sanki ilk kez sevişiyorlardı fakat bu çok daha iyiydi. Sanki Marshall kalbini ve ruhunu kadının ayaklarının altına sermişti ve ona teslim olmuştu. Onu bir daha asla bırakmak istemiyordu. Ashley, Marshall'a baktığında, gözlerinden yanaklarına yaşlar süzüldüğünü gördü.

"Tatlım, neyin var?" diye sorduğunda Marshall başını iki yana salladı. İlişkilerini bitirmek için gelmişti fakat onu

gördüğü anda bunu yapamayacağını anlamıştı. Ashley'yi hayatından çıkaramazdı. Ondan vazgeçmesinin imkânı yoktu. Ashley kalbine sahipti, Marshall ona bağımlıydı; fakat oldukları gibi devam edemezlerdi, yoksa Marshall işinden olacaktı. Eğer kariyerine zarar gelmemesini istiyorsa, birinden vazgeçmeliydi ve bu kadın Ash değil, Liz olmalıydı. Bunu şimdi yapamazdı. Liz'e kariyeri için ihtiyacı vardı fakat Ashley'ye hayatının geri kalan her unsuru için ihtiyaç duyuyordu. Yatakta doğruldu ve Ashley'ye pazartesi günü geçirdiği panik atağı anlattı, öldüğünü sandığını söyledi. Ashley onun kasiğindeki yarayı fark etti. Daha önce görmemişti. Öyle hızlı sevişmeye başlamışlardı ki bakacak zamanı olmamıştı.

Ona haber vermediği için üzülerek, "Neden beni aramadın?" diye sordu.

"Vaktim yoktu, her şey birden oldu."

"Ama ertesi gün arayabilirdin. Mesaj bile atmadın. Ben de meşgulsün sanıyordum."

"Öyleydim. Geline anlatırım diye düşündüm." Aslında Marshall ilişkilerini bitirmeye karar verdiğinden, Los Angeles'a gelene dek onunla temasa geçmek istememişti. Fakat onu çıplak görür görmez engelleyemediği bir tutkuya teslim olmuştu ve her şey yine değişmişti. Ashley'yi ümitsizce istiyordu. Sanki son iki gün içinde onu kaybetmişti ve artık bu hisse katlanamıyordu.

"Sence buna ne sebep oldu?" Ashley panik atak konusunda endişelenmişti.

Marshall cevabı biliyor fakat ona söylemek istemiyordu. "Birkaç şeyin birleşimi. Pazartesi günü yönetim kurulu baş-

kaniyla toplantım vardı. Her zamanki stres. Sanırım o beni etkiledi. Öleceğimi sandım.” Marshall titredi. Ashley, böyle bir şey gerçekleşse, neler olacağını düşündü bir an. Kimse varlığından haberdar değilken onu kim arardı? Ashley olayı sabah haberlerinde öğrenir veya gazeteden okurdu. Bu öyle korkunç bir düşünceydi ki içinde bulunduğu durumu netleştirdi. Daha önce hiç Marshall’ın ölümünü düşünmemişti. Bir şey söylemese de aşağıya indiklerinde yüzü asıktı. Bakıcı ikizleri bıraktığında Marshall onlara karşı normalden daha şefkatliydi; bir süre kızlara öykü okudu ve oyun oynadılar. Kızlar o eve geldiğinde çok mutlu oluyordu. Kızlar yattıktan sonra Ashley’yle beraber yeniden yukarı çıkıp seviştiler. Marshall ona pazartesi günü olanlardan bahsettikten sonra, ikisi de adeta yaşama daha sıkı sarılır gibi birbirine yapışmıştı. O gece birbirlerine sarılarak uyurken çok bitkinlerdi ve duygusal olarak çok hırpalanmışlardı

Ertesi sabah Marshall oyalanarak Ashley’nin kızları kampa bırakıp dönmesini bekledi. Ashley döndüğünde onu evde bulunca şaşırdı.

Endişeyle, “İyi misin?” diye sordu. Belki de Marshall kendini fazla yormuştu ve bir başka atak geçirebilirdi. Fakat Marshall başını iki yana salladı.

Alçak sesle, “Seninle konuşmam gerek,” dedi ve beraber balkona çıktılar.

“Bir sorun mu var?” Ashley onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“Vardı ama artık yok. Yani bizim için. Pazartesi günü yönetim kurulu başkanı benimle görüşmek istedi. İlişkimizden

haberdarlar, Ash. Cinsel taciz suçlamasından sonra, başka bir skandal daha istemiyorlar. O suçlamadan güçbela kurtulmayı başardık ve bu konuda bana çok destek oldular. Fakat her beş dakikada bir skandala karışan bir CEO istemiyorlar. Kariyerim tehlikede." Bu Marshall için çok ciddiydi, olabilecek en ciddi meseleydi.

"Benim yüzümden seni mi kovacaklar?" Ashley anlayamıyordu, şaşkıncı fakat Marshall başını iki yana salladı.

"Pek sayılmaz. Yönetim kurulu başkanı kendime çeki düzen vermemi istedi. Seninle veya Liz'le kalmamı umursamıyorlar, sadece ikili bir hayat sürdürüğümün farkındalar. Görünüşe göre ofistekiler fark etmiş, seni tanıyan bir sekreter de öyle. Sanırım insanlar bizi bir şekilde görmüş. Bana hiç kimse bir şey söylemedi ama mesele kurula ulaşmış. Ya Liz'i ya seni bırakmamı istiyorlar. Buraya ilişkimizi bitirmek için geldim, Ash. O yüzden panik ataktan sonra seni aramadım. Bu sabah sana aramızdaki her şeyin bittiğini söyleyecektim. Ama şimdi yapamıyorum."

"Geceyi benimle geçirdikten *sanra* mı?" Ashley az önce duyduklarına inanamıyordu ve zamanlama ona çok manidar gelmişti.

"Son bir geceyi beraber geçiririz ve sonra vedalaşırız diye düşünmüştüm." Marshall ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar dürüsttü. Ashley'ye söylemeden önce onunla son bir gece geçirmeye ihtiyacı vardı; bu her ne kadar adaletsiz ve bencilce olsa da.

"Peki kızlarımız ne olacak?" Ashley onun sözlerinin altında yatan gerçeği fark ederken paniklemişti. Marshall onu terk etmeyi planlamıştı.

“Vasiyetimde kızlara ve sana yer verdim,” diye açıkladı Marshall. “Yedi yıl önce hallettim bunu.”

“Beni terk edersen onlarla görüşür müsün?” Ashley bunu sormak zorunda kaldığı için çok üzgündü. Sanki artık Marshall’ı tanıımıyormuş gibi hissediyordu.

“Tabii. Yani eninde sonunda mutlaka ayarlayacağım. Sadece ilişkimizi bitirmem gerektiğini, aksi takdirde UPI’deki kariyerimin sonlanacağını biliyordum. Bunu gayet açıkça söylediler. Fakat dün seni gördüğümde bunu yapamayacağımı anladım. Sensiz yaşayamam. O yüzden Liz’e boşanmak istediğimi söyleyeceğim. Ya böyle olacak ya da işimi kaybedeceğim.” Marshall Liz için çok üzülüyordu fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. İkisinden biriyle ilişkisini noktalaması gerekiyordu. Bunu Ashley’yle yapamayacağı ortaya çıkmıştı, bu nedenle Liz’den ayrılmak zorundaydı.

“Ondan boşanıyor musun?” Marshall başını salladı. “O zaman neden bunu benim için yapmadın? Lindsay’ın son yılı, diğer çocukların ve saydığın diğer bütün bahaneler ne olacak?”

“Lindsay’ın okuldaki son yılı, babası işsiz olduğu takdirde çok daha kötü geçecek.” Ashley, Marshall’ın paraya ihtiyacı olmadığını biliyordu fakat egosunun beslenmesine, güç ve kudrete pekâlâ da ihtiyacı vardı. Zaten mesele de buydu; ona veya Liz’e duyduğu aşk değil.

“Peki ona söylediğinde fikrini değiştirmeyi başarsa ne olacak? Ya sana yalvarırsa veya kendini öldürmekle tehdit ederse?”

“Öyle bir şey yapmaz. O duyarlı bir kadındır. Umarım

sen de beni asla öyle bir şeyle tehdit etmezsin.” Ashley’nin öyle bir şey yapacağını sanmıyordu ama bunu asla bilemezdi

“Peki bir gün benden kurtulmanı söylerlerse veya seni kovarlarsa? Herhalde o zaman ben de tarihe karışırım, değil mi?”

“Saçma sapan konuşma. Öyle bir şey yapmak için bir sebepleri yok; ikili bir hayat sürmediğim sürece sorun çıkmaz. Onların itirazı bu yönde, senin kim olduğunla ilgilenmiyorlar. Onlara kalsa bir maymunla da evli olabilirim, sadece hisse değerlerini düşürecek veya hissedarları kızdıracak bir skandala karışmamı istemiyorlar. Bu onlar için aşk veya romansla değil, işle ilgili.” Marshall bunları söylerken tahammülsüzdü. Ashley’nin sorduğu, gereksiz ve boş sorulardan hoşlanmamıştı. Artık ona istediğini vermeye hazırды fakat sanki Ashley’ye bir at hediye etmişti ve o da hediyenin keyfini çıkartmak yerine hayvanın sağlıklı olup olmadığını görmek için dişlerini inceliyordu. Marshall bundan hoşlanmamıştı. Artık uzun uzadıya tartışmak, kararı için sorguya çekilmek istemiyordu.

Ashley gergin bir sesle, “Peki senin için bu neyle ilgili?” diye sordu. “Aşk mı, yoksa iş mi? Eğer seni zorlamasalardı, bir gün Liz’i bırakır mıydın veya önümüzdeki yirmi yıl boyunca sen onunla yaşarken beni de Malibu’da gizli tutmaya devam mı ederdin?”

Marshall sertçe, “Bunun hiçbir şeyle ilgisi yok,” dedi. “Söyledim ya, ondan boşanıyorum. Yarın arabayla göle gidip ona söyleyeceğim. Bu akşam da uçakla döneceğim.” Her şeyi düşünmüştü. Bir planı vardı. Pazartesi gününe kadar yönetim kuruluna işleri hallettiğini haber vermeyi hesap ediyordu.

“Peki ya olmaz derse?” diye sordu Ashley.

“Onun bir seçeneği yok. Hemen boşanma davası açacağım. Kurulu bu konuda tatmin etmeliyim.” Ashley bir gün kendisinin de başına aynı şeyin geleceğini tahmin edebiliyordu, hatta belki daha da fenasının. Eğer kendisi Marshall’ın kariyerini tehlikeye atacak olursa, Marshall arkasına bakmadan kaçardı. Ve işte Liz’e de bunu yapmak üzereydi. Ashley yıllarca ona yalvardıktan sonra, Marshall onun için değil, kurul için Liz’den ayrılacaktı. Ashley ona bakarken içini buz gibi soğuk bir his kapladı. Marshall tanıdığı en merhametsiz adamdı ve artık onun sadece kariyerini düşündüğünü anlıyordu. Ashley onun için sadece bir bedenden ibaretti, taş gibi bir kadındı, zaten o yüzden Liz’i değil, onu seçiyordu. Fakat asıl aşkı UPI’ydi. Ashley bunu şimdi gayet iyi görüyordu. Her şey açıktı. Marshall kızlarına bile o kadar değer vermiyordu. Vasiyetinde onlara yer vermişti vermesine ama kalbinde yerleri yoktu. Marshall kariyeri dışında hiçbir şeyi düşünmüyordu. Bunları düşünmek Ashley’ye korkutucu geldi; hayatı boyunca bu kadar yalnız hissettiğini hatırlamıyordu. Onu şimdi kazanmak, boş bir zaferdi. Marshall bu kararı yanlış bir sebepten ötürü vermişti ve bunu değiştirecek bir şey olsaydı, Ashley onun tıpkı bu hızla kendisini terk edeceğinden emindi. Marshall’la beraberken asla güvende hissedemezdi. UPI ona sahip olduğu sürece, kariyeri ne zaman tehlikede olsa, beraber sürdürdükleri hayat da tehlikeye girecek, her an bitme riskiyle karşı karşıya kalacaktı. Ashley sessizce onu izlerken, Marshall da sözlerine devam etti.

Gerçekçi bir havayla, “Bu akşam uçakla dönüyorum ve

onu yarın göreceğim,” dedi. “Seni bu hafta sonu arayıp nasıl gittiğini haber veririm.” Ashley başını salladı. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Teşekkürler”, “İyi şanslar” veya “İyi eğlenceler” mi diyecekti? “Seni seviyorum” demek şu an çok ilgisiz geliyordu. Kurul ona iki kadından birini seçmesini söylemişti, bu kadın az kalsın kendisi olacaktı ve Marshall ondan ayrılacağını söylemeden onunla sevişmiş, bir gece geçirmişti. Kendi yaşayacağı şey, şimdi Liz’in başına gelecekti. Önceki gece sevişmeleri şimdi Ashley’ye saçmalık gibi geliyordu. Marshall ona âşık değildi. Ona ihtiyacı vardı çünkü güçlü, canlı ve erkeksi hissetmek istiyordu. O kendisinden başka kimseye âşık değildi. Ashley birden gece gökyüzünü aydınlatan bir şimşek çakmış gibi bunun farkına vardı.

Marshall gitmeden önce sarıldığında Ashley odun gibi kaskatıydı. Ona hiçbir şey söyleyemedi. Düşünebildiği tek şey, Marshall’ın buraya ondan ayrılmak için geldiği, fikrini değiştirdiği, son anda başka bir plan kurduğuydu. Birleşmeler ve satın alımlar. Marshall bir kadını diğeriyle değiştirmişti. Ashley, Liz yerine kendisini seçtiği için ona minnettar olması gerektiğini biliyordu fakat değildi. Sadece midesi bulanıyordu.

Marshall sessizce, “Seni seviyorum, Ash,” dedi. “Hep sevdim.” Fakat Ashley ona artık inanamıyor ve bir daha güvenebileceğini de sanmıyordu. Bu sözcükler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Marshall yönetim kurulu sayesinde onunla olmaya karar vermişti. Marshall rahat bir tavırla, “Bu işin sonunda birinin canının yanacağını biliyorduk,” dedi. “Bu kişi sen olmadığın için mutluyum.” Fakat Ashley yine de acı çekiyordu; hem de onun anlayamayacağı kadar. Marshall

şimdi boşanacak olsa bile, Ashley bu işten mağlup ayrılıyordu. Artık Marshall'ın onu sevdiğine, onunla beraber olmak istediğine dair hayaller kuramazdı. Marshall yalnızca CEO olarak işini kaybetmek istemiyordu ve Ashley de Liz'den daha genç, daha seksiydi ve Marshall'a kendini daha iktidar sahibi hissettiriyordu.

"Seni seviyorum, Marshall," dedi ve onu öptü. Fakat bu sözler boştu; üstelik Marshall'ın onu öpüşü önceki gece olduğu gibi tutkulu, arzulu değildi; hatta Ashley'nin Geoff'le paylaştığı o engellenemez öpücük kadar bile güçlü değildi. Bu küçük, soğuk bir öpücüktü. Asla sebepsiz yere veya bir kazancı olmayacaksa herhangi bir şey yapmayan, güçlü bir adamın öpücüğüydü. Marshall'ın kâr zarar tablosunda, Ashley yalnızca şans eseri zarardan kâra geçmişti. "Dönerken de iyi uçuşlar."

Marshall, "Gitmeden önce ararım," dedi ve ofise doğru oyla çıktı. Ashley bir süre kapıda dikilip onu, onunla hayatın nasıl olabileceğini düşündü. Bunu sekiz yıldır hayal ediyordu fakat şimdi bir türlü zihninde canlandıramıyordu. Marshall'ın onu gerçekten sevdiğini düşünemiyordu.

Onun Liz'e boşanmak istediğini söylemeye cesaret edip edemeyeceğini de bilmiyordu. Tekrar fikrini değiştirebilirdi veya Liz onu kendisinin ve çocukların Marshall'a daha fazla ihtiyacı olduğuna ikna edebilirdi. Ashley artık hiçbir şeye şaşırırmazdı. Marshall söyledikleriyle dünyasını sarsmıştı ve bütün hayalleri yerle bir olmuştu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Marshall söz verdiği gibi salı günü havaalanına giderken yolda Ashley'yi aradı. Sesi yorgun ve bitkin geliyordu, Ashley'ye onu sevdiğini söyledi fakat kadın artık ona inanmıyordu ve bir daha güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu. Marshall doğruyu söyleyemiyordu. Birkaç dakika konuştular, ardından telefonu kapattıktan sonra Ashley geceleyin uzun uzun yatak odasında oturup olan bitenleri düşündü. Uyumayı başarabildiğinde güneş çoktan doğmuştu ve kuşlar şakıyordu

Kızlar ertesi gün onu uyandırmak için yanına geldi, beraberce aşağıya indiler, onlara kahvaltı hazırladı, daha sonra da kampa bıraktı.

O sabah ilerleyen saatlerde Geoff aradığında Ashley stüdyosunda dalgın dalgın boş bir kanvasa bakıyordu. Geoff iki gündür onu düşünüyordu; Batı Hollywood'da, tam da istediği yerde bir daire bulmuştu ve çok memnundu.

"İstersen bana dekorasyon fikirleri verebilirsin. Öyle şeylerde berbatımdır. Eskiden de bütün eşyalarımızı Mar-

tine denen canavar alırdı." Ashley gülse de, sesi dalgın geliyordu ve Geoff bunu fark etmeden yapamadı. "Naasil geçti?" diye sordu. Ashley için endişeleniyordu. Ona kalırsa içinde bulunduğu durum berbattı.

"İyi geçti. Karısından boşanacağını söylüyor." Fakat Ashley'nin sesi mutlu gelmediğinden Geoff şaşırdı. Marshall'ın daha önce de böyle bir söz verip tutmamış olabileceğini, Ashley'nin de o yüzden ona inanmadığını düşündü.

"Eh, sekiz yıldır bekliyorsan, bu iyi haber olmalı." Belki de Marshall ona gerçekten âşıktı. Geoff, Ashley için böyle olmasını ümit ediyordu fakat işin açıkçası kendisi bundan şüpheliydi. Kadın arkadaşlarının evli erkek hikâyeleri genellikle iyi sonlanmazdı.

Ashley düz bir sesle, "Kurul istediği için yapıyor," dedi.

"Yönetim kurulu karısını boşamasını mı istiyor? Buna karışabilirler mi?" Geoff şaşırmıştı.

"Bizi, beni ve kızları öğrenmişler. Ve ondan, ya benden ya da Liz'den vazgeçip kendine çeki düzen vermesini istemişler. Bir skandala karışmasını istemiyorlar. Ya bunu yapacak ya da işinden olacak."

"Yani kariyerini kurtarmak için mi karısından boşanacak?"

"Aynen öyle. Bana benden ayrılmayı düşündüğünü fakat sonra fikrini değiştirdiğini söyledi." Ashley bunları anlatırken midesi bulanıyordu.

"Sana böyle mi söyledi?" Önceki gün Ashley bunları duyduğunda ne kadar şaşırdıysa Geoff de o kadar şoktaydı.

"Evet, dün gitmeden önce."

"Peki bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Aslına bakarsan midem bulanıyor. Henüz çözemedim. Marshall CEO olarak işini kaybetmemek için her şeyi yapar." Bunu şimdi ispatlamıştı.

"Öyle görünüyor. Peki şimdi San Francisco'ya taşınıp mutlu mesut yaşayacak mısın?" Geoff'in sesi hüzünlüydü. Az önce Ashley'yi bir kez daha kaybedeceğini öğrenmişti. Fakat buna burnunu sokmaya hakkı yoktu. Ashley adam için sekiz yıl beklemişti ve ondan çocukları vardı. Geoff işleri berbat etmek istemiyordu. Ashley'ye çok değer veriyordu.

"Belki," dedi Ashley. "Bunu düşünmem gerek. Dün anlatıldığında resmen afallayıp kaldım. Sonuçta benim romantizm anlayışıma pek uygun değil. Bu mesele sadece işle ilgili, işi de Marshall'ın hayatındaki tek aşkı. Bunu gayet açıkça söyledi zaten. Eğer kurul ona ultimatov vermeseydi, Liz'le kalırdı. En azından bir yıl daha. Ona söylemeden önce fikrini değiştirebilir, tıpkı bende olduğu gibi. Ne yapacağını hiç bilmiyorum." Artık ona güvenmiyordu ve Geoff de bunu anlıyordu. Marshall'ın gerçekten kötü bir adam olduğunu düşünüyordu.

Geoff temkinlice, "Sana bu akşam yemek ısmarlayabilir miyim?" diye sordu. Ashley'nin kafası çok dağınık gibiydi.

Ashley kafası karışmış gibi bir havayla, "Bunu yapmam gerektiğini biliyorum," dedi. "Halihazırda içinde olduğumdan daha da büyük bir karmaşaya yol açmak istemiyorum. Seni de üzmem istemiyorum."

"Üzmezsin. Ben koca adamım. Yalnızca yemek yiyeceğiz ve düzgün davranacağıma söz veriyorum." Ashley gülümseyerek öpüşmelerini hatırladı. Onu öptüğüne pişman değildi ama bunu tekrar yapmak istemiyordu. Zaten yete-

rince kafası karışık. Geoff, "Neden seni ve kızları yemeğe çıkarmıyorum? Onların hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir yer gördüm dün. İçinde müzik kutusu, oyunlar, küçük bir atlıkarıncanın bulunduğu bir pizzacı. Ne dersin?"

"Çok severler. Teşekkürler, Geoff." Bu fikir akşamı geçirmenin hoş bir yoluydu ve kızlar da eğlenirdi.

"O zaman sizi saat altıda alırım. Tamam mı?"

"Harika."

Geoff eve vardığında hepsi giyinmiş ve gitmeye hazır. Ashley bütün gün Marshall'dan haber alamamıştı ve Tahoe Gölü'ne gidip gitmediğinden emin değildi. Fakat en azından Geoff'le beraberdi ve bunu düşünmesine gerek yoktu.

Kızlar yemek yemeden önce biraz atlıkarıncaya bindi. Geoff'le müziğin sesini bastırmak için yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Geoff onun üzgün olduğunu görebiliyor, gözlemindeki acıyı seçebiliyordu. Marshall'la zor birkaç gün geçirmişti ve Geoff onun için üzgün hissediyordu. Ashley sanki bütün hayalleri parçalanmış gibi görünüyordu.

Pizzadan sonra bir süre dans ettiler, kızlar da oyun oynadı. Eve vardıklarında kızlar çoktan arabanın arka koltuğunda uykuya dalmıştı bile. Bu mükemmel bir akşam olmuştu. Geoff kızları içeri taşıması için Ashley'ye yardım etti ve o kızları yatırırken balkonda bekledi. Kızlar Ashley ışığı kapatmadan önce çoktan tekrar uykuya dalmıştı bile.

Ashley balkonda Geoff'in yanındaki sandalyeye oturarak, "Teşekkürler," dedi. "Çok eğlendiler."

Geoff gülümseyerek, "Ben daha çok eğlendim," dedi. "Onlara sahip olduğun için şanslısın. Bir gün ben de doğru

kadını bulursam çocuk istiyorum.” Bunu söylerken hüzünlendi.

Ashley yorgun bir sesle, “Onlar hayatımın en güzel yanı,” dedi, ardından işleri onun için kolaylaştırmayı isteyen Geoff’in bakışları altında bir süre gözlerini yumdu. Fakat Geoff’in yapabileceği bir şey yoktu. Ashley gözlerini tekrar açtığı anda, ona gülümsedi. “İngiltere’ye taşınmasaydın ne olurdu çok merak ediyorum,” dedi.

Geoff ona takılarak, “On dört yaşında seninle evlenirdim ve şimdiye kadar on beş tane çocuğumuz olurdu,” dedi, ardından uzanıp Ashley’nin elini tuttu. Bir süre ay ışığının altında sessizce oturdular, düşüncelere daldılar. Ashley, Marshall’ı düşünüyor, Tahoe’da olanları merak ediyor, Geoff ise onu ve Marshall karısından gerçekten boşanırsa ne yapacağını düşünüyordu. Ashley’nin Marshall’la olmasını istemiyordu. Zaten Ashley’nin kendisi de bundan pek mutlu olacakmış gibi görünmüyordu.

Geoff bir süre daha kaldı, ardından gitmek üzere kalktı. Ashley yorgun ve dalgındı, kendisinin de yapacak işleri vardı. Yeni program için bazı senaryolara bakması gerekti.

“Yarın sahil kulübüne gitmek istiyor musun?” diye sorduğunda Ashley başını salladı. Onunla zaman geçirmesinin yanlış olduğunu bilse de şu sıralar yapmak istediği tek şey buydu. Onun yanında kendini güvende hissediyordu, sanki başına gelen her şeyden uzaklaşıyordu.

“Biz öğle yemeği yerken kızlar da havuzda oynar.”

Geoff, “Kulağa harika geliyor,” dedi. Ardından yavaşça eğilip yanağından öptü, Ashley ona sarılırken kendini bıraktı.

Geoff kadına uzun uzun sarılıp saçlarını okşadı. Onu üzecek bir şey yapmak istemiyordu. Ashley onu öptü, bu öpücük basit, saftı ve ikisine de doğru geliyordu.

“Ne yaptığımı bilmiyorum,” diye fısıldadı Ashley.

Geoff yavaşça, “Önemli değil,” dedi, “şu anda bir şey bilmene gerek yok. Daha sonra bakarız. Sen ne yaparsan yap, bana göre tamam. Hayatına biraz geç girdim. Bana bir borcun yok.” Bunda gayet ciddi idi.

Ashley yavaşça, “Teşekkürler,” dedi. Geoff ertesi gün öğlen onları alacağını söyleyerek gitti. Ashley ne olduğunu bilmiyordu fakat adamın yanında iyi hissediyordu. Geoff hiçbir beklenti içinde değildi. Şu anda, Ashley’nin hiç kimseye, Marshall’a bile verecek bir şeyi kalmamıştı. Marshall’ın önceki gün ona söylediklerinden sonra, bomboş hissediyordu ve kendini ne zaman toparlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Adeta uyuşmuştu.

Marshall salı günü San Francisco’ya indiğinde, geceyi geçirmek için Ross’taki eve gitti. Artık kararını verdiği için tuhaf bir huzur duyuyor, gergin hissetmiyordu. Doğru şeyi yaptığını biliyordu. Liz şok olacaktı fakat ona karşı dürüst davranmasının zamanı gelmişti. Öyle uzun zamandır ona yalan söylüyordu ki. Artık bu iş çözüme varacağı için hafiflemiş hissediyordu.

Yatak odasına girdiğinde, evi satıp satmayacağını düşündü. Artık Ashley’yle beraber yaşayacağı bir ev bakması gerekti. Pazartesi günü emlakçıyı ve avukatını arayacaktı; ta-

bii Connie Feinberg'i aradıktan sonra. Her şeyden önce Liz'le konuşmalıydı.

Tahoe Gölü'ne cuma sabahı vardı. Yol dört saat sürdü ve oraya vardığında kâhya Liz'in maniküre gittiğini söyledi. Lindsay de arkadaşının evindeydi. Marshall bornozunu giydi ve yüzmek için göle gitti. Hava çok güzeldi.

Liz eve dönüp de onu gördüğünde, hâlâ iskeledeydi. Liz bu kadar erken geldiğini görmekten ötürü şaşkındı ve tekrar hastalanmış olabileceğini düşündü. Fakat Marshall'ın iyi olduğunu anlayınca, eve geldiği için çok memnun oldu.

"Los Angeles'tan ne zaman döndün?" diye sorarak gü-lümsedi.

Marshall ciddi bir ifadeyle bakarak, "Dün akşam," dedi. Ona bir yabancı gibi davranıyordu. Zihninde Liz'i çoktan terk etmişti. Eve vardığında her zamanki gibi ona mesaj atmamıştı. Liz'e her zaman nerede olduğunu söylerdi. "Bugün izin yapayım dedim." Liz ona bakarken, Marshall da onun parlak kırmızı ojelerini fark etti. Liz o Los Angeles'a gitmeden önce olduğundan çok daha rahat ve huzurlu görünüyordu. En sonunda Marshall ciddi bir ifadeyle, "Seninle konuşmak için geldim," dedi.

"Bir şey mi oldu? Yoksa Los Angeles'ta başka bir panik atak mı geçirdin?" Liz hemen endişelenmişti; Marshall başını iki yana sallayarak onun yanına oturdu.

Yan yana oturmuş birbirlerine bakarlarken Marshall, "Pazartesi günü bir şey oldu," dedi. Liz kötü bir şey yaşana-cağına dair tuhaf bir his duyuyordu fakat bunun ne olduğunu bilmiyordu. Marshall ona gözlerini dikmiş bakarken, Liz

de ne olduğunu açıklamasını bekliyordu. "Connie Feinberg ofisime benimle görüşmeye geldi. Ve sekiz yıldır cesaret edemediğim bir şeyi yapmam için bana baskıda bulundu."

"Neymiş o?" Liz hiçbir şey anlamıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, sekiz yıldır bir yalanla yaşıyorum."

"Ne konuda?" Bunlar Liz'e çok garip geliyordu.

Marshall sanki dünyanın en doğal şeyinden bahsediyormuş gibi rahatça, "Los Angeles'ta başka bir kadın var," dedi. Liz inanamayan gözlerle ona baktı. Zihni, az önce duyduklarını kabul etmeyi reddediyordu. Sanki birisi "sil" tuşuna basmıştı. Beyni bu bilgiyi bir türlü işleyemiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Marshall soğuk bir sesle, "Sekiz yıldır Los Angeles'ta bir kadınla görüşüyorum," dedi. "Seni bırakmak veya sana bunu söylemek istemediğimden, haftada iki günü onunla beraber geçiriyordum. Yedi yaşında ikiz kızlarımız var. Malibu'da yaşıyorlar." Liz bunları dinlerken ona bakıyordu, birden bayılacakmış gibi hissetti. "Birileri kurula bunu söylemiş ve onlar da durumu düzeltmemi istiyor, yoksa beni kovacaklar." Marshall bunu Liz'in anlamasını bekliyormuş gibi söylemişti fakat Liz algılamıyordu. Onun az önce söylediği şeyleri, bunların nasıl olduğunu, nasıl fark edemediğini, hatta şüphelenmediğini anlamıyordu. Ona bütün kalbiyle güvenmişti. Ayağa kalktığında az kalsın düşecekti. Tıpkı bir yaprak gibi titriyordu. Marshall uzanıp onu tuttuğunda, eli tenini yakmış gibi kolunu çekti. Az önce duydukları da kalbini yakmıştı.

“Onunla iki çocuğunuz mu var?” Liz’in sesi öyle tiz çıkmıştı ki ikisi de şaşırdı. Marshall ona bakarken korkutucu derecede sakindi. Şimdi yapmak istediği tek şey, yıllardır ilk kez ona doğruları anlatmaktı. “Ve bu kadar zaman boyunca benimle seviştin mi?” diye devam etti Liz. “Bana ve çocuklarına yalan söylemeye devam mı ettin? Bunu bana nasıl yaparsın?” Birden nefesi kesildi ve orada, gölün kenarında hıçkırıklara boğuldu. Sanki Marshall’a bir yumruk geçirecekmiş gibi görünüyordu ve bunu yapsaydı Marshall onu suçlayamazdı. Bu kendisi için de zordu. Bunu ona itiraf etmek güçtü fakat artık işleri netleştirmek ve kararını açıklamak istiyordu.

“Ona âşıktım. Delice, tutkulu, mantıksız bir aşktı. Kısa zaman sonra geçer diye düşündüm ama geçmedi. Yıllar boyunca devam etti. Ve hemen ilişkinin başında hamile kaldı. Özellikle de ikiz olduklarını öğrendikten sonra bebekleri doğurmak istedi. Belki de beni ancak böyle elinde tutacağını düşündü. O sıralar çok gençti.”

Liz boğuk bir sesle, “Ne kadar gençti?” diye sordu. Şimdi her şeyi bilmek istiyordu. Marshall onun kalbini yerinden sökmüştü ve artık daha kötüsü olamazdı.

“İlişki başladığında yirmi iki yaşındaydı. Şu anda otuz yaşında. Mesele yaşı değil, Liz. Sen güzel bir kadınsın ve seni seviyorum. Connie bana bir karar vermemi söylediğinde seninle kalacaktım. Ona durumu açıklamak için Los Angeles’a gittiğimde bunu yapamadım. Onu bıraksaydım bir hafta sonra tekrar bir yolunu bulup gizlice onu görecektim. Buna ihtiyacım var. Bunun ne veya neden böyle olduğunu bilmiyorum. Mantıklı bir yanı yok. Senle beraber neredeyse otuz

yılımız geçti. Belki de sonuna kadar tükettik ve geriye saygı, sorumluluk ve tanıdık bir his dışında bir şey kalmadı. Ama Los Angeles'ta işimin bitmediğini biliyorum. Ve o da bunun için çok uzun zaman bekledi. Senden boşanacağım, Liz." Marshall bunu Liz'in zarifçe kenara çekilmesini ve kendisine bol şans dilemesini bekliyormuş gibi söylemişti.

Buna karşın, Liz bütün gölde yankılanan korkunç bir çığlık attı ve Marshall onu sakinleştirmek için ne yapacağını bilemeden öylece ona bakakaldı. Kâhya evden çıkıp koşarak gelene ve Marshall kadını geri gönderene dek, Liz bağırmayı sürdürdü. Ardından Marshall onu sakinleştirmek için kolunu omzuna attı ama Liz ona sertçe vurdu. Elini kolunu sallıyor, bunu ona nasıl yapabildiğini haykırıyordu. Kendisi hep onun yanında olmuş, bütün hayatını ona adanmış, ona üç çocuk vermişti fakat Marshall bütün hayatını bir yalana dönüştürmüştü. "Bir yalan değildi," diye ısrar etti Marshall. "Seni sevdim. Hâlâ da seviyorum. Sadece artık seninle olamam." Liz ona karşısında bir katil varmış gibi baktı ve koşarak eve döndü. Marshall peşinden gitti fakat Liz yatak odasına çıkıp kapıyı çarpınca onu rahat bırakmaya karar verdi. Bir saat sonra tekrar yatak odasına gitti ve kapının arkasından Liz'in ağlamalarını duyunca içeri girmedi. Kâhya korkunç bir şey olduğunu anlamıştı ve onlara ilişmiyordu. Oğlanlardan birine bir şey olmasından korkmuştu fakat sormadan, ne olup bittiğinden habersiz, mutfakta oturmuş ağlıyordu.

Liz hâlâ yatak odasında ağlarken Lindsay eve geldi fakat annesini duymadı ve koridorda babasının yanından geçerken eve bu kadar erkenden gelmesine şaşırdı.

"Annem nerede?" diye sordu. Ardından yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Sen iyi misin baba?" diye kekeleydi. Marshall bundan etkilenmişti, tabii az önce annesine söylediği şey düşünülürse, Lindsay'ın bu yumuşak tavrını ne kadar süre devam ettireceğini bilemiyordu. Liz onlara gerçekleri anlatırsa, çok geçmeden hepsinin gözünde istenmeyen insan olacağını biliyordu.

"İyi hissetmiyor. Odasında... yani odamızda. Bence şimdilik içeri girmesen iyi olur."

Lindsay de bir şeyler atıştırmak için aşağıya indi ve kâhyayı ağlarken görünce neler olup bittiğini daha da merak etti.

Korku dolu bir ifadeyle, "Neler oluyor?" diye sordu. Ağabeylerinin başına bir şey geldiğinden endişelendi.

"Bilmiyorum. Annen çok üzgün. Sanırım kavga ettiler."

Lindsay, "Hım," diyerek mutfaktan çıktı ve annesine bakmaya karar verdi. Odaya girdiğinde annesini yatakta yüzüstü uzanmış güçlkle hıçkırırken buldu. Liz başını kaldırıp Lindsay'e baktığında yüzünde yaslı bir ifade vardı. Lindsay onun bu halini görünce dehşete kapıldı. Daha önce annesini hiç böyle görmemişti. "Anne ne oldu?" Liz'in elinden yalnızca ağlamak geliyordu; Lindsay ona sarıldı ve yatıştırma-ya çalıştı fakat annesi konuşacak durumda değildi. Lindsay kâhyanın söylediklerinden yola çıkarak, "Babamla kavga mı ettiniz?" diye sorduğunda, Liz titreyen bir sesle cevap verdi.

"Boşanacağız." Lindsay irileşen gözlerle ona bakakaldı. "Baban başkasına âşık. Beni onun için terk ediyor." Lindsay'e babasının ilişkisinin sekiz yıldır sürdüğünü, ikiz çocukları anlatmadı. Şimdilik ancak bunları söyleyebiliyordu.

“Kim bu?” Lindsay ona inanamıyordu fakat besbelli doğruydı.

“Los Angeles’ta genç bir kadın.”

“Ne kadar genç?” Lindsay dehşet içindeydi.

“Otuz yaşında,” dedi Liz. Lindsay de yatağa oturup ağlamaya başladığında kendisini toparlamaya çalıştı. Uzun bir süre boyunca birbirlerine sarılıp olan biteni sindirmeye çalıştılar. En sonunda aşağıya indiklerinde hava kararmıştı. Marshall oturma odasındaydı ve içeri girdiklerinde görünür biçimde gergindi. Liz’in yüzü kıpkırmızıydı ve şişmişti, kızlarıysa daha kötü görünüyordu. İkisi de saatlerdir ağlıyordu.

Hüzünlü bir sesle, “Özür dilerim,” dedi Marshall. “Bunun herkes için zor olduğunu biliyorum. Benim için de öyle. Ama söylemek dışında bir seçeneğim yoktu.” Liz ona hayal kırıklığı dolu gözlerle bakıyordu.

“Bunca zaman bana nasıl yalan söyleyebildin?”

“Canını yakmak istemedim. Ve ne yapacağımı bilmiyordum. İkinizi de bırakmak istemiyordum. Kurul beni zorlamasaydı bunu yapabilir miydim, emin değilim.” Marshall ona karşı dürüst olmaya çalışıyordu ve söyledikleri Liz’in dikkatinden kaçmadı.

“Yani işini kurtarmak için mi benden boşanıyorsun?”

“Kariyerim de mahvolup gitsin istemiyorum. Evliliğimiz zaten bitmiş durumda, Liz. Yıllardır böyle.” Ashley’ye de hep bunu söylemişti fakat ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. Marshall, Liz’in kocası gibi davranmış, Liz’in de bunca yıl boyunca, yatak da dâhil olmak üzere her yerde karısı gibi davranmasını istemişti.

Liz, "Bitmiş değildi ve bunu gayet iyi biliyorsun," diye karşılık verdiğinde, onları dehşet içinde dinleyen Lindsay yukarıya, odasına koştu. "Bitmemişti. Daha geçen hafta benimle seviştin. Yoksa bunu da mı sorumluluk icabı yaptın?" Marshall uzun yıllardır onunla şefkat ve saygı hissiyle seviştiğini, bunu ona borçlu olduğunu söylememişti ve şimdi söylemeyecek kadar da centilmendi. "Peki sekiz yılını evli bir adamla geçiren ve ondan gayrimeşru çocuk yapan o kadına ne demeli? O küçük bir fahişeden başka bir şey değil!" Liz tekrar bağırmaya başlamıştı. Lindsay sözcükleri ayırt edemese de onların bağırış çağırışını yukarıdan duyuyordu.

Marshall sertçe, "O bu durumun cefasını senden daha fazla çekti," dedi. "Sekiz yıldır seni biliyor. En azından sen gerçek bir evlilik sandığın şeyi yaşıyordun."

"Ve sen yaşamıyor muydun?" Liz kendini kaybetmişti.

"Ben gerçeği biliyordum."

Liz birden bunu bilmeyen tek kişi olduğunu fark etti. Marshall haftada beş gün onunla evliymiş gibi yapmış, sonra haftanın iki gününü Los Angeles'ta asıl sevdiği kadın ve çocuklarıyla geçirmişti.

Daha sonra Liz, Lindsay'le konuşmak için yukarı çıktı, Marshall da sessizce konuk odasına girip yattı. Bu gece, hatta bu hafta sonu boyunca bu konu üstüne söylenebilecek hiçbir şeyin anlamı yoktu. Geriye kalan tek şey hakaretler, suçlamalardı ve Liz artık gerçekleri bilerek son sekiz yılı gözden geçirdi. Yatağa yattığında, John'un hafta sonu Alyssa'yla beraber geleceğini hatırladı; gelmelerine izin veremezdi. John'a hafta sonunu aileyle geçirmeleri gerektiğini, Alyssa'yı göle getire-

meyeceğini söyleyen bir mesaj yazdı. John mesajı alır almaz annesini aradı. Sesi öfkeli ve mutsuz geliyordu.

"Nedenmiş o? Alyssa'yı haftalar önce davet ettim. Artık iptal edemem anne. Bu çok büyük kabalık olur." Annesinin sesinin bir garip geldiğini düşündü. "Hasta mısın?" Annesi ne söyleyeceğini bilmiyordu ve malum haberi de telefonda vermek istemiyordu.

"Üşüttüm. Sadece bu hafta sonu onu getirmen pek doğru olmaz. Ona özürlerimi ilet ve başka bir zaman gelebileceğini söyle."

"Bu haksızlık. O zaman ben de gelmem."

Liz ümitsizce, "Gelmek zorundasın," dedi. "Sadece bu hafta sonu için." Derken sesi titremeye başladı. "Sana burada ihtiyacım var."

"Neden?" John'un sesi hiç olmadığı kadar kızgın, üzgün geliyordu.

"Sorgulama."

John uzun süreli bir tereddütten sonra pes etti. Annesinin sesi çok hasta geliyordu.

"Tamam ama gerçekten çok ayıp oldu anne." Bunun üstüne Liz ondan özür diledi, Alyssa'yı gördüğünde ondan da özür dileyeceğini söyledi. Daha sonra yatakta uzanıp Marshall'ın söylediklerini düşündü; bunları hayatının sonuna dek hatırlayacağını biliyordu. Yirmi yedi yıl göz açıp kapayıncaya dek geçip gitmişti. Marshall'ın bir metresi ve ikiz çocukları vardı. Buna inanmak öyle güçtü ki; her şey adeta kötü bir filmi andırıyordu. Fakat kötü film, meğerse onun gerçek hayatıydı.

John ertesi öğleden sonra geldiğinde, ebeveynleri onu

bekliyordu, kötü hisseden Lindsay de odasındaydı. Önceki günden beri babasıyla konuşmuyordu. Liz o sabah Tom'u da aramış ve Tahoe'ya gelmesini söylemişti fakat Tom reddetmişti. Başka planları vardı. Liz onu John'la konuştuktan sonra arayacaktı. Ona yüz yüze konuşmayı tercih ederdi fakat Tom babasını görmek istemiyordu. Liz onun olanları duyduktan sonra babasından daha da kopacağını biliyordu. Tom onu asla affetmezdi. Tom'un yıllardır babası hakkında söylediği şeyler doğru çıkmıştı.

John eve girdiğinde, ebeveynlerinin yüzündeki ciddi ifadeleri gördü ve korkunç bir şey olduğunu anladı. Annesi hasta falan değildi, ağlıyordu. Babası da huzursuz ve stresli görünüyordu.

John ikisine bakarak, "Ne oldu?" diye sordu. "Tom iyi mi?" O da birine bir şey olduğunu sanmıştı. Ancak aile içi bir ölüm böyle kötü görünmelerine yol açabilirdi. Ve bir ölüm vardı aslında; sadece bir insan değil, bir evlilik ölmüştü. Liz hemen oğlunu telkin etmeye çalıştı.

"Tom iyi. Onunla bu sabah konuştum. Buraya gelmesini istedim ama gelmedi."

"Peki ne oldu?" John gitgide panikliyordu.

Liz ağlamamaya çalışarak, alçak sesle, "Baban ve ben," dedi, "boşanacağız." John dehşet içinde onlara bakarken, Liz yeniden gözyaşlarına boğuldu. Özellikle son zamanlarda John bundan çok korkar olmuştü. Bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti.

John da ağlamaya başlayarak, "Neden?" diye sordu fakat babası cevap vermedi. Bunu yapamadı. Oğlunu bu halde

görmek, Liz'in yıkılmış halinden çok daha acı vericiydi. Oğlunun onu ne kadar çok sevdiğini, ona ne kadar saygı duyduğunu biliyordu ve bunu kaybetmek istemiyordu. John'un kendisinden nefret etmesinden korkuyordu. Lindsay önceki gün ona savaş açmış, onun bir yalancı ve canavar olduğunu söylemişti ama bunları kızından duymaya alışkındı. Tom ise onun kalbini biliyordu ve bir sahtekâr olduğunu düşünüyordu. Marshall diğer oğlunun haklı olabileceğini düşündü. Belki de Tom içgüdüsel olarak bunu biliyordu. Onunla çocukluğundan beri hiçbir konuda aynı görüşte olmamışlardı. Ve artık işler iyice zorlaşacaktı. Marshall tek hamlede bütün ailesini kaybetmişti fakat bunun böyle olmasını zaten bekliyordu. Kariyerini kurtarmaya, Liz'i bırakmaya ve Ashley'yle kalmaya karar verdiğinde bu seçimi yapmıştı.

Liz gözyaşları arasında, "Babanın başka bir kadınla ilişkisi var," dedi. "Uzun zamandır beraberler." Gerisini söylemeden önce Marshall'a baktı fakat her şeyi John'a anlatmalıydı, Marshall onu durdurmadı. "İki çocukları var, ikiz kızlar." Liz öldürücü darbeyi de yaptıktan sonra John'un gözleri kocaman açıldı.

Babasına dönerek, "Ne?" diye bağırdı. "Lütfen bunun doğru olmadığını söyle!"

Babası, "Doğru," dedi. "Onları görmek istersin diye yanımda fotoğraf getirdim. Onlar senin kız kardeşlerin." John ona delirmiş gibi bakıyordu.

"Çıldırдың mı? Bana kız kardeşlerimin fotoğraflarını mı göstereceksin? Kaç yaşındalar? On beş mi? Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

Marshall ciddi bir tonla, "Sekiz yıldır," dedi. "Yedi yaşındalar ve çok güzel kızlar. Onları çok seversin."

John ıstırap içinde, "Onlarla asla tanışmayacağım," dedi. Annesine en azından bunu borçlu olduğunu hissediyordu. Ve onları görmek de istemiyordu. Onlar babasının ihanetinin kanıtıydı. John şok içinde, "Kız arkadaşının fotoğrafını da getirdin mi?" diye sordu fakat babası sadece başını iki yana sallamakla yetindi. Aslında herkesin, en azından meraktan, fotoğrafları görmek isteyeceğini düşünmüş fakat yanılmıştı. Hiç kimse onun ikizlerini veya Ashley'yi görmek istemiyordu. Marshall odadan çıktı ve konuk odasına gidip mesaj yazmaya koyuldu. Ashley'ye Tahoe'da olduğunu, işleri halletmeye çalıştığını ve onu sevdiğini yazdı. Bütün ailenin yıkıldığını, kendisinden nefret ettiklerini, Ashley'den tiksindiklerini yazmadı. En azından buna üzülmemesini istedi. Onların yaşadığı acı için suçlu hissetmesini istemiyordu. Bunu hem onun için hem de kendisi için yapıyordu ve tüm sorumluluğu üstlenmeye hazırdı.

Gözyaşların sel olduğu, ıstırap verici bir hafta sonu geçirdiler. Suçlamalar ve hakaretler dışında hiç kimse onunla konuşmadı. Fakat Marshall dışını sıktı ve pazar günü evden ayrılırken, hiç kimse ona veda etmedi. Liz'e pazartesi günü avukatını arayacağını söyleyince her şey daha da somutlaştı; Liz kendisi dönünceye dek Ross'taki evi boşaltmasını söyledi. Marshall haftaya oradan taşınacağını, bir otelde kalacağını söyledi.

Marshall, Tahoe'dan uzaklaşırken, sanki tüm hafta sonu boyunca dayak yemiş gibi hissediyordu; aslında bir nevi öyle

de olmuştu ya. Ve bunu hak ettiğini biliyordu. Onun canını yakan, ailesinin perişan haliydi. Bazı açılardan, Liz'in pazar gününe dek sürdürdüğü öfkeli tavır, onu rahatlatmıştı. Marshall öfkeyle, gözyaşlarından daha iyi başa çıkabiliyordu. John'un ağırlarkenki görüntüsü kalbini parçalamıştı ve en kötüsü de oğlunun ona bakıp, "Beni hayal kırıklığına uğrattın baba," demesi idi. Marshall bunu duyunca öleceğini sanmıştı.

Liz her şeyi anlatmak için Tom'u aradığında oğlu hiç şaşırmadığını söyledi. Babası, onun hakkında yıllardır düşündüğü her şeyi kanıtlamıştı.

John da cumartesi akşamı Alyssa'yı arayıp ona bildiği her şeyi, hatta ikizleri ve Ashley'yi bile anlattı. Bundan bütün hayatı boyunca korkmuştu ve işte şimdi başına gelmişti. Alyssa ona her şeyin düzeleceğini, buna alışacaklarını, bazı açılardan daha bile iyi olacağını söylemişti. Fakat John ona inanmıyordu. Tanıdığı bildiği ailesi darmadağın hale gelmişti ve babasının bir yalancı, bir sahtekâr olduğu ortaya çıkmıştı. John hiçbirinin, özellikle de tüm hafta sonu boyunca bir an olsun ağlamayı kesmeyen ve adeta yüz yaş yaşlanan annesinin toparlanabileceğini sanmıyordu. Zaten hepsi durmaksızın ağlıyordu. Pazar akşamı Marshall gittikten sonra yemek masasına oturduklarında hepsi bir gemi enkazından çıkmış kazazedelere benziyordu. Fakat en azından hayatta kalmışlardı. Yemeklerini yemeye başlamışlardı ki içeri büyük oğlunun girdiğini gören Liz şaşkınlık içinde kalmıştı. Ve John iki gündür ilk kez gülümsemişti.

Tom doğallıkla, "Duyduğuma göre burada biraz desteğe ihtiyacınız varmış," demişti. O uzun boylu, yakışıklı, babası-

nın gençliğini andıran bir delikanlıydı; neyse ki benzerlikleri bununla sınırlıydı. Tom masaya oturup ailesiyle yemek yedi, ardından iki oğlan gece boyunca sohbet etti. John onunla düşüncelerini daha rahat paylaşılabiliyordu. Neyse ki Tom eve gelmişti. Hafta sonunun tek iyi yanı buydu. Liz yatmaya giderken ikisini de öptü. Bu hayatının en kötü hafta sonuydu fakat en azından bütün çocukları yanındaydı ve hepsi de annesini desteklerken, babalarına karşı tavır almış, birbirlerine her zamankinden daha da yakınlaşmışlardı.

İki oğlan o gece bol bol bira içti, hatta Lindsay'ın de iki bira içmesine izin verdi. Lindsay telefonda arkadaşlarıyla konuşmuş, onlara neler olduğunu anlatmıştı. Hemen hepsinin ebeveynleri boşanmış olsa da duyduklarına çok şaşırmışlardı. Weston'ların çok mutlu olduğunu sanıyorlardı.

Marshall, Ross'tan döndüğünde Ashley'ye bir mesaj yazarak onu sevdiğini söyledi fakat Ashley cevap vermedi. Marshall bunun üstünde duramayacak, onu aramayı akıl edemeyecek kadar yorgundu ve hemen uyudu. Kâbus gibi geçen bir hafta sonundan sonra duygusal açıdan tükenmişti. Uykuya dalarken kendine sabaha Connie Feinberg'i arayıp her şeyi hallettiğini söylemesi gerektiğini hatırlattı. UPI'daki kariyerinin artık güvende olduğunu düşünerek uyudu. Zaten başka hiçbir şey düşünemiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

O cumartesi günü Ashley ve ikizler tüm günü Geoff'le beraber sahil kulübünde geçirdi. Bir saat boyunca yüzdüler, ardından havuz kenarında öğle yemeği yediler. Kezia'yla Kendall yemeklerini yer yemez tekrar suya girdi, Ashley ve Geoff de güneşin altında şezlonglara uzandı, Ashley bir yandan da ikizlerin arkadaşlarıyla suda oynamasını izliyordu. Dönüp Geoff'e baktığında, sadece günler içinde hayatında olup bitenler, Geoff'in bu kadar kısa zamanda ailenin bir üyesi gibi olması ona inanılmaz geldi. Her şey çok hızlı gelişmişti ve Geoff'le beraber olmak çok huzur vericiydi. Aslında Geoff senaryo üstünde çalışıyordu fakat onunla ve kızlarla beraber vakit geçirmek için işlerine ara vermişti. Sanki bilinçsizce hep onun gelmesini beklemişlerdi ve şimdi onunla olmak, dünyanın en normal şeyiydi. İkizler bile sanki bütün hayatları boyunca onunla berabermiş gibi davranıyordu. Geoff'in böyle doğal bir yanı vardı. Şimdiden kızları birbirinden ayırabiliyordu; bunu pek az insan becerebiliyordu, hatta Marshall bile bazen hata yapıyordu. Geoff kızlarla ve

Ashley'yle son derece iyi geçiniyordu, sanki hiç gitmemiști de son on sekiz yıldır dostlukları devam etmiști.

İletişimlerindeki romantik ton da tuhaf bir şekilde doğal geliyordu. Ashley kendine sürekli Marshall'ın geleceğini, en sonunda Liz'den boşanıp onunla evleneceğini hatırlatıyordu. Kendisini evlenecek biri gibi hissetmiyordu ve Marshall'ın en sonunda Liz'i bırakma kararının altında yatan neden, ona kutlanacak bir şey gibi gelmiyordu. Ashley bunu tetikleyen şeyin Marshall'ın ona olan aşkı değil, UPI'nın yönetim kurulu olduğunu biliyordu. Marshall bunu işine duyduğu aşk için yapacaktı.

Geoff güneşin altında uyuklarken Ashley, Kendall'la Kezia'yı izliyordu. Kızlar arada sırada havuzdan çıkıp bir şey söylemek için onun yanına geliyordu. Bir süre sonra Geoff tek gözünü açıp gülümsedi ve ona baktı.

"Öldüm ve cennete gittim, değil mi? Sadece kontrol ediyorum, hiç şikâyetim yok. On gün önce, beni aldatan sevgilim beni terk ettikten sonra tek başıma kaldığım ve kendim için üzülmekten başka bir şey yapmadığım Londra'daki korkunç dairemdeydim. Derken, abrakadabra! Birden harika bir işim, Batı Hollywood'da yarı fiyatına muhteşem bir dairem oldu ve çocukluk arkadaşıma yeniden kavuştum, şimdi de biz bir sahil kulübünde güneşlenirken, onun muhteşem çocukları havuzda oynuyor ve ben onun bir başkasıyla evleneceğini unutmaya, ona âşık olmamaya çalışıyorum. Hatta düşündüm de sanırım çoktan âşık oldum bile." Her şeyi böylece özetlemişti; Ashley başını kaldırıp ona gülümsedi.

"Ben de bu sırada sekiz yıl boyunca bütün hafta sonla-

rımı yalnız geçirerek evli sevgilim için ağladım.” Bonnie hâlâ filmi üstünde çalışıyordu. “Ve şimdi sen buradasın, ben de bir kertenkele gibi güneşin altında yatıyorum ve kızlarımı izliyorum.” Uzanıp Geoff’in elini tuttu. “Ben de sana âşık oluyorum ve ödüm kopmasın diye bunu düşünmemeye çalışıyorum,” demedi. Hâlâ kafası karışıkta. Marshall o hafta sonu Liz’in kalbini kırmıştı, böylece pazartesi sabahı UPI yönetim kuruluna ve ona iyi haberler verebilecekti. Veya belki de tekrar fikrini değiştirmişti ve ailesiyle Tahoe’da keyifli vakit geçiriyor, Ashley’yi terk etme planları yapıyordu. Ashley onu gayet iyi tanıdığından, buna ihtimal veriyordu.

Ashley’nin bilmediği şey, kendisinin ne yapacağıydı. Marshall’ın onunla hayatını geçirmek istemesi karşısında minnettarlık duyup yönetim kurulunun memnun kalacağı şekilde onunla evlenmeli miydi? Yoksa Marshall’ın üç gün önce Malibu’ya gelip onunla ilişkisini bitirmeden önce son bir kez seviştiğini, sonra kararından vazgeçtiğini mi düşünmeliydi? Ve ileride canı isterse onu da bırakabileceğini... Daha önce hiç kendini bir erkeğin yanında bu kadar tehlikede hissetmemiş, bu kadar çok risk almamıştı. Sekiz yıldır düzeni pamuk ipliğine bağlı şekilde yaşamıştı. Ve artık Marshall’ın onu sevdiğini, vaatlerinin gerçek olduğunu düşünerek kendini kandıramıyordu. Marshall şu anda kendisi için doğru olan şeyi yaptığını itiraf etmişti; Ashley’yi dilediği zaman hayatından çıkarabilir, arkasına bile bakmazdı. Ashley onun bunu yapabileceğini biliyordu.

Sorunu çözmek için Geoff’e de bel bağlamak istemiyordu. Artık birbirlerini o kadar iyi tanımıyorlardı; Geoff çok

uzun zamandır burada değildi. Buna karşın, tam da bu anda ortaya çıkması çok tuhaftı ve beraber çok huzurlardı. Ashley onun Marshall'la tanışmadan önce tekrar karşısına çıkması durumunda ne olabileceğini merak ediyordu. İlişkileri yürür müydü? Böyle bir ihtimal var mıydı? Yoksa Geoff'ın öpücükleri ve onunla zaman geçirmek istemesi, onu gerçek hayattaki rotasından ayıracak bir avuntu, bir oyalanma mıydı? Ashley'nin en ufak fikri yoktu ve Geoff de aynı durumdaydı. Şu an için çok erken veya belki çok geçti. Ashley onun için beklediği her şeyi kaybetme riskini alamazdı. Zaten Geoff ondan bunu istemiyordu da. Ashley'den hiçbir şey istemiyordu. Küçük adımlarla gidiyorlardı. Buna karşın onunla olmak, Ashley'yi Marshall'ın yanındaki zamanlarına oranla daha fazla, korkutucu derecede huzurlu hissettiriyordu.

Geoff ona bakarak, "Az önce ne düşünüyordun?" diye sordu. Ashley'nin üstünde, kızlarıninkine benzeyen, minicik pembe bir bikini vardı ve çok yakışıyordu. Bir süredir yüzünde ciddi bir ifadeyle ve boş gözlerle etrafa bakınıyordu.

"Sadece bazen çok kafamın karıştığını ve hayatın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyordum. Bir şey için tam sekiz yıl, kendini harap edercesine bekliyorsun ve o şey olduğunda, kocaman bir hediye paketi gibi kucağına düştüğünde de içindeki elmanın zehirli olabileceğini, onu sana bir yılanın vermiş olabileceğini düşünüyor, onu yiyerek canını tehlikeye atman mı, yoksa bırakıp hayatına devam etmen mi gerektiğini bilemiyorsun. Artık neye inanacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum." Geoff de emin olamıyordu fakat Ashley'nin Marshall'ı yılanla benzetmesi ilginç gelmişti. Geoff bu ada-

mı tanımasa da Ashley'nin düşüncesini isabetli buluyordu. Marshall'a tekrar güvenmesi kötü bir fikirdi. Fakat bir yandan da Ashley'nin onu sevdiğini, uzun zaman beklediğini ve ondan iki çocuk yaptığını da biliyordu. Bazen senin için tehlikeli olduğunu bilsen de çok istediğin bir şeyden vazgeçmek zor olabiliyordu. Öyle olmayacağını bilsen de kendine her şeyin yoluna gireceğini söylemek kolaydı.

Ashley de artık Marshall'ın gerçek kişiliğini görebiliyordu. O hafta bunu açıkça deneyimlemişti. Marshall herkesten önce kendi ihtiyaçlarına göre yaşayan ve insanları feda etmekten çekinmeyen bir adamdı. Geoff bir arkadaş olarak Ashley'yi böyle bir adamla görmek istemiyordu. Bir erkek olarak, Ashley'yi kendisine istiyordu fakat bunun bencilce olduğunu biliyordu ve Marshall gibi davranmak istemiyordu. Ashley'yi seven biri olduğundan, onun için en doğrusunu istiyor, onu korumaya, riske atmamaya çalışıyordu ve ona asla yalan söylemezdi.

Ashley, Geoff'in kendisine karşı hislerinin farkındaydı. Neden bunca zamandır istediği şeye kavuşabileceği noktaya varmışken, iyi bir adamın hayatına giriyordu? Üstelik Geoff'le öpüşmeleri de onu geriyordu. Sekiz yıldır öpüşmek şöyle dursun, bir başka adama dönüp bakmamıştı bile ve şimdi yılanın Marshall mı, Geoff mi, yoksa kendisi mi olduğunu bilmiyordu.

Yan yana şezlonglarda yatarlarken, "Hayat çok tuhaf," dedi. Kendine izin verse, kolayca Geoff'le evli olduğunu, kendisi resim yaparken onun da senaryo yazdığını, sanki hep beraberlermiş gibi, kolayca kızları büyüttüklerini hayal edebilirdi. Fakat Geoff hep yanında olmamıştı. Yollarının

nasıl bir rotada ilerleyeceğini kim bilirdi ki? Ashley artık hiç kimseye güvenemeyeceğini biliyordu çünkü hayalini kurduğu onca şey göz açıp kapayıncaya kadar kaybolup gidebilir, hayalleri tamamen değişebilirdi. “Belki de artık rotamı değiştiremeyecek kadar yaşlandım ve ilerlediğim yolda kalmalıyım.”

Geoff, “Eğer bu yol bir uçuruma çıkıyorsa, hayır,” dedi. “Ayrıca otuzunda yaşlandığını sanıyorsan ikimiz de hemen yenilgiyi kabul edelim, ben dört yılımı ona verdim diye oturup Martine için ağlayayım. Böyle olmaz. O gittiği için koruyucu meleklerime dua ediyorum. Ve seni tekrar bulmadan önce de bunu yapıyordum. Uzun zamandır bir şeyin içindesin diye ona devam etmen gerekmez. Belki de hayat sana bir mesaj veriyor; kendimden bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum. Bu hafta gözün bir şeylere açıldı, Ash. Lütfen iyice gözlemlemeden onları yeniden kapatma. En azından nereye gittiğini ve senin için güvenli bir yol olup olmadığını değerlendir.”

“Şimdi terapistim gibi konuştun işte. O da dün aradığımda aynısını söyledi. Bu işe gözlerimi iyice açarak girmemi ve ne istediğimden emin olmamı söyledi. Ve tarihin tekerrür edebileceğini, insanların değişmediğini de ekledi. İnsanlar sana bir kere bir şey yaptıysa, bunu tekrar yapabilirler.”

“Zeki kadınmış. Martine’yle ne zaman ayrılacak veya beni aldatmış ona geri döndüm ve tekrar sorunlarımızı çözmeye çalıştım. Fakat bunu yapamadım. Martine tekrar tekrar aynı şeyleri yaptı ve ben de şaşkınlığa devam ettim. Son seferinde, artık pes ettim ve ona iyi dileklerimi sundum.” Ardından aklına başka bir şey geldi. “Ama tabii bizim çocuklarımız yoktu. Sanırım bu farklı. Bunu onlar için de yapman

gerektiyor. Ben yalnızca kendimden mesuldüm ve onun tekrar bana zarar vermesini istemiyordum; bunu muhakkak tekrar yapardı. Şimdiden arkadaşımı aldatmaya başlamış ve adamın haberi yok. Herhalde eninde sonunda fark eder, etmezse de onun sorunu, benim değil. Benim arkamdan iş çevirmekte bir beis görmedi. İkisi birbirine benziyor, belki mutlu olurlar.” Martine’yle Ashley çok farklı kadınlardı; Geoff, Martine’ye hiç saygı duymamıştı, sadece ona kapılmıştı. Ashley için beslediği hislerse bambaşkaydı. “Bu seninle veya benimle ilgili değil,” diye hatırlattı, “bu seninle ve onunla ilgili. Belki de sana biraz rahatlamam için bir fırsat, boğulmaman için bir can simidi verdim. Fakat ben olmasam da boğulmazsın. Belki senin için doğrusu, henüz tanışmadığın ama senin için mükemmel birini beklemektir. Belki ben o gelene kadar durduğun bir durak gibiyim. Veya belki de doğrusu şimdilik hayatında hiç kimsenin olmaması, bir süre kızlarıyla baş başa kalmandır. Veya Marshall’dır. Cevabı bulacaksın, Ash. Sen zeki bir kadınsın. Hep öyleydin.” Ashley kafasının karıştığını hissetse de Geoff ona inanıyordu.

“Teşekkürler. İşte şimdi iyice kafam karıştı.” Geoff’in söylediği her şey kafasına yatıyordu. “Hak etmediğim bu güvenoyu için teşekkür ederim. Marshall bana yalan söylerken ve beni oyalarken, yıllar boyunca hiç de zeki davranmadım. Hamile kaldığımda, Liz’i hemen bırakacağını söyledi, kızlar doğmadan evlenecektik. Sonra her şey üst üste geldi, sürekli bana mantıklı gelen bir bahanesi vardı. Bence bunu yapmayı hiç düşünmedi, sadece beni kaybetmek istemediğinden, beni elinde tutmak için gerekeni yaptı. Şimdi yö-

netim kurulu onu zorladığı için bir hamle yapmak zorunda. Arkadaşım Bonnie ve terapistim haklı. Sayemde bu süreç Marshall için rahattı. Kenarda durup ailesiyle tatilde değilse haftada iki gün gelmesi için bekledim ve yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu. Ben her zaman sondaki tatlıydım, ailesi ise ana yemekti. Karısı muhtemelen kariyeri için benden çok daha iyidir. Ben öyle şeylerden hiç anlamam, beceremem. Ben yalnızca onu seviyordum. Ve birdenbire her şeyden vazgeçme noktasına geldi fakat şimdiye dek karısını kariyeri için kullandı, bense gönül eğlendirdiği öteki kadındım.” Ashley artık kendisini kenarda bir fahişe gibi hissediyordu; Marshall’ın ailesi, özellikle de çocukları onu böyle görüyor olmalıydı. Ashley uzun zamandır karanlıkta kalmıştı ve onlara Marshall’ın suç ortağı gibi geliyor olmalıydı.

Geoff alçak sesle, “Eminim o kadar değildir,” dedi. “Sen öyle bir kadın değilsin.” Ashley’yi asla o gözle göremezdi. O bu şekilde sınıflandırılmayacak kadar düzgün bir insandı, mesele ona biçilen roldü.

Ashley hüzünlü bir sesle, “Bu kadar emin olma,” dedi. Bu aralar kendini çok hırpalıyordu fakat bunu hak ettiğini düşünüyordu. Terapisti sayesinde kendiyle yüzleşebiliyor, Marshall’ı neden bu kadar uzun zaman istediğini veya hak ettiğini alamadan kaldığını sorguluyordu. Böyle şeyler evli erkeklerle kurulan ilişkilerde yaşanıyordu. Sadece beklemeye ve umut etmeye devam ediyordunuz ve bir gün asla olmak istemediğiniz kişiye dönüştüğünüzü görüyordunuz. Ashley hep çok ahlaklı, düzgün bir kadın olmuştu fakat birdenbire öteki kadına dönüşmüş, kendini rezil etmişti. “Emi-

nim onun için bu yalnızca sekstir," dediğinde, Geoff bunun doğruluğundan şüphe duydu. "Onun için adeta uyuşturucuydum," dedi Ashley. "Başlarda bana doyamıyordu. Sonra bana bağımlı oldu. Hâlâ da öyle. Ne yazık ki aynı şeyi ben de yaşadım. O benim bedenime bağımlı oldu, ben de onun karısı olma arzuma. Belki de öyle güçlü ve nüfuzlu biriyle evlenmek istemek benim egomla ilgili bir şeydi. Nasıl sonuçlar doğurduğunu fark edene kadar öyle bir adamla olmak heyecan verici. Ve öyle adamlar o noktaya adil oynayarak ulaşmıyor. Bunu asla yapmıyor. Bunu yapmasına da gerek yok çünkü dünya ayakları altında."

Geoff fısıldarcasına, "O senin sahibin değil, Ash," dedi.

Ashley dürüstçe, "Şimdiye dek öyleydi," dedi. "Artık sahibimin kim olduğunu bilmiyorum." Geoff'e baktı.

Geoff ciddi bir ifadeyle, "Sahibin kendin olmalısın," dedi. Geoff ona sahip olmak istemiyordu, sadece ikisi için de doğruysa onunla beraber olmak istiyordu. İkisi de sadece birbirlerinden hoşlandıklarını, güçlü bir çocukluk bağları olduğunu ve birbirlerine çekici geldiklerini biliyordu. Bu bilgilerin üstüne bir gelecek kurulmaz, sekiz yıllık bir ilişki de bitirilmezdi. Fakat ikisi de özgür olduğu takdirde bu iyi bir başlangıçtı. Ashley özgür değildi. Marshall ne kadar korkunç davranırsa davranırsa, hâlâ onun tuzağında debeleniyordu. Bu olaylar ona karşı hislerini değiştirmişe benzemiyordu. Yani hâlâ ona bağımlıydı. Tıpkı Marshall gibi. Geoff, Ashley'nin günün birinde özgür olup olamayacağını düşündü. Ona artık bu soruyu sormuyordu. Ashley'nin cevabı bilmediğini, dolapta kaybettiği ayakkabı tekini arar gibi çaresizce doğru yanıt aradığını biliyordu. Ash-

ley cevabın oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu fakat bir türlü bulamıyordu. Geoff ise sabırlı bir adamdı.

Tekrar kızlarla beraber havuzda yüzdüler ve bütün öğleden sonralarını sahil kulübünde geçirdiler. Geoff akşam yemeği saatinde onları eve bıraktı fakat yemeğe kalmadı. Senaryo üstünde çalışması gerekiyordu ve Ashley'nin de anlaşılır şekilde tek başına vakit geçirmesi gerektiğini düşünüyordu. Onun dikkatini dağıtmak istemiyordu. Geoff pazar gününü de çalışarak geçirirken, Ashley evi temizledi, kızlarla oynadı, biraz çamaşır yıkadı ve bunları yaparken de Geoff'i değil, Marshall'ı düşünmeye çalıştı. Marshall kalbinin üstüne oturmuş bir taş gibiyken, Geoff'i tekrar görmenin, ona karşı duyguları olduğunu veya olabileceğini keşfetmenin zihnini işgal ettiği açıktı.

Geoff cumartesi günü onları bıraktığında, kızlar eve gittikten sonra Ashley'yi öpmüştü. Kızların da kafasını karıştırmak istememişti. Kızlar babalarını çok seviyordu ve onunla ilişkileri Ashley'nin adamla ilişkisinden çok daha basit ve temizdi. Geoff'le öpüşmeleri yakıcıydı.

Geoff endişeli bir ifadeyle, "Bunu senin için zorlaştırmak istemiyorum, Ash," dedi. Fakat Ashley ona ne zaman yakın olsa, karşı koyamıyordu. O yüzden akşam yemeğine kalmak ve onu pazar günü görmek istememişti. Bu durum dünyasını alt üst ediyordu. Sahip olamayacağı, bir başkasına ait bir kadına bu kadar âşık olmak istemiyordu fakat bu her koşulda gerçekleşecek gibiydi ve yapabileceği tek şey frene basmak, arabayı durduramıyorsa da biraz yavaşlamaktı. "Kafanı karıştırmak istemiyorum," diyerek onu tekrar öptü. Bunu kendisine söylüyormuş gibi hissediyordu çünkü kendisi de kafasının karışmasını istemiyordu.

Ashley, "Önemli değil," diyerek onu tekrar öptü. "Kafamı karıştır. Sanırım bundan hoşlanıyorum." Geoff güldü ve onu hafifçe iterek arabadan çıkmaya yönlendirdi.

"Eve git. Neden bu kadar muhteşem ve seksi olmak zorundasın? Neden biraz çirkinleşemedin?" Ashley arabadan çıkarken güldü ve Geoff uzaklaşırken arkasından el salladı. O da Geoff için aynı şeyleri hissediyordu. Geoff müthiş, şefkatli ve yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Üstelik Marshall'dan yirmi yaş gençti. Mesele bariz olan vücut farklarında değil, hayatlarındaydı. Ashley ve Geoff'in paylaştıkları bir tarih ve benzer ilgi alanları vardı. Marshall ise hayatında farklı bir yerdeydi, etrafı başarılı insanlar ve yetişkin çocuklarıyla çevriliydi. Ashley henüz başlangıç noktasındaydı. Marshall ise geceyi aydınlatan bir meşale gibi taşıdığı bir kariyere, güce sahipti. Bu çok çarpıcı bir şeydi ve Ashley yıllarca bunun da büyüüne kapıldığını fark ediyordu. Marshall'ın büyüü elde edilemezliğinden değil, cazibesinden geliyordu. Ne zaman onunla olsa, adeta Everest'e tırmanıyor, onun tarafından ne kadar istendiğini biliyordu. Eğer ondan vazgeçerse bunu çok ama çok zor başarabilecek, hatta belki de hiçbir zaman *elde edemeyecekti*. Şimdiye dek bunu yapmayı hiç istememişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Logan ve Fiona öğleden sonra yazışmış, ertesi gün şehirde buluşacakları bir yer belirlemişti. Fiona arabasını garajda bırakıp onu AT&T Park'ın önünde bekleyecekti. Logan ona oyundan on beş dakika önce hangi giriş kapısına geleceğini söylemişti. Alyssa evden çıkmadan önce annesini aramış ve beraber öğle yemeğine çıkmak istemişti fakat annesinin maça gittiğini öğrendiğinde buna inanamamıştı.

"Bunu neden yapıyorsun anne?" Bu bütün boş zamanını çalışarak ya da çocuklarıyla geçiren ve spordan anlamayan annesinin yapacağı bir şeye benzemiyordu.

"Bir arkadaşım davet etti ve kulağa eğlenceli geldi. Arada bir eğlenceli bir şey yapmaya ihtiyacı oluyor insanın. En azından Jillian teyzen öyle diyor." Sonra birden hatırlayarak, "Senin Tahoe'da olduğunu sanıyordum," dedi. Kızıyla öğle yemeği yiyemediği için üzgündü ve biraz suçlu hissediyordu. Hafta sonu hiç planı yoktu ve kızı için daima müsait olurdu. Bugün de ender bir istisnaydı.

"Aslında gidecektim. Ama John'un annesi hasta olmuş,

o yüzden iptal ettik. Annesi onun gelmesini istedi ama misafir ağırlayacak durumda değilmiş. John çok üzüldü ama ben-
ce sorun yok. Eve gidip çamaşır yıkamayı düşünüyorum.”
Alyssa’nın sesi biraz hüzünlü geliyordu, bu da Logan’la bu-
luşmaya gittiği için Fiona’yı daha da kötü hissettirdi.

“Çok üzgünüm tatlım. Keşke gelmeseydim. Sadece
meşgul olacağını düşünmüştüm.”

“Sorun değil anne.” Alyssa güldü. “Senin de biraz ya-
şaman lazım. Peki arkadaşın kim?” Annesinin kiminle maça
gittiğini tahmin edemiyordu ve Jillian’ın da Avrupa’dan dön-
mediğini biliyordu.

“Geçenlerde tanıştığım bir gazeteci. İlginç biri. Pulitzer
Ödülü kazanmış.” Fiona gayet doğal bir havayla konuşuyordu.

Alyssa şaşkınlık içinde, “*Randevuya* mı çıktın?” diye
sordu. Annesinin yıllardır randevusu olmamıştı. Bazı açılardan
bu daha uygundu. Bu sayede, çalışmadığı zamanlar hep
çocuklarının yanındaydı. Babaları yeni karısıyla beraberken
onlara çok daha az zaman ayırabiliyordu ve artık emekli ol-
duğundan, sürekli seyahat ediyorlardı. Gemi yolculuklarına
çıkmayı çok seviyorlardı ve önceki kış dört aylık bir dünya
turu yapmışlardı; Fiona bundan nefret ederdi.

Fiona onu hemen düzelterek, “Hayır, sadece bir arkadaş,” dedi. “Genellikle *The Wall Street Journal* ve *The New York Times* için yazan bir iş dünyası muhabiri. Nelson Mandela’yla yaptığı bir röportaj dizisiyle Pulitzer kazanmış. İlginç bir adam; besbelli aynı zamanda bir beyzbol fanatığı, o yüzden beni maça götürmek istedi. Herhalde başka birini bulamadı.” Fiona bunun doğru olmadığını biliyordu fakat kızını

germek istemiyordu ve Logan'ı da romantik bir fırsat gibi görmemişti. Ama onu tanımaktan hoşlanıyor, pekişen arkadaşlıklarından keyif alıyordu.

"Eh, iyi eğlenceler. Belki yarın John, Tahoe'dan gelmeden önce uğrarım. Bu hafta sonu annesi hasta olduğundan orasının pek eğlenceli geçmeyeceğine eminim."

Fiona, "Evde görüşürüz," diyerek telefonu kapattı ve şehre doğru yola çıktı. Stadyumun önünde Logan'ı beklerken kızını düşünüyordu. Üstünde kot pantolon ile kırmızı bir kazak vardı ve Nike ayakkabılarını giymişti. Ayrıca yazın San Francisco'da sık sık olduğu gibi, sis bastırması ihtimaline karşı yanına ceket de almıştı. Fakat şimdilik hava güzeldi ve oraya vardığında güneş parılıyordu. Geldikten iki dakika sonra Logan'ın yaklaştığını görüp ona el salladı. Logan'ın üstünde bir rüzgârlık ve kot pantolon vardı, Giants kepi takmıştı. Fiona'nın yanına gelirken gülümsüyordu.

Gişeye doğru giderlerken, "Serin olur diye yanında ceket getirmeni söylemeyi unuttum," dedi. "Neyse ki getirmişsin. Olmadı kendi ceketimi sana verirdim." İçeride tam bir festival havası vardı ve Fiona geldiği için çok mutluydu. Aileler, gençler, çiftler, erkeklerden oluşan arkadaş grupları her taraftaydı ve insanlar hemen dışarıda bilet satmaya çalışıyordu; herkes iyi zaman geçirmeyi bekliyormuş gibiydi ve çok mutluydu. Giants iyi gidiyordu, Logan onların World Series'e katılmasını bekliyordu. Fiona iyi ki ceketini yanında getirmişti. Portola Valley'den çıktığında hava yirmi dokuz dereceydi, şehirde altı derece daha soğuktu, stadyumdaysa serin ve rüzgârlıydı. Kazağı olmasa üşür, hatta gün sonuna

dek donardı. Çoğunlukla bütün yaz boyunca hava sisli olurdu fakat bugün normaldi. İşte şehrin güneyindeki yarımadada yaşamayı bu yüzden seviyordu. Hava daima sıcaktı ve işine de yakın sayılırdı. Fiona işe gidip gelirken çok zaman harcamak istemiyordu.

Oturma yerleri mükemmeldi. Oturduklarında Logan ona sosisli sandviç ve bira almayı teklif etti, beraberce giderken bol bol sohbet ettiler.

Düzinelerce insandan oluşan kuyruğa girdiklerinde Fiona gülümseyerek, "Maçlara sık gider misin?" diye sordu. Neden olduğunu bilmiyordu fakat kendisini bir doğum günü partisindeki küçük bir çocuk gibi hissediyordu ve geldiği için çok mutluydu. Logan da özellikle yanında Fiona olduğu için eğleniyormuş gibi görünüyordu. Fiona'nın rahat ve huzurlu, sanki uzun yıllardır dostlarmış gibi hissetmesini sağlayabiliyordu. Belki de bu bir randevu olmadığı için ve sadece arkadaşça görüştüklerinden, beraber daha rahat vakit geçirebiliyorlardı.

"Oyun kaçırmamaya çalışıyorum," dedi. Ardından ikisi için sosisli sandviç, patates cipsi ve bira sipariş etti, cebine bir sürü peçete doldurdu ve Fiona'ya hardal, ketçap, yeşillik ve turşu isteyip istemediğini sordu. Fiona ketçap ve hardal istedi. Siparişleri aldıktan sonra bir sonraki standı uğradılar ve Logan bir Giants kepi satın alarak yüzünde gülümsemeye Fiona'ya uzattı. Kepi Fiona'nın başına takarak, "İşte şimdi bir taraftara benziyorsun," dedi. Fiona saçlarını bu kez topuz değil, atkuyruğu yapmıştı. Logan şapkayı taktıktan sonra ona bakarak gülümsedi. "Çok hoş oldun, Fiona. Bayıldım. Bunu

işe giderken takmalısın.” Fiona gülerek karşılık verdi. Yerlerine döndüklerinde iştahla yemekleri yediler ve keyifle sohbet ettiler, bu sırada stadyumu dolduran beyzbol taraftarları da etrafta gezinmeyi bırakıp yerlerine geçiyordu. Müzik bangır bangır çınlıyor, insanlar gülüyor, düdük çalıyorlardı. Kalabalık beyzbol maçlarında hep olduğu gibi karışık; pahalı sezonluk yerlerde oturan şık giyimli insanlardan çocuklu ailelere, buraya gelebilmek için dilenmiş, para borç almış, hatta çalmış gibi görünen insanlara varana dek, tüm ırklardan, uluslardan insanlar stadyumu doldurmuştu. Logan’ın oturakları tam Başlangıç Kalesi’nin arkasındaydı ve kısmen yeni sayılabilecek stadyumun sahasını müthiş bir biçimde görüyordu.

Sosisli sandviçini yarılamış olan Fiona, “Ben Amerikan futbolunu da seviyorum,” dediğinde Logan onun çenesine ketçap bulaştırmış olduğunu fark etti ve bir peçeteyle sil-di. Logan, “Eline yüzüne bulaştırarak yiyorsun,” diye takıldı. “Ama şapka çok yakıştı. Bana gelince, beyzbol oyuncusu olamayacaksam spor yazarı olmak istiyordum. On dört yaşında atış yaparken kullandığım kolumu kırdım ve böylece büyük liglerdeki kariyerim sona ermiş oldu. Futbol oynayabilirdim ama yaşım artık büyüktü. Üstelik beni az kalsın öldürüyordu. İki yıl önce aşil tendonumu yırtım ve defter böylece kapandı. Ondan sonra bıraktım.”

“Tenis oynuyor musun?”

“Bazen. Futbolda daha iyiyim.”

Fiona, Jillian’ın lafını açarak, “Ablam müthiş oynar,” dedi. Logan ona tuhaf tuhaf bakarken ikinci sosislisini yemeye başladı. Fiona sadece bir tane sipariş etmişti ve yemek-

ten büyük keyif almıştı. Ağzına bir patates kızartması atıp Logan'a gülümseyerek birasını yudumladı.

Logan şaşkınlık içinde, "Neden beni ablana ayarlamak istiyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?" diye sordu. Fiona onuncu defadır ondan bahsediyordu ve özellikle de sonuncu bahsedişinin sebebi gayet tutarlı ve hedefe yönelik görünüyordu. Logan bundan pek heyecan duymuyordu. O Fiona'dan keyif alıyordu. Kulağa çok ilginç gelen ablasıyla tanışmayı çok istiyordu fakat onunla randevuya çıkmaya niyeti yoktu. Ablasının kendi tarzına uygun olmadığını şimdiden tahmin edebiliyordu ve onu analiz edecek, yaptığı şeyin sebeplerini sorgulayacak, sorunları, yani *Logan'ı* nasıl çözeceklerini bulmaya çalışacak bir kadınla zamanını geçirmek istemiyordu.

Fiona dürüstçe, "Belki de aranızı yapmak istediğim içindir," dedi. "Bence birbirinizden çok hoşlanırsınız."

Logan anlamlı bir bakışla, "Arkadaşlığımızın sana çöpcatanlık izni verdiğini bilmiyordum," dediğinde Fiona güldü.

"Tabii ki veriyor. Ben de seninle arkadaş olmanın beyzbol maçlarına gitmemi sağlayacağını bilmiyordum ama bak ne kadar eğleniyorum. Biraz açık görüşlü olmaya çalış."

"Açık görüşlüyüm. Ama ablanla çıkmak gibi bir niyetim yok."

Fiona özgüvenli bir havayla, "Onu henüz tanıımıyorsun," dedi. "Erkekler onun ayaklarına kapanıyor. Uzun boyludur." Bunu Logan onunla tanıştığında şaşırmasın diye eklemişti. "Fakat müthıştır. Herkes Jillian'ı çok sever."

Logan muğlak bir havayla, "O zaman eminim ben de çok seveceğim," dedi ve konuyu değiştirmeye çalıştı.

Fiona, "Jillian haftaya gelecek," diye devam etti. "Belki

çiftler maçı yapmak için bir dördüncü bulursak hafta sonu tenis oynarız.”

Logan kaşını kaldırarak ona korkutucu bir bakış atmaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Zorlama!” Fiona cevap vermedi, yalnızca gülmekle yetindi. Derken oyun başladı, Giants ikinci vuruşta iki puan aldı ve kalabalık deliye döndü. Logan bağırıp çağırıyordu. Biralarını bitirdikten sonra gidip ikisi için dondurma aldı.

Oyunun yarısına gelindiğinde Giants dört bir öndeydi. Logan kendinden geçmişti. Finallere çok yaklaşmışlardı ve eninde sonunda World Series’e katılmalarını umuyordu. Giants altı bir öne geçtiğinde, Logan’a göre bu harika bir maç olmuştu ve çıkışta bütün mutlu Giants taraftarlarıyla beraber stadyumu boşalttılar. Fiona çok eğlenceli zaman geçirmişti ve Logan’la olmak çok keyifliydi.

Logan’a gülümseyerek, “Çok teşekkür ederim, harika vakit geçirdim,” dedi. Garaja giderek arabasına atlayıp eve dönmeye hazırdı.

Logan mutlulukla, “Ben de öyle,” dedi. “Akşam yemeği için vaktin var mı, yoksa hemen dönmen mi gerek?” Fiona’nın planı olup olmadığını, bazen hafta sonları yaptığı gibi çalışması mı gerektiğini bilmiyordu.

“Hayır, boşum. İlginç ama bu hafta sonu çok işim yok. Haftaiçi sıkı çalıştım.” İş onun için her zaman birinci sıradaydı. O sorumluluk sahibi, görev bilinci yüksek bir kadındı ve Logan da işi konusunda aynıydı.

“Benim de bu hafta sonu işim yok, ilginç bir şekilde,” dedi. Fiona’nın arabasını garajda bırakıp Logan’ın arabasına doğru yürüdüler.

Fiona onca şey yedikten sonra aç değildi fakat Logan, Embarcadero'nun yanında bulunan ve humus veya Fiona'nın bayıldığı Avgolemono çorbası içebilecekleri bir Yunan restoranına gitmeyi önerdi.

Oraya vardıklarında restoran yoğun ve gürültülüydü; bölmeler tuğla duvarlarla ayrılmıştı ve içlerinde şömineler bulunuyordu. Bar kısmında pek çok hoş ve genç insan vardı. San Francisco'da yoğun bir cumartesi günüydü. Logan'la Fiona sakın arka bölmelerden birine geçerken herkes canlı ve enerjikti. Fiona daha önce hiç oraya gitmemişti. Şimdiye dek Logan'la yaptığı her şey, kendisi için yeni bir deneyimdi.

Yemek boyunca Logan'ın işinden ve yazdıklarından bahsettiler. Logan, Fiona'ya ilginç gelen pek çok röportaj yapmaya hazırlanıyordu.

"Devamlı farklı insanlarla tanışmak heyecan verici olmalı. Ben hep aynı insanlarla çalışıyorum. Heyecanı taze tutmak, insanları motive etmek zor," dediğinde Logan başını salladı.

Yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle, "Senin işin benimkinden çok daha zor, Fiona," dedi. "Ama ben yaptığım şeyi seviyorum. Babam hep 'Sevdiğin işi yap,' derdi. Ben de bunu ciddiye aldım. Yazmayı ve gazeteciliği seviyorum. Bir gün zamanım olursa bir kitap yazacağım ama henüz değil." Bir araştırmacı gazeteci olarak dur durak bilmeden çalışıyordu. "Ben yazdıklarımla sorun çıkaran biriyim. Hep bahsedilmeyen, konuşulmayanları, insanların söylemediklerini ararım. Onları görmesen bile orada olduklarını bilirsin."

Fiona biraz şaşırarak, "Benim hakkımda da mı öyle düşünüyorsun?" diye sordu. Doğruyu bulmaktan bahsederken Logan'ın gözleri parlamıştı.

Logan hemen atılarak, "Hayır," dedi. "Yıllardır senin hayranıyım. Sen her konuda dobrasın. Bu belli oluyor. İş dünyasındaki o yalancı insanların arasında parıl parıl ışıldıyorsun." O sırada yemekleri geldi. Logan'ın dürüstlüğü Fiona'nın aklına yine ablasının gelmesine yol açtı; gerçi ablası daha diplomatik biriydi. Fakat o da insanları analiz etmeyi seviyordu, bunu Logan'a söylediğinde karşılıklı güldüler.

"Tamam, neden ablamla çıkmak istemiyorsun? Herhalde benim çöpçatanlık becerime güvenmiyorsun." Fiona ona gülümsedi. Logan'ın Jillian'la tanışmaya niyetinin olmadığını görebiliyordu ve bunun için çok üzgündü. Onların beraber çok eğleneceğinden emindi. Jillian'la eğlenmemek çok zordu çünkü inanılmaz bir espri anlayışı vardı; tıpkı Logan gibi zekiydi. Logan tatlı ve iyi huylu bir insandı. Jillian gibi.

"Arkadaşlarımın ayarladığı birkaç randevudan sonra hiç kimsenin çöpçatanlık becerisine güvenmiyorum," dedi Logan. "Uzun zaman önce bu konuda akılandım." Fiona da boşandığında arkadaşlarının ayarladığı randevulardan dili yanmıştı, o yüzden itiraz etmedi. Tek başına olmak, çıktığı bazı randevulara gitmekten çok daha iyiydi. "Ama onunla tanışmak istesem de, böyle bir sebeple görüşmek niyetinde değilim," dedi Logan. "Ablan çok tatlı birine benziyor. Üstelik de kardeşi gibi zeki." Bu üstü kapalı gönderme Fiona'nın gülümsemesine yol açtı.

"Ee? Yani şu anda biriyle çıkmak istemiyor musun?" Fiona'ya kalırsa Logan böyle düşünüyorsa yazık ediyordu. O harika bir adamdı ve her kadın onunla çıkmak isterdi. Üstelik Logan tam ablasının tipiydi.

"Aslında biriyle çıkmaya açığım," diye düzeltti Logan. "Sadece ablanla randevulaşmak istemiyorum." Fiona hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Logan yan bölmedeki insanların Fiona'yı tanıması ihtimaline karşı sesini alçaltarak ve doğruca Fiona'nın gözlerine bakarak, "Ben seninle çıkmak istiyorum," dedi.

"Benimle mi?" Logan başını sallarken Fiona şaşkındı. Logan durumu netleştirmişti çünkü Fiona'nın başka türlü anlayamayacağını fark etmişti. Fiona artık kendisini arzulanabilir görmüyordu ve biriyle çıkma fikrini uzun zaman önce rafa kaldırmıştı. Logan'ı arkadaşı gibi görüyordu. Logan'ın aklındaysa başka bir şey vardı. Fiona'nın mesajını almadığını fark edince tekrar etti: "*Seninle* çıkmak istiyorum. Randevuya."

Fiona şaşkın bir ifadeyle, "Neden?" diye sorduğunda Logan güldü.

"Çünkü sen güzelsin, dürüstsün, beraber güzel vakit geçiriyoruz, inanılmaz zekisin, iyi bir insansın, saygılı ve uyumlusun. Daha sayayım mı?" Başarılı, güçlü olduğunu veya bir CEO olduğunu listeye eklememişti. Gerçi diğer insanlar gibi bunları umursadığı yoktu. "Bu sadece başlangıç. Sana hayranlık duyuyorum. Senden hoşlanıyorum. Bence sen müthiş bir insansın. Erkeklerden hepten vazgeçiyorsan kendine haksızlık ediyorsun. Kötü deneyimler yaşamış olabilirsin ama bu vazgeçmen anlamına gelmez. Bence insan bir ilişki ve ciddi bir kariyere aynı anda sahip olabilir. Eğer doğru insanla berabersen bu ikisi çakışmak zorunda değil. Belki sen daha önce doğru insanla beraber olmadın. Biliyorum ben bir CEO, büyük bir şirketin yönetim kurulu başkanı veya büyük bir

işadami değilim ama yaptığım işi seviyorum ve bunda başarıyım. Kendime ve yaptıklarım güvenim var. Senden korkmuyorum veya benden daha fazla para kazanıyorsun diye, daha ciddi bir işin var diye sana öfkelenecek değilim. Senden hoşlanıyorum. Seninle iyi vakit geçiriyorum. Seninle çıkmak istiyorum. Sadece seninle; müthiş bir tenisçi olan uzun boylu zeki ablanla değil. Seninle. Onun kardeşiyle. Bunu gerçekten çok istiyorum. Ya sen?” Fiona’nın bunu düşünmediğini bilse de şimdi bu fikre biraz açık olmasını umuyordu.

“Hiç düşünmemiştim... Yani fark etmemiştim...” Fiona sözcüklerini bir türlü toparlayamadı, gözlerini indirdi, bir yandan da masadaki ekmek kırıntılarını topluyordu; ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Logan uzanıp elini tuttu. Onu korkutmak veya uzaklaşmasına izin vermek istemiyordu ve Fiona sanki bu duyguları hissetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Karışık olmak zorunda değil. Sadece bir fırsat ver ve neler olacağını gör. Eğer beraber olmamız gerekiyorsa, kimse ölmez. Olabilecek en kötü şey, bu işin sonunda arkadaş kalmamız. Hayatımda yeni bir arkadaşaya yer var. Ya senin? Denemek ister misin?” Logan açık sözlüydü ve istediği şeyi talep etmekten veya arkasından gitmekten korkmuyordu. Fiona da iş konusunda böyleydi fakat özel hayatında farklıydı. Bunu yıllar önce, belki David’le ayrılmadan önce bırakmıştı. David yıllar boyunca onu bu konuda hırpaladığından, tekrar aynı şeyleri yaşamak istemiyordu.

Logan’a bakarken gözleri hüznünlüydü, Logan onun acı çektiğini görebiliyordu. Fiona öyle kırılgan, öyle ürkekti ki

onunla masanın diğer tarafından konuşmayı değil, kollarına almayı istiyordu.

“Ya birbirimizi üzer, hayal kırıklığına uğrattırsak? Böyle olursa benden nefret edersin.”

“Hayır, etmem.” Logan korkusuzca onun gözlerine baktığında hem ona hem de kendisine güveniyormuş gibi görünüyordu. “Hayal kırıklığına uğrarım. Ama beni aldatmazsın veya dürüstlükten taviz vermezsin. Bu açıdan seni tanıyorum. Ben de senin gibiyim. Sen henüz bu konuda beni tanıyorsun ama bu doğru. Ve kim bilir, belki harika vakit geçiririz ve ilişkimiz yürür. Denemeye değer.” Sonra gülümsedi. “Senin ve benim gibi insanlar her gün çıkmaz. Hatta biz çok ender bulunuruz. İkimiz de dürüst, onurlu insanlarız. Ve belki de mutlu oluruz. Hiç olmazsa yemeklere ve maçlara gider, biraz eğleniriz. Hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var, Fiona. Sürekli çalışamazsın, aynı şekilde ben de. Ben de işkoluğum. Sana sürekli işin yüzünden sitem etmeyeceğim. Artırabildiğin vakiti benimle geçirmene razıyım. Benim de çalışmam gereken, dışarı çıkamadığım, yemeklerimi çalışma masamda yediğim pek çok hafta sonu oluyor. Bana büyük bir söz vermene gerek yok. Sadece kapıyı açık bırak ve nereye gittiğini görelim.” Logan çok ikna ediciydi.

Fiona bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Uzun bir süre Logan’a baktı, elini onun avucundan çekmedi. Bu Logan’a göre iyiye işaretti. Fiona onun söyledikleri karşısında şaşırıyordu. Logan’ın kendisiyle çıkmak, ilişki yaşamak isteyebileceğini hiç düşünmemişti bile. Başta onu bir bilgi kaynağı gibi kullanmak istediğini düşündü, ardından kendisini bir

dost ya da erkek arkadaşlarından biri gibi sevdiğini düşündü. Artık kendisini bir kadın gibi göremiyordu ve ne kadar güzel olduğu konusunda en ufak fikri yoktu. Logan onun dört yaş büyük olmasını umursamıyordu, Fiona yaşını göstermiyordu. Hatta Logan'dan on yaş küçük gösteriyordu. Zaten yaş meselesini kafasına takmıyordu. Onun her şeyinden hoşlanıyordu. Fiona en sonunda konuşmadan önce Logan'ın elini sıktı.

Onun zar zor duyduğu, minicik bir sesle, "Evet," dedi. Logan sadece dudaklarının oynadığını görebiliyordu.

"Evet mi? Yani benimle beraber olmayı kabul ediyor musun?" Ona beraber olmak istediğini söylediğinde Fiona ne kadar şaşırdıysa, şimdi kendisi de o kadar şok içindeydi.

"Evet." Bu kez Fiona daha yüksek sesle konuşmuş ve gülümsemişti. "Bence sen delinin tekisin ve neden benimle çıkmak istediğini bilmiyorum. Hayatım delilikten ibaret. Her men hiç ara vermeden çalışıyorum. Vakit bulduğumda çocuklarımla vakit geçiriyorum. Ama bütün bunlara razıysan, o zaman evet diyorum, belki de haklısındır, hayatında bir kاپıyı açık bırakmalısın ve dediğin gibi, denemeye değer. Fakat hemfikir olmamızı istediğim tek şey..." Logan onun uzlaşmayı mahvedecek korkunç bir koşulla gelmesini bekliyordu. Kadının işinde ne kadar sert olduğunu biliyordu ve öyle görünmediği halde özel hayatında da böyle olabileceğini düşündü. Onu tanımayan biri büyük bir şirketin CEO'su olduğunu tahmin edemezdi. O insan olarak sert değil, yumuşak, feminen ve kibardı; Logan'ın onda sevdiği yanlar da bunlardı. Fiona ezici bir kadın değildi. Anlaşmanın can alıcı koşulunu duymayı bekledi. "Beni asla bir bilgi kaynağı olarak kullanmayacak-

sın. Sana hiçbir şey sızdırmayacağım, Logan. Bana asla bir şey sorma, bilgi için beni suiistimal etmeye veya beni kullanmaya kalkışma." Logan onun ciddi olduğunu görebiliyordu; zaten böyle bir şey asla yapmazdı. Bunu yaparsa her şeyi paramparça edeceğini biliyordu ve ne şimdi ne de daha sonra böyle bir şey olmasını istiyordu. Özellikle de ilişkinin iyi gittiği, sonraki dönemlerde. İlişisini hiçbir şey için riske atmazdı.

Fiona'nın bunu söyleme ihtiyacını hissetmesine bile şaşırarak, "Tabii ki öyle bir şey yapmam," dedi. "Sana söz." Sağ elini masanın üstünden uzattı. Fiona'nın elini sol eliyle tutuyordu. Fiona uzanıp onun diğer elini sıktı. "Söz veriyorum." Logan'ın ona karşı dürüst olduğunu görüyordu ve sözünü tutması için ona güveniyordu.

Fiona ona gülümseyerek, "O halde anlaştık," dedi. Şimdi tasasız ve mutlu görünüyordu; Logan'a güldü. "Ama yine de ablamla tanışmanı istiyorum. Ona bayılacaksın. Çok iyi bir fırsat kaçırdın." Kıkırdadığında küçük bir çocuğa benziyordu.

Logan gülümseyerek, "Az önce yaptığım anlaşmayla idare etmek zorundayım," dedi. "Bence epey kârlıyım." Daha sonra yemekleri geldi, canlı bir sohbet eşliğinde akşam hızla geçti.

Logan yemekten sonra onu garaja götürdü ve arabasına geçirdi. Fiona onu ertesi gün Portola Valley'deki eve, havuza girmeye davet etti. Logan buna çok sevindi ve gitmeden önce onu yanağından, ardından da çok hafifçe dudaklarından öptü. Onu korkutmak veya işleri aceleye getirmek istemiyordu. Fiona'nın bir erkekle beraber olmasının üzerinden uzun zaman geçtiğini tahmin edebiliyordu ve bunda yanılmıyordu. Daha vakit vardı.

Fiona arabasına binerken Logan gülümseyerek, "Yarın görüşürüz," dedi.

Fiona, "Çok iyi vakit geçirdim," diyerek ona teşekkür etti, ardından el sallayarak uzaklaştı. Logan yüzünde memnun bir ifadeyle tekrar arabasına bindi. Hayal ettiğinden de güzel geçmişti. Bu çok ama çok güzel bir gün olmuştu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Pazar sabahı Fiona normalden daha uzun süre uyudu, tam mutfakta bir fincan kahve içip pazar günü *New York Times*'ı okuyordu ki Alyssa üzgün bir ifadeyle içeri girdi. Gecenin büyük kısmını John'la telefonda konuşarak geçirmişti. Bir sandalyeye oturdu ve kocaman gözlerle annesine baktı. Fiona bir sorun olduğunu anlamıştı. John'la kavga etmiş olabilirler mi diye merak ediyordu.

Ciddi bir ifadeyle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Kahvaltı yapmak ister misin? Günaydın, bu arada." Uzanıp ağlamış gibi görünen kızını öptü. "John'la aranızda kötü bir şey mi oldu?" Alyssa'nın yüzüne baktığında, düşünebildiği tek açıklama buydu. Hafta sonu planlarının, John'un annesinin hastalığından ötürü iptal edilmemiş olabileceğini düşündü.

"Hayır, sorun yok. Mesele John ama düşündüğün gibi değil. Biz iyiyiz. Sorun annesiyle babası." Alyssa annesine bakıp anlatacaklarını hiç kimseye söylemeyeceğine söz verdirdi.

"Kime söyleyeceğim, Tanrı aşkına? Tabii ki sır kalacak," dedi Fiona. "Sorun nedir?" Cinsel taciz suçlamasından sonra, Marshall'ın yine başını belaya sokmuş olabileceğini düşündü.

Alyssa sadede gelerek, "Annesiyle babası boşanıyor," dedi. "Babası cuma günü Tahoe'ya gelip annesine ondan boşanacağını söylemiş. John'un söylediğine göre annesi berbat durumdaymış. Ama bununla da bitmiyor. Babası, annesine Los Angeles'ta sekiz yıldır bir kız arkadaşı olduğunu söylemiş. Kadın annesinden çok daha gençmiş, bilmiyorum, yirmi beş veya otuz yaşındaymış. Babası bunca zamandır onunla berabermiş ve bu yüzden her hafta Los Angeles'a gidiyormuş. Orada işi de oluyor ama bir yandan da bu kadınla görüşüyormuş. Malibu'da bir evleri bile varmış. Anne, buna inanamayacaksın, bir de çocukları varmış! İkiz kızları! İnanabiliyor musun? Babası kardeş olduklarını söyleyerek, John ve Lindsay'e onların fotoğraflarını göstermek istemiş. Lindsay sinir krizi geçirmiş. John'la bütün gece telefondaydık. Ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Her neyse, babası boşanma davası açıyor ve ikizlerinin annesi olan kız arkadaşıyla evlenecek."

Fiona afallamış halde, "Yok artık!" dedi. Daha önce de böyle hikâyeler duymuştu. İnsanların gizli tuttuğu ikinci bir aileleri veya metresleri olduğu kulağına gelirdi ama bu sefer çok yakın bir aile bunu yaşamıştı. Üstelik Marshall öylesine örnek bir koca ve baba gibi görünüyordu ki. İnsanların hayatlarında aslında neler döndüğünü dışarıdan göremiyordunuz. Fiona, John ve diğer çocukları, özellikle de John'un annesi için çok ama çok üzüldü. Demek örnek CEO aslında iyi bir adam falan değildi. Logan'ın içgüdüleri haklı çıkmıştı. Muhtemelen Marshall'a yöneltilen cinsel taciz suçlaması da doğruyd.

Fiona her şeyden çok karısı için üzülüyordu. Cinsel taciz suçlaması sürecinde kadın Marshall'ın yanında olmuştu.

Belki başka kadınlar da vardı, kim bilir? Marshall hiç de göründüğü gibi saygın bir adam değildi. Fiona onun bunca yıl sonra neden o genç kadınla evlenmeye karar verdiğini merak ediyordu. İkizleri doğuran metres dışında hepsi için üzüldü. Kadın evli bir erkekle ilişkiye girmemeli, hele çocuk hiç doğurmamalıydı. Fiona onun para araklamaya çalışan, piyango çıkana kadar ilişkiyi sürdüren, hatta belki Marshall'a şantaj yapan bir servet avcısı olduğunu varsayıyordu. Bu kadın evli bir adamla yattığına, adamın yuvasını yıktığına göre düzgün biri olamazdı. Fiona bunu hiç onaylamıyordu ve Liz'le çocukları için kalbi sızlıyor, özellikle de John için çok üzülmüyordu.

Alyssa, "John hep bundan korktuğunu söyledi," dedi. "Yani annesiyle babasının boşanmasından. Özellikle de o kadın babasını cinsel tacizle suçladıktan, onunla bir ilişki yaşadığını açıkladıktan sonra. Belki de bunlar doğrudu ve John'un babası sussun diye ona para verdi." Artık her şey mümkün görünüyordu. Marshall ailesinin ve onu tanıyanların gözünde bütün güvenilirliğini yitirmişti. "John o kadın ortaya çıkıp cinsel taciz suçlamasını yaptığandan beri annesinin korkunç bir durumda olduğunu söylüyor. Annesinin babasına inandığını fakat buna rağmen çok üzüldüğünü söylüyor. Şimdi aile bir karmaşa içindeymiş. Ağabeyi bir daha babasıyla konuşmayacağını söylemiş. Babalarının bir sosyopat olduğunu düşünüyormuş. Lindsay de bütün hafta sonu onunla tek kelime etmemiş. John ne düşüneceğini bilmiyor. Hep babasına çok saygı duydu. Onu bir idol gibi gördü." Alyssa tüm hikâyeyi anlatırken, Fiona da şaşkın bakışlarla onu dinliyordu.

Alyssa endişeli bir ifadeyle, "Anne sence ne yapabilirim?"

diye sordu. "John çok üzgün. Babasından utandığını söylüyor. Yakında her şeyin basında çıkacağından emin."

Fiona, "Muhtemelen öyle olur," diyerek doğruladı. "Bu tür şeyler, özellikle de adam kadınla evlenecekse, eninde sonunda ortaya çıkar." Pek çok tanınmış kişi benzer durumlarda bulunmuş, paparazziler de işin ucunu bir türlü bırakmamıştı. "Senin yapabileceğin bir şey yok hayatım, sadece John'un yanında ol ve onu rahatlatmaya çalış. O yanlış bir şey yapmadı. Bunların hiçbiri onun suçu değil."

"Babasını çok seviyor ama artık onu asla affetmeyeceğini söylüyor."

"Belki de etmeyecek. Veya belki bir gün eder. Bu zaman alacak."

"O kızlarla asla tanışmayacak, onları asla kardeşi olarak kabul etmeyecekmiş."

"Onlar için de üzücü bir durum. Ebeveynlerinin yaptıklarının cefasını onlar çekiyor, bu büyük haksızlık. Bütün çocuklar, babalarının günahlarının bedelini ödüyor. Aynı şekilde Marshall'ın karısı da. John'un nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Fiona birden tüm bunların Jillian'ın güç sahibi erkeklerin şok edici cinsel davranışlarına, gücün onlar için bir tür afrodisyak olduğuna ilişkin teorilerini desteklediğini fark etti. Bu onun teorilerine mükemmel bir örnekti.

Daha sonra saatine baktı ve Logan'ın her an gelebileceğini fark etti. Daha duş alıp üstünü giyinmesi gerekiyordu. Masayı toplarken Alyssa da ona yardım etti. İki saattir konuşuyorlardı. Fiona ona gidip giyinmesi gerektiğini söyledi.

Alyssa şaşkınlık içinde, "Bir yere mi gidiyorsun anne?"

diye sordu. Annesi asla pazar günleri dışarı çıkmazdı. Evde kalıp çalışır veya Alyssa ya da Mark'la vakit geçirirdi.

Fiona gazeteyi katlayıp kenara koyarken onun gözlerine bakmadan, "Misafirim gelecek," dedi.

"Kim?"

Fiona esrarengiz bir havayla, "Bir arkadaş," deyince, Alyssa temkinli bakışlarla ona baktı.

"Nasıl bir arkadaş?"

"Dün beyzbol maçına gittiğim arkadaş."

"Yani onunla tekrar mı görüşeceksin?" Alyssa şok içinde bakarken annesi başını salladı.

"Abartılacak bir şey değil. Birkaç kez yemek yedik, iyi vakit geçiriyoruz. Onu Jill teyzenle tanıştıracaktım ama sanırım beraber epey eğlendik ve teyzen de uzun zamandır ortada yok." Fiona hâlâ endişeli görünen kızına gülümsedi. Alyssa annesinin randevulara çıkmasına alışık değildi ve bunun iyi bir fikir olup olmadığına karar veremiyordu. Ya adam pisliğin teki çıkarsa? Veya kötü biriye? Fiona'nın da bir ara benzer endişeleri olsa da artık yoktu. Uyumlu olup olmamalarından bir yana, Logan'ın iyi bir adam olduğundan emindi. Zaman her şeyi gösterecekti.

"Araştırmacı gazeteci mi?"

"Evet, neden?"

"Tanrım, sakın ona John'un babasından bahsetme anne." Fiona paniklemiş gibi görünüyordu.

"Elbette bahsetmem." Logan ona önceki akşam söz vermişti fakat Fiona böyle bir hikâyeyi ona anlatmazdı. Zaten yakında herkes duyacaktı. John'a saygısı nedeniyle kimseye

söylemeyecekti. Kızını, "Asla öyle bir şey yapmam," diyerek telkin ettiğinde Alyssa rahatladı. "Neden evde kalıp onunla tanışmıyorsun? Havuz kenarında hep beraber yemek yiyebiliriz. Ondan hoşlanacağını sanıyorum."

Alyssa bir şey söylemedi ve endişeyle annesine baktı. "Onunla neden çıkıyorsun anne? Biz varız. Bir erkeğe ihtiyacın yok."

Fiona kızının neden endişe duyduğunu bilerek, ciddi bir ifadeyle, "Aslında doğru söylüyorsun," dedi. Çocukları onun işten kalan tüm vaktini kendilerine ayırmasını istiyordu. Fiona'nın yalnız ve erişilebilir olması onlar için uygundu; yarışacakları başka biri yoktu. "Ama sen ve ağabeyin üniversitedesiniz. O New York'ta, eve yalnızca tatillerde geliyor ve sen de meşgulsün. Üstelik şimdi John da var. Benim de biraz eğlenmeye ihtiyacım oluyor. Hiçbir yere gitmiyorum ve siz her zaman önceliğim olacaksınız. Ama bu bana iyi gelebilir. Gelmezse de dururum. Zaten ciddi bir şey yok, henüz çok yeni. Tamam mı?" Ona gülümsediğinde Alyssa başını salladı fakat şimdi adamlarla tanışmak istiyordu. Annesi yıllardır biriyle çıkmamıştı ve bunun neden değişmesi gerektiğini anlayamıyordu. Teyzesinin neden annesini dışarı çıkıp erkeklerle görüşmeye teşvik ettiğini de anlamıyordu. Ve bundan hoşlandığından emin değildi. Babası farklıydı; onu çok nadiren görüyorlardı fakat annesi akşamları ve hafta sonları hep yanlarındaydı, onlar için zaman yaratıyordu ve Alyssa hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu. Fakat görünüşe bakılırsa annesi bu konuda mantıklı düşünüyordu, kendini işin romansına kaptırmamıştı.

Alyssa annesi hazırlanana dek havuz kenarında uzandı. Fiona şort ve tişört giymişti ve öyle çok fazla süslenmemişti. Makyaj yapmamıştı ama saçlarını açık bırakmıştı. Ayağında parmak arası terlikler vardı. Kapı çalındığında tamamen rahat ve özgüvenliydi. Alyssa onun bu adam için fazla süslenmemesinden hoşlanmıştı; öyle olsaydı bunu annesinin tıpkı John'un babası gibi kendini kaptırdığına dair bir işaret gibi algılayacaktı. Logan içeri girdiğinde Alyssa hiç beklemediği kadar şaşırdı. Üstünde bir kot ve tişört vardı, saçları koyu renkti ve tıraş olmuştu. Zeki, çekici ve rahat birine benziyordu. O da parmak arası terlikler giymişti. Yanında Fransız ekmeği, peynir ve şarap da getirmişti. Fiona'yı gördüğüne sevinmişe benziyordu ve Alyssa'ya da ilgi çekici bir yetişkinmiş gibi davranıyordu. Onunla okul dışında konularda sohbet etti. Havuz kenarındaki masaya oturduklarında, Alyssa'nın annesine sevgiliden ziyade yakın bir arkadaşı gibi davranıyordu ve ondan hoşlandığı, ona saygı duyduğu belliydi. Alyssa onda hoşuna gitmeyen tek bir şey bile bulamadı. Annesiyle beraber masayı toplarken mutfığa girdiklerinde hemen fısıldamaya başladı.

"O süper anne... çok yakışıklı!" Sonra kıkırdadı.

Fiona, "Hangisi peki?" diye sordu. "Süper mi, yoksa yakışıklı mı? Kafamı karıştırma."

"İkisi de. Bence iyi biri ve senden hoşlanıyor." Bu kez halinden memnun görünüyordu. Bu ilişkiyi onaylıyordu.

Fiona bir parça pişmanlıkla, "Jill teyzen için mükemmel olacağını düşünmüştüm," dedi.

"Onun için çok genç. Birbirlerine yakışmazlar. O sana uyuyor."

Fiona yan gözle havuza bakarak, "Yani ondan hoşlandın, öyle mi?" diye sorduğunda Alyssa güldü.

"Hem de çok." Alyssa çok geçmeden evden çıktıktan sonra, havuz kenarında güneşlenirlerken, Logan onun arkasından iltifatlar yağdırdı.

"O da senin gibi çok zeki bir kız," dedi. Sonra Fiona'ya gülümsedi, derken bir anda ciddileşti. "Peki sınavı geçtim mi?" Fiona'nın çocuklarına çok değer verdiğini biliyordu ve Alyssa'nın da annesi konusunda çok korumacı olduğunu fark etmişti.

"Hem de en yüksek puanla. Görünüşe göre hem 'süper', hem de 'yakışıklı'sın. Bence o yaş grubuna göre ciddi bir övgü aldın." Logan rahatlamıştı, sonra Fiona'ya bakmak için yan döndü.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Fiona. Seninle çok rahat hissediyorum."

Kendisi de onunla olmaktan hoşlanıyordu. O öğleden sonra heyecan verici bir şey olmadı. Sadece güneşin altında uzanıp konuştular. Erken akşam yemeği niyetine peynirin geri kalanını yediler ve şarabı bitirdiler. Sonra Logan şehre dönmek için kalktı. Gitmeden önce Fiona'yı bu kez daha tutkulu bir şekilde dudaklarından öpse de fazla uzatmadı. Fiona onun fazla ısrarcı olduğunu, kendisini hemen yatağa atmak istediğini düşünmedi. Ona kalırsa her şey rahat bir hızla ilerliyordu. Onunla daha yeni tanışmaya razı gelmişti, yani hiçbir şeyi aceleye getirmiyor ve beraber geçirdikleri her anın tadını çıkarıyorlardı. Sonraki hafta sonu bir yerlere gitmeyi kararlaştırdılar. Fiona için bu uygundu çünkü çok yoğun bir hafta onu bekliyordu.

Logan eve vardığında Fiona'ya bu harika gün için mesaj atarak teşekkür etti. Fiona da harika bir gün geçirmişti. Şimdiye kadar ilişkileri çok dengeli ilerlemişti ve Fiona tam da bunu istiyordu. Onu hırpalayacak, ona sitem edecek birini değil, bir yoldaş, bir arkadaş istiyordu. Logan onun dengiydi. Bundan ötürü çok mutluydu. Ve Jillian eve döndüğünde ona her şeyi anlatmayı iple çekiyordu.

Pazartesi sabahı Marshall ofise varır varmaz önem sırasına göre yapması gereken her şeyi yaptı. Uzun, tatsız, stresli bir hafta sonu geçirmişti ve işe sığınabildiği için mutluydu. Tahoe'dan ayrıldığından beri Liz'den veya çocuklarından haber almamıştı ve bunu beklemiyordu. Liz'e bir avukat bulmasını söylemişti. Boşanma sürecini bir an evvel başlatmak istiyordu ve Liz'in evi tutmayı mı, yoksa satmayı mı istediğine karar vermesi gerekiyordu. Her halükârda bunun sorumluluğu ona aitti. Marshall kendisi ve Ashley için şehirde yeni bir ev alacaktı. Şehir merkezinde alırsa Ashley için eğlenceli olabilirdi veya belki kızların at besleyebileceği Hillsborough'da ev almalıydı. Yarımada oturmak kendisi için daha kolay olurdu. Marin County evini Liz'e bırakacaktı, böylece karşılaşma ihtimalleri olmayacaktı. Her şeyi şimdi-den planlamıştı.

Günün ilk telefon görüşmesini Connie Feinberg'le yaptı ve ona hafta sonu tıpkı istediği gibi "iş hallettiğini" söyledi.

Doğallıkla, "Liz'le boşanacağız," dedi.

Connie, "Bunu duyduğuma üzıldüm, Marshall," diye

cevap verdi. Marshall'dan çok daha üzgün gibiydi. Marshall bunu söylediğinde takındığı o hissiz ses tonuna biraz şaşır-mıştı. "Yönetim kurulunun baskısıyla bu karara vardıysan da çok üzgünüm. Bize iki türlü de uygundu. Sadece eninde sonunda UPI'a yansıyacak bir başka skandala karışmanı istemedik. Fakat eminim bu hepimiz için çok üzücü olmuştur."

Marshall gerçekçi bir havayla, "Çocuklar yakında atlatır," dedi. "Liz'leyse ayrı yollara gitmemiz gerekiyor. Evliliğimiz hâlâ kuvvetli olsaydı diğer durum asla yaşanmazdı. Üstelik çok uzun süre ipin ucunu bırakmadım. Artık bu işi temizlemenin vakti gelmişti. Kurul haklıydı. Bugün avukatımı arayacağım. Bir an önce boşanma davası açmak istiyorum, böylece Ashley'yle şubat ayında evlenebiliriz. Para konularında herhangi bir uzatma olursa da sürecin yavaşlamaması için onu boşanmadan ayrı halledebiliriz." Tam gaz ilerlemek istiyordu. Connie onu korkutmuştu.

Connie sorumluluk duyarak ve yakında eski eş konumuna düşecek Liz için üzülerek, "Senden acele etmeni istemiyoruz," dedi. "İnsanlara eşinden ayrıldığını ve yakında boşanacağınızı söylediğin sürece geri kalanı sana bağlı. İstedğin kişiyle görülebilir, görüşebilirsiniz. Eminim küçük kızların hakkında bir yorumda bulunulacaktır fakat bu tür şeyler günümüzde yaşanıyor. İnsanların bir şeyleri yapma düzeni değişti ve bu tür durumlar yirmi veya otuz yıl önce olduğu kadar şok edici gelmiyor. İnsanlar bunu duyar duymaz unuttacaktır. En azından öyle olmasını umuyoruz. Ve bunu bu kadar çabuk hallettiğin için de teşekkürler." Connie onunla tam bir hafta önce bu konuyu görüşmüştü ve Marshall'ın bu

kadar hızlı ilerlemesini beklememişti fakat böyle olmasına sevinmişti. “Peki Liz iyi mi?” Sesi endişeliydi fakat Marshall çok rahat konuşuyordu. Özellikle Ashley’yi gördükten sonra kararını verince kendince defteri kapatmıştı. Yıllar süren kararsızlık ve ataletten sonra, Connie onu sıkıştırınca adeta ışık hızından süratli hareket etmişti.

“İyi olacaktır,” dedi. “Ona iyi bakmayı planlıyorum.” Connie’nin de hemen anladığı üzere, Marshall Liz’e maddi anlamda iyi bakmayı kastediyordu. Buna karşın Connie sadece maddiyatın önemli olmadığını biliyordu. Elli yaşında bir kadın yirmi yedi yıllık evliliğini, statüsünü, işini, hayat-taki amacını ve sevdiği adamı yitirmişti. Connie, Liz’in her şeyini kaybetmiş gibi hissettiğine ve Marshall’sız bir hayat düşünemediğine emindi. Marshall’ın da bundan emin olduğunu umuyordu. Pek böyle görünmüyordu fakat bu artık Connie’nin işi değildi. İsteddiği şey yerine gelmişti. Müdahalesi bu noktada son buluyordu. Telefonu kapatmadan önce Marshall’a tekrar teşekkür etti.

Marshall daha sonra avukatını arayarak ona boşanacağını açıkladı. Hızlı hareket etmek, gerekirse mali konuları boşanma davasından ayrı halletmek, Liz’e makul bir çerçevede cömert olmak istediğini söyledi. Liz’e hem Ross hem de Lake Tahoe’daki evleri, varlığı ve maaşıyla orantılı olarak düzgün bir nafaka parası vermek istiyordu. Avukatı bunu hesaplamak için şemalar olduğunu söyledi fakat Marshall çıkan sonuçtan fazlasını vermeye hazırды. Liz’in rahat ve güvenli bir hayat sürmesini, böylece çocuklarının bu konuda ona tepki vermesini engellemek istiyordu. Ayrıca altı ay içinde, boşan-

ma gerçekleşir gerçekleşmez yeniden evlenmek istiyordu, bu nedenle mümkünse hemen bu hafta boşanma davasının açılmasını söyledi. Liz'e evrakları onun avukatı aracılığıyla ulaştırabilirlerdi. Marshall hemen tekrar evlenmek istediğini söyleyince avukatı bir çocuk meselesi olup olmadığının sordu. Erkekler Marshall'ın şu an yaptığı gibi kararlı ve hızlı hareket ettiğinde, genellikle gündemde yakında doğacak bir bebek olurdu.

Marshall'ı gücendirmek istemedi, temkinlice, "Bebek mi bekliyorsunuz?" diye sordu. Bunun cevabını bilmeliydi.

Marshall sırtarak, "İki tane," dedi. "Beklemiyoruz, zaten yedi yaşındalar." Los Angeles'ta vasiyetini hazırlayacak bir avukatı vardı, dolayısıyla buradaki avukatı Ashley ve kızlar için maddeler olduğundan habersizdi. Kendisi ölse ve bu maddelerin içeriği açıklansa, herkes afallayıp kalırdı.

Avukat her şeyi olabildiğince kısa sürede halletmeye çalışacağını söyledi. Marshall daha sonra emlakçıyı aradı. Kadına Hillsborough veya şehir merkezinde büyük bir ev ve arazi aradığını söyledi. Nasıl bir şey istediğini ve aklındaki fiyat aralığını da ekledi. Emlakçı pek çok seçenek olduğunu ve birkaç güne kadar onunla temasa geçeceğini söyledi.

Marshall ardından Ashley'yi aradı ve aynı profesyonel konuşma tarzıyla, sabahtan beri işlerle uğraştığını söyledi.

"Liz'e söyledim," dediğinde hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Los Angeles'tan ayrıldığından beri onunla konuşmamıştı. Ashley de günlerdir kendi düşünceleriyle boğuşuyordu. Ne istediğine karar verene dek Geoff'i görmemeye karar vermişti. Şu anda onunla vakit geçirmek yanlış geliyordu. Bir-

birlerine yanaşmadan, sadece arkadaş kalamadıkları belliydi ve Ashley'nin uğraşması gereken pek çok şey vardı. İki adamı karşılaştırmıyordu, sadece kalbinde kimin yattığını anlamaya çalışıyordu. Şimdilik sadece Marshall'ı düşünmek istiyordu. Geoff fazla cazipti ve on sekiz yıl boyunca onu görmediğinden onda bilmediği pek çok yan vardı ve bunları öğrenmesi zaman alacaktı. Geoff şimdilik yalnızca dikkat dağıtıyordu. Önceki akşam bunu konuştuklarında, Geoff onu anladığını söylemişti. Ashley'nin istediğini yapmaya hazırdı. Birbirlerine değer verdiklerini biliyordu. Şimdilik bununla yetinebiliyordu.

Ashley en sonunda Liz'i kastederek, "Nasıl karşıladı?" diye sordu. O ana dek tam sekiz yıl beklemişti fakat şimdi onun için üzgün hissediyor, suçluluk duyuyordu.

Marshall sakince, "Kötü," dedi. "Zaten bunu bekliyordum. İlişkimizden hiç şüphelenmedi, aslında belki de şüphelenmeliydi." Fakat Marshall bunca sene boyunca hiç iz bırakmadan, dikkatli hareket etmişti. "Ona senden ve kızlardan bahsettim. Ona ve çocuklara karşı tamamen dürüst oldum."

Ashley adamdan çok daha üzgün bir havayla, "Onlar nasıldı?" diye sordu. İşte şimdi tam bir yuva yıkıcı olduğunu hissediyordu. Dört kişinin yaşamını altüst etmişti ve Marshall'ın suç ortağıydı.

"Anneleri nasılsa onlar da öyle davranıyor. Bir numaralı halk düşmanı oldum. Herhalde zamanla sakinleşirler. Tabii Liz dışında. Onun bunu atlatabileceğinden emin değilim." Ashley kendisi onun yerinde olsaydı bunu atlatıp atlatamayacağını, Marshall'ın niyetlendiği gibi önceki çarşamba ayrılısalardı kendisinin nasıl bir durumda olabileceğini düşün-

dü. Marshall birinin canının yanacağını biliyordu. Ya Ashley ya da Liz bundan zararlı çıkacaktı. Ve bunun Liz olmasına karar vermişti. Fakat aslında aynı şekilde, göz açıp kapayıncaya kadar Ashley de olabilirdi. Önceki hafta öyle tutkulu sevişmeselerdi, şu anda ağlayan kendisi olabilirdi. Aslında bir gün Marshall'ın kariyeri için bir tehlike arz ederse, aynı şey kendisinin başına da gelebilirdi. Artık buna hiç şaşırmazdı.

"Bu sabah avukatımla konuştum. Bu hafta boşanma davasını açıyoruz. Bir emlakçıyı arayıp bize bir ev bulmasını da istedim. Hillsborough bana uygun, sen ve kızlar için de hoş olacağını düşünüyorum. Kadına şehir merkezinde de ev bakabileceğini söyledim. Satın alacağımız ev hazır oluncaya kadar bir kiralık bakmamız gerekecek. Ben boşanma davası açar açmaz bence buraya taşınmalısınız, böylece kızlar burada okula başlayabilir. Sana arayabileceğin okulların isimlerini bulacağım, ayrıca Malibu'daki evi de satılığa çıkaracağım." Marshall bütün kararları tek başına almıştı ve Ashley sanki kendi hayatı üstünde hiçbir kontrolü yokmuş, çılgın bir akıntıya kapılmış gibi hissediyordu. Marshall gibi erkeklerle hayat böyleydi. Onlar karar aldıkları anda hızla hareket ederdi. Ashley sanki bir anlaşmanın maddesiymiş gibi hissediyordu ve Malibu'daki ev hakkında duydukları hoşuna gitmemişti.

Hüzünlü bir ifadeyle, "Buradaki ev duramaz mı?" diye sordu. "Burayı çok seviyorum."

Marshall sakince, "Artık ona ihtiyacın yok," dedi. "Benimle yaşayacaksın."

"Arada bir eski günler hatırına burada bir hafta sonu geçirebilirdik." Burada hayatının en mutlu ve en hüzünlü an-

larını geçirmişti. İkizler doğduğunda da burada yaşıyordu. Burada bir sürü hatırası vardı. Fakat artık Marshall'a sahipti ve yeni bir hayat onu bekliyordu. Mutlu ve heyecanlı hissetmeye çalıştı fakat ancak korku duyabiliyordu. Marshall işini ve özel hayatını böyle yürütüyordu. Ashley daha önce bunu hiç bu kadar net görmemişti. Ve Marshall aradığından beri bir kez olsun onu sevdiğini söylememişti. Ashley bu konuda sızlanmaya cesaret edemedi. Sekiz yıl sonra Marshall en sonunda onun için karısını terk etmişti ve belki kendi zihninde bu yeterli bir kanıttı. Ashley birden kendisi onun karısı olarak San Francisco'dayken Marshall'ın Los Angeles'ta ne yapacağını düşündü. Bir gün Liz'le aynı durumda olabileceğini.

Birkaç dakika daha konuştular fakat Marshall artık söyleyeceği her şeyi dile getirmişti ve çarşamba akşamı görüşeceklerini ekleyerek kapatmaya yeltendi.

Ashley kapatmadan önce, "Marshall..." dedi. "Teşekkürler... yaptığın her şey için." Marshall'ın onun için dört kişinin hayatını altüst ettiği ve eşinden vazgeçtiği düşünülürse, bu teşekkür azdı bile. Gözlerinde yaşlarla, "Umarım seni mutlu ederim," dedi.

Marshall sakın bir sesle, "Edeceksin," dedi. Hiçbir şüphe ve pişmanlık duymuyormuş gibiydi. Bir kere neyin tehlikede olduğunu görünce hemen hamlesini yapmıştı. Ashley onun böyle olduğunu biliyordu. En nihayetinde her şey işle ilgili bir karar gibiydi. UPI'nın yönetim kurulu Marshall'ın kariyerini tehdit edince, Ashley en sonunda onun radarına girmişti. Ashley'nin sevgisi, iki küçük kızı, Marshall'ı bunu yapmaya hiç ikna edememişti. Fakat Ashley'nin ona sitem

etmesini gerektirecek bir şey yoktu. Marshall tüm kararları uyguluyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Hatta Ashley için biraz fazla hızlı.

Marshall'ın gözlerine bakabilmek, onun kim olduğunu ve kendisine karşı ne hissettiğini daha iyi anlayabilmek için yanında olmasını dileyerek, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Onu tekrar tanıması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Marshall, "Ben de öyle," dedi ve telefonu aceleyle kapattı. Toplantısına gecikmişti. Ashley, elinde telefonla, Marshall'ın yanında olmasını dileyerek, uzun uzun balkonda oturdu. En sonunda ona sahip olsa da son birkaç gündür onu kaybediyormuş gibi hissediyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu, başı dönüyordu ve Marshall'ın sevgisinden emin olduğu günleri özlüyordu. Onun artık birine âşık olabileceğinden bile emin değildi. Marshall işine âşıktı. Ve onunla arasına giren kim olursa olsun yok ediyordu. Ashley eve girdiğinde kafası karman çormandı ve öğleden sonra terapisiyle görüşeceğini hatırlayıp minnet duydu.

Akşam Bonnie aradı fakat Ashley telefona çıkmadı. Ertesi gün Geoff aradı, onun için endişelendiğini söyleyen bir mesaj bıraktı fakat Ashley onun aramasına da dönmedi. Günlerden salıydı ve çarşamba Marshall gelecekti, planlar yapacak, sevişeceklerdi. Bir emlakçı şimdiden ona evin satışı için e-posta atmıştı. Marshall sekreterine de Kezia'yla Kendall'ın gidebileceği okulların isimlerini Ashley'ye e-postayla göndermesini söylemişti fakat Ashley henüz aramaları yapmayacaktı. Sanki su altında savruluyordu. Salı akşamı uyku tutmadı; Geoff tam üç kez aradı fakat Ashley'nin onun-

la konuşacak hali yoktu. Onunla görüşerek, onu öperek büyük bir hata yaptığını düşünüyordu. Artık Marshall için her şeyi bir kenara koymalıydı. Marshall onun için karısını terk etmişti; kendisi de ona sadakat borçluydu, hayatını ve geleceğini ona adamalıydı. Tam da istediği gibi, onun karısı olacaktı. Üstelik belki de ödülü nasıl kazandığı, bunun UPI'nın sayesinde olup olmadığı önemli değildi. Bu an için tam sekiz yıl beklemişti. Çarşamba günü güneş doğarken, Ashley balkonda oturup evleneceği adamı düşündü. Everest'e tırmanmış ve hayatta kalmayı başarmıştı. Zirvede oksijensizlikten güçlükle nefes alıp verebiliyordu fakat Marshall da yanındaydı. Bunu başarmışlardı. En sonunda.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ashley, Kendall'la Kezia'yı çarşamba günü her zamanki gibi kampa götürdü. Bu kez farklı hissediyordu. Artık kocaları ve çocukları olan o kadınlardan biriydi. Onu en sonunda karısı yapacak ve saygın bir konuma kavuşturacak kadar çok seven önemli bir adamla evlenecekti. Artık hiç kimse onun için üzülmecek, yaşadıkları karşısında şoka uğramayacak veya arkasında konuşup haftanın sadece iki gününü onunla geçiren evli bir adamla ilişki yaşadığından bahsetmeyecekti. Artık yaşadıklarına değdiğini hissediyordu. Kızları kampa bırakıp eve döndüğünde Marshall ona şehre vardığını söyleyen bir mesaj attı ve mesajı okuyan Ashley birden titremeye başladı. Ciddi bir şey olduğunu düşündü. Balkonda oturup başını bacaklarının üstüne yasladı. Ayağa kalktığı anda tekrar başı döndü. Birden sadece Marshall'ı görmek zorunda olduğunu hissetti. Onu görmesi, gözlerine bakıp kendisini sevdiğini anlaması gerekiyordu. Artık bu yönde tahmin yürütemiyor, sevdiğini umamıyor, sevgisinin doğru olup olmadığı konusunda ne kendisinin ne de bir başkasının yargısına güvenebiliyordu. Görmesi gerekiyordu.

Arabasına binip Marshall'ın ofisinin bulunduğu binaya gittiğinde, adeta transa girmişti. Arabasını bir yangın musluğunun önüne bıraktı. Sekiz yıldır, oradan ayrıldığından beri gelmediği ofise ulaştı. Üstünde yazlık bir elbise, ayağında sandaletlerle ve dalgın bir ifadeyle UPI ofisine girdi. Marshall'ın odasının nerede olduğunu biliyordu; hâlâ aynı yerde olup olmadığını düşünerek, koridorda bir hayalet gibi ilerledi ve en sonunda buldu. Hiç kimse onu fark etmedi, hiç dikkat çekmedi, derken Marshall'ı aralık kapıdan, masasında otururken gördü. Devasa bir köşe odada, koltuğuna yaslanmış, telefonda konuşuyordu. Bu koltuk, Ashley orada çalışırken de vardı. Fakat artık onun çocuklarının annesiydi ve karısı olacaktı.

Marshall onu görünce şaşkınlık içinde bakakaldı ve telefonu kapattı. Ayağa kalktı, ona doğru geldi. Ashley'nin gözlerinde tuhaf, boş bir bakış vardı.

"Ashley, iyi misin? Burada ne arıyorsun?" Ashley ona bilmediğini söylemek istiyordu, doğrusu buydu fakat hiçbir şey söylemedi, sadece nefesini düzenlemeye çalıştı.

Günlerdir, aylardır, yıllardır aradığı cevapları bulmak için onun gözlerine bakarak, "Seni görmek zorundaydım," dedi. Görebildiği tek şey, köşe odasında oturan UPI CEO'suydu. Bunca zamandır orada yalnızca bu kişinin olduğunu, gerisini kendisinin hayal ettiğini düşündü. Ya da belki başta her şey farklıydı. Şimdi bile, Marshall onunla seviştiğinde, gözlerinde tutku ve arzu vardı. Onu istiyordu fakat Ashley adamın kendisine âşık olduğundan hiç emin olamamıştı ve hâlâ da değildi.

Marshall onun bakışları altında, yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıyı kapatırken, "Bu akşam görüşecektik," dedi.

"Burada olamazsın, Ashley, çok meşgulüm. Eve git." Ashley adeta kontrolden çıkmıştı ve Marshall onun titrediğini görebiliyordu. Fakat birden yıllardır olmadığı kadar ayık bir ifadeyle adama bakıp şöyle sordu:

"Beni seviyor musun?"

"Elbette seni seviyorum. Ne oluyor? Neden buraya geldin? Senin için karımı bıraktım. Bence bu seni sevdiğimin kanıtı." Fakat Ashley ona bakarak başını iki yana salladı.

"Karını beni sevdiğin için değil, kariyerini kurtarmak için bıraktın. Eğer beni sevseydin, onu yıllar önce bırakmıştın. İşin, kendi çıkarın tehlikeye girene kadar bunu yapmadın."

"Ne fark eder ki? İsteddiğini elde ettin. Bu yetmez mi?" Marshall öfkelenmeye başlıyordu. Ashley'nin sorularından, tavrından hoşlanmamıştı ve gitmesini istiyordu. Artık sınırı aşmıştı. Ofiste olay çıkartmasını istemiyordu.

Ashley titremeyi bırakarak fısıldarcasına, "Hayır, yetmez," dedi. "Çünkü geçen hafta az kalsın onun yerine ben den kurtulacaktın. Bir sonraki sefer bu ben olabilirim."

Marshall gözlerinde yanan öfkeyle, "Düzgün davranırsan olmazsın," dedi. Ashley'nin ona minnettar olması gerekiyordu fakat değildi. Daha fazlasını istiyordu. Onun kalbini istiyordu.

"Peki bu ne demek? Senin için ne yapmalıyım? Temel kurallar nedir? Senden bebek yaptım. Senin yanında oldum. Sekiz yıl boyunca sevdim. Bu onu bırakmana yetmedi. Liz de neredeyse otuz yıl boyunca istediğin her şeyi yaptı. Peki karşılığında ne elde etti? Onu aldattın, yalan söyledin ve buraya gelip benimle yattın. Ondan gizli iki çocuğun var. Ve şimdi de kariyerini kurtarmak için ondan kurtuldun."

"Mesele para mı? Mali bir güvence falan mı istiyorsun?"

Bu da adamı şaşırtmamıştı. Onu hiçbir şey şaşırtmıyordu. Ashley'nin bu tavırları hoşuna gitmiyordu. Ashley başını iki yana salladı.

"Hayır, mesele para değil. Mesele aşk," dediğinde, sorusunun cevabını onun gözlerinde görebiliyordu. "Beni sevmiyorsun, Marshall. Hiç sevmedin. Liz'i de sevmiyorsun. Çocuklarını, ondan yaptığın çocukları da, benimkileri de sevmiyorsun. Sen kendini ve kariyerini seviyorsun. Ve biliyor musun? Bu yeterli değil. Hillsborough'ta bir eve, hatta Malibu'daki eve bile ihtiyacım yok. Senin parana ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var. Ve senin bana verebileceğin tek şey maddiyat; tabii senin için uygun olduğu sürece. Bir şekilde değerli kariyerini tehlikeye atmadığım sürece. Fakat sen beni sevmiyorsun." Artık istediği cevabı almıştı. Artık her şey son derece netti ve bunun kendisini öldürebileceğini bilse de bu adamdan bütün gücüyle uzaklaşması gerekiyordu. "Bunu yapamam. Sekiz yıl boyunca sana her şeyimi verdim. Artık hiçbir şey kalmadı. Öldürdün. Geçen hafta benden ayrılmak için geldiğinde ve fikrini değiştirdiğini bana söylediğinde, zaten benim için her şey bitmişti. Bir gün Liz'e yaptığının aynısını bana da yapacağını biliyorum. Sana güvenmiyorum, Marshall. Seni seviyorum. Ama sana bir daha asla güvenemem. Ve güvenemediğim bir adamla da yaşayamam." Ashley bunları söylerken alabildiğine sakindi. Derken Marshall birden ona yaklaşıp kolunu kavradı. Pençe gibi eliyle Ashley'nin kolunu sıkarak gözlerine baktı.

"Bana güvenip güvenmemen umurumda değil, Ashley. Bana saygı duyup duymaman da. Dediğimi yapacaksın. Sekiz yıldır uğruna bana işkence ettiğin şeyi yaptım, karımı

bıraktım. Artık istediğin oldu. Bundan cayamazsın. Çocuklarımız var. Evleneceğiz ve beni bir skandaldan kurtaracaksın çünkü uğruna Liz'i terk ettim. İstediyin parayı veririm."

Ashley, "Senden bir şey istemiyorum," dedi, "sadece kızlarına karşı sorumluluk sahibi olman gerek. Onun dışında, kendim için hiçbir şey istemiyorum. Liz'i bıraktığın, bir skandal çıkacağı için de üzgünüm. Bunu uzun zaman önce hamile kaldığım zaman benimle evleneceğini söyleyip de yapmadığında düşünecektin. Liz'i o zaman bırakman gerekiyordu; UPI için değil. Bu seninle onlar arasında bir şey. Beni sevmiyorsan sorununun çözümü olmayacağı, Marshall. Hayatımın geri kalanını beni sevmeyen ve hiç sevmemiş bir adamla geçirmeyeceğim. Bundan fazlasını hak ediyorum."

Marshall onun kolunu bırakarak, "Başkası mı var?" diye sordu. Bir an kadının kolunu çok sıkıldığını fark ederek kendinden korkmuştu. "Mesele bu mu? Başka biri mi var?"

"Hayır, yok." Ashley onu Geoff için bırakmadığını bildiğinden, bunu söylerken dürüsttü. Geoff'le arasında bir şey olacaksa bile bu konuda hiçbir fikri yoktu. Bu yalnızca Marshall'la ilgiliydi.

Marshall hiddet dolu bakışlarla, "Bunun bedelini ödeyeceksin, Ashley," dedi. Giderse onu asla affetmeyecekti; Ashley bunu onun bakışlarından okuyordu. Fakat bu adamla kalmak daha kötü olurdu.

"Zaten sekiz yıldır her şeyimle bunun bedelini ödedim. Yapamam, Marshall, çok üzgünüm." Ashley kapıyı açmaya giderken Marshall onu izledi. Kapıyı açtığında dönüp Marshall'a baktı. "Seni seviyorum, her zaman sevdim," diyerek, Marshall'ın öfkeli bakışları altında odadan çıktı. Marshall

hızla kapıya gitti, Ashley'nin koridorda uzaklaşmasını izledi, ardından bütün gücüyle kapıyı çarptı. Onun peşinden koşmadı. Onu durdurmaya kalkmadı. Çok geç kalmadıysa ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ashley yüzünden süzülen yaşlarla binayı terk etti. Onu hâlâ sevdiğini biliyordu fakat onunla olamazdı ve artık bunun sebeplerinden emindi. O gözlerin içi bomboştur. Ashley daha önce bunu hiç görememişti. Görmek istememişti. Marshall'ın sözlerini, vaatlerini dinlemiş, yaptığı her şeyi affetmişti. Fakat artık bunu yapamıyordu.

Gözyaşlarına boğularak Malibu'daki eve gitti ve içeri girdi. Buradan taşınması gerekebilirdi fakat bu önemli değildi. Hayatı karşılığında evi verebilirdi. İhtiyacı olan her şeye sahipti; Marshall'ı ne kadar sevdiğine ve kızlarına dair hatıralar hep onunlaydı.

Titreyen ellerle kamptaki annelerden birinin numarasına baktı ve onu arayıp Kendall'la Kezia'yı eve bırakmasını rica etti. Korkunç bir nezleye tutulduğunu söyledi. Kadın ikizlere bu akşamlik bakmayı teklif edince Ashley bunun çok makbule geçeceğini söyledi. Zaten sesi gerçekten hastaymış gibi geliyordu.

Ardından yukarı çıkıp yatağına uzandı. Cenin pozisyonunda yatarak Marshall'ın onu ayrılmamaya ikna etmeye çalışıp çalışmayacağını düşündü. Bunu yaparsa bir anlam ifade ederdi fakat Ashley fikrini değiştirmeyecekti. Gelgelelim, Marshall ne geldi, ne de aradı. Bir iş anlaşması bozulmuş gibi, Ashley'nin hayatından çıkıp gitmesine izin vermişti. Ash-

ley onun gözlerindeki hiddeti asla unutmayacağını biliyordu. Marshall'ın kalbi kırılmamış, onu kaybetmekten korkmamıştı. Ashley'nin istediği şeyi yapmamasına, evliliğini bir hiç uğruna sonlandırmasına öfkelenmişti. Onu öfkelenildiği için suçlayamazdı. Bu doğaldı. Fakat Ashley'nin kendisini kurtarması gerekiyordu.

Geoff o gece defalarca kez aradı. Ashley cevap vermedi ve mesajlarını da dinlemedi. Sesini duymak istemiyordu. Yas tutmak için zamana ihtiyacı vardı. Marshall ise hiç aramadı. Ashley bütün gece yatakta ağladı. Gerçekler ortaya çıkmıştı ve ne kadar can acıtıcı olursa olsun, doğru şeyi yaptığını biliyordu. Artık özgürdü.

Marshall, Los Angeles'ı o akşam, yani geldiği akşam, saat altıda terk etti. Los Angeles'ta işleri azdı ve Ashley'ye de söyleyeceği bir şey yoktu. Onunla oyun oynamayacak, onu sevdiğini ona "kanıtlamayacaktı." Yeterince şey yapmıştı. Havaalanına giderken Tahoe'yu aradığında kâhya Liz'in bu akşam için Ross'a gittiğini, yarın döneceğini söyledi. Zaten böylesi daha iyiydi.

Saat yediye doğru San Francisco'ya indi. Saat sekizdeyse Ross'taki eve ulaştı. Köprüde biraz trafik vardı.

Anahtarla içeri girdiğinde Liz oturma odasındaydı ve dönüp ona baktı. Yerde bir sürü mukavva kutu vardı, Liz kitap yığınlarını ayırıyordu. Çoktan bir emlakçı aramıştı ve ertesi hafta bir görüş günü yapılacaktı. Eşyaları ayıklamaya da başlamıştı.

"Burada ne işin var? Los Angeles'ta olduğunu sanıyor-

dum.” Bu yüzden buraya gelmiş, Lindsay’i de gölde bırakmıştı. Evde yalnızlardı. Liz’in sesi buz gibiydi.

Marshall durgun bir sesle, “Geri döndüm,” dedi. “Seninle konuşmam gerek.”

“Söyleyecek bir şeyim yok. Artık gitmeni istiyorum. Yarın göle gideceğim. Buraya o zaman gelebilirsin. Ve döndüğümüzde de burada olmanı istemiyorum. Haftaya evi göstermeye başlayacaklar.”

Marshall, “Evi satıyor musun?” diye sordu ve olduğu yerde durdu. Liz’in bakışları soğuk, gözleri kasvetliydi. Altında yırtık bir kot pantolon, üstünde tişört, ayağında da spor ayakkabıları vardı. Nasıl görüldüğünü umursamıyormuş gibi bir havadaydı. Birkaç günde kilo verdiğini görebiliyordu.

Düz bir sesle, “Evet, evi satıyorum,” dedi. Ona söylemedi fakat şehir merkezine taşınmaya karar vermişti ve Lindsay de bu fikri mantıklı bulmuştu. Aynı şekilde kendisi de. Yepyeni bir hayat, Marshall’la yaşadıklarını unutmak istiyordu. Ross’taki evden bir an evvel çıkmak, bir daha da buraya ayak basmamak istiyordu. Orada sürdüğü hayat bir yalandan ibaretti ve bunu hatırlatacak tek bir iz görmek istemiyordu. Her şey, mobilya ve tabloları bile satıyordu. Onun izlerinin olmadığı, taze bir başlangıç istiyordu. “Senden gitmeni istemiştım,” dedi tekrar. Bu Marshall’ın düşündüğünden daha zordu. Bunun yerine oturup onun kitaplarla uğraşmasını izledi, Liz ise o yokmuş gibi devam etti.

Marshall en sonunda yumuşak bir tonla, “Bak,” dedi, “geçen gün sana söylediğim şeyin ortaya çıkması gerekiyordu. Artık yalanlarla yaşayamazdım. Sana yıllar önce söylemem gerekirdi, Liz ama bunu yapmadım. Çok yanlıştı.” Sonra

ayağa kalkıp yavaşça, sanki Liz korkutmamaya çalıştığı yabani bir hayvanmış gibi, onun yanına doğru yürüdü. Bu hayvanı vurmuş, yaralamıştı ve şimdi ormanda arıyordu. Liz ondan saklanıyordu. "Kendimi zor bir duruma soktum ve ondan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ona karşı sorumluluklarım vardı. Gençti, parası yoktu, bebekleri doğurmak istedi ama benim bağlılığım daima sanaydi, bu yüzden seni onun için bırakmadım." Marshall bunları söylerken gerçekten de doğru olabileceğini, Liz'i sandığından daha fazla sevdiğini, bu yüzden onu bir türlü bırakmadığını düşündü. Belki de karısını iki çocuk yaptığı başka bir kadın için bırakmasının yol açacağı skandal-dan kaçınmak istemişti. Artık bundan emin değildi. Bildiği tek şey, şimdi de bunun yol açacağı skandalı istemediğiydi. Her şeyi arkalarında bırakmaları, eskisi gibi devam etmeleri hepsi için en doğrusuydu. En azından kendisi için; Liz ise bu yaşında hayatı tek başına göğüslemekten kurtulacaktı fakat elbette bunu ona söylemedi.

Marshall konuşurken Liz elindeki işi bırakıp ona döndüğünde, gözlerinde öyle büyük bir küçümseme ve nefret vardı ki Marshall adeta sarsıldı. Ashley de bugün ofisine geldiğinde ıstırap içindeymiş gibi görünüyordu ve Marshall, artık ilişkiye devam etmek istemese de, Ashley'nin kendisini sevdiğini biliyordu. Gelgelelim, Liz buz gibiydi. Konuşmaya başladığında sesi zehir gibiydi. Marshall'ın sanki bir pire kadar değeri yoktu.

Bir zamanlar kocası olan fakat artık nefret ettiği bu adama bakarak, "Şu noktayı açıklığa kavuşturalım," dedi. "Ne düşündüğünü, ne söylediğini, bunu nasıl yaptığını veya bana ne açıklamak istediğini umursamıyorum. Hiçbiri umurumda

değil, Marshall, sen de umurumda değilsin. Yapacağını yaptın ve artık bitti. Meğer yıllardır yapacağını yapıyormuşsun. Hayatımızı bir yalana çevirdin, beni bir budala yerine koydun ve senin için hissettiğim, senin için yapmaya çalıştığım her şeyi mahvettin. Senin kariyerini ve seni önemsedim. Seni sevdim. Neden bilmiyorum ama bunu yaptım ve sen o sırada o kadınla yaşıyor, ondan çocuk yapıyordun. Bana kalırsa sen artık öldün. Bitti. Senin için hiçbir şey hissetmiyorum. Kariyerine de, sana da olacakları umursamıyorum. Üzgün olman, doğruları bilmemi istemen falan umurumda değil. Artık biliyorum. Sen tarih oldun ve seninle ilgili her şeyi, seni tanıdığımı bile unutmak istiyorum. Zaten tanımıyorum da. Şimdi evimden defol, yoksa polis çağırırım.” Liz orada öylece durmuş ona bakarken, Marshall söylediklerinde ciddi olduğunu görebiliyordu.

Bir şey söyleyecekken vazgeçti, yapamadı. İkisini de kaybetmişti. Yanlış hesaplamış, yanlış hamlede bulunmuştu. Aslında Ashley’den kurtulması ve Liz’e hiçbir şey söylememesi gerekirdi. Oyunu yanlış oynamıştı.

“Liz, tekrar düşünür müsün?” Ona adeta yalvarıyordu. Ona ihtiyacı vardı. Bunu şimdi biliyordu. Ashley’ye ihtiyacı yoktu, onu istemişti; bu farklıydı.

“Umarım şaka yapıyorsundur. Hayır, tekrar düşünmem. Dediğim gibi polisi arayacağım.” Gözlerinde hiddetli bir ifadeyle telefona uzandı. Marshall artık bir yabancından ibaretti.

Marshall alçak sesle, onu sakinleştirmek için, “Gidiyorum,” dedi. Liz onun ceketini alıp kapıya yürümesini izledi. Derken Marshall dönüp, “Liz?” dedi.

Liz, “Hayır,” dedi. Sonra Marshall kapıyı arkasından ka-

patırken onu izledi. Marshall arabasına yürürken yanaklarından yaşlar süzölüyordu. Tek hamlede her şeyini yitirmişti. Onun uzaklaştığını duyan Liz, yeniden kitapları kutulara yerleştirmeye döndü. Onu bir daha asla görmemeyi diliyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kabuğundan çıkması Ashley'nin üç gününü aldı. O zamana dek konuşmadan, hareket edemeden yatağında yattı. Kendall'la Kezia iki günlüğüne arkadaşlarında kaldılar ve cuma akşamı eve döndüler. Ashley çocuklarına bakınca, Marshall'ın onları bir daha görüp görmeyeceğini düşünmeden edemedi. Avukatından istemediği bir anlaşma teklif eden, kızlar doğduğunda Marshall'ın bankada açtığı hesaplardan bahseden bir e-posta almıştı. Ne var ki avukat görüş günlerinden, okul tatillerinden, diğer tatillerden veya Marshall'ın kızlarla zaman geçirmek istediğinden bahsetmemişti. Marshall'ın bu meselelerle her şey hallolduktan sonra ilgileneceğini belirtmişti. Ashley'yi değil, kızları görmek istiyordu. Zaten Ashley de onu görmek istemiyordu. Fakat kızların bir babaya ihtiyacı vardı. Ashley onun hakkında bildiklerini düşündüğünde, onun kızları görmek için acele etmemesine şaşırmmamalıydı fakat yine de şaşırdı. Tek ümidi Marshall'ın ileride onlarla vakit geçirmesiydi. Kızlar ona bayılıyordu ve bir süre bile onu görmemek onlara ağır gelirdi.

İkizler onu gördüğü için çok mutluydu; onlara hastalandığını söyleyerek yataklarına yatırdı ve ardından uzun uzun yıkandı. Geoff'ten bir düzine mesaj gelmişti. Onu çok endişelendirdiğini bilse de henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Ona bir süre uzak kalmasını söyleyen bir mesaj attı.

Gelen ilk telefon, cumartesi sabahı Bonnie'dendi. Son filmi üstünde çalışmayı yeni bitirmişti ve Ashley'nin nasıl olduğunu merak ediyordu. Haftalardır konuşmamışlardı ve hayatında neler olup bittiği konusunda en ufak fikri yoktu.

Neşeli ve enerjik bir sesle, "Yeni haber var mı?" diye sordu. Onu özlemişti ve kızlarla birlikte onu da bir an önce görmek istiyordu. O akşam yemek yemek için önerdi. Ashley uzun bir hastalıktan veya ciddi bir kazadan toparlanmaya çalışıyormuş gibi hissettiğinden, dışarı çıkacak hali olduğunu sanmıyordu. Yalnızca üç gün olmasına rağmen yaşadığı şey sekiz yıllık uyuşturucu bağımlılığından kurtulmaya çalışmak gibiydi. Marshall gelmiş geçmiş en güçlü uyuşturucuydu.

"Pek bir şey yok," dedi. Hâlâ yorgun olmakla birlikte, öncekine oranla daha iyiydi.

Bonnie, "Prodüksiyon çok iyiydi," dedi. "Özel efektlere inanamayacaksınız. Son gün hepimizi havaya uçuracaklarını sandım. Gerçek dinamit kullandılar."

"Marshall'ı terk ettim." Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Ne yaptın? Başa sar. Bir şey mi kaçırdım? Seninle en son konuştuğumuzda ona deli gibi âşıktın ve karısını bırakmasını istiyordun."

"En sonunda yaptı. Ama yanlış sebepten. Yönetim kurulu ilişkimizi öğrenmiş ve ona bu işi temizlemesini söylemiş. Ya

Liz'i ya beni seçecekti. Söylediğine göre önce benden kurtulacakmış. Ama sonradan Liz'i terk etmeye karar verdi. Sonra ben birkaç gün delirdim ve birden bunun benimle bir ilgisi olmadığını fark ettim. Bunun sadece kariyeriyle ilgisi vardı, umurunda olan tek şey kariyeriydi. Böylece ofisine gittim, biraz olay çıkarttım ve onu terk ettim. Bu kısa versiyonu ama ana fikri veriyor."

"Yüce Tanrım, Ash. Marshall, Liz'i terk etti ve sen de onu mu terk ettin?"

"Evet."

"Seni öldürmek istediğine eminim."

"Öyle görünüyordu. Boşanma sürecini başlatmaya hazırlanıyordu. İstedikimi aldığımda çok anlamsız olacağını hiç düşünmemiştim. Onun beni de, kızları da sevdiğine inanmıyorum. Aynı gün Liz'e geri dönmeye çalıştığına bahse girerim." Ashley onu iyi tanıyordu.

"Tabii Liz onu geri kabul ettiyse. İkinizle de işleri berbat etmiş. Zeki bir adama göre çok aptalca bir hamle yapmış."

"Evet, haklısın."

Ashley daha sonra onu eve davet etti, ardından da Geoff'i arayıp daha önce dönemediği için özür diledi.

"İyi misin?" Geoff mesajlarında deliye dönmüş haldeydi fakat şimdi Ashley'nin sesini duyduğu için yatışmışa benziyordu. Onun için çok endişelenmiş, Marshall'la neler olduğunu çok merak etmişti. Ashley'nin onunla beraber San Francisco'da olabileceğini sanmıştı fakat Ashley öyle olmadığını söyledi.

Alçak sesle, "Buradaydım," dedi. "Ama seninle konuşamazdım. Yasımı tutmam gerekiyordu.

Geoff hüzünlü bir sesle, "Neyin yasını?" diye sordu. Kendisinden bahsettiğini sanıyordu.

"Onu terk ettim. En sonunda," dedi Ashley. "Geç bile kalmıştım."

"Onu terk mi ettin?" Geoff'ın sesi Bonnie'den bile heyecanlı geliyordu fakat Ashley'ye ne kadar sevindiğini belli etmemeye çalışıyordu çünkü Ashley'nin sesi epey hüzünlü çıkıyordu.

Ashley durumu netleştirerek, "Onu senin için terk etmedim," dedi. "Böyle yapmak istemedim. O yüzden seni görmek veya seninle konuşmak istemedim ki aklımdan çıkarabileyim. Onu kendim için terk ettim."

Geoff, "Doğrusu bu," dedi ve ona bir kez daha hayran oldu. "Peki şimdi nasıl hissediyorsun?"

Ashley dürüstçe, "Berbat," dedi, sonra güldü. "Sanırım bir süre böyle hissedeceğim."

"Belki sandığın kadar uzun sürmez. Yaptığın şey için sana hayranlık duyuyorum. Terapistinle konuştun mu?"

"Her gün." Ashley çocukları haricinde bir tek onunla konuşmuştu. "Doğru olanın bu olduğunu biliyorum, sadece çok canım yanıyor." Marshall her ne kadar onun için yanlış olsa da, ona hâlâ âşıktı ve uzun zaman da öyle kalacağını biliyordu. Fakat buna rağmen onu terk etmişti. Bu çok cesurcaydı.

Geoff ümitle, "Seni görebilir miyim?" diye sordu.

"Henüz değil. Daha hazır değilim. Belki yakında." Ashley muğlak olmayı tercih etti, ardından şovun nasıl gittiğini sordu. Geoff çok heyecanlıydı ve senaryoları yazmaktan büyük keyif alıyordu. Ashley'ye hemen görüşmek için baskı yapmadı. Onun zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“İhtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun, Ash. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Ashley. Ardından onu yakında arayacağına söz verdi ve telefonu kapadı.

Bonnie o akşam pizzayla çıkageldi ve çocuklarla beraber akşam yemeği yediler. Ashley Marshall’dan bahsetmek istemediğinden bu konuyu açmadılar. Fakat kızlar birkaç kez babalarını sordu. Ashley onlara Marshall’ın çalıştığını söyledi. Kızlar şimdilik bu cevapla yetinmişti fakat sonsuza dek yetinemeyecekleri de ortadaydı.

Ashley azar azar, günbegün yaşayanların dünyasına döndü. Marshall ofisine gittiğinden beri onu hiç aramamıştı; zaten bunu tahmin etmişti. Liz’le tekrar birleşip birleşmediklerini merak etti fakat sorabileceği hiç kimse yoktu, bilmek de istemiyordu. Artık bu onun sorunuymuş, kendisinin değil.

Jillian o hafta İtalya’dan döndüğünde Fiona’yı aradı ve cumartesi günü tenis oynamak için sözleştiler. Jillian’ın yolculuğu harika geçmişti.

Fiona, “Peki bu kez çiftler maçı yapsak?” diye sorduğunda, Jillian hemen şüphelendi.

Gülerek, “Nedenmiş?” diye sordu. “Seni kendi başıma yenebiliyorum ya. Yardıma ihtiyacım yok.”

Kardeşi kafa tutarcasına, “Sen öyle san,” dedi. “Sadece eğlenceli olur diye düşünmüştüm.”

“Tuzak kokusu alıyorum. Yoksa bana birini mi ayarlamaya çalışıyorsun? Hiç kimsenin istemediği sıkıcı bir işadamı mı?”

"Aslında niyetim buydu. Ayrıca kendisi sıkıcı falan değil. Senin de hoşlanacağını düşündüğüm biriyle tanıştım."

"Şu kadarını söyleyeyim, biri Venedik'te, ikisi Positano'da, biri Roma'da olmak üzere görüştüğüm İtalyanlardan sonra beni etkilemek için yanında Brad Pitt'i getirmen gerek." Jill, Fiona'nın tanıdığı elli beş yaşındaki kadınlar arasında en yoğun aşk hayatına sahip kişiydi. "İtalya'yı bol bol gezdik," dedi. Sesi mutlu ve huzurlu geliyordu.

"Ah, seni özledim. Çok uzun zaman yoktun."

"Ne yani? Başkasıyla mı tanıştın yoksa?" Jillian meraklanmıştı.

"Öyle de denebilir. Birkaç kez onunla çıktım. Delilik biliyorum ama hoş biri."

"Delilik falan değil," dedi Jillian. Onun için çok mutlu olmuştu. "İnsanların dünyasına hoş geldin, bizim demir bakireyi kimin baştan çıkardığını görmeyi iple çekiyorum."

"Çok heyecanlanma. Henüz onunla yatmadım."

Jillian hayal kırıklığı içinde, "Tüh," dedi. "Biz iki kardeşten biri çok iffetliyken diğeri nasıl yaşlı bir kaltak olmuş, hiç bilmiyorum." Jillian aslında sadece iyi vakit geçiriyordu. Fiona yine de onun sözlerine güldü. "Acaba bu yüzyılın sonunda veya yaşadığın sürece biriyle yatmayı düşünüyor musun?" diye devam etti Jillian. "Roma'da senin için mum yakasaydım keşke."

"Endişelenme, iyi vakit geçiriyoruz. Ağırdan alıyoruz, aceleye gerek yok."

"Tabii. Her beş yılda bir biriyle yatmak herkese yeter. Fiona, zombiler bile senden fazla sevişir. Daha fazla içki içmelisin. Peki kimmiş bu adam?" Onu merak ediyordu.

"Sana söylemiştim. Gazeteci Logan Smith. Hatırladın mı? Beni bilgi almak için aradı, sonra arkadaş olduk. Beni beyzbol maçına götürdü. Ne dersin, cumartesi günü bizimle tenis oynamaya gelebilir mi?"

"Elbette, onunla tanışmak istiyorum. Yenmesine izin vermek zorunda mıyım peki?" Sesi endişeli geliyordu.

"Hayır, sadece kaybedersen raketi kafasına geçirme yeter. Onda kötü bir intiba bırakabilirsin. Senin müthiş biri olduğunu söyleyip durdum."

Jillian gülererek, "Uslu duracağım, söz," dedi.

Fiona, "Alyssa'ya dördüncü olup olmayacağını soracağım," dedi. Kapattıktan sonra Alyssa'ya mesaj atıp sordu, Alyssa da memnuniyetle kabul etti. Maçtan sonra hep beraber yemek yiyeceklerdi. O akşam Logan aradığında planları anlattı. Logan artık her akşam onu arıyordu.

Gülerek, "İçimden bir ses ablandan korkmam gerektiğini söylüyor," dedi.

"Yok, gerçekten, o harikadır. Sadece fazla dobra, erkeklerle düşkün ve tam bir atlettir."

"Eyvahlar olsun, şimdi fena korktum işte. Üstelik onunla aramızı yapmaya çalışıyordun." Logan korkmuş gibi davranıyordu.

Fiona, "Artık çok geç," dedi.

Logan ciddi bir tonla, "Aynen öyle," dedi. Fiona'ya deli oluyordu ve ilişkileri çok güzel gidiyordu. "Peki bu hafta ne zaman akşam yemeği yiyebiliriz?" Ona asla baskı yapmıyordu; ikisi de çok düzenli insanlar olduğundan, programları bir şekilde işliyordu. Perşembe ve cumartesi günlerinde karar

kıldılar. Cumartesi tenis oynayacak, pazar günü de canları isterse havuzda vakit geçireceklerdi. Bu ikisinin de kulağına harika geliyordu.

Cumartesi günü Logan ve Alyssa'yla çiftler maçı yaparken, Jillian, Fiona'yı haksız çıkarmadı. Logan'ı yendi fakat kortta onu aşağılamamaya dikkat etti; öğle yemeğinde tatilde görüştüğü bir adamdan bahsederek herkesi kırdı geçirdi. Jillian en sonunda Logan'la son kitabını konuşma, güç sahibi erkekler ve kadınlar hakkındaki teorilerini, gücün iki cinsi nasıl etkilediğine ve karşı cinsin bunu nasıl algıladığına dair düşüncelerini paylaşma fırsatı buldu.

Ona yumruk atmaya hazırlanıyormuş gibi görünen Fiona'ya bakarak, "Mesela demir bakire kardeşimi örnek alalım," dedi. "Kendisi klasik bir kadın CEO örneğidir. Bu tür kadınlar işlerini öncelikli tutar, ciddi bir işkoliğe dönüşürler ve hiç kimse onlarla çıkmak istemez, ta ki..." Derken Jillian, giderek yükselen bir davul sesi bekliyormuş gibi duraksadı. "...yakışıklı bir prens... veya bir araştırmacı gazeteci kapısını çalana dek. Bu adam CEO'muzu öper ve abrakadabra! CEO'muz tekrar normal bir kadına dönüşür, herkes mutluluğa kavuşur. Gelgelelim, erkek CEO'muz, kendisine öyle âşık ki bir seks manyağı gibi ortalıkta koşturur, libidosuna yenik düşer, önüne çıkan her kadınla yatar. Zamanını televizyonda insanlardan özür dileyerek geçirir, kendini rezil eder ve herkes onun tam bir pislik olduğunu anlar. Bazı durumlarda, karısı veya sevgilisi ona tuzlu bir boşanma veya nafaka davası açar."

Herkes kahkahalara boğuldu. Fakat Jillian'ın söylediklerinde doğruluk payı vardı ve Alyssa bu tanının Marshall Weston'a uyduğunu düşünmeden edemedi.

Daha sonra Logan'la Jillian teorileri hakkında ciddi bir tartışmaya girdi ve gelecek hafta Jillian'ın araştırmalarının üstünden geçmek için bir öğle yemeği yemek için sözleştiler. Hatta beraber bu konu hakkında bir makale kaleme almaktan bile bahsettiler. Jillian, Logan'ın tarzı bir kadın değildi, fazla açık sözlü, agresif ve enerjikti fakat iyi dost olacakları belliydi.

O akşam yemekte Fiona'ya, "İşte Jillian tam arkadaş olabileceğim türde bir kadın," dedi. Fiona'yı Palo Alto'da çok güzel bir restorana götürmüş, sonra kendi evine dönmekte bir sorun görmemişti. Fiona onu bunu yapmak zorunda bıraktığından ötürü kötü hissetmişti fakat henüz onunla yatmaya hazır değildi ve Logan da baskı yapmamıştı. Logan bekleme-yi, her şeyi zamanında yapmayı tercih ettiğini söylemişti.

Yemeğin sonuna doğru gülerek, "Sana bir teklifim var," dedi. Harika bir akşam geçirmişlerdi ve yemek de çok güzeldi. Zaten şimdiye kadar hiçbir randevuları kötü geçmemişti. "Haftaya New York'a gitmem gerekiyor. Cuma öğleden sonra bir röportajım var ama uzun sürmeyecek. Telefonda da halledebilirim ama yüz yüze daha etkileyici oluyor ve röportaj yapacağım kişi de önemli bir figür. Diyorum ki cuma akşamından gideyim, harika bir otelde kalayım, cumartesi günü bir Yankees maçı izleyeyim, akşamına güzel bir yemek yiyeyim ve pazar gününe de döneyim. Ve sen de benimle gel. Ne dersin?" Logan umutlu görünüyordu; Fiona çok etkilenmişti fakat tereddütlüydü. Onu vurucu soruyu sorabilecek kadar iyi tanıdığını düşünüyordu.

“Tek oda mı, yoksa çift mi?” diye sorduğunda, Logan onun açık sözlülüğüne güldü.

“Senin kararın, prenses. Hangisini istersen. Teklifim her koşulda geçerli.” Fiona’ya kalırsa bu kulağa bir tür balayı gibi geliyordu ve Logan’ın onu eğlendirmek istemesi çok hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar defalarca kez çıkmışlardı ve birbirlerine bayıldıkları artık belliydi.

Sıcacık bir gülümsemeyle, “Çok isterim,” dedi. Ardından onu şaşırtarak, “Tek oda lütfen,” diye ekledi. “Sanırım artık altından kalkabilirim.”

Logan öyle mutlu olmuştu ki, Fiona’nın elini tutarak öptü. “Evet, sanırım ben de. Göreceğiz. Haydi bakalım.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Logan'la yolculuğa çıkacak olan Fiona, belki de hayatında ilk kez cuma günü işe gitmedi. Logan uçak biletlerini ayarlamakta ısrar edip birinci sınıf iki bilet alınca Fiona çok etkilenmişti. Logan onun teklifini kabul etmesinden ötürü çok mutluydu. Yol boyunca konuştular, ardından bir film izlediler ve uçak inmeden önce, son bir saat Fiona biraz kestirdi. İndiklerinde Logan onu otele bırakıp hemen aradan çıkarmak için röportajını yapmaya gitti. Geçenlerde bilgi sızdırılmasıyla ilgili bir skandala adı karışan tanınmış bir CEO'yla, Fiona'nın erkek bir meslektaşıyla görüşecekti ve röportaj çok önemliydi. Logan akşam yemeği saatinde dönmeye söz verdi. Röportaj planlanandan uzun sürebilir diye tiyatroya gitmekten vazgeçmişlerdi.

Fiona'nın sık sık konakladığı için çok büyük bir indirim aldığı, Elli Yedinci Cadde'de bulunan Four Seasons'ta kalacaklardı; uçakta biraz tartıştıktan sonra Logan masrafları onun karşılamasına razı gelmişti. Fiona, biletleri ve geri kalan her şeyi Logan ödediği için durumu biraz dengelemek istiyordu. En sonunda bu konuda uzlaştılar ve otele ulaşan

Fiona odalarının kırk sekizinci katta kocaman bir süit olduğunu görünce çok memnun kaldı. Logan sekiz buçukta otele döndüğünde, çoktan akşam yemeği için giyinip hazırlanmıştı. Yemek rezervasyonları saat dokuzdaydı. Logan onu 21 isimli bir restorana götürecekti ve Fiona bacaklarını sergileyecek kadar kısa fakat son derece asil bir siyah kokteyl elbisesi giymişti. Logan onu hiç bu kadar seksi görmemişti; kendisi aceleyle duş alıp giyinirken Fiona da süitin oturma odasında CNN'i izledi.

Logan duştan sonra tıraş oldu ve hemen üstünü giyindi. Dokuza beş kala içeri döndüğünde üstünde koyu renk bir ceket vardı ve beyaz bir gömlek giymiş, lacivert kravat takmıştı.

Fiona ona bakarak, "Vay canına!" dedi. "Harika görünüyorsun!" Logan'ı hiç bu kadar yakışıklı görmemişti. Şimdi-den çok iyi vakit geçiriyorlardı.

21'deki masalarına otururken, "Epey yetişkin gibi görünüyoruz, değil mi?" diye sordu Fiona. Burası onun da, Logan'ın da New York'ta en çok sevdiği restoranlardan biriydi; zaten bu yüzden ilk akşam burada yemek istemişlerdi. Logan, New York'un en pahalı restoranlarından biri olan La Grenouille için bir rezervasyonla Fiona'ya sürpriz yapmayı planlıyordu. Bu özel bir yolculuktu ve Fiona'yı salaş yerlere götürmeye niyeti yoktu; ayrıca yeterince parası da vardı. Daha önce bir yolculuk için hiç bu kadar heyecanlanmamıştı ve Fiona beraber olduğu en müthiş kadındı. Onun yanında olduğu için çok gururluydu. Fiona, "Röportaj nasıl gitti?" diye sorduğunda, ona her şeyi anlattı. Öğrendiği bazı bilgileri onunla güvenle, gizlilik ihlali yapmaksızın paylaşabileceğini biliyordu. Zaten mesele çoktan kamuoyuna yansımıştı. Adam zar zor hapse

düşmekten kurtulmuştu ve hâlâ bu riskten tamamen uzak değildi. Bu en başından beri Logan'ın en önemli hikâyelerinden biriydi. "Görünüşe bakılırsa çok iyi bir röportaj olmuş." Fiona da, tıpkı Logan gibi, onun işinden, işini böyle beceriyle yapmasından çok etkileniyordu. Şimdiye kadar ilişkileri ortak saygı ve hayranlığa dayalı yürümüştü.

Yemekten sonra Beşinci Cadde'de yürüdüler, Sherry Netherland'de son bir içki içtiler ve ardından üç bina ötedeki otellerine döndüler. Sütlerine girdiklerinde, durum birden Fiona'nın başına dank etti. Geceyi bir erkekle geçirecekti ve Logan onun gözlerindeki paniği görebiliyordu.

Logan, "Rahatla, Fiona," diye fısıldayarak onu öptü. "Kötü veya korkunç bir şey olmayacak. Bu akşam bir şey yapmak zorunda değiliz." Sanki bakire geliniyle balayına çıkmıştı.

Fiona, "Neden?" diye sorduğunda Logan güldü. Şu an Fiona'nın kıyafetlerini parçalamak için yanıp tutuşuyordu fakat kendisini ağır gitmeye zorladı. Uzun süre boyunca süit'in oturma odasında oturdular, karanlıkta öpüştüler, pencerele- rin ardında uzanan manzaraya baktılar. Bu çok romantik bir manzaraydı ve koltukta uzanmış öpüşürlerken, Logan ellerini ondan ayıramıyordu. Fiona on altı, Logan on sekiz yaşındaymış gibi hissediyordu. Derken en sonunda Logan onun elbisesinin fermuarını açtı, sutyenini çıkardı, sonra Fiona onun giysilerini çıkarmaya koyuldu, birdenbire ikisi de koltukta çıırılçıplaktı. Logan ay ışığının altında onun güzel bedenini görebiliyordu. Fiona'nın düzenli olarak yüzmesi ve özenli beslenmesi güzel sonuçlar vermişti. Fiona resmen genç bir kızın bedenine sahipti. Fiona da onun bedenine dokunurken, Logan'ın çok atletik görüldüğünü düşündü; artık korkmuyor-

du, utanmıyordu. Onunla her yerde olduğu kadar rahattı. Fiona onun elini tutup yatak odasına götürdüğünde, Logan'ın kadına duyduğu arzu gün gibi açıktı. Yatağa uzandıktan bir an sonra, sanki birbirlerini ezelden beri tanıyormuşçasına sevişmeye başladılar. Bu mükemmeldi, tam da istedikleri gibiydi fakat Logan böyle sevişmeyi ümit etmeye bile cesaret edememişti. İlk sevişmelerinin tuhaf olacağını, Fiona'nın son derece utangaç davranacağını düşünmüştü fakat o tutkulu bir kadındı ve Logan'a karşı hiç de utangaç değildi. Sevişmeleri bittikten sonra, Logan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, nefes nefese onun yanına uzandı.

"Fiona, inanılmazsın! Beni öldüreceksin sanırım. Utangaç falan değilsin sen!"

Fiona, "Uzun zaman olmuştu," diye fısıldayarak onu öptü.

Logan, "Merhamet et! Merhamet et!" diye haykırdığında Fiona güldü. Ardından, birbirlerine dokunurken, en sonunda tekrar seviştiler ve bu kez öncekinden de güzeldi. Logan, "Aman Tanrım," dedi, "eve döndüğümüzde seni yaktan çıkarmayacağım. Belki de emekli olmalıyız." Gecenin geç saatlerine dek gülüp eğlendiler, sohbet ettiler, en sonunda uykuya daldıklarında Logan ona arkasından sınıksı sarılmıştı. Ertesi sabah erkenden uyandıklarında, çırılçıplak, uzun ince bedeniyle yatağın başında durmuş ona gülümseyen Fiona bir meleğe benziyordu ve Logan adeta büyülenmişti. Tek gözünü açıp Fiona'ya baktığında hemen içi arzuyla doldu, onu tekrar yatağa çekti, tekrar seviştiler ve ardından bir saat daha uyudular. Daha sonra Logan onu uyandırdı. Fiona'ya Yankees oyunundan önce birkaç saat alışverişe gidebileceğine dair söz vermişti. Fiona, Bergdorf's'a gitmek is-

tiyordu ve o duş alıp giyinirken, Logan da oda servisini aradı.

Fiona beyaz keten bir elbise ve babet ayakkabılarıyla içeri girdi. Çok genç ve tazelenmiş görünüyordu. Normalde giydiği tayyörlerden ve topuz saçlarından kurtulmuştu. Logan onun serbest bıraktığı saçlarına hayranlıkla baktı, Fiona aynı zamanda ruj ve allık da sürmüştü.

Logan onu süzerek, "Tanrım, nasıl bu kadar şanslı olabildim?" dedi. "Çok güzelsin, Fiona." Uzanıp onu öptü, sonra tekrar ona duyduğu tutkuya yenilmemek için aceleyle giyinmeye gitti. Kadından uzak durmakta zorlanıyordu.

Fiona, Bergdorf's'ta alışveriş yaparken Logan da ona eşlik etti. Fiona iki çift seksi ayakkabı, bir ipek gömlek, bir de pastel pembe kaşmir şal satın aldı. Vakitleri dar olduğundan otele geri döndüler, arabaya atlayıp maça gittiler. Yankees kaybetse de çok hoş vakit geçirmişlerdi. Logan ona hediye olarak bir şapka daha satın aldı.

Güzel beyaz elbisesinin içindeki Fiona, sosisli sandviçini yerken mutlu bir ifadeyle, "Sanırım şapka koleksiyonu yapacağım," dedi. Yankees'in kaybetmesi on iki devre sürmüştü ve Logan'la Fiona çok eğlenmişlerdi. Geri dönüş yolunda kendilerini öpüşmekten alıkoyamıyorlardı.

Limuzinin içinden geçip giden New York manzarasını izlerken Logan, "Ablanı bir konuda düzeltmen gerek," dedi. "Sana demir bakire dedi ama bence bu konuda çok yanılıyor." Fiona'ya büyülenmiş bir delikanlı gibi baktı.

Fiona gülerek, "Ben onun gibi fahişe ruhlu değilim," dedi. "Biz çocukken oğlanları hep o kapardı ama sonuçta benden büyük olduğundan daha deneyimliydi. Ve o zamandan beri de uğraşlarını sürdürüyor." Ablası daha geçenlerde

İtalya'nın yarısıyla yatmıştı ve nereye gitse kendine birini buluyordu, erkekler ona bayılıyordu ve dostlukları uzun yıllar sürüyordu. Fiona daima onun bu özelliğine gıpta etmişti. Kendisi hep çok daha içine kapanık olmuştu.

Logan, "Kesinlikle doğru kardeşi seçmişim," dedi, "ama onunla o kitap üzerine çalışmayı gerçekten çok isterim. Ben ce bir makale yazarak işe başlayabiliriz."

"Ablam beraber çalışması çok kolay biridir, çok düzenli, sistemli ve dakiktir. Ben de onunla birkaç makale yazdım. Hepsi de gayet güzel oldu." Logan bunun doğru olduğundan emindi.

Otele döndüklerinde yatağa uzandılar ve televizyonda haberleri izlediler. Fiona uzun bir gün ve geceden sonra uyuklamaya başlayınca, Logan onu uyandırarak akşam yemeği için giyinmesi gerektiğini söyledi. Bu kez Fiona kısacık, seksi bir kırmızı elbiseyle ve siyah topuklu ayakkabılarla adamı afallattı; Logan önceki akşam olduğundan daha çok etkilenmişti.

Odadan çıkıp restorana giderlerken, "Neden daha sık böyle şeyler giymiyorsun?" diye sordu.

"Nereye giderken giyineceğim ki?" Fiona güldü. "İşe giderken mi? Palo Alto'daki favori barımızda mı? AT&T Park'ta mı? San Francisco'da nerede böyle şeylerle dolaşabilirim ki? İki yıldır dolabımın bir köşesinde duruyordu." Ve o gece için mükemmeldi. Fiona, La Grenouille'e adım attığı anda içerdeki bütün erkekler dönüp ona baktı; üstelik de NTA'nın CEO'su olduğunu bilmeden. Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu, Fiona yalnızca şık ve seksi görünüyordu. Yemeğe başladıklarında Logan, "Çok seksi görünüyorsun," dedi. "Burada böyle giyindiğine göre seni sık sık New York'a getireceğim demektir."

La Grenouille'de müthiş bir yemek yedikten sonra otele dönüp seviştiler. Televizyonda ikisinin de izlemek isteyip de vakit bulamamış olduğu bir filme rastladılar, film bitince de sevişip uyudular.

Ertesi sabah kahvaltı ettiler ve Central Park'taki model tekne gölünün etrafında uzun bir yürüyüşe çıktılar. Eve dönüş yolculuğu için ikisi de kot pantolon giymiş, Fiona'nın güzel kıyafetleri bavuluna tekrar yerleşmişti. Logan'la beraber bir bankta gelip geçen insanları izlerken Fiona adama baktığında farklı bir şey gördü.

Logan, "Ne oldu?" diye sordu ve onu öpüp kolunu omzuna attı.

Fiona, "Bana aitmiş gibi görünüyorsun," diye fısıldadığında, Logan gülümsedi.

"Öyleyim. Bu hafta sonu ebedi sahibem oldun."

Fiona uzun uzun gülümseyerek, "Sen de benim sahibimsin," dedi. Daha sonra otele döndüler, bavullarını aldılar, havalimanına gittiler ve onları eve götürecek uçağa bindiler. Fiona neredeyse tüm yol boyunca başını Logan'ın omzuna yaslayıp uyudu. Yorgundu, huzurluydu ve artık onun yanında tamamen rahattı. Hayatının en güzel hafta sonunu geçirmişti. Logan onu akşam eve bırakırken, bir CEO'nun değil, bir kadının gözlerine bakıyordu.

Fiona, "Neden bende kalmıyorsun?" diye sorduğunda Logan tereddüt etti. Fiona'nın işe gitmeden önceki gecesinde gerçek hayatına müdahale etmek veya şansını zorlamak istemiyordu.

"Emin misin?"

"Evet, eminim." Fiona ona odanın ve banyonun yerini

gösterdi, daha sonra kendisi bavulunu boşaltırken Logan da ona arkadaşlık etti. Fiona, Logan'ı kendi yatağında gördüğünde gülümsedi. "İşte bu harika bir manzara," dediğinde ikisi de güldü. New York romanslarını Portola Valley'deki eve taşımışlardı. İşleri bittikten sonra havuzda çıplak yüzdüler. Fiona onun varlığından çok mutluydu. Logan burada olmasaydı, New York'ta beraber zaman geçirdikten sonra kendini çok yalnız hissedecekti.

Haberleri, borsa trendlerini ve bunların ekonomi üstündeki etkilerini konuşarak kurulanıp eve girdiler ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa geçtiklerinde Logan, "Benden hâlâ bıkmadın mı?" diye sordu. Yatağa geçtiklerinde de "Ben halimden çok memnunum," diye ekledi. Sonra sabah altıda Fiona'nın alarmı çalana dek deliksiz uyudular.

Logan sabah yumurta, kızarmış ekmek ve kahveden oluşan bir kahvaltı hazırladı ve Fiona pastel gri ipek bluzu ve ceketiyle, işe giderken topuz yaptığı saçlarıyla içeri girdiğinde, kocaman bir gülümseme takındı. Logan artık onun özel yanını bildiğinden, Fiona gözüne çok farklı geliyordu. Fakat onun her yanını seviyordu.

"Seni seviyorum," diyerek uzandı ve onu öptü. Fiona da gülümseyerek kahvesinden bir yudum aldı, ardından *The Wall Street Journal*'a uzandı. Tıpkı Logan gibi, güne erken başlamak için ofise erken gitmekten hoşlanırdı.

Fiona gazetesinin arkasından ona bakıp gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum," dedi. Ardından ona *The New York Times*'ı uzattı ve yarım saat sonra işlerine gitmek üzere evden ayrıldılar.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

İşçi Bayramı tatilinde Mark annesini görmek için New York'tan geldi. Afrika'dan yeni dönmüştü ve Fiona, okulu tekrar başlamadan önce oğlunu görmek istiyordu. Mark'ın kız arkadaşı hastanede mesaideydi, bu nedenle Mark tek başına gelmişti. Annesinin hafta sonunu bir adamla beraber New York'ta geçirdiğini öğrenince şok oldu.

Mutfakta gördüğü kız kardeşine, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

Alyssa bilmiş bir ifadeyle, "Bu yaz," dedi. "Fazla kasma çünkü adam çok tatlı biri. Üstelik anneme bayılıyor." Alyssa'nın onayladığı belliydi.

"Böyle bir şey olacağını hayatta tahmin edemezdim." Mark bu konuda ne hissettiğini henüz bilmiyordu ve adamla konuşana dek bir yorumda bulunmayı erteledi. Annesi konusunda fazlasıyla korumacıydı.

"Ben de tahmin edemezdim ama ilişkileri iyi gidiyor. Annemle ben vakit geçireceksek adam resmen ortadan kayboluyor." Mark onu başını sallayarak dinledi ve havuza gittiğinde Logan'ın yanına oturdu. Bir süre Afrika hakkında

konuştular ve Logan ona Mandela'yla geçirdiği zamandan bahsetti. Mark görünür şekilde etkilenmişti, özellikle de Logan'ın kibirli olmamasından. Logan bunun hayatının en ilginç ve öğretici deneyimi olduğunu söyledi. Bu röportaj serisi için Pulitzer aldığının bahsini ise Fiona laf arasında geçirmişti. Bu, oğlunun Logan'a duyduğu saygıyı perçinledi.

Jillian cumartesi günü öğle yemeğinde onlara katıldı. Yanında bir sürü dosya getirmişti, onları havuz kenarındaki masanın üstüne yığdı ve Logan'a söz verdiği gibi araştırmalarını getirdiğini söyledi. Daha sonra bir saat boyunca bunları incelediler.

O akşam hep beraber yemek yediler, bol bol gülüp eğlendiler. Logan'ın Fiona'yla ilişkisi de böyle kahkahalarla geçiyormuş gibi görünüyordu. Ertesi gün Logan, Fiona ve çocuklarını beyzbol maçına götürdü. Fazladan iki bilet almıştı ve tribünde ma hakkında sohbet edebileceği Mark'ın yanına oturdu. Giants yeniden kazandı ve artık World Series çantada keklik olduğundan, Logan'ın keyfi çok yerindeydi. Mark'ın da beyzbol taraftarı olduğunu görmek onu çok mutlu etmişti. Pazartesi günü Logan onları ailecek zaman geçirmeleri için yalnız bıraktı. Araya girmek istemiyordu; böylece şehir merkezindeki evine dönüp Jillian'ın ona getirdiği materyaller üstünde alışabilecekti.

O gittikten sonra kahvaltı ederlerken Mark, "Arkadaşını sevdim anne," dedi.

Alyssa onu onaylayarak, "Evet, ben de öyle," dedi.

Mark hafif bir endişeyle, "Peki ilişkiniz ciddi mi?" diye sordu.

"Artık benim yaşımda 'ciddi' ne demek emin değilim."

Fiona çocuklarına bakarak gülümsedi. "Ondan hoşlanıyor muyum? Evet, hem de çok. Onu seviyor muyum? Sanırım evet. İlişkimiz güzel gidiyor ve sanırım şimdilik bunu bilmemiz yeterli. Evlenip çocuk yapmayacağım. Artık bunlarla işim bitti." Çocukları memnun olmuşa benziyordu. Sonra Fiona, Alyssa'ya dönerek, "Bu arada John nasıl?" diye sordu. John babasının büyük skandalından sonra bütün zamanını annesiyle Tahoe'da geçiriyordu ve Fiona onu uzun zamandır görmüyordu. Alyssa da sürekli mesajlaşmaları ve konuşmalarına karşın, onu pek görmüyordu. John'un dediğine göre herkes hâlâ çok üzgündü.

Alyssa, "Şehir merkezinde bir apartman dairesine taşınıyorlar," diye açıkladı. "Olaydan beri babasını görmemişler. Hiç kimse onunla görüşmek istemiyor. Hepsi çok öfkeli." Bunun nedenini anlamak kolaydı ve Fiona bu aile için çok üzülüyordu. Alyssa, "Görünüşe bakılırsa," diye devam etti, "babası öteki kadınla da evlenmeyecekmiş ama John'un annesi onu geri kabul etmiyor."

Fiona fısıldarcasına, "Onu suçlayamam," dedi. "John'la konuştuğunda ona sevgilerimi ilet. İsteddiği zaman burada kalabileceğini söyle."

Mark o akşam gece uçağıyla New York'a dönecek, Alyssa da o hafta Stanford'da derslerine başlayacaktı. Weston'lar da o hafta içi Tahoe'dan taşınacaklardı ve Lindsay okula başlayacaktı.

Tahoe'daki hafta sonu Liz'in beklediğinden çok daha iyi geçti. Tom da dâhil olmak üzere bütün çocukları evdeydi. Liz

John'a Alyssa'yı özlediğini söylediğinde John onun annesi ve ağabeyiyle beraber Portola Valley'de olduğunu belirtti.

Liz çocuklarına bakarak, "Bu yaz böyle berbat geçtiği için çok üzgünüm," dedi. Fakat artık en kötü süreci atlattıklarından, tuhaf bir huzur hissediyordu. Korkacağı başka bir şey kalmamıştı. Bu hayatının en berbat yazı olmuştu fakat ondan sağ çıkmışlardı ve büyük oğlunu yeniden aralarında görmekten, daha sık eve uğramasından ötürü de mutluydu. Liz onların babalarını ne zaman göreceklerinden emin değildi fakat bu onların arasındaydı ve karışmak istemiyordu.

Marshall'la Ashley'nin evlenmeyeceğini John'dan duymuştu. Marshall oğluna söylemişti. Marshall, Ross'taki evde ona geri dönmeye çalıştığından, Liz bunu duyduğuna hiç şaşmamıştı. Ashley'nin de onu istememiş olabileceğini düşünüyor ve çocukları için üzülüyordu.

Tom akşam yemeğinde, "Şehre ne zaman taşınyorsun anne?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Önümüzdeki hafta birkaç yer bakacağım," dedi ve gülümseyerek, "hepinizi rahatça ağırlayabileceğim büyük bir ev bulmak istiyorum," diye ekledi. Hâlâ hüzünlü olmakla beraber zamanla iyiye gidiyordu ve Lindsay bu süreç boyunca ona çok destek olmuştu. Marshall bombayı patlattıktan sonra Liz ve çocukları çok daha iyi geçinir olmuştu. Lindsay şaşırtıcı derecede olgun ve kontrollü görünüyordu, adeta tek gecede bir yetişkine dönüşmüştü.

Babalarının o hafta sonu Ross'taki evden taşınacağını biliyorlardı fakat üstüne konuşmadılar. Nerede kalacağını kimse bilmiyordu. John onun belki Palo Alto'daki Four Se-

asons'ta kalabileceğini düşünüyordu fakat emin değildi. Marshall aldığı eşyaları depoya koyacağını söylemişti. Almak istediği eşyaların bir listesini yapıp Liz'e onaylaması için göndermişti.

Çocuklar hafta sonu boyunca su kayağı yaptı ve Liz de bu konuda şikâyet etmemeye ve endişelendiğini belli etmemeye çalıştı. Sadece evde oldukları için memnundu ve Tom'un sorumluluk sahibi olduğunu biliyor, Lindsay kullanmadığı sürece iki oğlunun botu idare edebileceğine güveniyordu.

Liz hâlâ devamlı yorgun hissediyordu. Sanki korkunç bir kazadan çıkmıştı fakat yavaş yavaş, günbegün iyileşiyordu. Marshall'ı düşünmemeye çalışıyordu ve ismini anmıyordu. Marshall artık tabu olmuştu.

Yazın son günü, arabayla şehre dönmeden önce iskelede durup göle baktı. Hava çoktan serinlemişti. Liz'in aklında burası daima Marshall'ın Los Angeles'taki sevgilisinden ve çocuklarından bahsettiği, ondan boşanacağını söylediği yer olarak kalacaktı. Liz, Tahoe'daki evi de satacaktı fakat henüz çocuklarına söylememişti. Gelecek yaz başka bir yerde bir ev kiralayabileceklerini düşünüyordu. Buraya bir daha asla dönmek istemiyordu.

Tom, "Hazır mısın anne?" diye seslendi. Arabaya bavulları yüklemişti ve Lindsay'le annesini yaz için getirdikleri tüm eşyalarla birlikte Ross'a bırakacaktı. John şehre kendi arabasıyla dönecekti. Lindsay ve John'un okulunun başlamasına birkaç hafta vardı.

Liz arabaya bindiğinde, "Göçebelere benziyoruz," dedi ve birden gülümsediğini fark etti. Bunu garipsedi fakat son-

ra dikiz aynasına bakan Tom'un ve Lindsay'in de gülümsediğini gördü. Tom böyle düşünmemişti ama bu işten zararsız çıkacaklarmış gibi görünüyordu. Yola çıktıklarında Liz gözlerini yumdu ve başını koltuğa yasladı.

Geoff, Ashley'yi ve ikizleri İşçi Bayramı tatilinde Santa Barbara'daki Coral Casino'ya götürmüştü. Kendall'la Kezia'ya küçükken anneleriyle beraber buraya geldiklerini anlattığında kızlar kıkırdayarak onu dinledi. Ashley en sonunda o hafta içi görüşmeye hazır olduğunu söylemişti. Aradan o kadar fazla zaman geçmediği halde ikisine de ezelden beri görüşmüyorlarmış gibi geliyordu. Ashley haber verdikten sonra Geoff hemen atlayıp yanına gelmişti.

"Seni on sekiz yıl daha göremeyeceğimi düşünmüştüm," diye takıldı ona. Ashley, Geoff Los Angeles'a ilk geldiğinde nasılsa öyle görünüyordu fakat daha sessiz sakindi ve Geoff yemek sırasında onun zayıflamış olduğunu düşündü; buna karşın Ashley'nin morali yerindeydi. Geoff de senaryolarla uğraştığından bu süreç boyunca çok sıkı çalışmıştı.

Geoff, Ashley'ye olan bitenlerle ilgili bir şey söylemedi, sadece onu gördüğüne mutluydu ve sahilde yürürken Ashley elini tuttuğunda buna şaşırmadan edemedi. Dönüp ona baktığında Ashley gülümsedi ve Geoff'in dünyası anında aydınlandı. Ashley, Marshall'la işleri çözmeye çalışırken onu öptüğü için yanlış yaptığını düşünmüştü. Onun kafasını daha fazla karıştırmak gibi bir niyeti yoktu. Fakat Ashley artık her şeyi halletmiş ve huzura kavuşmuş görünüyordu. Geoff onun

gözlerinde bir parça acı görüyordu, onun hâlâ yas sürecinde olduğunu biliyordu fakat bir yandan ciddi oranda düzeldiğini de fark etmişti. Ashley'nin elini sımsıkı tuttu, sonra kızlarla oynamak için denize koştular. Geoff, Ashley ve kızlar birbirlerine su sıçratıyor, Geoff, Ashley'yi suya daldırıyor, hepsi bağırıp çağırıyor, gülüyor, oynuyordu. Ashley'nin sarı bukleleri sıırıslıklamdı. Derken Geoff ona çarptı, göz göze geldiler ve bir süre öyle kaldılar.

Geoff, "Seni özledim," dedi.

Ashley gülümseyerek, "Ben de öyle," dedi. Sonra Ashley onu dalgalara doğru çekerken, Kendall'la Kezia da ileriden gülerek onları izledi.

O akşam Los Angeles'a döndüklerinde tatilin çok güzel geçtiği konusunda herkes hemfikirdi. Ashley çok iyi vakit geçirdiğini söylediği zaman Geoff ona baktı, Ashley de yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Marshall içeri girdiğinde toplantı başladı. Ciddi ve ağırbaşlı bir hali vardı ve siyah bir ceket giymişti. Toplantı masasında karşısında UPI kadar büyük olmasa da nüfuzlu bir Boston şirketinden gelen üç yetkili oturmuştu; şirketlerinin son iki yıldaki büyüme hızı kayda değer ölçüdeydi. Şirket şimdi ülkedeki en büyük ikinci firma olmak üzereydi ve tüm rakiplerini geride bırakıyordu. Şu an şirketin ihtiyacı olan tek şey dümene geçecek güçlü bir liderdi. Boston'daki merkezde herkes bu kişinin Marshall Weston olması yönünde hemfikir-di. Onun UPI'ı bırakıp bırakmayacağı konusunda hiçbir fikirleri yoktu fakat Kaliforniya'ya onu ikna etmek için gelmişlerdi. Marshall onları heyecanla dinledi. İki gündür ikinci kez bir araya geliyorlardı ve adamlar o akşam Boston'a dönüyordu.

Marshall henüz teklife evet dememişti fakat adamların söyleyeceklerini dinlemek istiyordu. Böyle bir hamle yapması için, her açıdan tatmin edici bir teklifle gelmeleri gerekiyordu; hisse senedi opsiyonları, ikramiyeler, şirketten pay ve olabilecek her türlü avanta bu teklife dâhil olmalıydı. Marshall'ın UPI

sözleşmesi çok iyiydi ve şirkete sadıktı fakat onun konumundaki herkes gibi satın alınmaya açıktı ve Boston Technology firması da bunun için elinden geleni yapıyordu.

Çekimser bir tavırla, "Eh, beyler, bu ilginç bir teklif," dedi. Buna karşın adamlar henüz ona cazip gelen bir teklifte bulunmadıklarını fark etmişti. Hayal kırıklığına uğramışlardı fakat hâlâ ellerinde sona sakladıkları birkaç kozları daha vardı. Toplantı sona ermeden önce, aynı zamanda bir yönetim kurulu üyesi olan araştırma komitesi başkanı özenle hazırlanmış bir liste içeren bir kâğıdı masanın üstünden Marshall'a uzattı. Son teklifi yapmak kendisine verilmişti. Her an Marshall'ın kullanımına hazır özel jet. Yılda fazladan on milyon dolar ve buna ek olarak dilediği zaman satabileceği, iki yüz milyon dolar değerinde hisse. Bunun yanı sıra, imzayı attığı andan itibaren geçerli olmak üzere, şirketin kârından bağımsız olarak, beş yılda ekstra üç yüz milyon dolar. Onun neler yapabileceğinden işte bu kadar eminlerdi. Marshall onlarla beş yıl çalışırsa, yarım milyar dolar kazanacaktı. Kâğıdı okudu, ayağa kalktı, elini uzattı. "Anlaştık." Adeta etrafa ışıklar saçıyordu, aynı şekilde diğer şirketin yetkilileri de. Bu Marshall'ın gördüğü en iyi teklifti ve iş dünyasında tarihe geçecekti. Adamlar anlaşmanın şartlarını gizli tutmakta hemfikir oldu ve nezaketen Marshall UPI'dan ayrılana, yönetim kurulunu bilgilendirene dek herhangi bir duyuru yapılmayacağı konusunda anlaştılar. Herkes bu fikre katıldı ve anlaşma böylece mühürlendi.

Marshall gözden ırak bir yerde seçtikleri toplantı odasından, zaten fakir olmasa da, yakında çok ama çok zengin olacak bir adam olarak çıktı.

Hızlı adımlarla binadan ayrılıp kendi şoförünü kullanmak istemediğinden bugün için kiraladığı limuzine bindi ve UPI'daki ofisine döndü. Bu tatsız yaz çok güzel sona ermişti ve UPI'dan tam da istediği gibi ayrılacaktı. Cinsel taciz suçlamasından ve Ashley meselesinden beri UPI'dan ayrılmayı zaten istiyordu. Ashley'yle işler farklı gitseydi veya Liz'le evliliğini kurtarabilseydi şirketten ayrılmak istemezdi. Buna karşın artık her şey bitmişti ve şirketle de bir bağı yoktu. Çocukları büyümüştü ve neredeyse hepsi kendine bakabilecek durumdaydı. Ailesi boşanmayla paramparça olmuştu. Çocukların eninde sonunda sakinleşeceğini ve akıllanacağını biliyordu. İkizleri görmek için bir kez Malibu'ya gitmişti; Noel'de de birkaç günlüğüne onları Hawaii'ye götürecekti. Onlar büyüdüğünde görüşmeleri daha kolay olacaktı fakat şimdilik Ashley kızlara iyi bakıyordu, zaten kendisinin de yapacak mühim işleri vardı. Ashley veya Liz'le temasa geçmek de istemiyordu. Artık köprüleri yakmıştı ve özgür bir adamdı. En iyi teklifi almak ve istediği yere gitmek için özgürdü. Boston Technology ülkedeki en geleceği parlak şirketlerden biriydi. Marshall bir değişikliğe, yeni sulara yüzmeye hazırdı. Onlar da Marshall'ın sunacaklarının farkındaydı ve onu gereğince, değerince ödüllendirmeye niyetlilerdi. Beş yıl içinde yarım milyar dolar Marshall'a uygundu. Buna ek olarak, ona daha yeni artırdıkları astronomik bir maaş ve kârlardan ikramiye sunmuşlardı; bu ikramiyeler her yıl katlanarak artacaktı. Marshall beş, olmadı on yıl içinde, bankada bir milyar dolarının olacağına emindi. Bu son aylarda yaşadığı güçlükleri şöyle böyle telafi ediyordu. Şirket yetkilileri onu

15 Ekim itibariyle Boston'a bekliyordu ve bu tarih Marshall için uygundu. UPI'a ucu ucuna bildirmiş olacaktı fakat yine de zamanlaması makul sayılırdı, ayrıca Marshall bunu hak ettiklerini düşünüyordu. Artık onlara sadık olmasına gerek yoktu. Boston Technology doğru fiyata kalbini kazanmıştı.

Limuzinin içinde ofisine dönerken, mutlu bir adamdı.

Marshall, Boston Technology'yle görüştüktan beş gün sonra Fiona yönetim kurulu toplantısının ardından Nathan Daniels'la konuştu. Marshall Weston'ın UPI'dan ayrılacağına ve BT tarafından astronomik bir teklif aldığına dair bir dedikodu duymuş ve çok heyecanlanmıştı. Bu duyum, UPI'da çalışan bir arkadaşı tarafından da onaylanmıştı. Görünüşe bakılırsa bu doğrudu. Nathan Daniels, Marshall'ın alacağı ve kimsenin bilmediği miktar hakkında bir sürü söylenti olduğunu söyledi. Yıllardır, belki de hiç, sektörde böylesine sansasyonel bir haber olmamıştı. Nathan'ın dedikodu yapması görülmemiş şeydi fakat kendini tutamamıştı.

Logan o akşam içeri girdiğinde Fiona da kendini kontrol etmekte zorlanıyordu. Logan, Portola Valley'de pek çok akşamı onunla geçiriyordu ve Fiona günün sonunda eve gitmekten, onu orada bulmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Beraber yemek hazırlıyor, yatmadan önce havuzda yüzüyorlardı. Fiona, Logan'ın şehirde, Upper Haight'teki evini de seviyordu fakat oraya ancak hafta sonları gidebiliyordu. Hafta içi işyerine yakın bir yerde olması gerekiyordu ve Logan bu konuda son derece anlayışlıydı; hayatın her alanında olduğu

gibi, bunu da onun için kolaylaştırmak üzere haftada defalarca kez şehirden oraya yol yapıyordu.

Fiona o içeri girer girmez, "Bugün duyduklarıma inanamayacaksınız," dedi.

"Tahmin edeyim mi?" Logan meraklanmış ve heyecanlanmıştı. O da eve gelince Fiona'yı bulmaya bayılıyordu. Seks hayatları muhteşemdi ve ilişkilerinde her şey yolunda görünüyordu; beklediğinden bile güzeldi.

"Bugün yönetim kurulu toplantımızdan sonra duyduğum şey sadece bir dedikodu ve kaynağın olmak istemiyorum," diye hatırlattı. "Marshall Weston UPI'dan ayrılıp Boston Technology'ye geçecekmiş; ona resmen bir servet ve inanılmaz avantalar veriyorlarmış. Ceza ödemedi istediği zaman satabileceği hisse senedi opsiyonları, uçak, aklına ne geliyorsa; listede bir tek mutfak lavabosu ve cinsiyet değiştirme ameliyatı yokmuş!"

"İşte bu son saydığın onun işine yarayabilirdi! Ondan daha iyi bir aday düşünemiyorum!" Logan güldü. Artık herkes Los Angeles'taki kadınla olan saçmalıkları, iki gayrimeşru çocuğu olduğunu, geçtiğimiz günlerde boşanma davasının başladığını biliyordu. UPI'dan biri açıklamıştı ve BT'deki yeni işi hakkında da konuşuluyordu. Logan da dedikoduları duymuş fakat Fiona'ya hiçbir şey söylememişti. Aldığı bilgiler dedikodudan ibaret değildi ve şirketteki güvenilir bir kaynaktan geliyordu.

"Sadece ona özel 57 marka uçağı olacakmış." Çakmak çakmak gözlerle bakan Fiona, Logan'ı eğlendiriyordu. Fiona da birinci ligde oynuyordu fakat Silikon Vadisi'ndeki tüm

CEO'lar birbirinin başarılarını takip ediyor, bazıları astronomik rakamlar içeren son anlaşmalar hakkında dedikodu yapmaya bayılıyordu.

Logan, "Bebeğim, sen de zam almalısın," diye takıldı ona.

"Aynen öyle," dedi Fiona. Kızmış taklidi yapsa da aslında Marshall hakkındaki dedikodunun keyfini çıkarmakla meşguldü. Üstelik NTA'yla kontratı da gayet tatmin ediciydi. O ve çocukları hayatları boyunca güvendedeydi ve Logan da Fiona için mutluluk duyuyordu. Açıkçası bunu kendisi başaramazdı ve bütün bu rakamlar ona monopoli oyunundaki paralar gibi geliyordu. Fiona ona ne kadar kazandığından asla bahsetmiyordu, Logan da sormuyordu, zaten umurunda da değildi. Fiona temel ihtiyaçları dışında fazla bir isteği olmadan, gayet mütevazı bir hayat sürüyordu. O akıllı başında bir kadındı. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Bence o şanslı bir adam. Pisliğin teki ama sürekli dört ayağının üstüne düşüyor. Bu yaz, çocukları ve hayatındaki kadınları adeta ezip geçti, bir fahişeyle yatıp UPI'ı bir sansasyonun eşiğinden döndürdü ve Los Angeles'ta bir kadınla başka bir skandala bulaştı; şimdi de BT onu bilmem ne kadar dolara satın alıyor ve adam bir kahramana dönüşüyor. Hakını vermek lazım şimdi, oyunu nasıl oynayacağını iyi biliyor. Her zaman zirveye çıkmanın yolunu buluyor. En azından mesele para olunca. İnsan olaraksa bence besin zincirinin en altında." Fiona da Marshall'dan pek hoşlanmıyordu fakat onun içinde bulunduğu durumu biçimlendirmesi ve daha da fayda sağlayacağı bir hal ortaya çıkarmasını izlemek inanılmaz bir şeydi. "Üstelik," diye devam etti Logan, "ailesi dâhil

herkesi kandırdığı halde hiç zarar görmeden tereyağından kıl çeker gibi paçayı kurtarıyor. Adama bak sen!”

Fiona, “Bunu yazacak mısın?” diye sordu. “Herkes onun BT’ye geçeceğini bilse de benim söylediğim hiçbir şeyi yazamazsın. Bir arkadaşı aradım ve Marshall’ın iki yüz milyon dolara yakın para alacağını söyledi.” Fiona hiç de kıskanmış gibi görünmüyordu. Sadece heyecanlıydı.

“Bebeğim, bu tür hikâyeler için kullandığım bir kaynağım var zaten. Bütün hafta boyunca onunla irtibattaydım ama hikâyeyi yazmadan önce bilgilerimin gerçekliğinden emin olmalıyım.” Logan dedikodulardan yola çıkarak yazan biri değildi, o sorumlu bir gazeteciydi ve gerçek haberler yapıyordu.

Akşamın geri kalanında Marshall Weston’dan bahsetmeye devam ettiler. Meselenin daha insani yanı düşünüldüğünde Fiona, John’un, babasının Boston’a taşınacak olması hakkında nasıl hissettiğini merak ediyordu. Duyduğuna göre anlaşma mühürlenmişti. Fakat Alyssa çocukların hâlâ onunla görüşmediğini, bunu yapmak istemediğini, annelerini desteklediklerini söylemişti. Fiona merak etse de John’un BT meselesini bilmemesi ihtimaline karşı, Alyssa’ya bir şey soramıyordu. Anlaşma henüz açıklanmamıştı, muhtemelen birkaç hafta sonra, Marshall şirketten ayrılmadan hemen önce açıklanacak, böylece UPI o zamana dek bir başkasını bulacaktı ve şirket dengesini kaybetmeyecekti. Fakat bu duyulduğunda büyük bir haber olacaktı.

En sonunda Logan ve Fiona bu konu hakkında konuşmayı bitirdi ve yatakta rahatça uzanıp başka konulara daldı. Geceyi hemen her akşam olduğu gibi, sevişerek noktadılar. Fiona hayatında hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Fiona sonraki birkaç gün boyunca işyerinde Marshall hakkında daha dişe dokunur bir şeyler duymadı. Ortalıkta, tanınmış genç bir girişimcinin bir serbest fondan yüz milyon dolar çaldığına ilişkin bir dedikodu dolanıyordu. Bu şu sıralar öyle çok da aman aman bir hikâye sayılmasa da Logan ona dair kapsamlı bir haber yaptı.

Logan salı akşamını şehirdeki evinde geçirdi, bir yazı yetiştirmesi gerekiyordu fakat cuma akşamına Portola Valley'deki eve dönecekti. Cuma sabahı Fiona kahvaltıda *The Wall Street Journal*'ı açtığına, birinci sayfada Marshall Weston'ın bir fotoğrafını ve Logan'a geçen akşam anlattıklarını yazıya dökülmüş halde buldu. Makalede kaynağın yüksek mevkide bir isim olduğu yazıyordu ve Fiona'nın söylediği, söylemediği her şey okurlara aktarılıyordu. Fiona kendini kaybetti. Makalenin altında Logan'ın imzası vardı. Yaptığı şeyi inkâr etmesi imkânsızdı. Logan onu kaynak olarak kullanmış, sözünü tutmamıştı. Fiona ona bir daha asla güvenemezdi. Logan'ın yatakta ne kadar iyi olduğu umurunda değildi, o bir yalancıydı. "Yüksek mevkide bir isim" Fiona'dan başkası değildi. Fiona onu öldürmek istiyordu. İşe gitmek için evden çıkmadan önce Logan ona mesaj attı ama Fiona cevap vermedi. Bütün günü öfkeden delirerek geçirdi.

Logan onu öğle vakti aradığında Fiona telefona çıkmadı. O akşam gelmemesini de söylememişti çünkü yaptıklarını onun yüzüne vurmak, canına okumak ve onu kovmak istiyordu. Onu bir daha görmeye niyeti yoktu. Logan onun kariyeri için çok tehlikeliydi ve sözünü tutmayan onursuz bir insandı. Güven, Fiona'nın hayatındaki en mühim şeydi ve bu

Logan için de böyle olmalıydı. Birisi onun “gizli kaynağını” araştırırsa ve Fiona’ya ulaşsa, Fiona tam budala konumuna düşecekti. Fiona hiç kimsenin itibarıyla oynamasına izin veremezdi. Logan işte tam da bunu yapmıştı.

Logan eve girdiğinde, bütün gün boyunca öfkeden kudurmuş olan Fiona oturma odasında onu bekliyordu. Eve erken gelmek için işten erken çıkmıştı ve Logan içeri adımını atar atmaz onun yüzündeki ifadeyi görüp bir şeylerin ters gittiğini anladı. Fiona onun suratına gazeteyi fırlattı.

Logan şaşkın şaşkın, “Ne oldu?” diye sordu. “Seni bütün gün aradım ama telefonlarıma çıkmadın.” Şimdi bunun nedenini anlıyordu.

“Ne kadar aşağılık olduğunu yüzüne söylemek istedim. Sen pisliğin tekisin. Bana söz verdin, benden asla bilgi almaya çalışmayacağına dair söz verdin ve sözünü tutmadın!” Fiona ona fırlattığı ve şimdi yerde duran, Marshall Weston’ın kapağında arzı endam ettiği *The Wall Street Journal*’a işaret etti.

Logan’ın yüzü kasıldı, şok olmuştu. “Bana duyduklarının ‘dedikodu’ olduğunu söyledin ve ona dayanarak bir şey yapmadım. Her zamanki kaynağımdan öğrenene dek hamlede bulunmadım. O kaynak da senin anlattıklarını ve daha fazlasını söyledi. Bana söylediklerinden tek kelime bile kullanmadım, Fiona. Böyle bir şey asla yapmam. Ben her zaman sözümü tutarım. Bana söylediğin her şeyi ve daha fazlasını zaten kaynağım anlattı. Amatörlerden bilgi almam, Fiona. Ben yalnızca profesyonelleri kullanırım.” Logan hem öfkelenmiş, hem de gücenmişti. Artık ikisi de seslerini yükseltmişti, hatta Fiona resmen bağırmişti.

Logan, "Sen her zamanki kaynağımın anlattıklarının yarısını falan anlattın. Ben sıradan dedikodulara bakmam, gerçek bilgiye bakarım. Sen zaten kaynak olamazsın. Zeki, ağzı sıkısın ve ayrıca sana asla ihanet etmem. Seni seviyorum, dahası sana saygı duyuyorum. En azından şimdiye kadar duyuyordum. O yüzden bilmediğin şeyler hakkında beni suçlamaya kalkışma. Ben sende sadece tek bir şey görmek istedim, o da sevdiğim, seviştiğim, değer verdiğim kadındı. Seninle dedikodu yapabilirim. Ama inan bana bebeğim, sen benim gibi bir gazeteci için kaynak olamazsın." Logan sözlerini tamamladıktan sonra kapıyı çarpıp evi terk etti. Fiona ona bir şey fırlatmak istedi fakat yanında yöresinde bir şey yoktu. Üstelik onun söylediklerine de inanmıyordu. Logan ağzından çıkan her sözcüğü kullanmıştı. Makaleyi tekrar okuduğunda, Logan'ın söylediği gibi, daha fazla bilgi olduğunu gördü fakat Logan ona anlattığı her bir sözcüğü de dâhil etmişti. Marshall Weston'ın beş yıl içinde yarım milyar dolar alacağını okuduğundaysa gözleri yuvalarından fırladı. Bu korkunçtu. Marshall pisliğin tekiydi. Fiona'ya kalırsa, Logan'ın da ondan farklı bir yanı yoktu.

O akşam evde hışımla gezinerek kapıları çarpıp, dolap kapaklarını sertçe kapattı. Bunu bir olasılık olarak konuşsalar da Logan'ın buraya taşınmasına göz yummadığı için minnettardı, yoksa şimdi onu evden kovmak zorunda kalacaktı. O akşam çamaşırları yıkadı ve kurutucuda fazla beklettiğinden giysileri yaktı. Aynı şekilde, akşam yemeğini mikrodalga fırında fazla bekletip yanmasına neden oldu. Banyoya girdiğinde de suyu fazla sıcakla ayarladı. Logan'a pisliğin teki

olduğunu söyleyen bir e-posta yazmayı düşünse de bundan vazgeçti. Logan da ona yazmadı; ne bir özür, ne bir mesaj. Fiona zaten bunu umursamıyordu. Sözünü tutmadığı, güvenini suistimal ettiği için onu asla affetmeyecekti. Birden, bir gazeteciyle yatarak gizli bilgiler sızdırılmasına alet olan Harding Williams'dan hiçbir farkının olmadığını fark etti. Şimdi kendisi de aynısını yapmıştı. Tek fark, Fiona evli değildi, kimseyi aldatmamıştı ve kendi çalıştığı şirketin sırlarını açığa çıkarmamıştı. Buna karşın duyduğu dedikoduları paylaşmıştı ama ona kalırsa, Logan'ın yaptığı şey çok daha korkunçtu. Logan ne kadar ateşli bir biçimde inkâr ederse etsin, onu "gizli kaynak" olarak kullanmıştı.

Fiona gece boyunca gözünü kırpmadan bunları düşündü. Sabah olduğundaysa hem Logan'a hem de kendisine daha da öfkeliydi. Onunla ilişkiye başladığı için pişmandı. Jillian'la tenis oynayacaklardı ve başta iptal etmek istiyordu fakat en sonunda gitmeye karar verdi. Tenis kortunun otoparkında arabasından bir fırtına bulutu gibi çıktığında, ablası şok içinde kaldı.

"Aman Tanrım, galiba kötü bir gün. Bir şey mi oldu?"

Fiona, "İyiyim," dedi ve korta doğru yürümeye koyuldu. Maç sırasında öyle bir servis attı ki az kalsın ablasının kafasını kopartıyordu. Jillian geriye atılıp kendini kurtardı.

"Yüce Tanrım! Ne oldu sana? Savaşa mı girdik?"

Fiona, "Hayır, sadece kızgınlım," dedi ve aynı sertlikte bir başka servis attı.

Jillian, "Âşıklar kavga mı etti?" diye sordu.

"Bitti o iş. Konuşmak istemiyorum. O bir pislik."

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Yardım edebileceğim bir şey var mı?” Jillian bu öfke nöbetinin yakında geçeceğini umuyordu. Fakat Fiona cinayet işleyecekmiş gibi görünüyordu. Jillian ablasını yıllardır bu halde görmemişti. Tenis maçını kazanmıştı ama zaferin bedeli büyüktü.

Maçtan sonra biraz konuştular. Fiona en sonunda, “Beni kaynak olarak kullandı,” dedi. “Başta asla böyle bir şey yapmayacağına söz vermişti ama sözünü tutmadı.”

Jillian şaşırarak, “Emin misin?” diye sordu. “Kusura bakma ama adam bir profesyonel. Muhtemelen kenarda senden çok daha iyi köstebekleri vardır.”

Fiona, “Hayır, beni kullandı,” dedi ve birden aşırı hüznünlü bir ifadeye büründü. “Ondan hoşlanıyordum. Hatta onu seviyordum, kötü yanı da bu zaten. Ama ona dönme-yeceğim. Her şey bitti. Güvenemediğim bir adamla beraber olamam. Ayrıca kahvaltıda söylediklerimi alıp haber yapacaksa kariyerim tehlikeye girer.”

Jillian, “Gerçekten çok üzgünüm,” dedi. Kardeşi için kötü hissediyordu. Bütün o öfkenin altında, Fiona epey hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bunu görmek Jillian’ın kalbini kırıyordu ve Logan da öyle iyi bir adama benziyordu ki. Gelgelelim, bir muhabir daima bir muhabirdi ve ona karşılırsa bir muhabire kolay güvenilmezdi. Mesleki tehlike.

Birkaç dakika sonra Fiona ondan ayrılıp evine döndü. Ona anahtar vermiş olsa da Logan’ı evin önünde otururken buldu. Yanından geçip eve girerken Logan ona anahtarı uzattı.

Sertçe, “Anahtarı getirdim,” dedi. Bunu söylerken çok

üzgün görünüyordu. "Ve bunu da," diyerek ona bir zarf uzattı. "Hayatımda hiçbir kaynağı deşifre etmediğimi bilmeni istiyorum. Bunu hiç yapmadım. Böyle çalışmam. Ben kaynaklarımı korurum ama sana bir şey göstereceğim çünkü sözümü tutmadığımı düşünmeni istemiyorum. Öyle bir şey yapmam. Kaynağımdan aldığım bilgiler o zarfta. Bakmanı istiyorum. Adamın yolladığını sana veriyorum. İsmi çıkarımdan çünkü senin için olsa dahi kaynaklarıma ihanet etmem. Ama bana ne yolladığına, ne kadar detaylı olduğuna bakabilirsin. Bana bilgi sızdırması için ona bir sürü para ödüyorum ve her kuruşuna değiyor."

Fiona soğuk bir sesle, "Bu yasadışı değil mi?" diye sordu.

"Olabilir ama işler böyle yürüyor. Ben hayatımı böyle kazanıyorum ve o da hayatını böyle idame ettiriyor. Sistem böyle işliyor. O yüzden, teşekkürler." Ardından Logan arkasını dönüp gitti. Fiona onun arabasına atlayıp uzaklaşmasını izledi. Daha sonra zarfla beraber içeri girdi ve mutfak masasına oturdu. Zarfı açtığı anda, Logan'ın bastığı, UPI'da çalışan birinin yolladığı bir e-postayı buldu. Bu kişinin ismi siyahla boyanmıştı fakat e-posta merkez ofisten gönderilmişti ve bu bile başlı başına şok ediciydi. Fiona e-postayı okuduğunda, bu bilgilerin makalede neredeyse kelimesine aktarıldığını gördü. UPI'daki kaynak ne biliyorsa yazmış, Logan'a her şeyi aktarmıştı. Fiona'nın ona söyledikleri de dâhil olmak üzere bir sürü şey yazılmıştı. Fiona şimdi Logan'ın doğruyu söylediğini anlamıştı. Ne yalan söylemiş ne de sözünü bozmuştu. Onu kaynak olarak kullanmamıştı. Logan beklemiş, bütün hikâyeyi UPI'daki gizli bir yöneticiden almıştı. Fiona dokü-

manı okurken midesi bulandı. Orada öylece otururken ne yapacağını bilemedi. Kâğıdı minicik parçalara ayırıp çöpe attı. Logan'a bir e-posta veya mesaj yollamak istedi fakat kendisini bir budala gibi hissediyordu. Yanılmıştı ve Logan'ı yapmadığı bir şey için suçlamıştı. Ona bir özür borçluydu. Bu olaydan sonra birbirlerini asla görmeyeceklerse bile, en azından onu boş yere suçladığı için özür dilemeliydi. Logan ona ihanet etmemişti.

Çantasını aldı ve arabaya binip şehre gitti. Logan'ın da-iresine ulaşınca zili çaldı fakat Logan içeride değildi. Böylece Fiona basamağa oturup onu beklemeye başladı. İki saat sonra onun ellerinde süpermarket torbalarıyla geldiğini gördü. Logan onu fark etti. Yanına vardığında, Fiona'nın artık öfkeli olmadığını görebiliyordu. Fiona son derece üzgün görünüyordu ve gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Çok üzgünüm. Sana öyle korkunç şeyler söylememeliydim. Beni kullandığını sandım." Fiona'nın gözleri, onu suçladığı için hissettiği pişmanlıkla doluydu ve Logan da çok canı yaniyormuş gibi görünüyordu.

"Sana böyle bir şey yapmazdım, Fiona. Sana söz vermiştim. Bu benim için kutsaldı. Sen de öylesin." Logan hüzün içinde torbaları basamağa koydu. "Sana verdiğim sözünü asla çiğne-mezdim." Derken, onu affetmeye hazırmış gibi, ellerini Fiona'ya doğru uzattı. Fiona onun kollarına atıldı. Bu onların ilk büyük kavgasıydı ve ondan her ne kadar yaralı ve kan revan içinde çık-salar da hâlâ birbirlerini seviyorlardı. Logan geri çekilerek ona baktı. Gülerek, "Bana aşağılık ve pislik dedin," dedi.

Fiona, "Çok özür dilerim," dedi. "Asla böyle şeyler söylememeliydim." Mahcup ve utangaç görünüyordu.

"Daha kötülerini de duydum. Bunlar onların yanında solda sıfır kalır. Yukarı gelmek ister misin? Akşam yemeği hazırlayacaktım." Fiona onun arkasından basamakları çıktı. İçeri girince beraber akşam yemeği hazırladılar ve Logan'ın UPI'daki kaynağından konuştular. Fiona onun e-postada yazdıklarına şok olmuştu.

"Nasıl böyle bir şey yapar?" diye haykırdı. "Konumunu kötüye kullanıyor!"

"İnsanlar böyledir. Ben de işimi bu sayede yapabiliyorum. İnsanlar konuşuyor. En iyi kaynaklarım yüksek mevki-lerdeki kişiler."

"Biz sırf bu yüzden Harding Williams'ı kovduk. Yani şey, istifasına izin verdik. Çünkü köstebekti."

"Onu kovduğunuzu veya istifaya zorladığınızı biliyordum! Sağlığının bozuk olduğu palavrasına hiç inanmamıştım." Logan gülüyordu. Fakat o hikâye kovalayacağı kadar ilginç değildi. Fiona'yla ilk kez öğle yemeği yedikten sonra bunu kovalamayı düşünmüş, Harding istifa ettikten bir gün sonra Fiona'yı aramıştı. Gülerek, "Bana yalan söyledin," dedi. "Sen berbat bir kaynaksın, Fiona. Seni zaten asla kullanmazdım."

"Biliyorum, affedersin."

O akşam Logan'ın yatağında uyudular ve sabah Portola'ya döndüler. Jillian o akşam nasıl olduğunu sormak için Fiona'yı aradığında Fiona iyi olduğunu, Logan'la akşam yemeği hazırladıklarını söyledi.

Jillian, "Ah, demek barıştınız," dedi. Bunu duyduğuna çok sevinmişti.

"Evet, yanılmışım. Beni kaynak olarak falan kullanmamış. Meğer çok daha iyi bir kaynağı varmış."

"Çok sevindim. Ve bir daha kavga ettiğinizde seninle tenis maçı yapmayacağım. Beni neredeyse öldürüyordun. Servislerinden biri az kalsın kafamı kopartıyordu."

Fiona gülerek, "Özür dilerim," dedi. Telefonu kapattıktan sonra mutfığa dönüp Logan'a yardım etmeyi sürdürdü. "Jillian aradı," dedi. "Dün gözüm döndüğünden onu teniste yendim de." Logan gülümseyerek ona bir kadeh şarap uzattı. "Akşam yemeğinde ne var?" Logan evden aldıklarını getirmişti ve Fiona telefonda konuşurken bir şeyler hazırlamaya başlamıştı bile.

Logan, "Köstebek," diye cevap verdi. "Sana büyük bir porsiyon yedireceğim." Fiona güldü, şarap kadehini kenara bıraktı ve kollarını ona doladı, uzun uzun öpüştüler. Logan, "Seni seviyorum, Fiona," dedi. "Bana aşağılık ve pislik olduğumu söylersen de. Gerçi bunun için uygun bir ceza düşünmem gerek. Ama önce daha iyi bir fikrim var." Ocağın altını kapattığında, Fiona da onunla aynı şeyi düşünüyordu ve onu yatak odasına doğru takip etti. Kavgaları bitmişti. İkisi de kazanmıştı; özellikle de yatakta.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Marshall, San Francisco Havalimanı'nda güvenlikten geçerken, bunu son kez yapıyor olabileceğini düşündü. Yeni uçağı Boston'a iner inmez onu bekliyor olacaktı. Bu bineceğı son ticari uçak olacaktı ve bunu özlemeyeceğini biliyordu. Diğer birinci sınıf yolcularıyla beraber uçağı yerleşti. Üstünde ceket vardı, yanına bir de pardösü almıştı. Uçuş ekibi onun kim olduğu konusunda önceden bilgilendirilmişti ve uçağı adım atar atmaz buna uygun şekilde karşılandı.

Yanında genç bir kadın oturuyordu ve hostesler Marshall'ın üstüne düşünce onu hemen fark etti. Marshall'a bir kadeh şampanya ikram ettiler fakat Marshall geri çevirdi, daha sonra pardösüsünü alıp astılar. Marshall kadının yanındaki koltuğı yerleşip gizlice ona doğru baktı. Kadın yirmilerinin ortalarında gösteriyordu ve üstünde Balenciaga bir ceket, kot pantolon vardı ve kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti. Hoş bir kızdı ve Marshall uçak kalktığında sakın bir sesle genelde bir hava mareşalinin yanına oturtulduğunu ve bu kez onun yanına denk düştüğü için çok şanslı olduğunu söyledi.

Kadın güldü ve okumakta olduğu dergiyi bir kenara bıraktı. Boston'a annesini ziyarete gittiğini söyledi.

"Ben de öyle. Daha doğrusu ileride öyle olacak." Yeniden kadına gülümsedi. Mütevazı bir havayla, "Yeni bir iş için oraya taşınıyorum," dediğinde, kadın onun önemli biri olduğunu anladı. Marshall'ın ceketi çok şıktı, ayakkabıları çok pahalı duruyor ve parıl parıl parlıyordu. Saç kesimi kusursuzdu ve saati altındı. Kadın onun kim olduğunu bilmesede bu adam buram buram güç ve başarı kokuyordu. Marshall, "Ne kadar süre Boston'da kalacaksınız?" diye sordu. Artık ticari uçuşla uçtuğu için o kadar da kötü hissetmiyordu. Böylece yeni biriyle tanışma fırsatı bulmuştu.

"Henüz bilmiyorum. Birkaç hafta. Belki daha fazla. Orada iş arayabilirim." Kadın biraz üstü kapalı konuşuyordu ve hafif utangaçtı; Marshall'ın neredeyse babası yaşında olduğunu fark etmişti. Fakat buna karşın Marshall çok heyecan verici biriydi. Bir delikanlının enerjisine sahipti ve bu özelliği özgüveni ve cazibesıyla pekişiyordu.

Kadına, "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Eskiden modellik yapıyordum. Son bir senedir asistanlık yapıyorum. Sanat okuluna gitmek istiyorum." Yönsüz, amaçsız gibi görünüyordu fakat Marshall bunu umursamıyordu. Yüzünü çevreleyen ve beline dek uzanan siyah saçları vardı. Çok güzel bir kızdı ve ona iri gözlerle bakıyordu. Masum bir havayla, "Siz ne işle meşgulsünüz?" diye sordu.

Marshall gülümseyerek, "Ben şirket yöneticisiyim," dedi. Kadın belki kendisi bile farkında olmadan ona biraz yaklaştı. Marshall onun beyaz gerdanının ince kıvrımına, dekoltesine

ve birkaç düğmesini iliklemeden bıraktığı Balenciaga ceketinin içindeki dantelli sutyenine baktı.

Kadın ona gülümseyerek, "Çok heyecan verici olmalı," dedi.

Marshall onu öpmenin nasıl bir his olacağını düşünerek, "Bazen," dedi. Asıl heyecan verici olan isterse onu veya uçakta kim olduğunu, kaç para kazandığını, nasıl geçindiğini bilen bütün kadınları elde edebileceğini biliyor olmaktı. Bu çocuk oyuncağıydı. Öyle basitti ki.

Marshall bir süre onunla sohbet ettikten sonra gözlerini yumdu ve uyudu. Uyandığında kadın film izliyordu. Bir süre ona baktı, sonra sanki kazara yapmış gibi, hafifçe eline dokundu. Kadın dönüp ona gülümsedi ve kulaklıklarını çıkardı.

Marshall yavaşça, "Seni Boston'da görmeyi çok isterim," dedi. "Belki bir ara yemeğe çıkarız."

Kadın nefesi kesilmiş gibi, "Çok isterim," dedi. Birkaç dakika sonra ceptelefonunu ve annesinin evinin numarasını bir kâğıt parçasına yazıp Marshall'a uzattı. Marshall başını sallayıp kâğıdı cebine koydu.

"Yarın seni ararım," dedi. Biraz düşündükten sonra, "Seni eve bırakayım mı?" diye sordu. Kadın gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Beni bekleyen bir şoför var."

"Ben de taksiye binecektim."

"Gerek yok. Yolumun üstünde seni bırakırım. Ritz Carlton'da kalıyorum." Marshall ona üstünde ceptelefonu yazan kartvizitini uzattı. Kadın onu çantasına koydu ve tekrar filme döndü.

Akşam yemeği yerken sohbet ettiler ve indiklerinde

kadın onun arkasından özel uçağa bindi. Tam da Marshall'ın beklediği gibi olmuştu. Kadının bagaj teslimden bavullarını almasına yardım etti, daha sonra şoför çantaları taşımaya geldi. Sonrasındaki dakikalar hızla akıp geçti ve kadın ona baktığında gözleri ıslıl ıslıldı. Marshall onun tanıştığı en baş döndürücü adamdı. Marshall içinse o herhangi bir kadın, kolay bir av, Boston'daki hayatına başlamanın güzel bir yoluydu.

Onu Beacon Hill'de güzel bir eve bırakırken, kadın Marshall'a dönüp bol bol teşekkür etti. Hali vakti yerinde iyi bir ailenin kızıydı. Başlangıç için, bir süreliğine Marshall'a uygundu. Onu arayacak, yemeğe çıkartacaktı. Otele varmadan önce kadını cep telefonundan aradı.

"Seni şimdiden özledim, Sandy," dediğinde, kadının nefesinin kesildiği hissediliyordu.

"Teşekkürler, Marshall," dedi. Sanki piyangoyu vurmuş gibi konuşuyordu. Marshall gibi etkileyici bir adamın yemeğe çıkarmak şöyle dursun, onu fark etmesine bile inanamıyordu.

"Yarın akşam görüşüyoruz, değil mi?" diye sordu Marshall.

"Çok sevinirim." Sandy son derece içtendi.

Marshall, "O halde seni yedi buçukta alırım," dedi. Yemekten sonra doğrudan Marshall'ın oteline gideceklerdi. Sandy ertesi sabah uyandığında olanlara, onun gibi bir adam tarafından arzulandığına inanamayacaktı. Böyle ilişkilere başlamak çok kolay, bitirmekse çok zordu fakat Marshall'ın bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Bu yeni bir başlangıçtı. Boston, iş, kadın ve yeni uçağı. Otele vardıklarında kendi kendine gülümsüyordu. Müdür dışarıda bekliyordu ve tıpkı bir kral gibi karşılandı. Boston Technology, çatıkatı süi-

tini onun için ayırtmıştı. Marshall etrafa bakındığında, bunu hak ettiğini düşündü. Uçakta tanıştığı kadını, Sandy'yi burada hayal edebiliyordu. Her şey kusursuzdu. Tam da istediği gibiydi. Yeni hayatı işte şimdi başlamıştı.

Liz cumartesi günü dört saat için nakliye konteyneri kiralamıştı ve Lindsay'le oğlanlar kolilerin geri kalanını şehir merkezindeki apartmana getirecekti. Nakliyeciler iki gün önce yeni mobilyaları getirmişti ve her şey Liz'in istediği gibiydi. Bir dekoratör tutmuştu, evde hem Lindsay hem de oğlanlar için oda vardı ve istedikleri zaman gelip kalabileceklerdi. Bina Nob Hill'de bulunuyordu ve Huntington Park, Fairmont ve Grace Cathedral'a bakıyordu, yatak odasıysa Alcatraz ve körfez manzaralıydı. Liz ve oğlanlar Ross'taki evden gelen son kıyafet kolilerini de kocaman, güneşli yatak odasına koydular. Liz onlara bakarken gülümsedi.

Çocukları oradaydı ve apartmandaki her şey yepyenyidi. Liz müzayedede her şeyi satmıştı.

John etrafa bakınarak, "Vay canına, harika görünüyor anne," dedi. Yeni daireye ilk kez geliyordu. Tatil zamanına yetmişmişlerdi. Bu anneleri ve Lindsay için yeni bir başlangıçtı. Lindsay yazdan beri çok olgunlaşmıştı; annesiyle arası çok iyiydi. Yeni okulunu çok seviyordu ve notları iyiydi. Eylül ayından beri okulla ev arasında mekik dokuyordu. Üstelik Lindsay şehirde yaşamaya bayılıyordu; tıpkı Liz gibi. Liz aynı zamanda saçlarını kestirmişti ve her zamankinden güzel görünüyordu. Evsizler için bir hukuk projesinde gönüllü olarak çalışmak istiyordu. Taze bir başlangıç için elinden geleni yapıyordu.

John yeni odasında eşyalarını yerleştirmeyi bitirdi ve annesine Alyssa'nın o öğleden sonra uğrayacağını söyledi. Lindsay bunu duyunca sızlanmaya başladı.

"Kahretsin. Anneme Berkeley başvurumu bugün yapacağıma söz verdim. Sizinle takılamayacağım."

John, "Berkeley başvurusu mu?" diye sordu. "Hani bir yıl ara verecektin?"

"Sanırım dövme yaptırmakla yetineceğim." Lindsay babalarının yaptığı şeylerden sonra annesini üzmemiştirdi. Onun bir ay önce Boston'a taşındığını duyduklarında hepsi çok rahatlamıştı. Hiçbiri gitmeden önce onunla görüşmemişti ve yakın gelecekte de görüşmeyi düşünmüyorlardı. Marshall Noel'de gelmeyeceğini söylemişti, Aspen'e gidiyordu. Çocuklar onu görmek isterse Boston'a gitmeleri gerekirdi ve hiçbiri böyle bir şey yapmayı planlamıyordu. Tatilde annelerini yalnız bırakmaya niyetleri yoktu ve babalarını görmek de istemiyorlardı.

Tom bu evde her ne kadar az kalabilecekse de odasını sevmişti. Berkeley'de kendi dairesinde yaşıyordu fakat bir evinin daha olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Son kolileri de içeri alıp asansörü aşağıya yolladı.

Liz kocaman bir gülümsemeyle, "Yardımanız için teşekkürler çocuklar," dedi. "Güzel görünüyor, değil mi? Yemek için ne istersiniz?" Caddenin karşısındaki Huntington Hotel'de daha önce Lindsay'le denedikleri bir restoran vardı ve biraz ötede Fairmont'ta da pek çok seçenek bulabilirlerdi. İki hafta önce eve taşınmaya başladıklarından beri çoğu akşam yemek siparişi vermişlerdi. Lindsay artık vegan olmadığından

işleri kolaylaşmıştı. Liz de yazdan beri yemek pişirmemişti ve bir daha bunu yapacağından emin olamıyordu. Marshall'ın eve gelmesini beklediği, ona kusursuz bir hizmet sunduğu kölelik günleri bitmişti artık. O zamanları özlemiyordu. Aynı şekilde Marshall'ı da. Onu hayatından silip çıkarmıştı. Aynı şekilde zihninden ve kalbinden silmek için de elinden geleni yapıyordu.

Liz kutuları açarken, Alyssa uğradı ve evi çok beğendi. Burası Ross'taki evlerinden daha güzeldi ve John'un annesinin daha iyi olduğunu görmek de onu mutlu etmişti. Kadının gözlerinde yeniden bir ışıltı vardı.

En sonunda pizza ve Çin yemeği sipariş ettiler ve mutfağa oturdular. Herkes sohbet edip gülerken Liz de onları izliyordu. Kendisi de gülümsüyordu, hayat yeniden güzeldi, her şeyi geride bırakmışlardı ve Liz artık yuvasındaydı.

Alyssa'nın Weston'ların Nob Hill'deki yeni dairesine gittiği hafta sonu, Logan arabasına doldurduğu eşyalarla aksi yönde, Fiona'nın Portola Valley'deki evine gitti. Fiona elbise dolaplarından birinin yarısını ona ayırmıştı fakat Logan bu alana sığışamamıştı.

Logan pes ederek, "Bu kadar mı?" dedi. "Ancak bu kadar mı ayırabiliyorsun? Kocaman evde başka yer yok mu?"

Fiona son derece kararlı bir tavırla, "Bu kadar!" dedi ve Logan birden kahkahalara boğuldu. Fiona'nın ta ilk günler söylediği şeyi hatırladı. Fiona'nın uyarısını unutmuştu.

Onları burada bol bol kullanacağını düşünerek yanında getirdiği sürülerce spor ayakkabısının ortasına oturarak,

“Şimdi hatırlıyorum,” dedi. “Bana bütün dolapları kullandığını ve bundan da gayet memnun olduğunu söylemiştin. Hatırladığım kadarıyla, ilişki istememenin nedenlerinden biri de buydu. Bedenine sahip oldum, şimdi de dolaplarını ele geçireceğim.”

Fiona ona gülerek, “İkisi birden olmaz,” dedi, ardından onun yanına, ayakkabıların ortasına çöktü.

“Keşke bir nüdiste âşık olsaydın,” dedi Logan. “Peki pazarlık yapabilir miyiz? Dolap terapistine gitmemiz gerek.” Ardından Fiona’yı zemine yatırıp yanına uzandı. Hâlâ nasıl böyle bir kadın bulacak kadar şanslı olabildiğini anlayamıyordu. O gerçek bir kadındı ve kendisi bir dolap polisi olsa da Logan’ın sevgilisi olduğu kadar en yakın arkadaşıydı.

Fiona, “Neden kıyafetlerini bağışlamıyorsun?” dedi. “Böylece bütün zamanımızı yatakta geçirebiliriz. Zaten yaktan hiç çıkmıyoruz. Koşu ayakkabılarına ihtiyacın yok.”

“Doğru bir noktaya parmak bastın.” New York’ta başlayan balayı atmosferi henüz etkisini yitirmemişti. Beraber çok mutluydular ve artık bir çift olduklarından hayatları daha iyi işliyormuş gibiydi. Logan son zamanlarda evlilik düşünür olmuştu fakat Fiona’nın pek umurunda değildi ve ilişkilerini berbat etmek istemiyordu. Fakat Logan artık beraber yaşadıkları için çok mutluydu; tabii Fiona ona kıyafetlerini koymasısı için biraz daha büyük bir yer verseydi daha mutlu olabilirdi.

Fiona en sonunda ona biraz daha yer ayırdı ve eski ceketlerinden bazılarını alt kata aktardı.

Logan, “Eğer striptizci veya kokteyl garsonu olsaydın iş kıyafetlerin bu kadar yer kaplamazdı,” dedi. “Belki de işe artık çıplak gitmelisin.” Logan onu ev kıyafetleriyle veya di-

şarı çıkarken giydiği kıyafetlerle daha çok beğeniyordu fakat Fiona işyerinde imajını korumalıydı ve bu konuda son derece sertti. Logan en sonunda bir akşam yemeğe giderlerken ona New York'ta giydiği o müthiş kırmızı elbiseyi giydirmeyi başarmıştı fakat Fiona bütün gece boyunca çok abartılı giyindiğini söyleyerek sızlanmıştı. New York'a bir seyahat daha planlıyorlardı. Fiona'nın orada bir toplantıya girmesi gerekiyordu ve Logan'ı da davet etmişti. Logan, "Bu beni bir işkadını sevgilisi mi yapıyor?" diye sordu. "Hani işadamı eşi gibi. Ben bu muyum?" Logan'ın bir unvanı yoktu. Onların birbirleri için ifade ettikleri şey bir kalıba sığdırılamazdı fakat net olan tek şey, Logan'ın en başta ümit ettiği şeydi: Aralarındaki her neyse, yolunda gidiyordu.

Geoff, Ashley'yle kızları ekim ayında sıcak bir hafta sonu Santa Barbara'daki Biltmore'a götürdü. Hava muazzamdı; hep beraber Coral Casino'ya gidip sahilde kumdan kaleler yaptılar. Bu Geoff ve Ashley'ye çocukluklarını hatırlatıyordu. Eskiden yaptıkları şeyleri şimdi Kendall ve Kezia'yla yapıyorlardı. Çocukluklarının neredeyse yirmi yıl öncesinde kaldığına inanmak zordu.

Ashley tekrar resim yapmaya başlamıştı ve ilkbaharda bir galeride gerçekleşecek sergisi için deli gibi çalışıyordu; Geoff'in televizyon programı da iyi gidiyordu. Reytingler harikaydı, senaryoları beğeniliyordu. Çok sıkı çalışıyor fakat bundan keyif alıyordu. Batı Hollywood'dan çok Malibu'da zaman geçiriyordu. Ashley ve kızları fırsat bulduğunda hafta sonları bir yerlere götürmeye bayılıyordu.

İkizler az ötelinde koştururken Ashley'ye, "Neden buraya taşınmıyoruz?" diye sordu. Ashley bunu duyduğuna şaşırılmış gibi görünüyordu. "Her gün ofise gitmem gerekmiyor," diye devam etti Geoff. Buradan çalışabilirim, sen de öyle. Neden burada bir ev kiralayıp altı ay denemiyoruz?" Ashley daha önce hiç aklına gelmeyen bu fikirden hoşlanmıştı.

Adama gülümseyerek, "Yeni bir şey deneme fikrinden hoşlandım," dedi. Malibu'daki ev huzurunu kaçıırıyordu. Orada Marshall'la çok fazla anısı vardı. Geoff'le yeni bir hayat, yeni bir yer istiyordu ve burada güzel anıları vardı.

Geoff, "Yarın dönmeden önce biraz ev bakmaya ne dersin?" dediğinde başını salladı. Derken arkalarında kumda ilerleyen at nallarının sesini duydular ve dönüp baktıklarında, beyaz bir atın üstünde bir adam yanlarından geçip gitti. İkisinin de aklına aynı şey geldi. Geoff gözlerinde haylaz bir ifadeyle, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ashley, masumane bir havayla, "Hayır, ne?" dedi.

"İyi şans. En son sahilde beyaz at gördüğümüzde ne olduğunu hatırlıyor musun?" Ashley cevap veremeden, Geoff tıpkı çocukluklarındaki gibi atlıp onu öptü. Daha sonra, "Seni seviyorum, Ash," dedi.

Ashley, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. Geoff onu yeniden öptü, derken kızlar yanlarına koşturmaya başladı. Ashley ve Geoff çok uzaklarında kalmıştı.

Geoff alçak sesle, "Sonsuza kadar seninle ve kızlarla kalmak istiyorum," dedi. İkizler onlara ulaşmadan önce, "Benimle evlenir misin?" diye sordu. Ashley ona gülümsedi ve tıpkı yıllar önceki o küçük kız gibi baktı.

“Evet.” Geoff onunla çocuk yapmak ve Marshall izin verirse kızları evlat edinmek istiyordu. İzin vermezse bile artık onların babası kendisiydi ve önemli olan da buydu. Marshall onlarla düzenli görüşmeye çabalamıyor, yalnızca kendi yaşamı ve işiyle ilgileniyordu. Artık Boston’da yaşadığından, Ashley onun yılda iki kereden fazla kızları göreceğini sanmıyordu. Ashley’nin onunla teması da sadece pratik konular için, avukatlar üstünden gerçekleşiyordu ve bundan da gayet memnundu. Geoff ve kızlar ihtiyacı olan tek şeydi ve başka şeyler onlardan sonra geliyordu. Ashley sahip oldukları için, Geoff geri döndüğü için minnettardı. Tam vaktinde dönmüştü. Daha önce gelmiş olsaydı, Ashley onun için hazır olmayabilirdi.

Ertesi gün evlere bakarken onlar için mükemmel bir yer buldular. Bir yıllığına orayı kiraladılar ve pazar öğleden sonra arabayla Malibu’ya dönerken, Geoff sahilde Ashley’ye sorduğu soruyu, onun cevabını düşündü ve kızlar arka koltukta kıkırdarken, Ashley’ye bakıp gülümsedi.

Ashley’nin unutmaması veya içten istememesi ihtimaline karşı, ““Evet’ dediğini unutma,” dedi. Fakat yanıliyordu. Ashley de her şeyi onun kadar iyi hatırlıyordu.

Ona takılarak, “Soruyu tekrar alabilir miyim acaba?” diye sordu.

“Sırf unutma diye daha sonra tekrar soracağım,” dedi Geoff. “Hatta istersen diz bile çökeceğim.”

Ashley, “Çok güzel olur,” dedi ve uzanıp onu öptü. En sonunda o da “sonsuz dek mutlu” olacağı bir hayata sahip olmuştu.

